

การปฏิบัติตนเป็นคนดี ในฐานะที่เป็นพระกับฆราวาสนี้ไม่เหมือนกันเพราะว่า พระจัดเป็น **จุดมเทศ** หรือถือว่าเป็น **ปุชฌิยบุคคล** จะต้องทำจิตใจ วาจาและกาย ให้ดีกว่าฆราวาส ทั้งนี้ เพราะอะไร เพราะว่าพระแปลงว่าผู้ประเสริฐ

ประการแรกทุกคนจะพิจารณาได้ว่า ขณะที่เราเป็นฆราวาสนี้ เราต้องไหว้ผู้ใหญ่ คือว่า บิดามารดาก็ดี ปู่ย่า ตายายก็ดี ท่านผู้อาวุโสกว่าก็ดี เราต้องไหว้ท่านแต่ว่าพอนุ่มผ้ากาสาวพัสตร์ พระอุปัชฌาย์ยืนยันว่าเป็นพระแน่ หลังจากนั้นจะเห็นว่าบุคคลที่เราไหว้ กลับมาไหว้เรา

จุดนี้แหละที่บรรดานักบวชทั้งหลาย จะต้องระมัดระวังตัวให้มากจะต้องทำใจ ทำวาจา ทำกาย ให้สมศักดิ์ศรีในฐานะที่เป็นพระ อย่าลืมนะว่า พระแปลงว่า **ผู้ประเสริฐ** หรือว่า **จุดมเทศ** แปลว่า **เทศสูงสุด** ฉะนั้นในการปฏิบัติตนจะปฏิบัติเหมือนฆราวาสไม่ได้

การปฏิบัติตนให้สมกับความเป็นพระทำอย่างไร สำหรับพระนี่เรามีหลักสูตรตายตัวอยู่ 3 ข้อ คือ **ศีล สมาธิ ปัญญา** อันนี้มีจำเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะ **ศีล** ท่านเรียกว่า **อธิศีล** คือปฏิบัติศีล มากกว่าฆราวาส หนักแน่นกว่าละเอียดกว่าแล้วสูงกว่าฆราวาส แล้วต้องเคร่งครัดมากกว่า ฆราวาส

สำหรับ **สมาธิ** เขาเรียกว่าจิต ท่านเรียกว่า **อธิจิตสิกขา** ทุกคนต้องมี **สมาธิ** เป็นการทรงตัว ถ้า **สมาธิ** ไม่ดี **ศีล** ก็ไม่อยู่กับเรา จึงจำเป็นต้องฝึก **สมาธิ**

สาม จะต้องมี **ปัญญา** ในด้านวิปัสสนาญาณ คือ **อธิปัญญา**หลักสูตร 3 ประการนี้ เป็นหลักสูตรตายตัวของภิกษุ สามเณรในพระพุทธศาสนาฉะนั้นท่านที่บวชเข้ามาแล้ว จะบอกว่าไม่รู้เรื่อง **ศีล สมาธิ ปัญญา** นะไม่ได้

เวลาไปบิณฑบาตตอนเช้า อย่าลืมหาจิตให้บริสุทธิ์ มันจะบริสุทธิ์แค่ไหนก็ตาม เท่าที่เราจะพึงทำได้ เวลาเดินไปก็อย่าลืมนึกของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จับเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง **พุทโธ** ก็ได้ **ธัมโม** ก็ได้ **สังโฆ** ก็ได้

ถ้า **พุทโธ** นึกถึงบารมีของพระพุทธเจ้า ช่วยให้เราได้เห็นธรรมขอให้ช่วยชาวบ้าน เป็นผู้มีความคล่องตัว ได้เห็นธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยนี่อย่างนี้จึงชื่อว่า พระไปโปรดสัตว์ ไม่ใช่สัตว์ไปโปรดพระนะ เดินไปให้สัตว์โปรดพระนี่แย่ ลงนรกนะ

ถ้าจิตของเราตั้งไว้เฉพาะ **พระนิพพาน** นะท่านเอ๊ย ไปไหนภาวนาไปเลยว่า **นิพพานัง** งามันไปเลย นึกในใจ นึกว่าเราต้องการ **พระนิพพาน** จุดเดียวเท่านั้นในชีวิต ถ้าหากว่าพระทุกองค์ทำแบบนี้ละ บิณฑบาตทั้งไปทั้งกลับและที่นั่งอยู่ ชาวบ้านที่ใส่บาตรไม่มีใครจน

ถึงแม้เขาจะไปรวยจนปรากฏชัด แต่ว่าความคล่องตัวมันปรากฏ นี่เขาเคยลองกันมาแล้ว วิธีนี้ วิธีเข้ามาจนก่อนแล้วปลงจิตก่อน ปลงใจก่อนให้หมดจากกิเลสแล้วก็ไปรับบาตร นี่เขาลองพิสูจน์กันมาแล้ว มีผลคล่องตัวจริงๆ สำหรับชาวบ้าน

จะพูดให้ฟังนะ อย่างพระพุทธเจ้าท่านเป็นคนไม่มีกิเลสแล้วเรื่องสมบัติต่างๆ ท่านไม่คิดอย่าลืมว่าพระพุทธเจ้ามีสมบัติมากที่สุดเพราะการละกิเลส วิหารที่เขาถวายครั้งหนึ่งราคาเท่าไร่อย่าง **พระคันถกวี** ที่ **นางวิสาขา** ถวาย เพื่อนมีผ้าราคา 5 แสกกหาปณะ อยู่ผืนหนึ่งเอาไปปูตรงไหนก็ได้ เพราะผ้าที่ปูราคาแพงกว่านั้น คนที่กิเลสน้อยเพียงใดลาภสักการะย่อมมากเท่านั้น ลาภที่เกิดขึ้นจากคนไม่มีกิเลส ลาภจะเป็นสาธารณประโยชน์ ก็ยิ่งมาใหญ่ ถ้าได้มาแล้วเอาไปเก็บละก็ พอเต็มกระเป๋อันใหม่เข้าไม่ได้

ความมุ่งหมายในการใช้พระคัล้องคอบ โดยมากพวกเรามักจะเข้าใจผิดกันที่พระท่านทำพระไว้ให้คัล้องคอบ ก็หมายถึงว่าบุคคลที่มีใจเคารพในพระพุทธเจ้ามีใจเคารพในพระธรรม มีใจเคารพในพระอริยสงฆ์ แต่ทว่ามีกำลังใจที่เข้าถึงพระรัตนตรัยทั้ง 3 ประการยังอ่อนอยู่ ฉะนั้นจึงได้ทำรูปเปรียบของพระพุทธเจ้าก็ดูรูปเปรียบของพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่งก็ดี ที่เป็นที่เคารพนับถือห้อยคอไว้ ถ้าหากว่าเรานึกถึงพระท่านไม่ออก จะได้นำพระขึ้นมาดูรูปนี้เป็นรูปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงแนะนำให้เราปฏิบัติชอบตามระบอบแห่งความดี ที่เรียกว่า **พระธรรมวินัย**

นี่ความจริง เป็นความมุ่งหมายของผู้ทำ ต้องการอย่างนี้หมายความว่าคนที่มีพระห้อยคอควรจะทำใจอย่างพระ หรือมีฉะนั้นคนที่มีพระห้อยคอ ก็ควรจะทำตามที่พระแนะนำ ให้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ แต่ว่าพวกเรา กลับมาพลิกแพลงเสีย เอาพระไปติดกับชาวบ้านเขาไปยุให้พระติดกัน

พระที่นำมาห้อยคอนี้ พระท่านทำขึ้นมาก็คด้วยอาศัยอำนาจของ **พระพุทธานุภาพ** นะอำนาจของ **พระพุทธานุภาพ** นี้ สามารถที่จะช่วยคนที่ไม่ถึงอายุขัย ให้พ้นจากอันตรายได้

เรื่องการปล่อยศต์ว์นี้ก็แปลกเมื่อปี 08 ฉนั้นเป็นโรคอยู่อย่างหนึ่ง มันเมื่อยปวดทั้งตัว คือมันเกินเมื่อย ให้หมอฉีดยากี้แล้ว หมอให้ยากินก็แล้ว มันก็ไม่ได้ผลก็เลยมากรุงเทพฯ แล้วเลยไปบางปูไปถึงบางปูก็เจอคนชายปู 3 ตัว ก็นึกในใจว่าไอ้ปูนี้กว่ามันจะตายก็ถูกมัดอยู่นาน มันก็เมื่อยเหมือนกับเราเหมือนกันปลาก็เคยปล่อยมาแล้ว แต่ปูนี้ยังไม่ได้ปล่อย ไอ้ปูมันถูกมัดเป็นวันๆ นี่มันเมื่อยเหมือนกัน ไซ้ใหม่ มันทรมานมาก ส่วนปลาเขาขังอยู่ในบริเวณแดนแต่มันก็ยังมิ้นน้ำให้ว่ายไซ้ใหม่ ก็เลยคิดถึงตัวเอง ไอ้บาปเก่าๆ เราคงจะไปมัดเขาไว้อย่างนี้เหมือนกัน ปล่อยมันเสียเถอะ ให้มันเป็นสุข ก็เลยเหมาหมดเหมาแล้วก็ช่วยกันปล่อย แต่ฉนั้นไม่มีเจตนาต้องการให้หายปวดตัวนะไม่ใช่

มาอีกคราวฉนั้นก็ไปอีก ก็เหมามาอีก พอถึงสามคราว ไอ้อาการปวดตัวมันหายเลย หายจริงๆ รักษามาก็เกือบตาย ไม่หาย นี่ก็แปลกอีกเหมือนกันนะ อานิสงส์แห่งการ **อุปัสมบท บรรพชา** นี้แปลกจากบุญกุศลอย่างอื่นบุญอย่างอื่นที่ลูกทำไปแล้ว พอแม่ถ้าไม่โมทนาอย่าอมไม่ได้ อานิสงส์นั้นแต่ว่าการ **อุปัสมบท** และ **บรรพชา** บิดามารดาซึ่งคลอดบุตรมาแล้ว ต่างคนต่างจากกันไปพ่อแม่ไม่ทราบว่ามีรูปร่างหน้าตาเป็นประการใด เพราะจากกันไปตั้งแต่คลอดใหม่ๆ สำหรับลูกชายก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า บิดามารดาเป็นใคร แต่ว่า **อุปัสมบทบรรพชา** เมื่อไร บิดามารดาอย่าอมได้

อานิสงส์สมบุรณ์ เหตุนี้ **การอุปสมบท บรรพชา** จึงจัดว่าเป็นกุศลพิเศษ ที่องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐทรงแสดงบัญญัติไว้

ความเห็นผิดบางอย่างอาศัยกรรมเก่าที่เราทำมา มันให้ผลจึงมีความเห็นผิดบางอย่าง ที่แวดล้อมมันเกิดขึ้นในปัจจุบัน ทำให้เราเห็นผิด ก็คิดว่าไ้กรรมเก่ามันแค่ไหนก็ช่างมัน ไม่สนใจ ทำกรรมใหม่ให้ดีได้เสมอๆ ดีกว่า อย่าไปคำนึงถึงสิ่งที่ล่วงมาแล้ว กรรมเก่ามันจะเลว มันจะชั่วก็ช่างมัน

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านจึงทรงสั่งสอน อย่าตามนึกถึงสิ่งที่ล่วงมาแล้วและจงอย่าคำนึงสิ่งที่ยังมาไม่ถึง พยายามรักษาความดีปัจจุบันไว้ ถ้าปัจจุบันของเราดี เพราะอารมณ์ของเราจริงๆ ไม่มีอดีต ไม่มีอนาคตหรอก มันมีปัจจุบันคือให้มีความรู้สึกว่ายาวนี้อยู่เสมอ คืออารมณ์ทำเป็น **อากิจยกรรม** ถึงแม้ว่าครั้งละเล็กละน้อยจนมันชิน **อากิจยกรรม** ถ้าเป็นฝ่ายอกุศล มันมีโทษถึง **อนันตริยกรรม** ได้ แต่ถ้า **อากิจยกรรม** ฝ่ายกุศล มันก็มีผลมหันต์เหมือนกัน

การใช้ปัญญาจะลูกหลายที่รัก มีความสำคัญ และก็จงอย่าประมาทคนเขาบอกไม่ล้มข้ามได้ คนล้มอย่าเพิ่งข้าม ถ้าบังเอิญเห็นใคร เขามีความโง่เขลาเขาปัญญากว่าตนก็ดี มีฐานะไม่เสมอตนก็ดี ขอลูกหลานที่รัก จงเว้นจากการดูถูกดูหมิ่นแต่จงมีจิตคิดเมตตาว่าเขากับเราเป็นเพื่อนที่รักกัน เราชักสุขเกลียดทุกข์ฉันใดเขาก็มีความรักสุขเกลียดทุกข์ ฉันนั้น

ฉะนั้นถ้าหากว่าเราจะไปเยาะเย้ยเขา เราจะทำลายเขา จะกลั่นแกล้งเขาอันนี้เป็นของไม่ควร ดีไม่ดีกว่าหนึ่งข้างหน้าเขาอาจจะมึญญาฉลาดบารมี ทำตนให้เป็นคนดี สามารถจะบริหารประเทศชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์และปวงชนชาวไทย ให้มีความสุขขึ้นมากก็ได้ จงอย่าทำตนเหมือนคนจัญไรที่มีตัวอย่างนี้เห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัว ทำลายบรรดาประชาชนเพื่อความสุขส่วนตัวโดยเฉพาะ

ตามคติของพระพุทธศาสนามีว่า ถ้าเราดีเสียคนเดียว คนในโลกไม่มีใครชั่วเพราะอะไร เพราะว่าถ้าเราดีเสียคนเดียว คนในโลกก็ไม่มีใครชั่ว คำว่าดีในที่นี้หมายความว่า เราตัดกิเลสไปเสียหมด

จิตของเราที่มันเลวๆ นะเขี่ยมันทิ้งไปเสียให้หมด ถ้าจิตตัดกิเลสหมดแล้วเมื่อไร เราก็ไม่ยอมมองเห็นคนชั่ว เพราะว่าคนทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ทุกคนต้องการดีแต่ว่าที่ตีไม่ได้เพราะมีเจ้านายบังคับ คำว่าเจ้านายนี้ ถ้านายที่เป็นคนมันก็ยังห่างเขาเรียกว่า เจ้านายบอก เจ้านายที่มีความสำคัญก็คือ เจ้านายใน

เจ้านายในคือกิเลสๆ นี่เป็นเจ้านายใหญ่จริงๆ มันก็มีอยู่ 3 คือ **โลภะ** ความโลภ **โทสะ** ความโกรธ **โมหะ** ความหลง

เจ้านาย 3 เจ้านายนี้มันบังคับใจของเขาให้สร้างกรรมชั่ว สร้างกิเลสให้มันตีในเมื่อเราหมดจากความชั่วแล้วเราก็รู้สึกว่าย คนที่เขาต้องทำพลาด พุดพลาดคิดพลาดจากความดี ก็เพราะว่าไ้

จิตมันยังอยู่ภายใต้อำนาจของความโลภ ความโกรธ ความหลง เขาจึงได้ทำแบบนั้น ใจเราก็ให้อภัยเขาได้ ไซ้ใหม่

ถ้าท่านพุทธบริษัททุกท่านมีทั้งทาน มีทั้งศีล จะมีความสุขมาก ถ้าปฏิบัติตามคติขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าอีกสักกนิค คือ

ทำให้สบาย ที่เรียกว่าทำจิตให้เป็นสมาธิ ก็คือเอาจิตตั้งไว้ในอารมณ์ที่เป็นกุศล ไม่คิดทำลายตน และไม่คิดทำลายบุคคลอื่น สร้างความเข้มแข็งให้ปรากฏ โดยยึดถือคุณพระพุทเจ้า คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์เป็นประจำใจ

นึกถึงทาน การบริจาคเข้าไว้ ว่าเราตั้งใจจะสงเคราะห์บุคคลอื่นให้มีความสุขตามกำลังที่เราจะทำได้ นึกถึงศีลที่เคยรักษาเข้าไว้ นึกถึงความดีของเทวดา ว่าท่านจะเป็นเทวดาได้ก็อาศัยความอายุบาปอายุความชั่วหรือเกรงกลัวความชั่ว

ถ้าทำได้อย่างนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท หากว่าท่านทั้งหลายจะยังไม่ตายจากชาตินี้ ก็จะมีแต่ความสุขใจ จะไปสถานที่ใดก็จะพบแต่คนที่เป็นมิตรจิตใจก็มีความสุข

นี่พวกเราถ้าจะเอาดีกันจริงๆ จะทำกรรมฐานกองไหนก็ตาม แม้ว่าจะพิจารณาวิปัสสนาญาณ ก็ต้องขึ้นต้นด้วย **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ก่อนจับลมหายใจเข้าออกให้สบาย มีการทรงตัวแล้วจึงภาวนาหรือพิจารณาตามนี้สำคัญมาก

กรรมฐานตัวสำคัญที่สุด หรือกรรมฐานที่สำคัญที่สุดคือ **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ขึ้นก่อน ก็เพราะว่า **อานาปานุสสติกรรมฐาน ระวังโมหะ กำบังจิต** ก็แสดงว่าระวังความฟุ้งซ่านของจิตนั่นเอง อันนี้พระพุทเจ้าท่านรู้ ใช้อารมณ์ฟุ้งซ่านนี้มันประจำใจเราอยู่ตลอดเวลา

คำภาวนาที่ท่านจะปฏิบัติ ถ้าแบบของ **สุกขวิปัสสโก** ขอให้ท่านภาวนาตามสบายที่คล่องมาแล้ว ถ้าคำภาวนาใดที่ปฏิบัติมาจากที่อื่น คล่องตัวดีแล้ว ทรงตัวดีแล้ว ขอจงอย่าเปลี่ยน ถ้าเปลี่ยนก็จะเป็นการขึ้นต้นใหม่ ไม่ได้เกิดประโยชน์เลยวันไว้แต่ฝึก **วิชาสาม อภิญญาหก ปฏิสัมภทาญาณ** ว่าไปอีกเรื่องหนึ่งอันนี้เขาบังคับ เพราะเป็นเรื่องเฉพาะกิจ แต่ว่า **สุกขวิปัสสโก** นี้เขาไม่บังคับ

ถ้าหากว่าท่านจะภาวนากรรมฐาน ตามกองที่ต้องการ ถ้าต้องการจะใช้กรรมฐานกองใดกองหนึ่ง ก็ว่ากันกองนั้นๆ ไป ถ้าหากว่าไม่คิดจำกัดกองก็ภาวนาตามสบาย ประจำกองอธิยายไม่ได้นะ ตั้ง 40 นะ แค **พุทธานุสสติ** อย่างเดียวเวลาก็ไม่พอแล้ว ชั่วโมงหนึ่ง ไซ้ใหม่

สำหรับท่านที่ไม่เคยเจริญมาจากที่อื่นก่อน หมายความว่า ไม่เคยเจริญมาเลยนะ ก็ใช้คำภาวนาว่า **พุทโธ** ง่ายดี **พุทโธ** นี่เป็นพระนามพระพุทเจ้าเวลาหายใจเข้านี่ว่า **พุท** เวลาหายใจออกนี่ว่า **โธ** อย่าว่าให้มันเร็วปล่อยลมหายใจไปตามสบายๆ อย่าให้มันเครียด ถ้าเครียดพระพุทเจ้าทรงตำหนิว่าไม่มีผล หายใจเข้านี่ว่า **พุท** หายใจออกนี่ว่า **โธ** สำหรับท่านที่ชำนาญอย่างอื่นมาแล้ว ก็ขอให้เป็นไปตามนั้น

ก่อนที่บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน จะภาวนาหรือพิจารณาอะไรก็ตามตัดสิ้นใจไว้เสียก่อนว่า ชีวิตนี้ถือว่าเป็นการเกิดครั้งสุดท้าย ถ้าเราจะตายคราวนี้ ก็ขอให้ตายครั้งสุดท้าย ขึ้นชื่อว่าไม่มีร่างกายเพื่อตายอย่างนี้ จะไม่มีสำหรับเราในกาลต่อไปข้างหน้า แล้วก็การตายคราวนี้ ถ้าเราจะเกิดเป็นเทวดา หรือไปเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี พรหมก็ดี จะไม่มีสำหรับเรา เราต้องการจุดเดียวคือ **พระนิพพาน**

เวลาจะเริ่มภาวนาก็ขอให้ตั้งใจไว้ก่อน ตั้งใจไว้เสียก่อนว่า พิจารณากายเราว่ากายของเรานี้เกิดมามันเป็นสุข หรือมันเป็นทุกข์ มันเที่ยงหรือไม่เที่ยงถ้ามันเที่ยงจริงเราเกิดมาจากท้องแม่ตัวเล็กนิดเดียว มันก็ต้องเล็กตลอดนี้มันโตขึ้นมาได้ เป็นหนุ่มสาวได้ แก่ได้ แสดงว่าร่างกายของเราไม่เที่ยงในเมื่อมันไม่เที่ยงอย่างนี้ ขณะที่ทรงชีวิตอยู่ตลอดเวลามานะ มันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์

ความหิวเป็นทุกข์หรือเป็นสุข หนาวเกินไป ร้อนเกินไป หรือว่าป่วยไข้ไม่สบาย มันเป็นสุขหรือมันเป็นทุกข์ ความปรารถนาไม่ค่อยจะสมหวัง มันเป็นสุขหรือมันเป็นทุกข์ ก็คิดเอาเอง อาตมาคิดว่าทุกคนเห็นแล้วว่ามันเป็นทุกข์ถ้ามันเป็นทุกข์อย่างนี้ แดนที่ไม่มีทุกข์มีไหม ที่พระพุทธเจ้าทรงรับรองที่ไหนล่ะ

มนุษย์โลก ตั้งแต่เกิดยันตายก็มีแต่ความทุกข์ เทวดากับพรหม เป็นสุขจริง แต่ว่าสุขไม่นาน เป็นการพักทุกข์ชั่วคราวแดนที่จะสุขจริงๆ มีแดนเดียวคือ **พระนิพพาน**

ก่อนที่จะภาวนา ญาติโยมทั้งหลายให้ตั้งใจเพื่อ **พระนิพพาน** ไว้ก่อนนะ ที่นี้ถ้าจะถามว่า โลกเกินไปไหม ก็ต้องตอบว่าไม่เกินไป เพราะพุทธศาสนาของเราสอนเพื่อ **พระนิพพาน** อย่าลืมว่าการตั้งใจไป **นิพพาน** เหมือนกับเราขึ้นต้นไม้เมื่อเวลาตั้งใจขึ้นให้สุดยอด ถ้าบังเอิญมันไปหมดแรง มันไปค้างอยู่กิ่งใดกิ่งหนึ่งถ้าเราต้องการขึ้นครั้งแรก ก็ยื่นบิดขี้เกียจอยู่บนต้นไม้ ไข้ไหม แล้วก็เมื่อเราค้างกิ่งใดกิ่งหนึ่ง คนใดคนหนึ่ง เรามีแรงเราก็ไต่ต่อไปนะ กับนี้เป็นกับที่มีบุญมากจะมีพระพุทธเจ้าถึง 10 องค์ ซึ่งไม่เคยมีปรากฏการณ์มาก่อน

จิตที่จะเป็นสุขได้ก็ต้องเป็นจิตที่ยอมรับนับถือกฎของธรรมดา ถ้าจิตของท่านผู้ใดยอมรับนับถือกฎของธรรมดา ว่าสิ่งใดที่มันเป็นธรรมดาที่เราแก้ไขไม่ได้คือสิ่งประจำโลก ถ้าสิ่งนั้นมันเข้ามาถึงเรา ใจเราสงบอยู่ได้ ใจมันก็เป็นสุขนะ

สิ่งที่แก้ไขไม่ได้ก็คือเมื่อเกิดขึ้นแล้ว **ชราพิทุกขา** ความแก่มันเป็นทุกข์ แต่ความจริงไฉนแก่นี้มันไม่ทุกข์ แต่ใจทุกข์ ไข้ไหม ใจตัวแก้คือ ชั้น 5 นี้มันไม่ทุกข์หรอกแต่ใจมันเสียไปยุ่ง ไข้ไหม **ชาติพิทุกขา** ความเกิดเป็นทุกข์ **ชราพิทุกขา** ความแก่เป็นทุกข์ **มรณัมพิทุกขัง** ความตายเป็นทุกข์ ความเศร้าโศกเสียใจเป็นทุกข์ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจเป็นทุกข์ พุดกันอย่างไรๆ เป็นไทยๆ ว่าเกิดแล้วเมื่อแก่เข้ามาถึง มันก็เกิดมีความไม่สบายใจกาย ไม่สบายใจ เพราะว่าไม่มีการคล่องตัวในความเป็นอยู่ ถ้าอารมณ์เรามีความวุ่นวาย มันก็เป็นทุกข์

ความป่วยไข้ไม่สบายอย่างหนึ่งที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราหลีกเลี่ยงความแก่ไม่พ้นแล้วเราก็หลีกเลี่ยงความป่วยไม่พ้นด้วย คนทุกคนเกิดมาต้องมีอาการป่วย คำว่า โรคนี้ก็หมายถึง อาการเสียดแดง อาการไตที่เสียดแทงร่างกายและใจก็ดีที่ปรากฏขึ้นเขาเรียกกันว่าโรค มันก็ทำให้เราไม่สบายกาย ไม่สบายใจ

อีกประการหนึ่ง อารมณ์ความปรารถนาที่ไม่สมหวัง ตั้งใจเกินไปมันก็เป็นทุกข์ และใช้ความตายมันเข้ามาถึงเรา เราไม่อยากตาย แต่เราก็หนีความตายไม่ได้ เราไปยึดเกินไปว่าเราไม่อยากตาย มันก็เป็นทุกข์

ของรักของชอบใจพลัดพรากจากกัน อันนี้มันก็เป็นของธรรมดา ใครจะห้ามปรามไม่ได้ ถ้าเราไปยึดถือว่าสิ่งนี้ไม่ควรจะจากเรา สิ่งนั้นไม่ควรจะจากเรา เราก็เป็นทุกข์

รวมความว่าความทุกข์ที่มันเกิดขึ้นจริงๆ กับใจของเรานั้น คือไม่ยอมรับนับถือกฎของธรรมดา สิ่งใดที่มันเป็นธรรมดา เราไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ถ้าเราจะจำมันไว้เสียบ้างก็ดี

ความจริงการตั้งใจของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ในด้านการเจริญพระกรรมฐาน ควรมุ่ง **พระนิพพาน** เป็นสำคัญ ถ้ามุ่ง **พระนิพพาน** จริงๆ ถ้าจิตตัดสินใจ เข้า **พระนิพพาน** จริงๆ เราจะภาวนาอย่างใดก็ได้แต่ท่านเอาให้ตรงตามเป้าหมายของท่าน ท่านใช้ **อุปสมานุสสติกรรมฐาน** **อุปสมานุสสติกรรมฐาน** นี้เป็นจุดตั้งเพื่อ **นิพพาน** ตรง ใช้ภาวนาว่า **นิพพาน สุขขัง** หรือจะ **นิพพานัง** ก็ได้ ส่วนใหญ่ของท่านใช้ **นิพพาน สุขขัง**

ขอให้ตั้งใจตามนี้ละ ก่อนที่จะภาวนาตัดสินใจไว้ก่อนว่าขึ้นชื่อว่าร่างกายที่มีชั้น 5 มีเสียด มีเนื้อ มี **ธาตุ 4** แบบนี้มันไม่ดี หากความไม่ดีให้มันพบ เมื่อเห็นพบความไม่ดีจริงๆ ก็สร้างความเป็นมัน สร้างความเป็นอะ ไม่ใช่มาคิดว่ามันทรงตัวอยู่ที่ทรงตัวไป ถ้าแข็งสบายตัวเมื่อไร ข้าขอไป **นิพพาน** เมื่อนั้น

หลังจากนั้นท่านก็ตั้งใจภาวนา หรือพิจารณาตามอัธยาศัย หากว่าท่านที่ได้ **มโนมยิทธิ** แล้ว เมื่อพิจารณาแบบนี้แล้วกำลังใจมันจะสะอาด รวบรวมกำลังใจของท่านไปพักไว้ที่ **นิพพาน** ขอบรรดาท่านพุทธบริษัท ที่เคยมาปรารภถามบ่อยๆ อาการทางกายมันเกิดขึ้นอย่างนี้ ท่านก็ถามว่ามันเป็นอย่างไร ก็ต้องขอตอบว่าชนลูกชู้ชาก็ดีร่างกายโยกไปโยกมา หรือว่าจะมีน้ำตาไหลก็ตาม มันจะเด่น มันจะลอยก็ช่างอาการซาบซ่านก็ช่าง

รวมความว่าอาการ 5 อย่าง อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้ามันเกิดขึ้นก็ต้องปล่อยมันเรารักษา กำลังใจของเราให้เป็นสุขก็แล้วกัน อาการอย่างนั้นมันเกิดขึ้นจริงแต่ใจมันจะทรงสมาธิตั้งสบายๆ มีอารมณ์เป็นสุข เป็นอาการของ **ปิติ** ในเมื่อสมาธิมันสูงขึ้นมันก็ผ่าน อาการอย่างนั้นมันก็หายไป

สัมมาทิฐิ เขาแปลว่าเห็นถูก หรือแปลว่า คนมีปัญญา ทำถูก พุดถูก คิดถูก เมื่อมันถูกกับความดี มันก็ไม่ถูกกับความชั่ว ไซ้ใหม่ จะไปยากอะไรละมันก็มีกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม เท่า นั้นเอง

กายกรรม ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม

วจีกรรม ไม่พูดเท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อเหลวไหล

มโนกรรม ไม่โลภอยากได้ของเขา ไม่คิดประทุษร้ายเขา มันก็ไม่มีอะไรมากแต่เรามีมันมาก
ใช่ไหม

รวมความว่า อย่าแพ้กำลังของความชั่ว เท่านั้น คืออย่าเห็นชั่วเป็นดีเห็นดีเป็นชั่ว แต่ว่าแค่นี้
ก็ยังดีไม่พอ ถ้าเราเป็น **สัมมาทิฐิ** ตลอดไป เราจะไม่ถึง **นิพพาน** ให้มันรู้ไป เกิดมาเป็นมนุษย์คิด
ว่ามันดี มีแก่ มีเจ็บ มีป่วย มีตาย มีความขัดข้องในอารมณ์ ใช่ไหม เป็นเทวดาหรือพรหมก็ได้แค่
นั่นแหละ ก็ไป **นิพพาน** เสียเลยก็หมดเรื่อง

คนที่มี **มรณานุสสติ** อยู่เสมอ นึกถึงความตายเป็นอารมณ์ นึกถึงความตายก็ไปท้อ คิดว่า
ถ้าตายคราวนี้ เราจะไปไหน ทางที่เราจะไปได้คือ

1. นรก
2. เปรต
3. อสุรกาย
4. สัตว์

เดรัจฉาน

5. มนุษย์
6. สัตกมเวสี
7. รุกขเทวดา
8. ภูมิเทวดา
9. อากาศเทวดา
10. พรหม
11. นิพพาน

ถ้าเรานึกถึงความตาย ถ้าเราตายเวลานี้ ใจความตายเราต้องคิดว่าจะต้องตายเวลานี้อยู่
เสมอ อย่าไปคิดว่าอีกไม่กี่วันตาย เวลานี้เราอาจจะตายเมื่อไรก็ได้ ถ้าเราคิดอย่างนี้ เราก็ต้องคุม
กำลังใจว่าเราจะไปไหน คุมกำลังใจเอาไว้ถ้าเราอยากจะไปอบายภูมิ 4 **ศีล** ก็ไม่ต้องไปเคอะพมั้น
เก็บไว้สักตัวสองตัวก็ได้หรือ 3 ตัว มันก็ตั้งลงนรกเอง ไม่ต้องห่วง

ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนพวกเรา มาปฏิบัติธรรม ธรรมะของพระพุทธเจ้าทั้งหมดใน **พระ**
ไตรปิฎก ไม่มีอะไร คือไม่มีอะไรมากไปกว่าเรื่องของ **ขันธ** 5 และยอมรับนับถือกฎของธรรมดา
ของ **ขันธ** 5 ที่ทรงเทศน์มาถึง 84,000 พระธรรมขันธ มีเรื่อง **ขันธ** 5 เรื่องเดียว **ขันธ** 5 ก็คือ
ร่างกาย ของเรา ของเราคนอื่น เราไปติดอยู่ในกาย ติดอยู่ในรูป ฉะนั้นหากว่าเราไม่หลงกาย เราไม่
หลงรูปเราก็หมดทุกข์

การที่เข้าถึงความไม่หลงนี้มันยาก ใจปากนี้มันไม่หลง แต่ใจมันหลงปากฉันไม่หลงๆ ใจ
ฉันนะไม่หลง แต่ใจมันหลง ห้ามใจไม่ได้สมาธินี้เป็นของดีเพื่อทำจิตให้ทรงตัว จะต้องรู้ว่าการทรง
ตัว เราทรงตัวเพื่อเอากำลังของสมาธิไปทำอะไร ให้มันเป็นประโยชน์ ประโยชน์ที่มีความสำคัญ
ที่สุดคือตัดอบายภูมิ คือว่าการเกิดชาตินี้ ถ้าตายไปเมื่อไรขึ้นชื่อว่าอบายภูมิเราจะไม่ไปอีกถ้ามันจะ
มีการเกิดอีกก็ชาติก็ตามที เราจะไม่ยอมลงอบายภูมิ เรื่องอบายภูมิไม่มีสิทธิ์จะดึงเราลงไป นั่นก็คือ
ต้องทรงอารมณ์จิตให้เป็น **พระโสดาบัน**

ฉะนั้นการเจริญสมาธิ ที่เจริญกันเพื่อความเป็น **พระโสดาบัน** เป็นอย่างต่ำจึงจะถูกและ
เนื้อแท้จริงๆ คนที่จะเป็น **พระโสดาบัน** ไม่ต้องหลับตาก็เป็น นั่งลืมตาเป็นก็ได้ถ้าหลับตาเสมอ

พระโศดบัน ไปชนบ้านช่องของเขาทั้งหมด ต้องล้มตายเป็นก็ได้อีก **พระโศดบัน** พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นผู้มีปัญญาเล็กน้อย มีสมาธิเล็กน้อย แต่ว่ามีศีลบริสุทธิ์ ที่นี้อีกนัยหนึ่งท่านกล่าวว่า **พระโศดบัน** กับ **สกิทาคามี** เป็นผู้ทรง **อธิศีล** **พระอนาคามี** เป็นผู้ทรง **อธิจิต** **พระอรหันต์** เป็นผู้ทรง **อธิปัญญา** อธิเขาแปลว่ายิ่งฉะนั้น **พระโศดบัน** ความสำคัญจริงๆ อยู่ที่ศีล 5 สำหรับฆราวาส

และการเจริญสมาธิ ถ้าทำสมาธิแล้วก็ไม่มุ่งความเป็น **พระโศดบัน** อาตมาว่า ขาดทุน เอาเวลานั้นไปทำมาหากินดีกว่าเราทำไปแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่นั่งภาวนาทำจิตนิ่งๆ เลิกมาแล้ว **นิรอรณ** มันก็กวณตามเดิม แล้วเรายังมีสิทธิ์ตกนรกเป็นเปรตเป็นอสุรกาย มันจะมีประโยชน์อะไร

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย โปรดเข้าใจว่าการปฏิบัติกรรมฐานของท่านนี้ ท่านจะได้ **มโนมยิทธิ** หรือไม่ได้ก็ตาม จะมีสมาธิได้ขั้นไหนก็ตาม ถ้าท่านไม่มุ่งหวังความเป็นพระอรหันต์ จิตใจของท่านก็ถ้อยยังเป็นทาสของโลกต่อไป ถ้าหากว่าท่านมุ่งหวังความเป็นพระอรหันต์ การสลายตัวการฉิบหายของอารมณ์ ของความดีมันจะไม่มีกับท่านจิตจะทรงตัวก็คือความเป็น **พระโศดบัน** ถ้าทุกท่านเป็น **พระโศดบัน** ได้แล้วก็มีอารมณ์ต้องการ **พระนิพพาน** เป็นอารมณ์ นี่คือการอารมณ์ของความเป็น **พระโศดบัน** แล้วก็มีใจมั่นใจว่า เมื่อตายเมื่อไรก็ขอไป **นิพพาน** เมื่อนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าได้ **มโนมยิทธิ** เราสามารถไปถึง **นิพพาน** ได้ทุกวันนี้เวลาตายเมื่อไรก็ไป **นิพพาน** เมื่อนั้น

ถ้าจะถามว่าไม่เป็นอรหันต์จะไปได้อย่างไร มันต้องเป็นแน่นอนก่อนตายนี้ เพราะเจ็บไข้ไม่สบายทุกขเวทนามันหนักขึ้นมาจริงๆ จิตมันก็ต้องทิ้งร่างกาย ไปนอนพักนอนคอยที่ **พระนิพพาน** ก่อนจนกว่าร่างกายนี้มันจะสิ้นลมปราณ ถ้าร่างกายเราสิ้นลมปราณเมื่อไร เราก็ไม่ลงเมื่อนั้น หหมดเรื่องกันไป

การยอมรับนับถือที่เรียกว่าไม่สงสัยในคุณพระรัตนตรัย ก็ไม่ได้ใช้ปัญญามากไม่ต้องไปนั่งไล่เบียด รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ **พระโศดบัน** ยังไม่ได้ อย่างนั้น **พระโศดบัน** เขาไปไล่คุณธรรมของพระพุทธเจ้า ของพระธรรม ของพระอริยสงฆ์ ตอนศีล 5 ว่าศีล 5 ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนนี่ดีจริงหรือเปล่า แค่นี้เอง ไม่ต้องไปนั่งเพ้อพูดพร่ำๆ อะไรก็ไม่รู้ มีหลายรายการพูดไปพูดมา ไปถามอารมณ์ของปฐมถาน ไม่รู้เสด็จ โนนนะ อเวจีเป็นที่ไป ไปแน่ถ้ารูปนั้น

คือว่ามันต้องรู้ว่า **พระโศดบัน** มีข้อสนใจจริงๆ ในเรื่องของพระศาสนาก็คือศีล 5 คือว่า **วิจิกิจฉา** ไม่สงสัยในคุณพระศรีรัตนตรัย นั่นคืออะไร นั่นคือศีล 5 เริ่มต้นเรากล่าวว่า **พุทธัง ธรรมัง สังฆัง ศักขามิ** ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่ง พระท่านบอก โยมถ้าต้องการให้อาตมาเป็นที่พึ่งก็ **ปาณาติปาตา เวรมณี** ไซ้ใหม่ บอกว่าจงอย่าฆ่าสัตว์ จงอย่า

ลักทรัพย์ จงอย่าประพฤติดินในกาม จงอย่ามั่วสวาท จงอย่าดื่มสุราเมรัย ถ้าญาติโยมปฏิบัติได้
อย่างนี้ อาตมาเป็นที่พึงได้

พระโสดาบัน มีอารมณ์อย่างหนึ่ง คือเกาะ **พระนิพพาน** เป็นอารมณ์จิตมีความคิดอยู่
เสมอว่า ถ้าร่างกายนี้พังเมื่อไร เราต้องากรไปจุดเดียวคือ **นิพพาน** ฉะนั้นคนที่มีความเคารพใน
พระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์มั่นคง มีศีล 5 บริสุทธิ์ ถ้าจิตยังไม่ต้องการ **พระนิพพาน**
เขาไม่เรียกว่า **พระโสดาบัน** เขาเรียกเป็นผู้เข้าถึงไตรสรณคมน์เท่านั้น แต่การเข้าถึงไตรสรณคมน์
นี้ไม่แน่ผลออกๆ ลงนรกได้เหมือนกัน

ที่นี้จิตต้องห่วงเหนี่ยว **พระนิพพาน** เป็นอารมณ์ คือให้จิตรัก **พระนิพพาน** จริงด้วย
ความจริงใจ ใจมีความรู้สึกไว้เสมอว่า ถ้าร่างกายนี้มันพังเมื่อไร ขอบใจ **พระนิพพาน** จุดเดียว
อย่างนี้อารมณ์จะห่วงเหนี่ยวไว้เพื่อ **นิพพาน** ถ้าตายจากความเป็นคน ถ้าชาตินี้มันไป **นิพพาน**
ไม่ได้ ก็เป็นเทวดา ถ้าไปเป็นเทวดาหรือพรหม ก็ขอยืนยันว่าไปได้แน่ ไปเลย คือว่าขึ้นไปเป็นเทวดา
ไม่กี่วันหรือว่าไม่กี่ปีของเทวดา หรือเป็นพรหม สักชั่วโหม่งหนึ่ง **พระศรีอาริย์** ตรัส ถ้า **พระศรีอาริย์**
ตรัส คนที่มุ่งมั่นมี **พระนิพพาน** เป็นอารมณ์ ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม จิตเขาก็ต้องการ **พระ**
นิพพาน อยู่เรื่อย ถ้าพึ่งเทศน์จากพระพุทธเจ้าจบเดี๋ยวก็เป็นพระอรหันต์

ความจริงอารมณ์ของ **นิพพาน** **นิพพาน** เป็นของไม่หนัก แต่ทว่าอารมณ์เรายังไม่ถึงมันก็
หนัก แต่ถ้าเรามีอารมณ์ยอมรับความจริงว่า โลกนี้มันเป็นอนิจจังมันไม่เที่ยง เพราะความเที่ยง ถ้า
เราเกิดมา มันก็เป็นทุกข์ อย่างกางเกงที่คุณสวมคุณซื้อมาใหม่ คุณคิดว่ามันไม่ขาด เลยไม่ได้เตรียม
ผ้านะไว้ ต่อไปมันขาดมันเปื่อยมาก ไซ้ใหม่ เราก็ไม่สบายใจ หนักใจ ถ้าเราคิดว่ากางเกงที่เราซื้อมา
มันมีขาด มีเปื่อย ถ้ามันเก่าสักหน่อย เราก็เตรียมตัวนะ อารมณ์หนักใจมันก็น้อยไซ้ใหม่

และความจริงของชาวโลกมันมีอยู่อย่างหนึ่ง เกิด แก่ เจ็บ ตาย พลัดพรากจากของรักของ
ชอบใจ นี่มันเป็นของธรรมดา ถ้าจิตเรารู้อยู่อย่างนี้เสียแล้วก็สร้างความเบื่อหน่ายที่เราเกิดมาแล้ว
มีแก่ มีเจ็บ มีป่วย มีตาย ก็เพราะร่างกายตัวเดียว ถ้าไม่มีกายนี้เสียอย่างเดียว สิ่งต่างๆ มันไม่มีละ

เราจะตัดค้นหาได้ด้วย **มรรค 8** ประการ ย่อมาเหลือ 3 ข้อ คือ **ศีล สมาธิ ปัญญา** ถ้าคน
จะละค้นหา ตัวก่อให้เกิดทุกข์ ก็ต้องมี **ศีล** เป็นเบื้องต้น เมื่อทรง **ศีล** ดีแล้ว องค์สมเด็จพระทศ
กล่าววว่า **ศีล** จะเป็นปัจจัยให้เกิด **สมาธิ** คือความตั้งมั่นของอารมณ์ อารมณ์จะทรงอยู่ในด้านของ
กุศลตลอดเวลา เมื่อ **สมาธิ** ดีแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **ปัญญา** มันจะเกิด
ปัญญา เกิดจะชี้ช่องบอกทาง เห็นว่า การเกิดเป็นทุกข์ การแก่เป็นทุกข์ การป่วยไซ้ไม่สบายเป็น
ทุกข์ การพลัดพรากจากของรักของชอบใจเป็นทุกข์ ความตายเป็นทุกข์ถ้าจิตเรายังไม่มีความสุข
คือยังไม่มี **ศีล สมาธิ** สมบูรณ์เพียงใด การเกิด แก่ เจ็บ ตาย แบบนี้มันจะเกิดต่อไปใหม่ นับชาติไม่
ถ้วน ถ้าทุกคนสามารถทรง **ศีล** ให้บริสุทธิ์ ทรง **สมาธิ** ให้ตั้งมั่น ทำ **ปัญญาญาณ** ของตน ยอมรับ

นับถือกฎของความเป็นจริง บรรดาท่านพุทธบริษัทชายและหญิงทั้งหมดก็จะมีสุข คือ **พระนิพพาน**

ถ้าหากว่าเรานึกถึงความตายเป็นอารมณ์ จะเป็นคนไม่ประมาท มีกำไรมากเพราะอะไร เพราะรู้ว่า ตายนี้มีสภาพไม่สูญ ถ้าเรามีบุญวาสนา บารมีมาก อย่าง **ท่านพระเทวทัต** ก็สามารถไปนอนเล่นในอเวจีได้ ถ้าหากว่าอย่างเลวที่สุด เราเจริญ **อานาปานุสสติกรรมฐาน** จนจิตเข้าสู่ **อุปจารสมาธิ** เอาแค่ **ขณิกสมาธิ** ได้เล็กๆ น้อยๆ ภาวนาไปบ้าง รู้ลมหายใจเข้าออกไปบ้าง ทรงแบบนั้น เทียบบ้านนี้เสียบ้าง จิตมันฟุ้งไปฟุ้งมา พอนึกมาได้ก็เริ่มต้นใหม่ ว่าไปนาที่สองนาที่ มันไปอีกแล้วอย่างนี้ท่านเรียกว่า **ขณิกสมาธิ** แต่ว่า **ขณิกสมาธิ** นี้ ตายแล้วเป็นเทวดาชั้นกามาวจร ไม่ใช่ของต่ำ อย่าไปประมาณตัวว่าเลวนะ คือว่าวันหนึ่งเราสามารถทำจิตให้ว่างจากกิเลส คือรู้ค่าภาวนาอยู่วันหนึ่งชั่วขณะจิตหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงชมเชยว่า ผู้นั้นเป็นผู้มีจิตไม่ว่างจากฌาน อย่าไปคิดว่าเล็กน้อยไม่มีผล มีผลมาก

ปกิณกเทศนาทางวิทยุสื่อสารทหารอากาศ

จังหวัดเชียงราย 1

วันอาทิตย์ที่ 22 กุมภาพันธ์ 2524

ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย วันนี้วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2524 อาตมาได้มีโอกาสเดินทางขึ้นมา **จังหวัดเชียงราย** แต่ความจริงมาถึงตั้งแต่วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2524 แต่ว่าวันที่ 21 ไม่มีโอกาสได้พบกับญาติโยมพุทธบริษัทเป็นพิเศษ คงใช้เทปที่ส่งมาแทนเพราะว่าเปลี่ยมากเนื่องจากการเดินทางมาคราวนี้ มีการป่วยไข้ไม่สบายติดมาด้วย แต่ว่าการฟังของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ในระยะนี้ถ้าบังเอิญมีเสียงแทรกแซงๆ ดังปรากฏอยู่ ก็ขอได้โปรดทราบว่าจะระยะนี้อาตมาได้นั่งพูดอยู่ในสถานีวิทยุ เอาเครื่องบันทึกเสียงมาบันทึกแล้วก็ส่งให้เจ้าหน้าที่ชานเสียง แต่เสียงเครื่องบันทึกเทปเสียงของอาตมาไม่ทราบเป็นอย่างไร มันมีเสียงแทรกปรากฏ ก็ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทจงอย่าคิดว่าเป็นการบกพร่องของฝ่าย **สถานีวิทยุทหารอากาศเชียงราย** การเดินทางมาคราวนี้ก็จุดประสงค์เดิม คือนอกจากจะเยี่ยมเยียนญาติโยมพุทธบริษัทตาม **จังหวัดเชียงราย** และ **จังหวัดพะเยา** ก็ยังนำของมาส่งเคราะห์บุคคลผู้ยากจนในถิ่นทุรกันดาร ตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

สำหรับการมาเมื่อคืนวันเสาร์ มีญาติโยมพุทธบริษัทคณะประจำก็คือ **คณะร้านเจริญรุ่งเรือง จงศิริรุ่งโรจน์** และก็มีบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมานั่งคุยด้วยท่านถามว่าจะมีการสอนพระกรรมฐานใหม่ เมื่อคืนวันเสาร์ต่างคนต่างก็เปลี่ยมากเลยบอกว่าสำหรับคืนวันเสาร์ไม่มี มีก็คืนวันเสาร์ต่างคนต่างก็เปลี่ยมากเลยบอกว่าสำหรับคืนวันเสาร์ไม่มี มีก็คืนวันอาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส และก็วันศุกร์ ก็มีตามปกติ หากว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมีความประสงค์จะมาเจริญพระกรรมฐานก็มาได้

การมาคราวนี้ยังคิดไม่ออกว่าจะคุยอะไรกับบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทดีก็อยากจะชวนถึงความหลังสักครั้งหนึ่ง คือว่าใน **หนังสือพระเมตตา** ที่กราบทูลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทราบเมื่อปี พ.ศ. 2518 ตอนนั้นที่พระองค์เสด็จพระบรมครูจริงๆ

และนับตั้งแต่ได้กราบทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นต้นมา ก็พยายามใคร่ครวญพยายามแสวงหาความจริงว่าจะอะไรจะมีอยู่ที่ไหนบ้างที่ทำให้ประเทศไทยรุ่งเรือง ก็ขอพูดเรื่องราวเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวต่อไปนิดหนึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านก็ตรัสว่าท่านเหนื่อยมาก ที่เหนื่อยมากก็อยากให้บรรดาประชาชนมีความสุข ถ้าทุกคนมีความสุขท่านก็มีมีความสุขด้วย ถ้าทุกคนยังมีความสุขอยู่ท่านก็มีความสุขไม่ได้เลย ชื่อนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อาตมาฟังแล้วก็ซึ่งใจในความดีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่มีพระเมตตาปราณีพระองค์ก็ตรัสต่อไปว่าเมื่อความรุ่งเรืองเกิดขึ้นมันจะดีขนาดไหน ก็กราบทูลตอบไปว่าถ้าบังเอิญเข้าถึงจุดนั้นจริงๆ ค่อยๆ ก้าวไป คำว่าฟ้าสว่างไม่ใช่สว่างจ้า

ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทลองคิดดูว่าเวลาเช้าแสงเงินขึ้น ก็มีความสว่างเล็กน้อย พอควร พอแสงทองขึ้นก็สว่างมากขึ้น พอดวงอาทิตย์ขึ้นก็เห็นหน้ากันชัดและถ้าเวลาในอาทิตย์เที่ยงเวลานั้นก็สว่างจัด จึงได้กราบทูลพระองค์ว่าก็มีอุปมาเหมือนเวลาพระอาทิตย์ขึ้น ถ้าเวลาฟ้าสว่างน้อย ตอนนี้จะถือว่าเห็นอะไรทุกอย่างไม่ได้ การจะทำอะไรทุกอย่างก็ยังไม่ถูกไม่ได้ เหมือนกันเพราะสว่างยังไม่มากก็ยังไม่ถูกบ้าง ผิดบ้าง แต่ก็ยังดีกว่าฟ้ามืดเดือนมืดยังไม่เห็นอะไรเลย แล้วท่านก็ถามว่าฟ้าสว่างเมื่อสว่างแล้วจะเป็นอย่างไร ก็กราบทูลท่านว่าเมื่อสว่างแล้วคนไทยก็จะรำรวยขึ้นตามลำดับจนกระทั่งถึงสว่างจ้า ประเทศไทยจึงจะเป็นมหาเศรษฐีของโลก

ตอนนี้ท่านก็หันมา สุขแล้วก็ดีครับ จึงกราบทูลไปว่า เมื่อสักครู่นี้พระองค์ตรัสว่าเวลานี้พระองค์มีความเหนื่อยมาก อาตมามีความรู้สึกว่า เมื่อเวลานับตั้งแต่ปี 2524 เป็นต้นไปค่อยๆ เรื่อยๆ ขึ้นไป เมื่อสว่างจัดซึ่งจะใช้เวลาไม่เกิน พ.ศ.2530 ประเทศไทยจะพบกับความรุ่งเรือง มหาศาล ถ้าพูดกันง่ายๆ ก็เรียกว่าเราก็เป็นเศรษฐีประเทศหนึ่งในโลก จะมีความอุดมสมบูรณ์ทุกอย่าง น้ำมันก็เยอะแร่ธาตุที่มีคุณค่ามีมาก ตอนนั้นพระองค์ก็คงสุขสบายขึ้นมากไม่ต้องเหนื่อยยาก จะมีความสุข ท่านก็บอกว่ามันก็คงจะไม่เหนื่อยไม่ไหวหรอกครับ ผมคิดว่ายังต้องเหนื่อยต่อไป จึงถามว่าจะเหนื่อยอะไร เพราะว่าเวลานี้คนไทยเต็มไปด้วยความยากไร้มีความยากจน ทุกคนมีแต่ความทุกข์ มีความสุขจริงๆ ไม่กี่คน คนที่จะมีความสุขแต่สุขไม่ค่อยจริงจัง แต่ถ้าสุขประเภทนี้ เรียกว่าสุขก็คือพวกที่ทำงานในกระเป๋าคคน และหาทางรีดหาทางไถหากำไรให้ได้มากที่สุด เอาไรต์เอาเปรียบทุกอย่างมันก็มีอยู่ไม่กี่คน นอกนั้นคนไทยไปด้วยความเดือนร้อน ต้องหาเช้ากินค่ำ หาเช้ากินค่ำ หวานกิน 2 วัน กา 3 วันกิน 1 วัน อย่างนี้พระองค์ก็ต้องทรงทำทุกอย่างไปช่วยสงเคราะห์หาเหมือนน้ำ หาทางน้ำ ช่วยการเกษตร ช่วยการปลูกข้าวให้ทุนแจกของทุกอย่าง ที่ทำอยู่เวลานี้หาเวลาพักผ่อนไม่ได้ ปีหนึ่งออกรับแขกตามหมายกำหนดการ 500 ครั้งเศษ และ ในปีเดียวกันก็ต้องเยี่ยมเยียนราษฎรเกินกว่า 700 ครั้ง อย่างนี้หนักมากไหม ท่านบอกว่าหนักเยอะครับ ก็ถามว่าจำเป็นต้องทนไหมท่านบอกว่าไม่จำเป็นต้องทน เต็มใจทำไม่ใช่คำว่าทน แต่ที่ว่าต้องทน เวลาไปบางครั้งร่างกายมันก็ไม่ดี มีอาการป่วยไข้ไม่สบายเป็นปกติ อยู่บ้างเหมือนกัน เมื่อถึงเวลาที่นัดหมายว่าจะไป ถึงแม้จะป่วยอย่างไรถ้าลูกไหวพระองค์ก็เสด็จ ต้องไปให้ได้ว่านัดแล้วต้องไป เว้นแต่จะป่วยมากจริงๆ

ตอนนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิง ช่วยกันคิดซิว่าน้ำพระทัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถเป็นอย่างไร รักคนไทยไหม ท่านรักมากกว่าพระองค์ท่าน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านที่อยู่เวลานี้ฟังอยู่มีความรู้สึกเป็นอย่างไร ในเมื่อเรามีประมุขของชาติมีน้ำพระทัยอย่างนี้บรรดาท่านผู้ฟังทุกคนที่ฟังอยู่เวลานี้ฟังอยู่มีความรู้สึกเป็นอย่างไร ในเมื่อเรามีประมุขของชาติมีน้ำพระทัยอย่างนี้บรรดาท่านผู้ฟังทุกคนที่ฟังอยู่เวลานี้จะมีความรู้สึกในประมุขของชาติเป็นอย่างไรบ้างก็มานั่งคุยกันต่อไป พระองค์ก็ตรัสว่าเหนื่อย เวลานี้

คนจนลำบากมาก ก็ถามต่อไปว่าตอนต่อไปถ้าฟ้าสว่างจะแจ่มสว่างขึ้นมา เทียบกับเวลาในปัจจุบัน 8 โมงเช้าหรือ 9 โมงเช้า พระอาทิตย์จะขึ้นสูงและสว่างมาก เวลานั้นจะต้องใช้เวลาประมาณปี 2530 คนทุกคนจะมีความสุขมาก อันคำว่าไม่ทุกข์เลยมันไม่มี รวมความว่าคนอย่างจนที่สุดก็ใช้สบายๆ มีกินมีใช้แบบสบายๆ อาจจะไม่ต้องเป็นหนี้เขาถ้าไม่ฟุ้งเฟ้อจนเกินไป ทำไว้เพื่อกินเพื่อใช้มีความสุขมากๆ

อาตมาคิดว่าตอนนี้พระองค์ก็มีความสุขและไม่ต้องเหนื่อย พระองค์ก็ตรัสว่ายังเหนื่อยอยู่ครับ ที่นี้ทูลถามว่าจะเหนื่อยอย่างไร ที่มีข้ออุปมาเปรียบเทียบก็หมายความว่าเวลานี้ที่คนกำลังยากจนนี้พูดกันเมื่อปี 2518 คนกำลังยากจนอยู่มาก แต่ว่าพระองค์ก็ออกไปช่วยเขา การช่วยก็เปรียบเทียบตามนี้เหมือนกับว่าเขามีปาฏิหาริย์ มีต้นไม้ใหญ่ เขาอยากจะทำไร่หรืออยากจะทำนา แต่ทว่าพระองค์จะต้องไปช่วยเขาตัดต้นไม้ และก็ทอนต้นไม้ให้เป็นท่อน ลากต้นไม้ไปนอกพื้นที่ ขุดตอไม้จะทำได้แต่ละต้นมันก็เหนื่อยมาก เมื่อนำต้นไม้ออกหมดแล้ว ก็ต้องปรับพื้นที่ให้เรียบ ทำคันกั้นน้ำทำคันนา ทำเหมืองฝายเพื่อเอาน้ำไปใช้ในนา หลังจากนั้นก็ต้องหว่านข้าวกล้า หว่านข้าวปลูกหรือปลูกพืชไร่ กว่าจะได้มากก็มีความสุขไม่สบายอยู่มาก ข้อนี้อุปมาเหมือนกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกำลังสงเคราะห์บรรดาประชาชนอยู่ในเวลานี้ ก็มีสภาพเหมือนเริ่มทำนา ตามที่กล่าวมาแล้วมันก็เหนื่อย

ในการต่อไปประมาณ พ.ศ. 2530 ตอนนั้นความรุ่งเรืองจะมีขึ้นมามาก นับตั้งแต่ 2524 เป็นต้นไป 2524 เป็นระยะฟ้าสว่างไม่โชสว่างจ้า จะปรากฏมีบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่คิดว่ามันจะมี มันจะปรากฏขึ้น สิ่งที่ไม่ควรจะได้มันก็มีขึ้น แต่ก็ยังขลุกขลักเพราะฟ้ายังไม่สว่างจ้า ยังมองเห็นอะไรไม่ชัด แต่ต่อมาเมื่อฟ้าสว่างจ้าขึ้นมาปี 2530 เหมือนกับเวลาเช้า 8 โมง หรือ 9 โมง เข้าพระอาทิตย์สว่างหนักทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย อย่างนี้พระองค์ก็สบายไม่ต้องไปช่วยเขาทำไร่ไถนา ตามที่พูดมาเมื่อคืนนี้เพียงแต่จะไปเยี่ยมเขา ว่าที่นั่นปีนี้ข้าวเป็นอย่างไร มีฐานะเป็นอย่างไรแต่ทุกคนก็จะตอบว่าเวลานี้มีความสุขสบายใจมากพระพุทธเจ้าข้า ข้าวก็มีกิน เงินก็มีใช้คือว่ามันจะมากหรือไม่มากเพียงใดก็พอใจในความเป็นอยู่ คำว่าเป็นหนี้ถ้าไม่ฟุ้งเฟ้อ เป็นหนี้ไม่มีเลย มีแต่คนคอยที่จะเป็นเจ้าหนี้ คนที่จะเป็นลูกหนี้หายาก อย่างนี้พระองค์ก็ทรงมีความสุขไม่เหนื่อยแล้ว

พระองค์ก็ไม่ยอมแพ้ตรัสว่าก็ต้องเหนื่อยครับ เพราะมันแก่มันไม่ต้องทำอะไรก็เหนื่อย เพราะความแก่ ก็รวมความว่าบรรดาท่านพุทธบริษัท พระองค์ก็ยังทรงคิดว่าถึงแม้ว่าประชาชนจะมีความสุขตามสมควร ไม่ยากแค้นในเวลานี้ แต่ว่าพ่อแม่ที่ดีหรือพ่อแม่ที่ดีของลูกย่อมมีความห่วงใยในลูกฉันใด พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระราชินีนาถถึงแม้ว่าจะเห็นว่าลูกทั้งชาติมีความร่มเย็นเป็นสุข มีทรัพย์สมบัติมาก ก็ยังอดที่จะห่วงไม่ได้ ยังทรงคิดว่าถึงแม้ว่าเขาจะดีเพียงใด ก็ต้องไปดูความดี ช่วยกันระมัดระวังรักษาความดีไว้ นี่เป็นกำลังใจของพ่อแม่ที่ดี ซึ่งเหล่าบรรดาประชาชนชาวไทยต่างคนต่างก็น่าจะมีความปลื้มใจที่เรามีพระประมุขของชาติ หรือจะ

กล่าวว่า เป็นพระบิดาของชาติก็ได้ พระองค์มีความห่วงใยของชาติอย่างนี้ ในเมื่อพ่อดีแม่ดี แล้วลูกควรจะทำดี อดทนทำลายความดีของพ่อแม่ แต่ข้อนี้เอาตามจะไม่อธิบาย ยกให้ปัญหากำลังใจของญาติโยมพุทธบริษัท ซึ่งมีความพอใจจะปฏิบัติอย่างไรก็เป็นเรื่องของท่าน

เวลามันเหลืออีกนิดหนึ่งความจริงพูดนี้ก็เหนื่อย บันทึกลงเสียงนี้ละโยมนะ ถ้ามันเสียงแซ่กๆ อย่าไปโทษสถานี่เขาเนาะ ความเลวทรามของเครื่องบันทึกเสียงที่เอาตมานำมาเอง ใช้อั้วความเลวทรามของเครื่องบันทึกเสียง มันทำเสียงแซ่กๆ นำรำคาญ แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร จะมานั่งพูดในสถานี่ก็ลงมาไม่ไหว มันป่วย ก็ต้องทำกันอย่างนี้ เวลาเหลืออีกหน่อยหนึ่งก็ขอพูดต่อไปว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย เริ่มขึ้นมาปี 2524 ฟ้าสาง ฟ้าสางนะ บรรดาญาติโยมอาจจะดีใจ แต่ว่าดีใจน้อยกว่าเอาตมานิดหนึ่ง เพราะท่านไม่ต้องรับผิดชอบเรื่องคำพยากรณ์

เอาตมาเองวันนั้นก็ไม่ถือว่าเป็นการพยากรณ์ เป็นการพูดส่งเดชตามอารมณ์คิดเท่านั้น เพราะว่าไม่มีญาณพิเศษเป็นเครื่องรู้ ก็ปรากฏว่าเวลานี้พบแก๊สแล้ว แหมดีใจจะตาย ตามภาษาราชการเขาเรียกว่าก๊าซเราเรียกว่าแก๊ส เขาก็เรียกว่าก๊าซ และมาอีกจุดหนึ่งเมื่อพบแก๊สหรือว่าก๊าซ แล้วเขาว่าพบก๊าซเหลว ใช้อั้วก๊าซเหลวเอาตมานักก็ใจจริงๆ ความจริงมันเป็นน้ำมัน เขามาออกทางโทรทัศน์มันก็เป็นน้ำมันใสจัดเกือบจะเป็นเบนซินซึ่งธรรมชาติกลิ่นออกมาให้ รวมความว่าธรรมชาติดีขึ้นมาให้เพราะว่ามีความร้อน มันแทนที่จะเป็นน้ำมันน้ำดิบก็เป็นน้ำมันสุกขึ้นมาเลย เป็นภาพอย่างนี้ดีใจจะตาย ไม่ใช่ดีใจว่าตัวดี ตัวเด่น ตัวพูดถูก ดีใจว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายที่กล้วนนั่งฟังอยู่นี้ จะมีความสุขในปัจจุบันทันตาเห็น หากว่าท่านทั้งหลายจะยังไม่รีบตายก่อน 3 ปี

เพียงแค่ว่า 3 ปีข้างหน้าท่านจะมีความรู้สึกที่ ทุกสิ่งทุกอย่างของเรามันเริ่มคล่องตัวขึ้น ปี 2524 เป็นปีฟ้าสาง และก็ไม่ได้สางแต่ธรรมดา สางทุกสิ่งทุกอย่างให้ปรากฏ อะไรก็ตามที่ที่ยังไม่ปรากฏขึ้นมา จะเริ่มไหล่น้ำมาที่ละนิดทีละหน่อยแม้แต่คณะรัฐบาลก็ตามที่รู้สึกว่าคุณะรัฐบาลในปัจจุบันนี้ท่านก็มีความห่วงใยบรรดาเกษตรมาก ช่วยทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ราษฎรไม่เสียเปรียบหรือว่าได้รับผลในการกระทำสมบูรณ์ แต่ก็อย่าลืมว่าฟ้าสางมันยังต้องสางกันต่อไป ถ้าเลิกสางเพียงใดก็เลิกยุ่ง ขณะใดยังสางอยู่ขณะนั้นก็ยังชื่อว่ายุ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างให้สำเร็จเรียบร้อยทันตาเห็น ทันใจในพริบตาเดียนั้นเป็นไปไม่ได้ ต้องคอยเวลา

เอาละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยทั่วหน้าใช้เวลาคุมมาประมาณ 25 นาที รู้สึกเหนื่อย สำหรับวันนี้ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแก่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

ปกิณกเทศนาทางวิทยุสื่อสารทหารอากาศ

จังหวัดเชียงราย 2

วันจันทร์ที่ 23 กุมภาพันธ์ 2524

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย วันนี้ตรงกับวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2524 ก็มีโอกาสมาร่วมกับญาติโยมพุทธบริษัททางอากาศ โดย **สถานีวิทยุทหารอากาศเชียงราย** เป็นวาระที่ 2 แต่ว่าขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ที่มีเสียงแทรกแซงๆ ขึ้นมา ไม่ใช่ความบกพร่องของสถานี เป็นความบกพร่องของเครื่องบันทึกเสียงของอาตมาเอง เพราะได้บอกตั้งแต่วันก่อนแล้วว่าการมาคราวนี้ไม่มีโอกาสที่จะมานั่งพูดที่สถานีได้ด้วยตนเองเพราะป่วยไข้ไม่สบาย แต่อาศัยความดีของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย **ชาวเชียงราย พระยา แม่ฮ่องสอน และ ชาวจังหวัดน่าน** มีความดีอยู่มาก ถึงแม้ว่าจะลงมาพูดไม่ไหวก็พยายามบันทึกเสียงส่งมาแต่ว่าความบกพร่องของเครื่องบันทึกเสียง จะทำความรำคาญญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยทั่วหน้า จะรำคาญอยู่บ้างก็ขอประทานอภัยด้วยช่วยให้อภัยแก่พระแก้ว

ความจริงการฟังพระพูดมักจะมีคนรำคาญ ก็เอาแต่ธรรมะ ธัมโม เข้ามาพูดเท่านั้นไม่เห็นมีเรื่องอะไร วันนี้ก็จะขอใช้ธัมมะ กับธัมเม คือธรรมะกับธัมโม รำคาญวันนี้ก็จะใช้ธัมมะกับธัมเม คือธัมมะเข้าไปแล้วก็ธัมเมแปลออกมา และก็ขอต่อจากวันก่อน

วันก่อนได้คุยกับญาติโยมพุทธบริษัท การฟังกันแบบนี้ถือว่าเทศน์สอนกันเลย คือไม่ใช่ธรรมะมาก เอาเรื่องของโลกมาคุยกัน ว่าพระมีความรู้ทางโลกบ้างไหม ก็ต้องตอบว่ามีความรู้บ้างจริงๆ คือว่าพระนี่ห่างจากโลกไปมาก ถึงแม้ว่าตัวเองจะอยู่ในโลกแต่ว่าปฏิบัติไกลจากทางโลกออกไป ยิ่งนานเข้ามาเท่าไรก็ไกลออกไปมากทุกที แต่ก็ไม่แน่นอนบางท่านก็อาจจะติดโลก เพราะว่ามีความฉลาดกว่าอาตมา อาตมายังมีความโง่งอยู่ เดินเข้าไปเท่าไรก็ไกลโลกไปทุกทีสำหรับกำลังใจ ถึงแม้ว่ากายจะไกล ใจจะไกล ก็ยังมีความห่วงใยเรื่องโลกอยู่ เพราะว่าโลกเป็นที่อาศัยของคน อย่าพูดมากไปเสียเวลา

ก็ขอมาเล่าต่อกันฟังดีกว่า ที่กราบทูลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทราบว่าเป็นปี 2524 ฟ้าจะสาง แต่เวลานี้ก็ 2524 แล้วนะญาติโยมพุทธบริษัท ฟ้าเริ่มสาง แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังคงต้องสางกันอยู่ ที่จะต้องสางเพราะอะไร เพราะมันยุ่งมานานไ้การยุ่งนี้ถ้าเราไม่สางมันก็ไม่หายเหิง ถ้ายิ่งปล่อยให้อย่างมันก็เหิงหนักขึ้นไ้เหิงนี้แปลว่ายุ่งมากมีความวุ่นวาย เหิงอาตมาขอแปลว่ามันยุ่งแล้วก็วุ่นวายตรงนั้นมาติดตรงนี้ สางตรงนี้ก็ไปติดตรงนั้นก็เหมือนกับเวลานี้ ทุกสิ่งทุกอย่างรู้สึกว่ามันสับสนกันไปหมด แต่ก็ช่างเถอะ

มาคุยถึงเรื่องของเรา เราจะมาคุยเรื่องวิถีทาง หรือความเป็นมาของประเทศไทย ที่จะมีความรู้เรื่องขึ้นได้อย่างไร อาตมาเองวันนั้นได้กราบทูลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทราบ

เมื่อพระองค์เสด็จกลับแล้ว ก็หนักใจว่าขณะที่กราบทูลไปมันเป็นความฝัน หรืออะไรก็ไม่ทราบ เพราะว่าพระองค์ตรัสถามมากี่มีความรู้สึกขึ้นมาทันที ทั้งๆ ที่ไม่มีการเตรียมการไว้ก่อน เมื่อมีความรู้สึก อย่างไม่ตอบทูลพระองค์ไปทันทีเหมือนกัน ก็รวมความว่า ต้องใช้สมัยปัจจุบันทันด่วนก็เลยหนักใจ การที่กราบทูลพระองค์ไปนั้นมันถูกหรือมันผิด ก็ไม่แน่ใจ หนักใจเหมือนกัน แต่บังเอิญปี 2524 แทนที่ฟ้าจะสว่างมันกลับมืดลงไป เราจะไปอยู่ที่ไหนที่บอกเขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ความจริงหน้ามันยกไปไม่ได้ แต่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนกันแน่ มันจึงจะพ้นจากความอายที่เห็นหน้าประชาชน ถ้าจะอยู่ในเมืองไทยคนไทยก็เห็นหน้า ถ้าจะไปอยู่ต่างประเทศสวดก็ไม่มี พูดภาษาต่างประเทศก็ไม่มี จะไปก็ต้องไปใช้ภาษากลาง คือยกแข่งยกขา ก็เมื่อแย่งแย่งไปเรื่อยๆ ถึงอย่างไรก็ไม่พ้นสายตาคนไทย เพราะทุกประเทศนี้คนไทยก็ยังมีอยู่ที่นั่น ถ้าจะไปเมืองผีคนไทยที่ตายไปเมืองผีก็มี ในที่สุดก็ต้องไปพบคนไทยที่เป็นผีอีก ผีก็จะต่อว่าผีเข้าไปๆ มาๆ ถ้าเผอิญไม่เป็นไปตามที่พูดไว้ ก็ต้องทำเป็น คนหน้าทนใจทน จะถือว่าหน้าด้านก็ไม่ถูก จะถือว่าใจด้านก็ไม่ไหวมันอายเหมือนกัน แต่ก็จำเป็นต้องทนอายถ้ามีใครต่อว่า

ก็บังเอิญเป็นการโชคดีจริงๆ ปี 2524 ก็ปรากฏขึ้นมาแล้ว แก๊ส กับ น้ำมันและก็มีหลายอย่างที่ติดตามมา ตอนนั้นก็ช่างเถอะ มันเป็นผลที่ทำให้สบายใจไปนิดหนึ่ง ที่น้ำมันมีปัญหาว่าหลังจากกราบทูลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้วถึงแม้ว่าจะทูลเฉพาะพระองค์ก็ต้องถือว่าเป็นผู้รับผิดชอบ ผู้รับชอบไม่หนักใจ แต่รับผิดชอบหนักใจ ก็ต้องติดตามเรื่อง ก็คิดว่าได้เรื่องราวทั้งหลายเหล่านี้มันจะมีที่ไหนบ้างก็ปี พ.ศ. 2518 นั่นเอง มีภารกิจที่จะต้องไปเยี่ยมทหาร ตำรวจตระเวนชายแดนและบรรดาประชาชนที่ยากจนในสายใต้ จึงตั้งฐานจุดแรกที่ **จังหวัดสงขลา** แล้วก็เดินทางด้วยเฮลิคอปเตอร์ของตำรวจตระเวนชายแดน ไปทุกจุดของดินแดนที่มีความยากจน ทูรกันดารและมีความตึงเครียด ไปทุกแห่งที่มีความลำบาก รถก็เข้าไม่ถึง

เมื่อไปมาแล้วเสร็จจากภารกิจสายใต้คือ **จังหวัดสงขลา นราธิวาส ยะลา ปัตตานี และสตูล** หลังจากนั้นก็เดินทางมาพักที่ **จังหวัดนครศรีธรรมราช** พักอยู่ที่จวนหรือที่บ้านพักผู้ว่าราชการจังหวัด ใจจวนมีสองอย่าง จวนดีหรือจวนพังทำไมเจถึงเรียกจวนก็ไม่ทราบ ภาษาของจวนนี่แปลไม่ออก รวมความว่าบ้านพักของผู้ว่าราชการจังหวัด ตอนนั้น **คุณสุภโยค** เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่ที่นั่นเอาที่นั่นเป็นฐาน และก็ใช้เฮลิคอปเตอร์ของทหารและตำรวจ ออกเยี่ยมบรรดาประชาชน เป็นอันว่าทำภารกิจทางใต้ประมาณเดือนเศษ จึงเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ เยี่ยมก็เยี่ยมตั้งแต่ **สุราษฎร์ธานี** ลงไปชนที่เดิมคือ **พัทลุง** ชนกับสายเก่าหลังจากนั้นก็เดินทางมาพักที่กรุงเทพฯ 3 วัน ก็คิดว่าตั้งแต่ **จังหวัดนครปฐม กาญจนบุรี ราชบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร** ยังไม่ได้ทำ ต้องไปให้ครบจึงออกเดินทางจากกรุงเทพฯ หวังจะไปตั้งต้นที่ **จังหวัดชุมพร** ตอนนั้นเดินทางด้วยรถยนต์ พอไปถึง **หัวหิน** ก็ไปพักที่บ้านพักของหน่วยทหารอากาศ ของสื่อสารทหารอากาศ

ตอนเช้าขึ้นอีกวันหนึ่งก็จะเดินทางไป **ชุมพร** พอไปถึง **จังหวัดประจวบคีรีขันธ์** ไม่สบาย ขึ้นมาปัจจุบันทันด่วน รู้สึกว่าปวดศีรษะเป็นกรณีพิเศษ มันไปไม่ไหวจริงๆ แล้วก็รถยนต์ที่ไปจะมีอะไรลุกชลักในล้อหลัง เสียงดังกุกกักๆ เหมือนล้อจะหลุด **คุณเลิศลักษณ์ สิงสงคราม** ที่พวกคณะของอาตมา เรียกว่า **ปู่เหม** เป็นคนขับรถคุมรถไป เมื่อความสงสัยเกิดขึ้น ในขณะนั้นก็ไปกันไม่กี่คน ก็ต้องกลับเข้าอยู่ดูว่าโรงซ่อมรถเขามีที่ไหนบ้าง และเข้าไปที่นั่นอาตมาก็ไม่สบาย ไปให้เจ้าหน้าที่เขาจัดการตรวจจรถดูว่าสภาพมันเป็นอย่างไร ตอนนั้นก็ปั่นรถโฟล์ค ดูเหมือนจะเป็น รถโฟล์คของ **แพทย์หญิงวิวรรณ คำนวนกิจ** ถ้าอาตมาจำไม่ผิด ไม่ทราบเป็นรถของใครแน่ หรือจะเป็นรถของ **ปู่เหม** ก็ไม่ทราบ รถส่วนตัวไม่มี เจ้าหน้าที่ช่างเขาก็ตรวจรถ อาตมาก็นอนขอเสื้อเชิมาผืนหนึ่งหมอนหนึ่งลูก นอนอยู่หน้าอุ้งรถ มันก็เกิดความไม่สบายมากขึ้น ปวดศีรษะหนักขึ้นไม่รู้จะทำอย่างไร คล้ายๆ กันมา **เซียงราย** ในเที่ยวนี้ จะลงมาพูดที่สถานีก็ไม่ไหว บันทึกลีเก้งมา เสียงก็กวนแฉ่ๆ ญาติโยมก็รำคาญใจ

ขณะที่นอนลงไป ช่างก็ตรวจรถประมาณ 2 ชั่วโมง อาตมานอนปวดศีรษะได้ยิบเสียดเหมือนคนเดินมา แต่ไม่ใช่คนธรรมดา เห็นเป็นคนธรรมดา เป็นภาพเงาและมีเสียงบอกว่ามีอาการอย่างนี้ ให้คนที่มาด้วยไปซื้อ **ยารัตนตรีย์** มากิน กินแค่ซองเดียวมันก็จะบรรเทา แต่ว่าวันนี้ห้ามเดินทางไป **จังหวัดชุมพร** ต้องกลับไปนอนที่เก่าคือบ้านพักของทหารอากาศหัวหิน จึงได้ให้ **คุณนันทา อนันตวงศ์** กับ **คุณอัญชัญ สุทธิรัตน์** หาซื้อ **ยารัตนตรีย์** เขาก็ซื้อมาได้ ฉันเข้าไปประมาณซัอนเศษ สักครู่หนึ่งก็มีอาการบรรเทา มันก็แปลก

หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตรวจรถก็มาบอกว่า รถไม่เป็นอะไรเลยครับ พอสั่งให้ลูกตรวจ ลูกก็ตรวจแล้ววิ่งแล้ว ลูกบอกไม่มีอะไร พ่อก็ไม่แน่ใจควบไปอีก สองคนพ่อลูกช่วยกันทำตั้งสองชั่วโมงเศษ เมื่อมันไม่มีอะไรจริงๆ เขาเสียเวลาดั่งสองชั่วโมงเศษเขาก็ดีจริงๆ ไม่ยอมรับเงินแม้แต่ 1 สตางค์ และแถมนอนหน้าโรงงานเขาฟรีเสียอีกด้วย หายาก เขาดีจริงๆ และก็ลืมไปเสียแล้วเหมือนคนอกตัญญูไม่รู้คุณคนลืมนี่เขาชื่อว่าคุณอะไร ต้องไปถาม **คุณเลิศลักษณ์ สิงสงคราม** หรือว่า **ปู่เหม** คงจะจำได้

เป็นอันว่าตอนเย็น ก็ต้องเดินทางกลับที่พักเก่าคือบ้านพักของสื่อสารทหารอากาศที่หัวหิน ตอนนั้นกลับเข้ามาก็เย็นมากแล้ว อาบน้ำพักผ่อนพอควร นั่งเล่นตากอากาศมีลมโชยรู้สึกเบาๆ ตัวการปวดหัวก็เบาลง เวลาค่ำประมาณสองทุ่ม **พลอากาศโท ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์** สมัยนั้นท่านเป็น **เจ้ากรมสื่อสารทหารอากาศ** ท่านก็ขับรถไป เพราะความห่วง ไปกับ **คุณเจตศรี สุขสวัสดิ์** หรือว่า **คุณอ้อย** ไปถึงก็ถามว่ามาอย่างไร ท่านบอกว่าเป็นห่วง เห็นว่ารู้สึกไม่สบาย ท่านผู้นี้ท่านมีความดีสูงมาก ไปถึงก็นั่งคุยกัน คุยกันอยู่ประมาณ 5 ทุ่ม ต่างคนต่างก็แยกย้ายกันนอน

ตอนนี้เองบรรดาท่านพุทธบริษัท สิ่งที่ไม่คาดฝันก็ปรากฏขึ้น อาตมาเข้าห้อง **ท่านพลอากาศโท ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์** สมัยนั้นท่านเป็น **เจ้ากรมสื่อสารทหารอากาศ** ท่านก็ขับรถ

ไป เพราะความห่วง ไปกับ **คุณเจ็ดศรี สุขสวัสดิ์** หรือว่า **คุณอ้อย** ไปถึงก็ถามว่ามาอย่างไร ท่านบอกว่า เป็นห่วง เห็นว่ารู้สึกไม่สบาย ท่านผู้นี้ท่านมีความดีสูงมาก ไปถึงก็นั่งคุยกัน คุยกันอยู่ประมาณ 5 ทุ่ม ต่างคนต่างก็แยกย้ายกันนอน

ตอนนี้เองบรรดาท่านพุทธบริษัท สิ่งที่ไม่คาดฝันก็ปรากฏขึ้น อาตมาเข้าห้อง **ท่านเจ้ากรม** ๗ ไม่มีห้องจะนอน ก็ต้องนอนข้างนอก อาตมาก็แย่งห้องนอนเสียแล้วไ้ห้องนอนส่วนนั้น เป็นห้องนอนของผู้ใหญ่ คือว่าถ้ามีนายทหารชั้นผู้ใหญ่ไปเยี่ยมสถานี่เรย์เขาก็ใช้ห้องนั้นเป็นห้องนอน และอาตมาเองก็มาแย่งนอนเสีย ท่านเจ้าของที่ควรจะนอนได้ ก็ต้องนอนข้างนอกเป็นที่โล่ง

การเข้าห้องนอนนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท มีเหตุอัศจรรย์ หากว่าท่านทั้งหลายได้อ่าน **หนังสือพระเมตตา** ก็ขอเล่าต่อกันไปฟังกันไป ท่านที่ฟังแล้วก็ถือว่าฟังซ้ำแล้วกัน มันก็อาจจะมีส่วนอะไรแปลกๆ ไปบ้าง ที่นี้ต่อมาเมื่อเข้านอนก็เสกกลอนเป็นเรื่องธรรมดา หน้าตาก็มีลูกกรงเข้าห้องนอนเสร็จเสกกลอนเสร็จพอล้มตัวลงนอนก็ดับไฟฟ้า ในเมื่อปิดไฟห้องก็มีมืด เอนกายลงไปเรียบร้อยปรากฏว่ามีร่างของชายคนหนึ่งใหญ่โตมาก เวลานั้นในห้องมันมืด รู้สึกว่าเขาดำๆ ตัวก็ใหญ่มีร่างกายสูง เกือบยันเพดานบ้าน เข้ามาทางประตู แต่ความจริงตัวแก่ใหญ่กว่าประตูและก็สูงเกินประตูมาก แต่ก็เดินเข้ามาไม่มีการเดินก้ม และแก้มก็ไม่ต้องประตูเสียอีกด้วย เรียกว่าผ่าหรือประตูไม่มีความหมายสำหรับแกเดินเข้ามาใกล้เคียงที่อาตมานอน แล้วแกก็ก้มลงระดับเดียวกับศีรษะ แต่ว่าห่างไปข้างๆ เียง แกก้มไปหยิบของแล้วเงยขึ้นมามีหมวกขึ้นมา รูปร่างเหมือนหมวกไหมสับประดสมัยโบราณ และแกยืนขึ้น

อาตมาก็ถามว่าแกอยู่ที่ไหน มาทำอะไรนี่ ชายคนนั้นก็ตอบว่าตามปรกติผมพักในห้องนี้ครับ ก็เลยถามว่าแล้ววันนี้จะไปไหนล่ะ แกก็ตอบว่าวันนี้ท่านมา ผมจะออกไปอยู่ยามข้างนอก เป็นอันว่าอาตมามียามพิเศษไม่ต้องใช้สตางค์จ่าย ข้าวก็ไม่ต้องเลี้ยงบุญหรือไม่ต้องเลี้ยง ก็เลยบอกแกว่าเดี๋ยวก่อนชิมันยังไม่ตึกเดินไป มองลงไปข้างล่างเห็นสารวัตรทหารถือปืนอยู่ ก็บอกว่ายังไม่เป็นไร สารวัตรเขายังยืนอยู่ใครเข้ามาคงจะรู้ คุยกันก่อนดีกว่า ก็คิดว่าตาคุณคุยกันอยู่ในห้อง คงจะเห็นข้างนอกใช้ไหม แกบอกใช้ครับ แกคุยว่ามันไม่ได้เห็นข้างนอกใกล้ๆ มันเห็นไปทั่วจักรวาล มันจะกว้างไกล แค่นั้นผมเห็นหมดครับ เห็นใต้ดิน ทะลุขึ้นไปเหนือดิน บนน้ำ ผมเห็นหมด ตาดีจริงๆ อีตามีตี่ อาตมาก็ให้สัญญาแกว่าอีตามีตี่ อีตามีตี่ นี่มันตาดีจริงๆนะ ใ้โฮ เห็นใต้ดินก็เห็นเหนือขึ้นไปบนอากาศ ขึ้นไปถึงฟ้าก็เห็น จะไปไหนเห็นหมด ก็ดีชิตาคูณดีมาก ฉันท่าไมจะมีตาเหมือนคุณมั่งล่ะ แกบอกมันไม่ยากคับทำตามให้เหมือนตาผมมันไม่ยาก ท่านอยากได้ไหมล่ะ บอกว่าอยากได้ซิใ้ตาประเภทนี้มันหายากฉันมีกล่องส่องยังมองไม่เห็นเลย แกหาวิธีให้ฉันมีตาแบบนี้บ้าง แกบอกมันก็ไม่ยากนี่ครับ ถามทำอย่างไร แกบอกว่าให้คาถาบทหนึ่ง

โยมตั้งใจฟังให้ตึนะ ถ้าใครว่าคาถาบทนี้ได้ถึงที่สุดเป็นคนมีตาดี มองเห็นทั่วจักรวาล มันจะภพไหนประเภทไหนก็ตามเห็นหมด ใต้ดินจะมองลึกลงไปขนาดไหนก็ได้ สูงขึ้นไปในอากาศทะลุ

ฟ้าไหนก็ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างเห็นการเคลื่อนไหวหมดโดยมอยากจะได้เป็นคนตาดี อีตาผีตนนั้นแกตอบว่าถ้าจะให้ตาดีเหมือนผมเป็นวิธีง่ายๆ คือตั้งใจไม่ต้องว่าคาถา ตอนแรกบอกมีคาถา พอตั้งใจไม่ต้องว่าคาถามันจะสำเร็จทันที ตั้งใจไม่หายใจ ก็เลยบอกแล้วว่าถ้าไม่หายใจมันก็ตายซีลูก อ้าว ก็ไม่ตายมันจะเห็นได้ครบอย่างไร คนที่เป็นมนุษย์มันมีตาเนื้อ ประสาทตามันมองเห็นไม่ไกล อะไรบ้างก็ต้องมองไม่เห็น ต้องเป็นมืออย่างผม ถ้าเป็นมืออย่างผมนี่มองอะไรก็ครบทุกอย่าง มองอะไรก็เห็นดีทุกอย่าง ทะลุไปได้ดินก็ได้บนฟ้าก็ได้

อาตมาฟังแล้วคิดว่าไม่ต้องเรียน คาถาบทนี้ไม่ต้องเรียน ปฏิบัติแบบนี้ไม่ต้องรับอย่างไร วันข้างหน้าเรามีโอกาสตาดีอย่างแน่นอนอน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทรับฟังแล้วก็ไม่ต้องรีบเรียนนะ ถ้าขึ้นรีบเรียนกันทุกคน เมืองไทยจะขาดกำลังถ้าคนไทยน้อยเกินไป กำลังเศรษฐกิจมันก็น้อย กลังป้องกันชาติมันก็น้อย กำลังสร้างความเจริญรุ่งเรืองมันก็น้อย อย่าเพิ่งรีบเรียนคาถานี้ อย่าเพิ่งปฏิบัติแบบ **ทิพจักขุญาณ** แบบนี้ไม่เป็นเรื่อง อยางไรๆ พวกเราทุกคนมีโอกาสแน่ เพราะตายด้วยกันทุกคน

ก็มาคุยกันต่อไป คุยด้วยและก็เป่ายานัตถุ์ด้วยและไ้เสียงแซ่กๆ มันก็กวนสติโยมด้วย ก็ขอภัยเถอะ งวดนี้เอาดีกันไม่ได้แน่ เพราะตัวเองก็ไม่ดี ไ้เสียงก็ไม่เป็นเรื่อง ไ้เสียงเครื่องที่บ้านтик มาให้เขามันก็ดังแซ่กๆ มันเป็นกิเลสจริงๆ ก็ไม่แปลก โลกนี้เต็มไปด้วย **อนิจจัง** หาความเที่ยงไม่ได้ โลกนี้มันเต็มไปด้วย **ทุกขัง** คือมันขังความทุกข์ไว้ให้ทุกข์กัน โลกนี้เป็น **อนัตตา** ในที่สุดก็พังหมด อาตมาไม่ซ้าก็ตาย ญาติโยมพุทธบริษัทที่ฟังก็ตายเหมือนกัน สถานีวิทยแห่งนี้ไม่ซ้าต่อไปเขาก็เปลี่ยนใหม่ เพราะอะไร เมืองไทยเจริญขึ้นกำลังแค่นี้เขาคงไม่ใช้ และสถานี้เด็กแค่นี้เขาคงไม่ใช้ ทำให้ใหญ่ก็ต้องรื้อของเก่าเพื่อสร้างมาใหม่ รวมความว่าโลกนี้หาความดีอะไรไม่ได้

อ้าว เวลาจะหมดแล้วนี่ คุยกันต่อไป หลังจากนั่งคุยกันแล้ว ถามว่าลุงเฮียอาตมาตอนนีปวดหัวหาย จึงถามแกว่าตาลุง เมื่อกกลางวันฉันไม่สบายจริงๆ มันเป็นเพราะอะไร จะไป **ขุมพร** ก็ไปไม่ได้ แกก็หัวเราะชอบใจว่าท่านจะไปได้อย่างไรละผมไม่อยากให้ท่านไป ผมจะคุยกับท่านเมื่อคืนผมไม่มีเวลารูย เมื่อคืนที่แล้วกินอนที่นี้ ถามว่าทำไมคุยละ คุยอย่างไรละ เวลาท่านมาที่นี่ ผู้หลักผู้ใหญ่มากันตั้งเยอะเราก็ไม่เห็น ถามผู้หลักผู้ใหญ่หมายถึงใคร เทวดาใหญ่ เขาก็มากันเยอะ ผมเข้าไม่ได้ คืนนี้เป็นโอกาสของผมละ เพราะว่าผมแกลังท่าน

ไ้รดดังกึกๆ เหมือนล่อจะหลุด ความจริงมันไม่มีอะไร ผมแกลังท่านให้มันตัวเอง ดูผีมันก็แน่เหมือนกัน ไ้คนจะว่าดีมันก็สู้ผีไม่ได้ ไ้การที่ท่านปวดศีรษะ ผมก็แกลังท่านให้ปวด และที่ท่านนอนอยู่ที่หน้าอุ้งรูดโรงงานซ่อมรถ ที่โอบอกยากก็คือผมเลยถามว่าไ้ **ยารัตนตรัย** มันไม่ได้ซ้าทำเข้าทางเลย ไม่ได้เกี่ยวกับการปวดหัว ก็บอกว่านั้นหละผมแกลังบอกท่าน ก็เลยถามว่าอย่างนั้นแกก็แกลังให้เสียสตางค์ซี ตอนนั้นซิผมไม่มีสตางค์จ่ายให้ท่าน ผมก็แกลังบอกไ้ยานันมันราคามก็สตางค์แค่ 5-6 บาทเหลือก็ยังใช้เป็นยาถ่ายได้สบาย

ถามว่ากินเข้าไปแล้วมันลดอาการปวด นั้นเป็นฤทธิ์ยาหรือฤทธิ์ของคุณบอกว่าของผมครับ แล้วถ้าอย่างนั้นแก้ทำไมไม่สั่งให้กินน้ำกินกาแฟล่ะ ก็มันมันไม่ใช่ยา เดี่ยวจะหาว่าไม่เป็นโรคจริง ดูลีลาของผีชีบบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่นี้คุยกันต่อว่าอย่างนั้นวันนี้ฉันก็มีเรื่องคุยกับแก แกมาแล้ว ต้องการอะไรจากฉันต้องการจะบอกอะไรก็รีบบอกมา ผมก็จะรีบบอกเดี๋ยวนี้แหละครับ มันมีเรื่องสำคัญผมต้องบอก เพราะว่าท่านกราบทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่าอย่างไร เรื่องนั้นมันมีความสำคัญผมต้องบอกท่านซี ท่านหนักใจอยู่เวลานี้ใช่ไหม ก็บอกว่าเซซิหนักใจมากพูดไปแล้วไม่รู้จริงเสียด้วย พูดส่งเดช แกช่วยบอกที่ไอ้ที่ฉันพูดมันตรงหรือไม่ตรง แกบอกได้พูดได้

จะพูดไปอย่างไรล่ะ มองดูเวลาตายจริงตั้งเวลาไอ้ไม่ถึง 30 นาทีหรอก เวลาหมดพอดี บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท สำหรับเวลาที่อาตมาตั้งไว้ วันนี้ก็ยังคงกันไม่ได้ซินะ ไว้คุยกันวันหน้าต่อไป วันที่ 24 ถ้าโอกาสมี สถานีให้โอกาสก็คุยกันต่อไปวันนี้ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ขอความสุข สวัสดิ์พิพัฒน์มงคล สมบูรณ์พูนผลจงมีแต่พุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

ปกิณกเทศนาทางวิทยุสื่อสารทหารอากาศ

จังหวัดเชียงราย 3

วันอังคารที่ 24 กุมภาพันธ์ 2524

ญาติโยมพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย สำหรับวันนี้วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2524 ยังคงนั่งคุยกันอยู่ที่ **สถานีวิทยุทหารอากาศเชียงราย** ในการคุยครานี้ อาจจะมีเสียงแทรก ไม่ใช่เรื่องของสถานีบกพร่อง มันเป็นเรื่องของเครื่องบันทึกเสียง อาตมาเองป่วยไข้ไม่สบายไม่มีเวลาที่จะมานั่งคุยกับญาติโยมพุทธบริษัทที่สถานีได้ ก็ต้องใช้เครื่องบันทึกเสียงแทน และเครื่องบันทึกเสียงที่นำมา ก็เกิดการบกพร่องขึ้นเสียงแซ่ๆ มันก็แทรกก็ขอภัยด้วย ขอได้โปรดอย่าช่วยกันโทษสถานีว่าบกพร่อง

วันนี้ก็ขอคุยกันต่อไปคุยถึงเรื่อง **เทวดาหัวหิน เทวดาหัวหิน** แก่แกลั้งไม่ให้อาตมาไป **ชุมพร** โดยหวังจะคุยกับเรา ก็นั่งคุยกันต่อจากวันวานนี้นะ ขณะที่นั่งคุยกันอาตมาก็ถูกจากที่นั่นอาตมานั่งบนเตียงแฉ่งข้างล่างเตียง เตียงนี้ก็สูงประมาณ 60 เซนติเมตร อาตมานั่งบนเตียงแฉ่งข้างล่างพิงฝา ก็ปรากฏว่าศีรษะแกสูงกว่าอาตมาอีก ตัวแกใหญ่จริงๆ หน้าตาน่ารัก คิดว่าญาติโยมพุทธบริษัทเห็นกลางวันคงวิ่ง ก็เลยถามว่านายน์ตาของคุณมันดีมาก คุณลองบอกฉันซิว่า ที่ฉันบอกกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่าฟ้ามันจะสว่าง และที่ฟ้ามันจะสว่างได้อย่างไร ในเวลานี้เต็มไปด้วยอาการของความเครียด แกก็บอกว่าสว่างแน่ครับผมยืนยัน ยืนยันว่าเป็นไปตามนั้น ก็เลยถามแกไปว่าวันที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวถาม ความจริงวันนั้นฉันไม่ได้มีความรู้อะไรเลย ฉันไม่มีญาณวิเศษเป็นเครื่องและก็ได้ดูก่อน ไม่ได้เตรียมการไว้ก่อน หมดดูก็ไม่มี เป็นแต่หมอดูเดาญาณก็ไม่มี มีแต่หย่อน สงสัยว่าทำไมถึงได้บอกพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปอย่างนั้น

แกถามว่าการที่พูดไปอย่างนั้น ท่านพูดไปตามความรู้สึกปัจจุบันนี้ไหมก็ตอบกับแกว่าใช่ แกก็บอกว่าใช่ถูกแล้วครับ ท่านบอกตามความรู้สึกปัจจุบันที่มันไม่มีความนี้รู้มาก่อน นั่นก็คือ **เทพสังหรณ์** จึงถามว่าคำว่า **เทพสังหรณ์** มันเป็นอย่างไร วันนี้มีกระแสมไอนะญาติโยมนะ เพราะว่าคอไม่ดีมากตัวไม่ดี และการเดินทางมันก็เหนื่อย เมื่อมาป่วยไข้ไม่สบายก็ไม่มีเวลานัก ต้องเดินทางอยู่ทุกวันคอก็เลยไม่ดีไปด้วย ขอภัยด้วยนะ แกก็เลยบอกว่า **เทพสังหรณ์** หมายความว่าเทวดาดลใจให้ตอบ

จึงถามแกว่าทำไมเทวดาจึงได้ดลใจแบบนั้น แกก็เลยบอกว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์นี้มีบุญญาธิการมาก เกิดมานี้มาเป็นพระเจ้าอยู่หัวก็เพื่อจะช่วยประชาชนให้มีความสุข จะช่วยแก้สถานการณ์ของบ้านเมืองให้ดีขึ้น แต่ความจริงตามโชคชะตาของบ้านเมืองไทยมันตกอาการเครียด ถ้าไม่มีคนดีมีบุญญาธิการมาช่วยอาการเครียดแล้วก็ไม่โอกาสเลย ประเทศไทยจะจม ดีไม่ดีก็เปลี่ยนแปลงพลิกผันใหม่ คนไทยทั้งชาติอาจจะต้องเป็นทาสของใครของใครตนหนึ่งก็ได้ แกพูดอย่างนี้หนักใจ

แกจึงได้บอกว่าพระเจ้าอยู่หัวองค์นี้มีพระราชภารกิจมาก โดยที่คนอื่นเขาไม่ได้ใช้ เพราะอาศัยความห่วงใยในประชาชนของพระองค์ ทรงเห็นว่าประชาชนเป็นต้นของพระองค์เอง ถ้าบรรดาประชาชนมีความสุข พระองค์ก็มีความสุข เห็นได้ในปัจจุบันว่าท่านมีความสุขทุกซอกทุกมุม ประชาชนมาก เพราะบรรดาชาวบ้านชาวเมืองเอาแต่หวังตัวหวังแต่ลูกแต่หลานไม่ห่วงตระกูล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถมีความรู้สึกเหมือนว่าคนไทยทั้งชาติเป็นลูกของพระองค์ จึงได้มีพระราชประสงค์ต้องการสงเคราะห์คนไทยทุกคนให้มีความสุขแก่พุดให้ฟังอย่างนี้ ญาติโยมพุทธบริษัทฟังแล้วก็ชื่นใจ และมันก็เป็นความจริง

จึงถามว่าเทวดาคือไหนดลใจฉัน แกบอกว่าตอบไม่ได้ครับ หลายองค์ด้วยกันแถมเจ้านายผมด้วย จึงถามว่าเจ้านายของคุณเป็นใคร เจ้านายของผมคือ **ท้าวเวสสุวรรณ** หรือที่เรียกว่า **ท้าวมหาธา** ทั้งสี่นั่นแหละ คือ **ท้าวธตรัฐ** **ท้าววิรุฬหก** **ท้าววิรูปักษ์** และ **ท้าวเวสสุวรรณ** ผมถือเป็นนายผมโดยตรง ท่านมีส่วนเกี่ยวข้องกับโลกนี้มากจึงได้นามว่า **ท้าวจตุโลกบาล** คือผู้รักษาโลก ท่านมีความห่วงใยโลกและโลกนี้จะมีความสุขหรือมีความทุกข์ถ้าไม่เกินวิสัยของท่านๆ จะช่วยก็ช่วยในฐานะเป็นเครื่องดลใจ เพราะกฎของกรรมใหม่มันมี ก็รวมความว่าเลยต้องใช้เทวดาหลายองค์ช่วย แกก็เลยตอบไม่ได้ว่าใครกันแน่

และถามว่าจะมีอะไรอีกไหม แกตอบว่าท่านไป **ชุมพร** จะเป็นหน้าที่ของเจ้านายผมจะพาเที่ยวต่อไป อาตมาก็ไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาของเจ้านายของแกสักที เลยรวมความว่าเอาวันนี้ก็แล้วกับคุณ มาคุยกันให้รู้เรื่อง เดี่ยวญาติโยมที่รับฟังก็จะรำคาญ แกก็ตอบว่าผมคุยกับท่านไว้แล้วแต่ต้นว่าตามมติ ใต้ดินมันจะมีอะไรอยู่ที่ไหนผมเห็นหมดแล้วผมจะบอกให้ฟัง

เลยบอกว่าอืตอนบอกให้ฟัง ขอเห็นด้วยได้ไหม จะได้ว่าอะไรอยู่ที่ไหน ดึกกว่าได้รับฟังบอกเล่าเฉยๆ แกก็บอกว่าได้ตกลง นั้นเป็นความประสงค์ของผมอยู่แล้วผมต้องการให้ท่านเห็นไปด้วยกับผม เอาละตอนนี้ผมจะเริ่มต้นละนะ ก็บอกแกว่าเชิญเริ่มเถิดพ่อคุณเอ๋ย ฉันต้องการฟังมานาน

แกก็เริ่มต้นบอกว่าไอ้ที่ว่าฟ้าจะสาบปี 2524 มันสาบอย่างนี้คือแร่ธาตุที่มีคุณค่าจะปรากฏสิ่งที่คิดว่าคนไทยจะไม่พบมันจะพบ สิ่งที่คนไทยไม่คิดว่ามันจะได้ก็จะเริ่มได้ เริ่มได้ขึ้นมาบ้างที่มีความไม่สมบูรณ์แบบ การจะพบหรือการจะได้ปี 2524 นี้ มันจะเป็นได้ไม่ถึง 1 ใน 100 กับของที่เพิ่งได้ขึ้นมา ไอ้โหมมหาศาลเลยปี 2524 จะมีการเคลื่อนไหวพิเศษ จะมองเห็นได้ชัดว่าประเทศไทยในวันข้างหน้าจะเป็นมหาเศรษฐีของโลก ความจริงคนไทยเราไม่น่ารีบตาย จึงถามว่าจะเริ่มต้นพอมีพอกินพอใช้กันเมื่อไร แกตอบว่า 2530 จากเวลา 2524 ไปประมาณ 6 ปี ตอนนี้แหละ จะหาคนไทยที่เรียกว่าจนเหมือนปัจจุบันไม่มีเลย นอกจากคนขี้เกียจแกมวิ่งเล็บไว้ด้วย แกมวิ่งเล็บไว้ นอกจากคนขี้เกียจ อาตมาก็มานึกถึงตัวเอง ไอ้เรามันก็ขี้เกียจอยู่แล้ว นั่งดำเราหรือเปล่านั้นไม่ทราบ นั่งคุยกันต่อไปว่าคนไม่ขี้เกียจไม่จน คนขี้เกียจอาจจะจน

และถามว่าที่จะรวบมีอะไรเป็นพื้นฐาน แกลยว่าตามผมมาซิ ที่ว่าตามผมมานี้ให้มองตาม
แกไป ที่จริงก็นั่งกันอยู่ตรงนั้น ก็มองตามไปภายในใต้ดิน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทใจหายวาบ
จุดแรกที่ต้องการให้พบก็คือสายของน้ำมัน ใช้น้ำมันนี้มันเป็นสาย แต่การตรวจสอบของวิธีปัจจุบัน
เขาถือว่าเป็นจุด มันจะเป็นจุดใดจุดหนึ่งภายใต้พื้นดิน ที่มีสัตว์ต่างๆ ตายมีหอยบ้างปลาบ้าง ตาย
แล้วก็มีตะกอน คือไขมันลอยขึ้นมา มันจะจับตัวกันเป็นหินครอบ ครอบเอาความเน่าทั้งหลาย
เหล่านั้นให้เป็นแก๊สเหมือนกับถังอยู่ข้างใน ถ้าเราพบจุดไหน เขาจะบอกว่าจุดไหนมันมีเท่านั้นจุด
ไหนมันมีเท่านั้น แท้จริงถ้าลึกลงไปมันจะเป็นสายซึมเข้าไปหากันได้ แต่ส่วนนั้นมันจะมีความลึกมาก
สักหน่อย นี่ตามภาพที่ผีให้ดู เวลานี้เอาตามก็ยังไม่เป็นผี แต่ว่าผีให้เห็นอย่างนั้นก็ขอให้พูดตามผี
ก่อน

รวมความว่าตำรานี้เป็นตำราของผี และตำรานี้จะหาซื้อได้ที่ไหนเป็นของไม่ยาก ญาติโยม
พุทธบริษัทอยากให้เห็นชัดๆ ก็รีบตายเสีย แล้วมันจะเห็นเองเพราะเป็นผีก็จะเห็นเอง อาจจะมี
ดีกว่าตามสายธารของน้ำมัน มันน่าจะคิดว่าประเทศไทยตั้งอยู่บนอ่าวน้ำมันจริงๆ อย่างที่ฝรั่งเขา
สำรวจในทะเล ก็เป็นพื้นฐานของน้ำมัน เวลานี้เขาเจาะทางภาคอีสานก็มีน้ำมัน แต่ว่าน้ำมันทาง
ภาคอีสานจะขุ่นๆ ไปนิดจะขุ่นๆ ไปใกล้น้ำมันดิบ แต่ว่ามีคนบางพวกบอกใช้น้ำมันที่ปรากฏมาแล้ว
ที่ **กะเหรี่ยง** พบเป็นน้ำมันดิน อย่างนี้เขาเรียกว่าคนช่างพูด ช่างพูดแต่ลืมช่างคิดถ้าใช้ปัญญาสัก
นิด ใช้น้ำมันไม่ว่าน้ำมันอะไร น้ำมันโซล่า น้ำมันเบนซิน น้ำมันออกเทน น้ำมันอะไรก็ตาม น้ำมัน
เตา มันมาจากดินทั้งหมด ก็ควรจะเรียกน้ำมันดินทั้งหมดก็แล้วกัน เพราะมันมาจากดิน เรียกว่ามี
ปากอยากจะพูด มีตูดอยากจะชี้ใส่คนประเภทนี้มีอยู่ทั่วโลก มันควรจะเรียกมันว่าน้ำมันดินทั้งหมด
เรื่อง แล้วจากดินก็มาแยกใช้ แต่ถ้าน้ำมันในประเทศไทยก็ต้องคิดกันหน่อย

บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท จงอย่าคิดว่าน้ำมันในประเทศไทยเหมือนกับน้ำมันในประเทศ
จีน น้ำมันในประเทศจีนวันนั้นก็มองเห็นชัดจริงๆ ในประเทศจีนน้ำมันจะขุ่นกว่าในประเทศไทย
น้ำมันของประเทศไทยตามสายจะมีความใสมากกว่าคล้ายกับน้ำมันก๊าดไปนิดกว่าเบนซินไปหน่อย นี่
น้ำมันที่ถูกเผาด้วยความร้อนใต้พื้นดินตะกอนตก แต่ว่าบางส่วนของประเทศไทยมันก็มีน้ำมันดิน
คล้ายน้ำมันตะวันออกกลางเหมือนกัน แต่ก็มีเกรดใสกว่า กลั่นได้ง่ายกว่า และมีเปอร์เซ็นต์ในการ
ได้สูงกว่าเยอะ นี่เป็นวิถีทางของน้ำมัน น้ำมันสายต้นที่ตาเววดาแกพาดู มันเป็นสายเกิดจากทาง
มะริด จากสายใต้ คือสายใต้ของเรามันไปปรากฏการณ์ที่ **มะริด** แต่ความจริงสายใต้ของเราเต็ม
ภาคพื้น ความจริงตั้งแต่เราไปถึง **สิงคโปร์** หรือ **มาเลเซีย** มันเป็นน้ำมันทั้งพื้นแม่แต่ภาคพื้นดิน
สำรวจกันจริงๆ ก็พบ ต้องเกี่ยวกับกาลเวลาเมื่อพบสายน้ำมันมาก ก็ถามว่านี่คุณค้นพบในฐานะที่
เป็นภาพแสดงอาณาภาพที่คุณเป็นผี ฉันพบอย่างนี้แล้วมันต้องมีอะไรมาปรากฏเป็นพื้นฐาน ใน
ปัจจุบันภาคพื้นดินจะต้องให้ปรากฏขึ้นมาได้ พูดกันเรื่องใต้ดินใครเขาจะเชื่อ เวลานี้คุณให้ฉันเห็น

ฉันเห็นแน่ แต่ว่าไอ้ภาพที่เห็นนี่มันเป็นของจริงหรือด้วย อำนาจของเทวดาบันกาลฉันก็ทราบไม่ได้ ดีไม่ดีแถมจะฉายภาพยนตร์ให้ฉันดูได้ดิน ฉันไม่เอาฉันไม่เชื่อ

แกบอกแหมไอ้คนหัวรั้นอย่างท่านมันหาไม่ยากเลย ก็คนทุกคนเขาต้องการความจริงจะหาว่าหัวรั้นอย่างไร แกก็เลยบอกว่าท่านนี่มันทุกชาตินิสัยแบบนี้ ใครเขาพูดอะไรก็ฟัง ถ้าเป็นมนุษย์ธรรมดาทำท่าจะเชื่อเสียเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ว่าพอคนนั้นพูดไปแล้วท่านก็ยังไม่เชื่อ จะต้องหาเหตุผล จะต้องค้นต้องคว้าให้มันพบกันจริงๆ ก็เข้าจะมาเชื่อกันส่งเดชได้อย่างไรเล่าลุงเอ๊ย ไอ้แกก็ไม่น่าจะโง่ เป็นเทวดาแกพูดฉันก็เชื่อ แกพูดพูดฉันก็เชื่อ ผลที่สุดแกโกหกฉันก็ฟัง ฉันจะเป็นคนประเภทหัวรั้นหรือมึนก็ตามเถอะ แต่จะต้องชี้เหตุผลมา จะต้องชี้จุด แต่เหตุผลในการพูดฉันไม่ยอมรับฟังว่าไอ้ น้ำมันที่แกว่ามันมีมากมายอยู่เวลานี้ แต่ว่าเกรดสายได้ไม่ค่อยดีสักนิด มันจะมีสีเป็นส่วน บางส่วนจะเป็นเกรดของโซล่า นี่ว่ากันน้ำมันดินสายภาคพื้นดินนะ มันจะมีสายไหลดิ่ง ไม่ใช่ไหลเหมือนแม่น้ำหรือก้นมันเป็นกระแสน้ำมันของมันที่เป็นเป้าเป็นกลุ่มและเป็นฝาคอบบ ก็มีบางส่วน แต่ว่าส่วนลึกลงไปจริงๆ ให้ลึกลงไปหลายๆ กิโลเมตรหนอยมันจะมีฝาคอบบเป็นจุด มันจะเป็นสาย มันจะคอบบระยะยาวมาก จากสายใต้โน่น **สงขลา พัทลุง** จะเดินเรื่อยๆ ใต้มา มีคนเขาบอกมาไม่ได้ครบภูเขากัน ไอ้ความจริงภูเขาลึกแค่ไหน มันมีส่วนลึกเป็นกิโลๆ มันเป็นทางสายเลยเป็นแม่น้ำไปเลย และที่ตาลุงให้ดูวันนั้นก็ถามว่าไอ้ทางสายที่ไหลเรื่อยมาปนกันที่ **จังหวัดสิงห์บุรี** กับสายเหนือที่ไหลลงมาจาก **ทิเบต** มาด้าน **เชียงใหม่** ไหลลงไป ไปชนกันที่ **สิงห์บุรี** เป็นปากอ่าว แล้วก็ปะทะกันชายเป็นแนวกว้างเรื่อยไปถึงตะวันออกหรือกรุงเทพฯนี่ แล้วลงกันทะเล

ถามว่าไอ้สายจากใต้ลงมา แกบอกสายใต้มันสายลึกครับ ถามว่ามีความกว้างเท่าไร เวลานั้นมองแล้วก็ประมาณไม่ถูกเห็นมันกว้างมาก แกบอกระยะกว้างประมาณ 1 กิโลเมตร ถามว่าความลึกเท่าไร แกบอกถ้าลึก ประเทศไทยเอาน้ำมันมาใช้ทั้งหมดประเทศไทยก็ต้องยุบเป็นทะเลไปเลย ถ้าอย่างนั้นการเจาะน้ำมันของเราที่มีประโยชน์เหมือนกัน แต่มีโทษข้างหน้า ท่านก็บอกว่าไปวิตกกังวลอะไร ไอ้โลกที่ใช้เวลานี้หมายถึงปี 2518 มันใช้น้ำมันกันวันละเท่าไร ถ้าใช้กันปริมาณนี้ก็ใช้ไป 4000 ปียังยุบไปไม่ถึง 25% เลย และก็เมื่อไรประเทศไทยจึงยุบเป็นทะเลต่อๆ ไป ถ้าใช้กันเรื่อยๆ ก็ยุบเป็นทะเล

แกบอกว่าต่อๆ ไปกว่าน้ำมันจะหมด ไฟบรอลย์ก็ล้นน้ำมันก็มาก่อน มันไม่ทันยุบก็เลยคุยกันต่อไปว่า ถ้าอย่างนั้นก็เอาอย่างนี้ดีกว่า ไอ้สิ่งที่จะปรากฏด้วยตาชาวบ้านเห็นง่ายๆ มันจะปรากฏที่ไหน ฉันต้องการเหตุผลตอนนี้ ถ้าหากไม่พูดถึงตอนนี้ไม่ปรากฏละก็ฉันเลวมาก เขาตำฉันแน่ แกก็เลยถามว่าพรุ่งนี้ท่านจะไป **ชุมพร** ไช้ไหมก็บอกว่าใช่ซิฉันจะไป วันนี้แกแกล้างฉันนี่

แกบอกว่าถ้าไปถึง **ชุมพร** วันพรุ่งนี้เป็นวันที่ 1 รุ่งขึ้นเป็นวันที่ 2 แล้วก็รุ่งขึ้นอีกวันเป็นวันที่ 3 วันนั้นแหละท่านจะรู้ว่าสิ่งที่มันปรากฏอยู่ปัจจุบัน คือว่าน้ำมันสายนี้มันปรากฏขึ้นที่ **มะริด** เป็นเมืองมอญเก่า เป็นเขต **กะเหรี่ยง** อิสระยึดครองตอนนั้นพม่าเข้าไม่ได้ **กะเหรี่ยง** มันยึดครอง

ไว้ แล้วก็มีมันจะมีหนองน้ำหนองหนึ่งเป็นหนองใหญ่พอสมควรเดิมที่มันมีน้ำ แต่ทว่าเวลานี้มันมีแต่น้ำมัน พวก **กะเหรี่ยง** อิสระเคยตักน้ำมันขึ้นมาใช้กับตะเกียง ก็เลยถามว่าอย่างนี้เขาเรียกน้ำมันดิบใช่ไหมแกก็ตอบว่าใช่ เพราะน้ำมันขึ้นจากดิน

เมื่อพูดถึงตอนนี้ก็นึกถึงเมื่ออาตมายังเด็ก ๆ อายุประมาณ 13-18 ปี ตอนนี่ยังเคยพบน้ำมันดินในประเทศไทย เคยไปดูเขาซึ่งอยู่ในป่าลึก จังหวัดไหนอาตมาจำไม่ได้ จำได้ก็ไม่มีประโยชน์ มันเป็นบ่อขุดขึ้นมาคนเขาไปตักใช้กับตะเกียง มันเป็นน้ำมันขุ่น ๆ แต่ก็ไม่ขุ่นมากนัก ถ้าจะเทียบกับน้ำมันโซล่าหรือน้ำมันซีลได้ปัจจุบัน โซล่าใช้กับตะเกียงได้อย่างสบาย ๆ แต่มันมีควันหน่อย สีแดงนิด ๆ นี่แหละน้ำมันดินของประเทศไทย ในประเทศไทยเรานี่เอง เมื่ออาตมาเด็กเคยมีเคยไปพบกับเขาว่าพบบ่อน้ำมันดินที่นั่น พบบ่อน้ำมันดินที่นี่ ใช้น้ำมันดินก็คือน้ำมันดิบหมดเรื่องกันไปยังไม่กล้าให้ลึก แต่ว่าจะกล้าเป็นโซล่าไม่ต้องกล้าแน่ เพราะสภาพของมันเป็นโซล่าอยู่แล้ว เอามาจุดตะเกียงได้แบบสบาย ๆ แต่มีควันมากกว่าน้ำมันก๊าดน้อยก็พูดกันเท่านั้น แล้วแกก็บอกคุยต่อไป ใ้เรื่องคุยตอนนี้มันเยอะจริงๆ ว่ายืนยันแน่นอนแล้ว จุดละเอียดมันเยอะมันน่ากลัวไม่พอ

แกบอกว่าการนอกจากน้ำมันที่ปรากฏที่ **มะริด** ผมจะบอกให้ ที่ **ภูเก็ต** มีแร่ที่สำคัญอย่างหนึ่งจะว่ากันจริงๆ ถ้าสะเก็ดของแร่เนี่ยมันจะมีความแข็งมาก จะมีค่ามหาศาลใช้เป็นหัวรบของอาวุธก็ได้ ใช้เป็นจรวดสำหรับวิ่งไปในอากาศก็ได้ มันแข็งมาก ที่มันตายแล้ว และส่วนหนึ่งที่มันตายแล้วมันจะกลายเป็นเพชร จะกลายเป็นเพชรน้ำดีสตรีจะนำไปเป็นเครื่องประดับ แร่ประเภทนี้แกไม่ได้บอกชื่อ ถ้าใช้ในทางสันติ หรือรักษาโรค หรือรักษาอะไรก็ตามมันจะมีความเย็นสูง จะมาใช้ในด้านของความร้อนจัดก็ได้ ใช้ได้ดี และถ้าจะใช้เป็นอาวุธนิวเคลียร์มันจะมีกำลังสูงกว่ายูเรเนียม แร่ยูเรเนียมที่เขาใช้เป็นอาวุธนิวเคลียร์ ถ้ามว่ามีที่ **ภูเก็ต** มีที่ตรงไหน แกก็ชี้ให้ดู แกชี้ให้ดูระหว่าง **ภูเก็ต** กับ **พังงา** สายมันอยู่ในทะเล แต่เนื้อแท้ที่จับกลุ่มใหญ่มันอยู่ในฝั่ง ถ้าพบในทะเลได้ก็จะพบในฝั่งได้ และตามสายมันก็มา ถ้ามเวลานี้มีประโยชน์แล้วหรือยัง แกบอกว่าเวลานี้ก็เริ่มมีประโยชน์แล้ว ใ้เศษๆ ฝอยน้อยๆ มันติดมากับแร่เดียวเขาสกัดไม่หมด เมื่อก่อนฝรั่งทิ้ง แต่เวลานี้ฝรั่งเอาไปต่างประเทศเพราะราคามันสูง

ถามว่าเศษแร่ประเภทนี้มันจะปรากฏเป็นเพชรให้ปรากฏขึ้นมาจะได้เวลาไหนแกบอกว่าเวลานี้แหละครับท่าน กลับมาจาก **ซุมพร** ได้ไม่กี่วัน จะมีคนได้ มันจะติดต่อที่เขาขุดแร่ธาตุจากน้ำทะเลขึ้นมา คนก็เอามาขายเป็นเพชร ก็รับฟังๆ

แล้วก็เห็นมีพวกผีผู้หญิงมาสัก 30 คน เข้ามาคุยปรารภเรื่องต่างๆ ให้ทราบว่าเป็นมาของคนไทยเดิมที่เดียวคนไทยอยู่ที่ไหน อยู่ที่พื้นที่นี้แล้วไปไหน ลงมาจากทางใต้ ลงมาตั้งแต่ก่อนพุทธกาลเมื่อไร และสายเหนือลงมาก่อนพุทธกาลเมื่อไรตอนนี้อาตมาจะไม่พูด ถ้าพูดไปมันจะค้ำกับประวัติศาสตร์ เวลานี้เขาหาว่าบ้าพออยู่แล้ว อย่าไปบ้าประวัติศาสตร์ต่อไปอีกเลย ถ้าขึ้นน้ำประวัติศาสตร์ต่อไปอีก ก็เห็นจะยุ่งแฉ่ๆ

รวมความว่าวันนั้นก็คุยกัน พอตอนเช้าตื่นขึ้นมาท่าน พล.อ.ท.ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ แกบอกเมื่อคืนนี้ แหม ใจจำมันเอาผู้หญิงมานอนด้วย มันนั่งคุยนอนไม่หลับทั้งคืน พอตีห้าทหาร อากาศอยู่นั้นพี่สาวแกมาเยี่ยม แต่จะบอกตรงๆ ก็ไม่ได้ก็ถามจำตม้ น้ำสุกหรือยัง แกบอกว่ายังไม่ สุกครับ ก็เลยบอกว่าคุณไม่ต้องรีบนะฉันไม่รีบร้อน เมื่อสุกเมื่อไรก็เอามาให้ พอแกลงไปแล้วถาม **ท่านเจ้ากรมเสริม** ว่าเสียงเมื่อคืนนี้กับเสียงจำเหมือนกันไหม ท่านก็เลยบอกว่าใจมันเสียงเล็ก ครับ เมื่อคืนเสียงใหญ่ เลยเล่าตามความเป็นจริงให้ทราบว่าเป็นเสียงที่ได้ยินไม่ใช่เสียงข้างล่าง เป็น เสียงในห้องอาตมาคุยกัน มีทั้งเสียงผู้ชายและเสียงผู้หญิง เดิมที่เป็นเสียงผู้ชายกับเสียงผู้ชาย คื อาตมากับพี่ผู้ชาย ต่อมาพี่ผู้หญิง เลยนั่งคุยกันต่อไป จึงกลายเป็นมีเสียงทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ท่านก็ถามความเป็นมา จึงเล่าให้ท่านฟังตามที่เล่าเมื่อกี้ หลังจากนั้นเมื่อฉันภัตตาคารเข้าเสร็จก็ อ้อลา **ท่านเจ้ากรมเสริม สุขสวัสดิ์** เดินทางไป **จังหวัดชุมพร** มี **คุณเลิศลักษณ์ สีหงคราม** หรือ **ปูเหม่** เป็นโซเฟอร์ไปกับ **คุณอัญชัญ สุทธิรัตน์** และ **นนทา อนัตตวงศ์** ไปถึง **อำเภอท่า** **แซะ** แล้วก็แวะเข้าไปหมู่บ้านชุมชนที่มีความยากจนแสนจะจนในที่นั้น

เอาละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน เวลาของสถานีให้ 30 นาที อาตมาตั้งไว้ต่ำไป หน่อย เพื่อเป็นโอกาสแก่บรรดาเจ้าหน้าที่ได้เปิดเพลงหน้าและประกาศท้ายหลัง เวลานี้เวลาของ อาตมาก็หมดแล้ว ขอลาก่อนสำหรับวันนี้ ถ้าพรุ่งนี้ มะรืนนี้ยังมีโอกาสอยู่ที่นี้ วันที่ 24-25-26 คงมี เวลาอยู่ ก็จะคุยกันต่อไป สำหรับวันนี้ก็ขอทุกท่านจงมีความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคลสมบุญพรุณผล ที่พึงประสงค์สิ่งใด ขอให้สิ่งนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการสวัสดิ์

ปกิณกเทศนาทางวิทยุสื่อสารทหารอากาศ

จังหวัดเชียงราย 4

วันพุธที่ 25 กุมภาพันธ์ 2524

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับวันนี้เป็นวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2524 ก็ยังคงนั่งคุยกันอยู่ที่ **สถานีวิทยุทหารอากาศเชียงราย** ขณะที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทฟังอยู่ โปรดอย่าลืมนะว่าถ้าได้ยินเสียงแทรกแซกๆ ขึ้นมาละก็ ใ้โปรดอย่าโทษว่าเป็นความบกพร่องของทางสถานี เพราะว่าการมาในคราวนี้ อาตมามานั่งคุยในสถานีไม่ได้เพราะกำลังป่วย คือว่าดินแดน **โยนกนคร** เป็นเมืองก่อนในอดีต มีความสุขมาก ป่วยไข้ไม่สบายก็ถือว่าที่นี่เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ในกาลต่อไปถ้าว่างจากภารกิจหนัก ที่จะต้องทำงานตั้งธนาคารข้างทั่วประเทศไทย ภารกิจนั้นว่างเมื่อไรจะถือ **แดนเชียงราย** เป็นแดนพักเป็นรายเดือน บางทีอาตมาอนนอนเป็นเดือนๆ มากจนใจญาติโยมพุทธบริษัทอยู่ที่นั่นแหละ ที่จะนั่งนอนกันสบายๆ ฟังเพลงกันสบายๆ พระก็มานั่งกวนใจ แต่ก็ไม่เป็นไรสถานี **วิทยุทหารอากาศ** ของ **เชียงราย** มีหลายสถานี รำคาญสถานีนี้ ก็ปิดไปหาสถานีอื่นก็ได้

เป็นอันว่าวันนี้คุยกันต่อไป เอเมื่อก่อนคุยกันไปตรงไหน เอาอย่างนี้ก็แล้วกันเป็นอันว่าเดินทางถึง **จังหวัดชุมพร** ไปด้วยความสุขสวัสดิ์ไม่มีภัย การเดินทางไป **จังหวัดชุมพร** คราวนั้นเข้าไปใน **หมู่บ้านท่าแซะ** ในเขต **อำเภอท่าแซะ** บ้านที่มีหลังคาเล็กๆ เป็นกระท่อมน้อยๆ คนอยู่ด้วยแสนลำบาก ใ้ที่จะนอนพักไม่มี ต้องนอนเพิงนอนยัดเหยียดเบียดกันไป อาตมาอนนอนอยู่ คณะที่ไปด้วยกันนอนเรียงกันเป็นแถวใกล้ชิดติดกัน นอนบนฟาก ไม่มีพูก ไม่มีหมอน แต่เราก็นอนด้วยใจเป็นสุขความจริงเรื่องความเป็นสุขที่มันอยู่ที่ใจ บ้านจะเล็กถ้าเจ้าของบ้านมีกำลังใจกว้างบ้านนั้นก็นั่งได้ แต่เผชิญบ้านใหญ่เจ้าของบ้านใจแคบเราก็นั่งไม่ได้ นี่ญาติโยมพุทธบริษัทความจริงมันเป็นแบบนี้

ที่อาตมาขอพบมา **เชียงราย** เพราะอะไร เพราะญาติโยม **เชียงราย** เป็นคนใจดีมีหน้าตา ยิ้มแย้มแจ่มใส ชื่นใจเมื่อได้เห็น และมีวาจาไพเราะมีความสบายใจทุกครั้งที่ได้คุยกัน จึงได้ติดใจ **เชียงราย** ว่า **เชียงราย** นี่สวยจริงๆ ทั้งสวยทั้งงาม รวมความแล้วอาตมาขอพบใจ **เชียงราย** **แม่ฮ่องสอน** ก็น่ารัก **พะเยา** ก็น่ารัก และสิ่งที่น่ารักอีกจุดหนึ่งก็คือ **น่าน อำเภอปัว** แต่ปีนี้น่าเสียดายไม่มีโอกาสมา **ปัว** ได้ เพราะไม่สบายไม่มีแรงจะมาเข้าใจว่าถ้ามาก็คงไม่ได้คุยกัน ต้องขออภัยญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน **อำเภอปัว จังหวัดน่าน** ด้วยนะ

รวมความว่าวันนี้คุยต่อ เมื่อเข้าไปถึงที่บ้านนั้น ในหมู่บ้านนั้นเป็นหมู่บ้านเล็กๆ พอพวกเราไปเขาก็ดีใจมาก อาตมาก็โปรดยนต์ด้วย ไ้เหลือเกินเป็นรถยนต์ของ **คุณเลิศลักษณ์ สิงหสงคราม** เพราะเป็นรถเก๋งขนาดย่อม **คุณเลิศลักษณ์ สิงหสงคราม** หรือ **ปู่เหม่** ของเด็กๆ ทั้งหลาย

เป็นคนขับไปเอง คนนี้ก็มีความตั้งใจงานที่งานที่บ้าน มาช่วยที่ศูนย์สงเคราะห์ตลอดเวลา พร้อมด้วย **อัญชัญ ศุภรัตน์** และคณะ ช่วยตั้งแต่เวลานั้น จนเวลานี้เป็นผู้ควบคุมกิจการงานทุกอย่าง เป็นกำลังใหญ่ของศูนย์ฯ เป็นอันว่านั่งคุยกันอยู่ เขาก็ว่าที่นี้มาอยู่กันใหม่หลายคน อย่ายลิมว่าแดนนั้น เป็นแดนของคริสเตียน คนส่วนใหญ่ ไม่ว่าศาสนาในมีความหมายอย่างเดียวกัน ต้องการให้คนประพฤติปฏิบัติดีประพฤติชอบ ฉะนั้นการไปในเขตของศาสนาคริสเตียนก็เป็นของไม่แปลก เราก็คูณกันได้เป็นปกติ

ต่อมาเมื่อคุยกันแล้ววันนั้น เขาก็ปรารถนารัฐว่ามีอะไรสำคัญที่นี้บ้าง เขาก็ถามเอาอีกแล้ว ไม่มีการเตรียมตัว ก็มีความรู้สึกว่าเป็นบุญเขาหน่อยๆ ด้านหลังหมู่บ้านนี้จุดนี้มีพระบรมสารีริกธาตุแต่ ว่าพระบรมสารีริกธาตุเขาฝังไว้ในหิน พอสัญลักษณ์เดิมหมดไปก็ชี้จุดให้เขาดู ก็เป็นการบังเอิญจริงๆ เวลาใกล้รุ่งมา ปรากฏว่าบรรดาคริสเตียนทั้งหลายนั่งคุยกัน มีเด็กเห็นก่อนเป็นดาว 2 ดวง ปรากฏขึ้นบนหลังเขาดวงใหญ่มากถ้าจะโอบก็โอบไม่รอบ แสงสว่างไปทั่วทุกทิศทุกทาง แล้วก็ลอยไปในอากาศวนไปเวียนมา แล้วก็มาลงจุดนั้นหายไป เป็นอันว่าคริสเตียนที่นั่นก็กลายเป็นพุทธเตียนไปแล้ว คือไปกวาดชีวิตเขาซะเตียนกลายเป็นพุทธไป แต่ความจริงไม่ได้ไปยังคับใจเขา ก็บอกให้ เขาเห็นว่าอำนาจพุทธธานาภาพเป็นอย่างนี้ และสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไม่ใช่อาตมาทำขึ้น อาตมาไม่มีฤทธิ์ที่จะทำให้เกิดดาวดวงใหญ่ได้ อาศัยอำนาจของพุทธธานาภาพจริงๆ แสดงให้ปรากฏ

ในรุ่งขึ้นเช้าเขาก็บอกว่าสถานที่นี้ผมมาอยู่ใหม่ ขอได้โปรดช่วยทำพิธีกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้ผมด้วยช่วยให้มีความสุข ตอนนั้นมันต้องทำพิธีกรรมอีกมันยุ่งจริงๆ เพราะความจริงเขาถือว่า พระนี่จะต้องทำอะไรได้ทุกอย่าง แต่ว่าคนที่คิดอย่างนั้น ลืมคิดไปว่าพระนะเป็นลูกชาวบ้าน ก่อนที่จะมาเป็นพระก็เป็นลูกชาวบ้านธรรมดา ก็ไม่มีอะไรพิเศษไปกว่าลูกบ้านธรรมดาเลย นอกจากจะมาปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ในเมื่อเขาจะให้ทำ เพราะความเชื่อก็ต้องทำ

วิธีทำให้ตั้งโต๊ะกลางแจ้ง เอาผ้าขาวมาปูเอาดอกไม้ธูปเทียนมา อาตมาก็ไปยืนกลางแจ้ง ว่าอะไรทำอะไรไปตามเรื่องราว **วิธีไหว้ก็อาราธนาบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอริยสาวกทั้งหลาย เทวดา และพรหมทั้งหมด ขอเชิญให้ มาปกป้องรักษา คนในดินแดนนั้นให้มีความสุขตามกฎของกรรม ถ้าสิ่งใดไม่เกินวิสัยที่จะ พึงช่วยได้ ก็ขอให้ช่วยให้คนทั้งหลายเหล่านั้นให้มีความสุข** ก็เอากันแค่นี้ สวดเสร็จเขาก็ไม่ต้องเสีย ดอกไม้เขาก็หาได้แถวนี้ธูปเทียนเขาก็มีแล้ว ได้ผ้าขาว ผ้าดำลึงสักผืนก็ใช้ได้แล้ว อาตมาไม่มีพิธีกรรมพิเศษ ทำตอนนั้นแล้วก็มีพิธีกรรมหน่อยหนึ่ง คือพิธีกรรมหลอกกัน ก็ถามว่าพระทำไมเรียนวิชาหลอก ตอบว่าชาวบ้านชอบหลอก ถ้าไม่หลอกชาวบ้านไม่เชื่อก็ต้องหลอก ถ้าเราจะหลอกให้เขามีความสุข มันก็เป็นของไม่แปลก อาตมานี้ก็ เหมือนกันดีไม่ดีก็หลอกโยม หลอกแบบนี้

อาราธนาบารมีพระแล้วเสร็จแล้วก็หลับตา หลับตาเราหลับทำไม หลับเพื่อความสุขใจ นี่ก็ถึงความดีขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา ใช้ศัพท์ภาวนาว่า **พุทโธ** ให้จิตสงบ ก็แบบเจริญกรรมฐานธรรมดาๆ พอจิตสงบดีก็ปรากฏภาพ ภาพใคร ลุงโง่งที่คุยกับที่ **หัวหิน** พาเจ้านายทั้งนี่องค์ไปพบ ตอนนี่ต้องเรียกว่า **เทวดา ชุมพร** ตอนนี่ต้องใช้ศัพท์ว่า **เทวดาชุมพร** ตอนที่แล้วมาเรียกว่าตอน **เทวดาหัวหิน** ตอนนี่ **เทวดาหัวหิน** ไปนำเอา **เทวดาชุมพร** มา มาด้วยกัน 4 องค์ มาถึง ท่านก็รายงานว่ามี **ท้าวธตรฐ** ครับ ผม **ท้าววิรุฬหก** ครับ ผม **ท้าววิรูปักษ์** ครับ ผม **ท้าวเวสสุวรรณ** ความจริงท่านสวย อย่าง **ท้าวเวสสุวรรณ** เขาเขียนเขี้ยวไว้ ภาพที่เห็นวันนั้นไม่มีเขี้ยวเลย เป็นเทวดาที่สวยงามมาก

ถามท่านทั้ง 4 ว่าท่านเป็นพระอริยเจ้าหรือเปล่า ท่านก็ตอบว่าผมทั้ง 4 เป็น **พระอนาคามี พระอนาคามี** มีเขี้ยวพวกเราเอาเขี้ยวไปใส่ให้ ก็ถามท่านว่าท่านจะสงเคราะห์อะไร ในฐานะที่ผมเป็น **ท้าวจตุโลกบาล** แปลว่าผู้ให้ความสงบสุขกับโลกแต่ไฉ่ความสุขนี้ ผมจะให้ไม่ได้ไม่เกินกฎของกรรมนะครับ ถ้าคนมันจะจนผมก็บังคับให้รวยไม่ได้ ถ้าคนมันจะรวยผมก็บังคับให้เขาจนไม่ได้ แต่ถ้าสิ่งใดไม่เกินวิสัยที่เทวดาจะช่วยได้ผมก็จะช่วย เหมือนกับท่านเหมือนกันที่เขาคิดว่าเป็นผู้วิเศษ แต่ความจริง ผมรู้ว่าท่านมีความรู้สึกว่าคุณเป็นเศษของความรู้ เป็นเศษของผู้วิเศษจริงๆ คือเป็นเศษส่วนน้อย แต่เขาก็ต้องการให้ท่านทำทุกอย่าง อย่างวันนี้เขาต้องการให้ท่านทำให้มีความสุขท่านก็ทำ ทำตามกำลังของท่านที่จะทำได้ ท่านก็อาราธนาบารมีของพระพุทธรูปเจ้า พระปัจเจกพุทธรูปเจ้า พระอริยสงฆ์ เทวดาและพรหมอย่างไร ข้าพเจ้าก็ตั้งอาศัยชาวบ้านกิน

ก็นั่งคุยกับท่านกับบอกผมก็ช่วยได้แบบท่าน ช่วยตามกำลังที่ผมจะช่วยได้ ก็เลยมีเรื่องสงสัย ตอนที่ไปมีเรื่องอยู่เรื่องหนึ่ง ชาวบ้านเขาคุยกันว่ามีหนองน้ำอยู่หนองหนึ่งมีปลามาก ชาวบ้านแถวนั้นอาศัยปลาที่นั่นกิน มันมีปลาอุดมสมบูรณ์เป็นหนองใหญ่เขาเรียก **ทะเลทรัพย์** คิดว่า **ทะเลทรัพย์** หมายความว่าน้ำที่ไหนแห่งที่นั่นไม่แห้ง ที่ไหนไม่มีปลาที่นั่นมีปลา แต่ปลาก็ชุมเป็นปกติ ต่อมาเมื่อมหาเศรษฐีไปทำไร่น้ำนั้น ทำไร่ทุเรียน คิดอยากจะทำอะไรก็เอาเครื่องสูบ ไปสูบน้ำจนหมดเอาเครื่องไปตั้ง 3 เครื่อง กว่าน้ำจะแห้งไปหมดก็ค่า ปลาเต็มหนองไปหมด ก็ตั้งกองรักษา กันไม่ให้ใครมาจับว่าจะจับตอนเช้า ตอนเช้าปรากฏว่าปลาหายไปหมด เหลือปลา 3 ตัว พอค่าน้ำมันเครื่องหรือไม้พอก็ไม่ทราบ เขาก็แปลกใจมีถ้ำๆ หนึ่งมีภูเขาลึกๆ มีปล่องลงไปเขาเรียกว่า **ถ้ำปลา** ก็มีคนชื่อ **นายบุญสม** แกลองลงไป ลงไปแล้วก็ปรากฏมีทะเลเว้งว่างใต้ถ้ำนั้น เป็นน้ำใส แสงใส เอาไฟฉายๆ ก็ไม่เห็นสุดปลายทาง ก็ลองเอาหยวกกล้วยทำเป็นแพหย่อนลงไป ลอยไป น้ำมันลึกลงมาก และไปไกลแสนไกล แต่แกไม่กล้าไปไกลนัก เดี่ยวหลงมาไม่ได้ จึงกลับมาที่เดิม ก็ปรารถนาให้ฟัง

จึงได้ถามท่านว่า ไฉ่ได้บริเวณนี้ที่เรียกว่า **ทะเลทรัพย์** น้ำมันมาจากไหน และปลามันมาจากไหน พอเขาปล่อยไปตามปกติ รุ่งขึ้นน้ำก็เต็มตามเดิม ปลาก็มีมากตามเดิม ในถ้ำปลาข้างล่าง

มันมีน้ำมันมากมันคล้ายๆ ทะเลหนุนแผ่นดินอยู่ ลงไปก็ไม่ลึกมากมันไม่ถึงครึ่งกิโล ลงไปได้เขาแผ่นดินมันแข็งพอที่จะรองรับอยู่ได้ ยืนอยู่เหนือน้ำได้ ก็เลยบอกกับแก้วว่าอยากจะไปดู **ท่านท้าวมหาราชา** ก็บอกตามผมมา ท่านใช้ศัพท์ว่าตามผมมาก็หมายความว่าดูไปตามท่าน มันก็มีความรู้สึกว่าการเวลานั้นเหมือนความฝัน เหมือนกับฝันเดินลงไปใต้น้ำ เดินลงไปตามท่านไปดู ใต้ทะเลนั้นมันใหญ่ข้างล่างมันเหมือนทะเลสาบ น้ำเว้งว้าง มีกระแสน้ำใส มีความเย็นมาก ปลาตัวเล็กตัวใหญ่มีนับไม่ถ้วน บอกปลาต่างๆ มันไปจากที่นี่ เลยกถามท่านว่ามันดำดินเข้าไปอย่างไร ท่านก็ยิ้มๆ ไม่ตอบ

ต่อไปท่านก็นำไปได้ดิน ตามความรู้สึกเหมือนความฝัน ไปโผล่ขึ้นที่ภูเขาสูงหนึ่ง เป็นภูเขาแนวยาวเหยียดที่เราเห็นได้ด้วยตาเปล่าเวลานั่งรถไป แนวยาวมากแต่ข้างในถ้ำใหญ่โต และเป็นถ้ำไปไกล ภายในถ้ำมีทองแท่งวางเรียงกันเป็นกำแพงหลายชั้นสูงมาก เวลาเดินชมทองคำก็มีเทวดา 2 องค์ใส่ ชุดสีแดงเดินออกมาบอกว่าถ้าคนใดมีบุญญาธิการเป็น **พระเจ้าจักรพรรดิ** คนนั้นจะได้สมบัตินี้ไปคือเทวดานำไปให้ **ท่านท้าวมหาราชา** ก็บอกว่าฉันพาพระมาชม ฉันไม่ได้มาเอา ท่านเทวดา 2 องค์ยกมือไหว้แล้วก็เดินถอยหลังไป **ท่านท้าวมหาราชา** ก็บอกว่าทองมันมีมากอย่างนี้แต่ฉันมีเจ้าของของเขาเองไม่ได้ คนเฝ้าเขาหวง เราเป็นเจ้านายของเขาทำตามต้องรักษาระเบียบวินัย คือความจริงเทวดานี้ท่านมีระเบียบวินัยดี

ท่านบอกว่าในเมื่อเจ้าของเขาหวง เราก็ไปที่อื่นกันดีกว่า จึงนำไปใต้ดิน ไปชายแดนระหว่างไทยติด **พม่า** ติดมอญเก่า ตอนนั้นโอบโอบใต้ดินมีแร่ธาตุหลายอย่างบอกไม่ถูกหลายอย่างจริงๆ ทั้งดีบุก วุลแฟรม อะไรต่ออะไรหลายอย่าง แล้วท่านก็ชี้ให้ดูมีค่ามหาศาล แต่ว่าอาตมาสนใจน้อยที่สนใจมากที่สุดก็คือทองคำ ไปเจอจุดทองคำเป็นจุดมหาศาลมันเป็นทองคำธรรมชาติ มองเห็นว่าเป็นทรายทองคำดาราตาที่แรกก็เป็นฝอยๆ น้อยๆ ถ้าเราจะร่อนกันก็ไม่ขาดทุน แต่ว่าร่อนตามสายเข้าไป สายมันเข้าไปจับจุดมันมีทรายทองคำล้วนๆ เหมือนกับแร่ดีบุกบนเขาสุณีย์ มันเป็นก้อนมหึมาใหญ่จริงๆ ถ้าเข้าไปถึงจุดนั้นแล้วมันจะไม่มีการผสม ตกขึ้นมาทั้งหมดมันจะเป็นทองคำติดขึ้นมาทั้งหมดเป็นเม็ดทรายใหญ่บ้าง เม็ดเล็กบ้าง เหลืองอร่ามเป็นทองคำ 100 เปอร์เซ็นต์จริงๆ

ท่านก็เลยบอกว่าที่นี้ยังไม่มีเจ้าของ เป็นทองคำธรรมชาติ ใต้ที่เป็นแท่ง เป็นรูปเป็นร่างมันมีเจ้าของ เจ้าของเขาฝังไว้ ต้องเจ้าของเขา มา หรือคนมีบุญญาธิการจึงจะได้ของคนที่เป็น **พระเจ้าจักรพรรดิ** นานๆ จะมีสักที และทรัพย์ทั้งหลายเหล่านั้นคนอื่นเอาไปใช้ไม่ได้นอกจาก **พระเจ้าจักรพรรดิ** เสียไม่ดีนะญาติโยมนะคอไม่ดีเลยแต่ว่าทองคำประเภทที่เรามีสิทธิ์ ถามท่านว่าจะเอาขึ้นมาใช้ได้หรือยัง ในดินแดนที่นี้เขาลือกันมีคนพบบ่อยๆ เห็นทองคำก้อนโตขนาดเท่าหัวและมี **กะเหรี่ยง** คนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าพบทองคำก้อนหนึ่งหนักประมาณ 3 กิโลกรัม เหลืองอร่ามแถมเป็นทองคำ 100 เปอร์เซ็นต์ มันไม่มีใครอยู่ที่นั่น ก็ถือเป็นของป่า ก็ถือออกมา แต่เดินออกมาไม่ได้ เดินไปเดินมาทั้งๆ ที่เป็นกลางวัน เข้าไปผลที่สุดก็กลับมาที่เดิมใหญ่

ถามท่านว่าเป็นเพราะอะไร ท่านบอกว่ายังไม่ถึงเวลาครับ เรื่องเวลาที่สำคัญต่อไปคนไทย ก็จะมีสิทธิ์ในการใช้ทองคำที่นี้ แต่ว่าต้องรอให้คนไทยดีกว่านี้เสียก่อนปีนั้นเป็นปี 2518 ถามว่า เมื่อไรคนไทยจะดี ท่านก็ตอบเหมือน **เทวดาหัวหิน** ท่านบอกว่าต้องปี 2518 เป็นต้นไป แต่ว่าปี พ.ศ. 2524 ก็ยังไม่ดีพอ ยังไม่มีสิทธิ์ในการใช้ทองคำนี้ ถ้าดีขึ้นไปกว่านั้นเมื่อไร เวลาบอกไม่ได้ คนไทยก็จะมีสิทธิ์ใช้ทองคำที่นี้ ก็เลยถามว่าก็จะยันๆ กับเวลาใช้น้ำมันโซ่ใหม่ ถ้าน้ำมันจะขึ้นมาในชั้น ดุคมสมบุญธรรม ทองคำก็จะปรากฏมาใช้ได้ด้วย ท่านก็ตอบว่าใช่ครับ เวลานั้นไม่ใช่แต่ทองคำอย่างเดียว และก็ไม่ใช่เฉพาะน้ำมันอย่างเดียว มันจะพร้อมบริบูรณ์ทุกอย่างแร่ธาตุที่มีคุณค่ามหาศาล และเวลานี้ให้ปรากฏขึ้นมาไม่ได้ เพราะคนไทยยังดีไม่พอ

ถามท่านว่าเป็นเพราะอะไร ท่านก็ตอบว่าถ้ายังดีไม่พอ ถ้าปรากฏขึ้นมาคนไทยไม่ได้ใช้ ครับ ต่างประเทศเอาไปกินหมด ท่านก็ชี้ไปที่ **จังหวัดตาก** ว่าดูแร่สังกะสีที่นั่นเขาสังกะสีที่ท่านเห็น โซ่ใหม่ ก็ตอบว่าใช่ โซ่แร่สังกะสีมีเงินรวมอยู่ประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ โรงงานถลุงแร่เหล่านี้ไม่มี ถ้าไปถลุงต่างประเทศ เราก็ได้ขายในฐานะของเนื้อแร่สังกะสี และส่วนที่เป็นเงินชาวต่างประเทศก็ รวยกันไป ทองคำนี้ก็เหมือนกัน ถ้าขุดขึ้นมาแล้วเขาจะบอกว่าแร่อะไรต่อแร่อะไร ขายในฐานะ ทรายเท่านั้น ในอันดับแรกที่นี่ปรากฏเป็นทองคำจริงๆ กว่าคนไทยจะรู้เรื่อง เขาเอาไปกินเกือบหมด

ฉะนั้นเทวดาจึงมีความจำเป็น ในฐานะที่ผมเป็น **ท้าวจตุโลกบาล** ผู้รักษาโลกในเมื่อสมบัติ ส่วนนี้มันเป็นสมบัติของคนไทย ผมต้องห่วงไว้เพื่อคนไทย เมื่อคนไทยดีขึ้น มีศีลมีธรรมดีขึ้น มีความซื่อสัตย์สุจริต เมื่อนั้นแหละครับประเทศไทยจะเต็มไปด้วยความสุข มีความอุดมสมบูรณ์ จะเป็นมหาเศรษฐีของโลก น้ำมันและแก๊สเป็นเหตุให้เป็นมหาเศรษฐี แล้วแร่ยูเรเนียม ประเทศไทยก็มี เยอะ มหาศาลเวลานี้นักวิทยาศาสตร์ของประเทศไทยก็สามารถจะพิสูจน์ได้ว่า แร่ยูเรเนียม ประเทศไทยมีเท่าไร เป็นแร่ที่มีราคาสูง และแร่ที่มีคุณค่าต่างๆ มีผลสมทองคำมีจำนวนมาก แต่หลัง โหลไปต่างประเทศ แต่ยูเรเนียมยังไม่ได้เอาไป โซ่เรื่องทองคำแท้ๆ ก็มีอยู่อย่างนี้ ต้องคนไทยดีกว่า นี้

ท่านก็หวนกลับไปว่าโซ่หินน้ำมันที่ **จังหวัดตาก** ก็อาจจะมามากในประเทศไทยถ้าคนไทย ดีกว่านี้ ฉลาดกว่านี้ก็จะไม่หนักใจเรื่องน้ำมันเชื้อเพลิง จะมาทำเป็นเชื้อเพลิงต่างๆ มาแทนแร่ลิท ไนท์ แทนถ่านหินก็ได้แบบสบายๆ ไม่ต้องคิดอะไรมากถ้าคนไทยดีไม่พอ เขาจะคิดมากกว่านั้นไปกว่า นั้นจะต้องลงทุนให้มาก แต่เนื้อแท้จริงๆ ท่านบอกว่าถ้าจะใช้กันแบบดิบๆ จริง ก็ไม่ต้องลงทุนอะไร ใช้ได้สะดวกมีประโยชน์กว่า เวลานี้ปรากฏว่าชาวบ้านแถวนั้นเอาไปใช้หุงข้าวกันแบบสบายๆ และ บอกว่าเอาไปใส่ในบ่อน้ำในบ่อก็ใสสะอาด น้ำเคยเสียก็ไม่เสีย นี่ประโยชน์ก็มีมาก

เป็นอันว่าเมื่อคุยกันเรียบร้อยแล้ว คุณจันทน์ก็ขึ้นใจเห็นว่าเมืองไทยท่าจะรวยแน่การที่กราบ ทูลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คงจะไม่เสียชื่อมากนัก คงจะปนกับความเป็นจริง ท่านจึงพา

กลับ ความจริงถ้าจะคุยกันเรื่องนี้ 3 เดือน ก็ไม่จบ นี่ดูเวลาจำกัดก็คุยกันย่อๆ ให้ฟังเพียงแค่เปิดสารบัญญัก็พอ

เมื่อกลับมาถึงสถานที่แล้ว รู้สึกตัวจากความฝัน อย่างนั้นเขาเรียกว่าฝันจากความฝัน ปรากฏว่าคนนั่งเรียงกันอยู่เป็นต้น แดร์ร้อนจ้าแดร์ร้อนจัด มีคนมายื่นทางร่วมให้ แต่ความจริงเวลานั้นไม่ได้รู้สึกร้อนเลย ขณะที่ฝันไปแล้วดูเทียนข้างหน้าเทียนมันลุกฟูๆ เป็นสีเขียว เขาบอกว่าฝันนานประมาณชั่วโมง แต่เทียนจะหมดไปไม่ถึง 1 นิ้ว นี่เทียนธรรมดาๆ คนนั่งพนมมือกันกลางแดดจ้า ไม่มีใครบ่นว่าร้อนเพราะชื่นใจเหลือเกิน เขาถามว่ามีอะไรดีมากมาย ก็บอกเขาว่ามันดีมากจริงๆ นะพวกคุณจงอย่าลืมกันว่าพากันรักษาศีล 5 ให้ครบถ้วน และสุราเมรัย ลักขโมย ก็อย่าให้มีทางที่ดีให้สมทานศีล 5 ให้ครบแล้วทุกคนจะไม่จน และก็ต้องมีความรักให้ซึ่งกันและกันคือ

1. ทานการให้สงเคราะห์ซึ่งกันและกันได้ ใครอดอยากก็ช่วยเหลือกัน จะเป็นเหตุสร้างความรักความสามัคคี
2. วาจาไม่ดื้ออย่าพูด รักษาความดีไว้
3. ช่วยงานกันเมื่อมีความจำเป็น
4. จงอย่าถือตัว

ปฏิบัติได้อย่างนี้ทุกคน ที่นี้ไม่จน คนที่อื่นเขาจนคนกลุ่มนี้ต้องไม่จน และคนที่ปฏิบัติอย่างนี้ต้องไม่จน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระบรมสารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระทศพลที่ทุกคนเห็นเป็นดาว จะช่วยให้ทุกคนมีความสุข อันนี้เราต้องมีจุดยืนยันไว้

เป็นอันว่าวันนั้นก็จบกิจ เป็นอันว่ายังไม่ได้ไปดูน้ำมันที่ กะเหรียง วันพรุ่งนี้คงมีโอกาสไปดูน้ำมันที่ กะเหรียง วันนี้มันเป็นวันที่ 25 นี่นะ วันที่ 25 ก็จะมีโอกาสคุยถึงวันที่ 27 ค่ะวันที่ 27 อาจจะไม่คุยกัน แต่ก็ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านได้โปรดรับฟังในตอนช่วงนั้นต่อไป สัญญาณบอกหมดเวลาปรากฏขึ้นแล้ว ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญภพคุณผล จงมีแก่ญาติโยมพุทธบริษัทผู้รับฟังทุกท่านสวัสดิ์

ปกิณกเทศนาทางวิทยุสื่อสารทหารอากาศ

จังหวัดเชียงราย 5

วันพฤหัสบดีที่ 26 กุมภาพันธ์ 2524

ท่านสาธุชนพุทธบริษัท สำหรับวันนี้ก็จะสรุปเรื่องของน้ำมันที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ได้รับฟังมาแล้วหลายวัน รู้สึกว่าการฟังของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทอาจจะมีการซื้อไปซ้่ามากัน อยู่บ้าง ทั้งนี้เห็นจะเป็นเพราะว่าเจ้าหน้าที่ **สถานีวิทยุทหารอากาศเชียงราย** เห็นว่าอาตมาไม่ว่าง การบันทึกเสียงไปให้ถือว่าเป็นการบันทึกเล็กน้อยตามเวลาที่มียู่ ในเมื่อโอกาสมีท่านก็เปิดให้ ฟัง

สำหรับวันนี้ขอเริ่มเรื่องเลย หลังจากวันที่ 3 เมื่อถึงวันที่ 3 ที่ไปถึง **จังหวัดชุมพร** แล้ว ตามที่ **เทวดาหัวหิน** ท่านบอกว่า เมื่อไปถึง **จังหวัดชุมพร** วันที่ 3 ท่านจะรู้เรื่องน้ำมันที่ผมเล่าให้ ท่านฟัง ว่าประเทศไทยมีน้ำมันอยู่ และท่านมีความต้องการอยากจะรู้ในปัจจุบัน เพราะว่าการเล่า ให้ฟังของเทวดาก็ดีของผีก็ดีบรรดาท่านพุทธบริษัท แต่ว่าท่านทั้งหลายที่ฝึกพระกรรมฐาน สามารถ มีโอกาสได้ **ทิพจักขุญาณ** ถ้าหากว่าบังเอิญเจอเทวดาก็ตาม เจอผีก็ตาม ท่านเล่าเรื่องความใด ๆ ให้ทราบ เมื่อฟังแล้ว ก็จงถามเหตุปัจจุบันว่าสิ่งที่ได้เล่าให้ฟังนั้น เวลานี้ในปัจจุบันนี้มีอะไรเป็น สัตว์ลักษณะ

ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าเราต้องการความจริง ไม่ได้คิดว่าเทวดาหรือผีโกหกแต่ ความจริง โลกอื่นๆ เขาไม่มีการโกหกกัน จะเป็นโลกเทวดาก็ตาม โลกของพรหมก็ตาม แม้แต่ในดลกนรกก็ ตาม ไม่มีอะไรโกหก โกหกก็มีโลกเดียวคือโลกมนุษย์ แม้แต่พูดกับเราฟังกันแล้ว บางทีก็ปฏิเสธ กันได้ บางทีถึงกับทำหนังสือสัญญากันแล้วยังปฏิเสธกันได้ รวมความแล้วโลกที่ไม่น่าไว้วางใจก็มี อยู่โลกเดียว ฉะนั้นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้ตรัสว่า โลกนี้เต็มไปด้วยความเร่าร้อน โลกนี้ เต็มไปด้วยความทุกข์ โลกนี้เต็มไปด้วยความกระวนกระวาย หากความดีอะไรไม่ได้

ต่อมาก็พาพูดกับถึงเรื่องของเทวดา เมื่อทำ **เทวดาหัวหิน** ท่านบอกว่าวันที่ 3 ในวันที่ท่าน ไปถึง **จังหวัดชุมพร** ท่านจะได้ข่าวเรื่องราวของน้ำมันที่ปรากฏในปัจจุบัน ท่านบอกแ่ยมๆ ว่ามัน เกิดขึ้นในเขตเมืองมอญเก่าที่ **มะริด** เต็มที่มันเป็นหนองน้ำธรรมดา เป็นหนองใหญ่พอสมควร เวลานี้หนองนั้นกลายเป็นน้ำไปหมดเรื่องนี้อาตมาเคยมาพูดกับท่านผู้มีความรู้พอสมควร ท่านก็ บอกว่าน้ำมันประเภทนี้เขาเรียกน้ำมันดิบ เรื่องนี้ก็ต้องคิดนะบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทว่าน้ำมัน ทุกอย่างที่น่าขึ้นมาใช้ในปัจจุบันเป็นน้ำมันที่มาจากดิน แต่สำหรับอาตมามีความคิดเห็นว่ามันจะ เป็นน้ำมันอะไรก็ตาม ถ้าใช้จุดตะเกียงได้ถือถือว่าเป็นน้ำมันที่เราใช้ได้ จะเป็นน้ำมันดินหรือน้ำมัน อากาศก็ใช้ได้ทุกอย่าง ก็จุดไฟได้ตามที่เราประสงค์

ฉะนั้นในตอนเช้าของวันที่ 3 เมื่อไปถึง **จังหวัดชุมพร** แต่ความจริงก็น่าอัศจรรย์ไปแล้ว 2 วัน ไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้เลย ไปถึงตอนเช้าของวันที่ 3 ค่อยกันไปคุยกันมากขึ้นมาได้ว่า **ท่านเทวดาหัวหิน** ท่านบอกว่าเมื่อวันที่ 3 เมื่อมาถึง **จังหวัดชุมพร** นี้จะรู้เรื่องราวของน้ำมัน ที่ปรากฏที่ **มะริด** เขตพม่า พอนึกขึ้นมาได้จึงถามว่าคนที่มานั่งคุยด้วยทั้งหมด มีใครเคยไป **มะริด** มาบ้างมีไหม คนที่นั่งอยู่ด้วยก็ชี้ไปที่กะเหรี่ยงคนหนึ่ง แกว่าคนนี้เป็นกะเหรี่ยงครับ แต่ความจริงแกพูดภาษาไทยชัด เกือบจะไม่รู้ว่าแกเป็นคนกะเหรี่ยง แกมาอยู่ที่ **จังหวัดชุมพร** นาน ว่าคนนี่ไปที่ **มะริด** ประจำ ปีละหลายครั้ง จึงถามแกว่าคุณไปเพื่ออะไร แกก็ตอบว่าผมไปซื้อความมาขายครับ ถามว่าไปซื้อความจากใคร แกก็บอกว่าไปซื้อความจากพวกกะเหรี่ยงอิสระ ถามว่าเวลาไปเอาเงินไปซื้อหรือเอาอะไรไปซื้อ เพราะสงสัยว่าเงินไทยนี้ทางพม่าเขาจะรับหรือไม่ ยังสงสัยก็เลยถามเขา แต่จริงๆ จะถามว่าคุณเอาเงินไปซื้อหรือเอาของไปซื้อ แกก็บอกว่าผมเอาของอื่นไปซื้อครับ จึงถามว่าสิ่งที่เขาต้องการแลกเปลี่ยนความกับของที่คุณเอาไปให้เขาต้องการของอะไร แกก็บอกว่าสิ่งที่เขาต้องการคือ 1. ปืน 2. กระสุนปืน สองอย่างนี้เขาต้องการ จะเป็นปืนประเภทใดก็ตาม จะเป็นกระสุนปืนประเภทใดก็ตามเขาต้องการหมด และที่น่าถมว่าเขาคิดในราคาจริงๆ ของที่คุณให้เขา กับความ 1 ตัว คิดเป็นเงินไทยเท่าไร แกก็ตอบว่าคิดเป็นเงินไทยตกประมาณตัวละ 300 บาท

เวลานั้นปรากฏว่าความของเราตัวหนึ่ง ราคาเกือบพันบาทในประเทศเราแต่เวลานี้มันแพงกว่านั้น นี่ปี 18 แกไปซื้อมาได้ถูก แล้วก็เอามาขาย จนกระทั่งตั้งตัวได้ เมื่อพูดถึงตอนนี้ก็ถามว่าตอนที่คุณไปในเขตของกะเหรี่ยง ไปที่ **มะริด** ครับ ถามว่าคุณได้ยืมข่าวจากพวกกะเหรี่ยงอิสระบ้างไหมว่ามันมีหนองน้ำสักหนองหนึ่ง เดิมทีเป็นน้ำแต่ทว่าเวลานี้หนองน้ำทั้งหมดกลายเป็นน้ำมันไปหมด แกก็ตอบว่ามี จึงถามว่าแล้วกะเหรี่ยงอิสระทำอย่างไรแกตอบว่าเวลานี้กะเหรี่ยงอิสระตั้งกองรักษาหนองน้ำนั้นไว้ แล้วก็ตักเอาน้ำมันขึ้นมาใช้ ถามว่าน้ำมันสีดำหรือสีแดงหรือว่าสีใส แกก็ตอบว่าน้ำมันสี คล้ายๆ น้ำมันโซล่าครับ แต่ว่ามันชุ่มกว่าน้ำมันก๊าด แต่ว่าใสมากกว่าน้ำมันขี้ได้ จึงถามว่ากะเหรี่ยงอิสระนำมาใช้ประโยชน์อะไรบ้าง แกก็ตอบว่ากะเหรี่ยงอิสระตักขึ้นมาแล้วใช้จุดตะเกียงไฟคบบ้างไฟตะเกียงบ้าง เป็นเชื้อเพลิงได้ดีที่สุด ถามว่าเวลาจุดตะเกียงนะน้ำมันติดดีหรือไฟติดดีหรือ แกก็ตอบว่าคิดดีแต่ว่าเป็นควันเล็กน้อย

ก็รวมความว่าตามที่ **ท่านเทวดาหัวหิน** ท่านบอก ทุกอย่างที่ยกมาถึงแม้ว่าจะยังมองไม่เห็น หรือว่ายังไม่พบในปัจจุบัน แต่ก็เป็นที่น่าปลื้มใจที่ท่านยืนยันว่าสิ่งที่ท่านบอกทั้งหมด เวลานี้ปรากฏขึ้นแล้วที่เมือง **มะริด** จึงได้ถามกับท่านกะเหรี่ยงผู้นั้นปรากฏว่าบ่อน้ำมันที่ปรากฏขึ้นนั้น ห่างจากเขตประเทศไทยเท่าไรถามเป็นกิโลเมตร ท่านก็บอกว่าไม่ทราบก็กิโลเมตร เพราะว่าไม่มีใครวัด แต่วัดได้จากการเดินทาง คือเดินทางจากเขตของประเทศไทยจนกว่าจะถึงบ่อน้ำมันใช้เวลา 1 วันถามว่าเวลา 1 วันของคุณ ใช้ตั้งแต่เช้าตรู่ออกเดินทางถึงค่ำใช่ไหม แกก็บอกว่าไม่ใช่ครับ แกว่าเข้าขึ้นตึ่กินข้าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ประมาณโมงเช้าเศษ ก็เดินทางไปตามระบบของการเดินทาง

ซื้อควาย เมื่อเดินไปเหนือก็พักบ้างเป็นปกติ ใช้เวลาตอนเย็นก็ถึงเขตนั่น จึงถามว่าเวลาที่คุณไปซื้อควาย อยู่ใกล้เขตนั่นหรือเปล่า สถานที่แวกบอกอยู่ใกล้ครับ เพราะว่าฐานของกะเหรี่ยงอิสระฐานใหญ่ ที่เรียกว่าเป็นฐานบัญชาการอยู่ใกล้ๆ นั้น จึงถามว่าในเขตนั่นพม่าไม่มารบกวนหรือ แวกก็บอกว่าพม่าเข้ามารบกวนไม่ได้ครับ เพราะกะเหรี่ยงอยู่เป็นปึกแผ่นมาก เป็นเขตที่กะเหรี่ยงยึดไว้หมายความว่ายึดไว้มั่นคงมาก พม่าเข้าไม่ได้ เป็นอันว่าข่าวนี้เป็นความจริง จึงถามแวกว่าถ้าต้องการจะไปพิสูจน์ จะไปได้หรือยัง จะไปได้ไหม แวกก็บอกว่าไปได้แต่ว่าจะต้องไปข้างนะครับ จะต้องขี่ช้างไป ถ้าเดินไปมันไม่ไหวเดินจากที่นี่ไปกว่าจะพ้นเขตประเทศไทย ก็ต้องทนกับป่าผ่านป่าลึก แต่ว่าเวลานี้ที่อาตมาถามแวกนั้นเป็นเดือนเจ็ด แวกบอกว่าถ้าจะไปจะต้องไปปีต่อไป เพราะว่าปีนี้ไปไม่ได้ เวลานี้ฝนตกหนักน้ำหลากและมีความแรงมาก น้ำไหลแรง และมีลำธารที่ต้องข้ามหลายแห่งจะทนไม่ไหว น้ำครึ่งตัว ล้มแน่ รวมความว่าจะต้องหาเหตุไปพิสูจน์ให้ได้

ในเมื่อทราบข่าวตามนี้แล้ว ก็สำหรับบทพิสูจน์บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ใช้ในเวลาถัดต่อมา ขอสรุปไว้ตอนนี้เลย ว่าในเวลาต่อมาก็หาทางไปพิสูจน์ว่าตามข่าวจากที่ **ท่านเทวดาหัวหิน** กิติ หรือว่ากะเหรี่ยงชายควายกิติ แวกบอกยืนยันว่ามีจริงตามที่เทวดาท่านว่า เมื่อกาลเวลาสมควรก็ไปพิสูจน์มันก็ปรากฏเป็นความจริง ปรากฏว่ามีน้ำมันขึ้นจริง ก็ไปถามบรรดาพวกกะเหรี่ยงทั้งหลายเหล่านั้นว่ามีน้ำมันปรากฏขึ้นมาได้อย่างไร แวกก็ตอบว่าผมไม่ทราบเหมือนกัน เดิมทีเป็นหนองน้ำที่อาศัย ความจริงหนองน้ำนั้นใหญ่มาก พวกผมเอาเป็นที่อาศัยตั้งฐานกับพม่าที่นี่ เพราะว่าการจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้าขาดน้ำแล้วมันอยู่ไม่ได้ จึงมีฐานะใหญ่สายใต้อยู่ที่ตรงนั้น และมีบึงเกอร์มีสนามเพละมีอาวุธมาก ก็รู้สึกว่กะเหรี่ยงนี้มีอาวุธมากจริงๆ มีกำลังพอก็มาก ความเป็นอยู่ของเขาได้ของในป่าไปขาย เช่น ตัดไม้ขายแก่พ่อค้าไม้ไทย และก็ขายแร่อย่างนี้เป็นต้น เรื่องทำมาหากินของเขาก็ปล่อยเขาเป็นอันว่าเขาจะรบกับคนในชาติเดียวกันมันเป็นเรื่องของเขา เราต้องการอย่างเดียวคือผล ผลนี้ก็คือน้ำมันที่มันเกิดขึ้น

หลังจากนั้นต่อมา ก็ยังมีจุดหนึ่งที่ **ท่านเทวดาหัวหิน** ท่านบอกว่ามีแร่แร่วิเศษอย่างหนึ่ง แต่ท่านก็ไม่ได้บอกชื่อแร่ว่าเป็นแร่อะไร มันอยู่ระหว่าง **ภูเก็ต** กับ **พังงา** แร่ประเภทนี้ท่านบอกว่าถ้าใช้ในการรบ จะมีความแข็งแรงยิ่งกว่าแร่ยูเรเนียมเขามาใช้ในทางสันติจะมีความเย็น เช่น รักษาโรคอย่างกับจะทำลายโรคมะเร็ง ถ้าเป็นแร่ยูเรเนียมมันจะมีความร้อนเผา แต่ท่านบอกว่าถ้าจะใช้แร่นี้ก็จะเป็นแร่เย็นแทน เอาความเย็นเข้าเผา แล้วท่านก็บอกว่าเพื่อเป็นการยืนยันว่าแร่นี้มีจริงท่านยืนยันว่าภายในไม่ช้า แร่นี้จะปรากฏ คือแร่ที่หมดสภาพคือตายแล้ว ใช้เป็นเครื่องรบไม่ได้ ใช้มารักษาโรคในทางสันติไม่ได้ มันจะหมดสภาพของน้ำมัน มันจะมีสภาพคล้ายเพชร จะเป็นเครื่องประดับที่ดีของสตรี แต่ความจริงเรื่องนี้ไม่ได้ไปสืบถ้าจะสืบของที่จมอยู่ในทะเลก็สืบไม่ไหวเหมือนกัน

หลังจากกลับจาก **ชุมพร** แล้วประมาณไม่ถึงเดือน ปรากฏว่าหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าเวลานั้นพนักงานคุมแร่ของ **บริษัทเทมโก้** ที่ **จังหวัดภูเก็ต** ที่คุมอยู่ที่หน้าตะแกรงปรากฏว่าได้เพชรชีกเพชรชีกมีน้ำสวดยมาก มาขายที่ **ภูเก็ต** พออ่านหนังสือพิมพ์แล้วก็รู้สึกดีใจ เทวดาท่านพูดตรงตามความเป็นจริง ถ้าเพชรอย่างนี้มีจริงก็แสดงว่าแร่อย่างนี้มีจริงตามที่ท่านว่า

เป็นอันว่าโชคดีของคนไทย 2 สิ่งที่ท่านพยากรณ์หรือบอกไว้ปรากฏ ท่านบอกว่าน้ำมันในประเทศไทยมี และสิ่งที่คุณยืนยันก็ปรากฏว่าในปัจจุบันก็มีที่ **มะริด** และประการที่สอง แร่ที่มีความสำคัญในประเทศไทย สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะปรากฏขึ้นมาเป็นเพชร คือเครื่องประดับของสตรี สองสิ่งนี้ปรากฏชัด

หลังจากอาตมาทราบแล้วก็มาคิดต่อไปว่า ถ้าโอกาสจะพึงมี ก็จะต้องไป **ภูเก็ต** ว่าการทราบข่าวอะไรก็ตามจะต้องพิสูจน์ ถ้าเราไม่พิสูจน์ เป็นแต่เพียงว่ามีคิดว่ามีเราก็เชื่อ เขาบอกว่าไม่มีเราก็เชื่อ อย่างนี้พระพุทธเจ้าท่านไม่ทรงสรรเสริญถือว่าเป็นความเชื่อของคนโง่

บรรดาท่านพุทธบริษัท ตามที่องค์สมเด็จพระทวงสวัสดิโสภาคย์ได้ทรงแนะนำว่าการที่พระองค์ทรงเทศน์ หรือว่าทรงสอนอย่างไรก็ตาม ถ้าหากว่าสอนแล้ว เทศน์แล้ว แนะนำแล้ว เราฟังแล้ว ต้องพิสูจน์ด้วยการใช้ปัญญาพิจารณาก่อน เมื่อใช้ปัญญาพิจารณาเห็นสมควรแล้วก็ปฏิบัติตาม ปฏิบัติตามให้ถึงที่สุดตามคำสอน แล้วสังเกตผลว่าที่องค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแนะนำไว้ มันจะมีผลตามนั้นไหม ท่านบอกว่าถ้าคำสอนของตถาคตทุกคนพิสูจน์แล้ว ทดลองแล้ว แต่ไม่มีผลตามนั้น ก็จงอย่าเชื่อนี้รวมความว่าพระพุทธเจ้าสอนบรรดาท่านพุทธบริษัทตามนี้

ฉะนั้นอาตมาในฐานะที่เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระชินศรี ถึงแม้ว่าจะเป็นสาวกรุ่นจิว มีความดีไม่เท่าในล้านของบรรดาพระสาวกก็ตามที แต่ว่าเมื่อองค์สมเด็จพระชินทรงแนะนำไว้ อย่างนี้ ก็ต้องปฏิบัติตาม ทำตามเท่าที่จะพึงทำได้ฉะนั้นการที่ท่านเทวดาท่านบอกข่าวมันก็เป็นความจริง คือมันก็จริง 2 จุด ก็อยากจะรู้ให้มันจริงมากไปกว่านั้น แต่ไม่มีญาณวิเศษสำหรับเป็นเครื่องรู้ก็เลยต้องรู้ด้วยการไปดูเองไปพิสูจน์ด้วยตนเอง

ในกาลครั้งหนึ่ง ได้มีโอกาสที่จะไป **ภูเก็ต** โดยท่าน **พ.อ. แพทย์หญิง วิวรรณ คำนวนกิจ** บ้านเดิมของท่านอยู่ **ภูเก็ต** ก็อาราธนาให้ไปจัดรถให้ไป เวลานั้นรถไปเป็นขบวนมาก ไปหลายคนด้วยกันประมาณ 30-40 คน เมื่อไปถึง **จังหวัดภูเก็ต** ก็ได้พักผ่อนตามสบาย ไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ตามสมควร ไร่เรื่องสถานที่เที่ยวไม่ต้องเล่าสู่กันฟัง ก็มาวันหนึ่งในขณะที่ไปนั้นเอง ตอนกลางวันก็ออกเที่ยวกับ ตามเรื่องตามราว จุดที่เที่ยวที่แรกก็ไปดู **โรงถลุงแร่ดีบุก** ความจริงโรงถลุงแร่ดีบุกที่เห็นนี้เป็นของต่างชาติไม่ใช่ของไทย แต่ผู้ควบคุมเป็นคนไทยทั้งหมด เจ้าหน้าที่ทั้งหมดเป็นคนไทย ผู้จัดการใหญ่ก็เป็นคนไทย แต่มีเชื้อสายมาจากจีน และน้ำใจของท่านจริงๆ ก็เป็นคนไทยแท้ สำหรับท่านรองผู้จัดการก็เป็นทหารเรือเก่า

แต่ก่อนที่อาตมาจะไปเที่ยว ตอนสายของวันนั้นนอนๆ เล่น ที่เก้าอี้ผ้าใบ โคนต้นมะพร้าว ทะเล ขณะทีนอนเพลินอยู่ ก็ปรากฏว่า **ท่านเทวดาหัวหิน** ไปบอกว่าท่านได้แร่ที่ผมว่า เดิมทีที่คิดว่ามันยังไม่ถึงในการดูแล แต่เวลานี้ผิวจริงๆ เป็นส่วนน้อยจริงๆ ติดขึ้นมากับแร่ดีบุก สภาพที่มันเป็นผิวจริงๆ มันยังไม่เป็นแร่ประเภทนั้นแท้ คือว่าเป็นแร่ประเภทอ่อน หรืออีกประการหนึ่งเป็นแร่ประเภทที่มันใกล้จะตาย เวลานี้การดูแลดีบุกของบริษัทต่างๆ หรือเรือดูแลของบริษัทต่างๆ มันติดขึ้นมาเล็กน้อยปริมาณน้อยมาก แต่ว่าถ้าหากว่าท่านจะไปตอนกลางวัน หรือตอนเย็นหรือตอนบ่าย ท่านจะไปดูที่โรงงานถลุงแร่ละก้อ ท่านช่วยถามเขาด้วยว่าแร่ดีบุกที่นำขึ้นมาแล้วทั้งหมดนี้ เวลาถลุงแล้วมันสำเร็จรูปเหมือนแร่ดีบุก หรือว่ายังเหลืออยู่ ใส่ว่านที่สกัดออกเรียกว่าแยกกันออกไม่ได้จากกากมันมีไหม หรือถลุงเท่าไรมันก็ไม่กลายเป็นแร่ดีบุก มันส่วนน้อยมีไหม และถามเขาว่า ใส่อากหรือตะกรันที่ถลุงมันเป็นแร่ดีบุกไม่ได้ มันเป็นเศษที่เรียกว่ากาก เมื่อก่อนนี้ทางตะกรันที่ถลุงแล้วมันเป็นแร่ดีบุกไม่ได้ มันเป็นเศษที่เรียกว่ากาก เมื่อก่อนนี้ทางฝรั่งเขาทิ้ง แต่ทว่าเวลานี้ฝรั่งเขาไม่ทิ้ง เขานำไปต่างประเทศด้วยมีไหม จึงได้ถามท่านว่าถ้ามันมี มันหมายความว่าอย่างไร แกก็บอกว่าถ้ามีก็หมายความว่าใส่ว่านที่ผมบอกท่านมันปรากฏเป็นเศษน้อยๆ ขึ้นมา แต่ว่าใช้เป็นอาวุธไม่ได้ ถือเป็นหัวรบประเภทนิวเคลียร์ไม่ได้ แต่ว่านมันเป็นแร่ ที่มีความแข็งแรงเป็นพิเศษ สามารถจะเสียดสีกับอากาศได้เป็นอย่างดี คือทำจรวดไปอวกาศได้ดี หรือว่าทำหัวรบได้ดีมากเพราะว่ามันแข็งแรงมาก เป็นของที่หาไม่ได้ในโลกจากที่อื่น มันมีที่เดียวที่ประเทศไทยตอนนี้ท่านให้นัย

แล้วท่านก็พูดต่อไปว่าเรื่องน้ำมันก็เหมือนกัน ที่ผมบอกท่านไว้ว่าน้ำมันในประเทศไทยมี แต่เวลานี้บนบกยังไม่มีใครสำรวจ หรือสำรวจยังไม่ได้ ใส่ว่านสำรวจพอจะได้แล้วเขาก็ไม่ทำ แต่ว่าวันนี้ท่านจะได้ข่าวน้ำมันในทะเล น้ำมันในทะเลที่มีเกรตตีมาก แต่ว่าเขาปกปิด จึงถามท่านว่าจะได้ข่าวจากใคร ท่านก็บอกจุดที่จะฟังพบท่านบอกว่าถ้าออกจากโรงงานถลุงแร่แล้ว ท่านก็ชวนคณะเขา บอกว่าจุดที่นั่น ท่านบอกตำบล แต่ความจริงอาตมาเองการไป **ภูเก็ต** คราวนั้น การไป **ภูเก็ต** นี้ความจริงไปหลายคราว แต่การไปที่อยู่ในขอบเขตของเจ้าหน้าที่นำเที่ยวนำชมสถานที่นี้ อาตมาเองก็ไม่รู้จักอะไร เพราะไม่ได้เที่ยวเอง จึงไม่รู้จักอะไรจริงสักอย่าง ไปทางไหนก็เป็นเจ้าหน้าที่ท่านนำไปทั้งหมด นั้นสถานที่จุดเล็กๆ ตำบลที่ไม่น่าสนใจจึงไม่รู้แต่ว่า **ท่านเทวดาหัวหิน** ท่านรู้ **ท่านเทวดาหัวหิน** ท่านบอกว่าถ้าออกจาก **โรงถลุงแร่** แล้ว บอกเขาบอกชวนไปเที่ยวที่ตรงนั้น มันจะเป็นหมู่บ้านหมู่บ้านหนึ่ง แต่ว่าจะมีบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านที่ปลูกใหม่ เจ้าของปลูกเขาตั้งใจจะอยู่เอง แต่เมื่อปลูกเสร็จเป็นชัยภูมิดี เจ้าหน้าที่สำรวจน้ำมันเขาก็มาอาศัยมาเช่าอยู่แทน ให้ค่าเช่าเดือนละ 10,000 บาท ท่านเจ้าของบ้านเช่าเห็นค่าเช่าเดือนละหมื่นบาท จึงไปเช่าห้องแถวเล็กๆ อยู่ เช่าเพียงเดือนละ 200 บาท เป็นอันว่าท่านได้กำไรเดือนหนึ่ง 9,000 บาทเศษ อาตมาก็เห็นดีด้วยการทำอย่างนั้นดี เราอยู่เองก็มีแต่ทรุดแต่โทรมไปเฉยๆ ถ้าให้เขาเช่ามันมีรายได้คืนตัว บ้าน

หลังนั้นจ้างประมาณสัก 2-3 แขนบาท ถ้าให้เขาเช่า 1 ปี ก็ได้เงินแสนสองหมื่นบาท ถ้าให้เขาเช่าอยู่ถึง 3 ปีก็ได้กำไร ส่วนที่เหลือทั้งหมดเป็นกำไรทั้งหมด และท่านเจ้าของบ้านได้คิดถูก

เมื่อท่านเทวดาท่านแนะนำตามนั้น ก็ปฏิบัติตามท่าน ตอนนั้นก็ขอกุยกั้นถึงเรื่อง **โรงถลุงแร่** ก่อน เมื่อได้เวลาหลังจากฉันอาหารเพลเสร็จ ท่าน **พ.อ. แพทย์หญิง วิวรรณ คำนวนกิจ** เป็นผู้นำไปบ้านท่าน และก็ตาม **นาวาตรีประชา** ว่าวันนี้เราไปไหนกันดี ท่านก็บอกว่าจะจะไปเที่ยวตามที่ต่างๆ ตามสมควร อาตมาก็เลยบอกว่าอยากจะไปดู **โรงงานถลุงแร่ดีบุก** เพราะยังไม่เคยเห็นจริงๆ สักที แร่ดีบุกจริงๆ ก็ยังไม่เคยเห็นชัด อยากจะไปดูแร่ดีบุกที่เป็นแร่ดิบ และก็อยากจะดูแร่ดีบุกที่ถลุงแล้วว่ามีสภาพเป็นอย่างไร ทำไมราคามันถึงแพงมากและในประเทศไทยเราก็มียาก ในที่ประชุมก็เห็นสมควรด้วย

การออกเดินทางคราวนั้นก็ไปที่อำเภอหินหรือ **แหลมหิน** ก็ไม่ทราบ และก็ไปสถานที่หลายจุดตามสมควร แต่ว่าจุดหนึ่งที่ไม่ลืม ในที่สุดก็ได้เลี้ยงไปที่ **โรงงานถลุงแร่ดีบุก** ไปแล้วรู้สึกว่โรงงานมีความใหญ่โตมาก คนทุกคนในโรงงานเป็นคนไทย พูดภาษาไทยชัดจะเป็นไทยผสมจีนอย่างมากที่สุดก็เป็นไทยผสมจีนไม่มีฝรั่งเลย เท่าที่เห็นไม่มีฝรั่งเลย แต่ว่าถ้าจะมีฝรั่งอยู่ที่ไหนอาตมาไม่ทราบ

บรรดาท่านพุทธบริษัทพอจะชมแระ ก็ปรากฏมองดูเวลาที่ตั้งไว้พอดีเสียแล้วสำหรับวันนี้ก็ขอยุติแต่เพียงเท่านี้ วันหลังคุยต่อไป ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญคุณผล จงมีแก่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

ปกิณกเทศนาทางวิทยุสื่อสารทหารอากาศ

จังหวัดเชียงราย 6

วันศุกร์ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2524

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับวันนี้ก็จะมาคุยเรื่องแแรกันต่อไป เพราะรายการนี้เป็นรายการธรรมะ ก็คุยเรื่องแแรกันบ้าง เรื่องน้ำมันบ้าง เรื่องธรรมะบ้าง กระจุกกระจิมไปตามเรื่องตามราว จะว่าเอาอะไรแน่นอนไม่ได้ เพราะว่าเป็นเพียงผู้เดา คือว่าพูดตามท่านว่า แม้แต่ธรรมะก็เหมือนกัน ธรรมะก็พูดตามที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านว่าไว้ ถ้าจะว่าเองก็คงจะไม่ใช้ธรรมะจะกลายเป็นธัมมะไป เรื่องแแรกันน้ำมันก็เหมือนกัน สำหรับแแรกันน้ำมันก็ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทได้โปรดทราบ จงอย่าคิดว่าอาตมาเป็นผู้วิเศษ สามารถมีญาณวิเศษเป็นเครื่องรู้อันนี้ไม่จริงเลย อาตมาไม่มีญาณวิเศษอะไรเลยเป็นเครื่องที่จะรู้ได้ก็เพราะอาศัยท่านเทวดาท่านสงเคราะห์

เรื่องเทวดาสงเคราะห์ก็เหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะเป็นคนมีอำนาจเหนือเทวดาถ้าต้องการจะรู้อะไรทั้งหมด ก็จะต้องบังเอิญเทวดามอบอกให้ทุกอย่าง แล้วเทวดาจะบอกให้ ไม่ใช่อย่างนั้น เป็นแต่เพียงว่าถ้าหากท่านมีความเมตตาปราณี เห็นว่าอะไรควรจะรู้อะไรควรจะทราบ ท่านบอกจึงจะสามารถทราบได้รู้ได้ ถ้าหากว่าท่านไม่มาบอก ก็ไม่สามารถบังคับเทวดาให้มาบอกได้ สำหรับเทวดาที่ท่านมาบอกก็เป็นเรื่องราวแต่ละที่แต่ละองค์ที่จะสงเคราะห์ แต่ว่าท่านไม่สงเคราะห์ก็ไม่มีโอกาสเลย

ฉะนั้นหากว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทอยากจะรู้อะไร จนเกินวิสัยของมนุษย์ที่จะพึงรู้ มีมาก ท่านมักอยากจะถามอาตมา บางท่านก็ถามเอง อยากจะรู้เรื่องนั้นอยากจะรู้เรื่องนี้ว่าเวลานี้บิดามารดาตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน และว่าการทำมาหากินอย่างไรจึงจะรวย อาตมาขอตอบให้ทราบว่าอาตมาไม่มีความสามารถจะบอกได้เลยเพราะรู้เรื่องของคนตาย ก็เป็นเรื่องของคนตาย คนอยู่ไม่รู้ การทำมาหากินแบบไหนจึงจะรวยแบบไหนจน อาตมาไม่รู้เหมือนกัน ในบางครั้งที่ท่านมาถาม ตอบได้ถ้ามีท่านผู้หญิงผู้ใดมาตอบ ให้ฟังและก็ตอบตามท่านอย่างนี้ได้ แต่ก็มีหลายรายที่ท่านมาถาม ก็ไม่มีใครมาบอกให้ทราบ ก็เลยไม่รู้ก็เหมือนกัน ก็มีหลายท่านบางที่อาจจะโกรธกลับไป หว่าถามแล้วก็ไม่บอก

ก็ขอได้โปรดทราบว่า อาตมาไม่มีญาณวิเศษเป็นเครื่องรู้ ท่านที่จะรู้จริง รู้ถูกจริงๆ ไม่ผิดพลาดเลย ก็คือสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำหรับพระสาวกบางท่านอาจจะมีความสามารถ แต่อาตมาไม่ได้มีความสามารถตามนี้ ขอได้โปรดทราบไว้ด้วยว่ามีหลายท่านมีความเข้าใจคลาดคิดว่าอาตมาเป็นผู้วิเศษเสียจริงๆ ร่ำลือกันไปต่างๆ รู้สึกว่าลือว่าอาตมานี้เก่งเกินกว่าอาตมาจะพึงรู้

รวมความว่ามาคุยกันเรื่องแร่ต่อไป หรือน้ำมัน เรื่องแร่เมื่อวันนั้น ไปถึง **โรงถลุงแร่** ก็รู้สึกประทับใจว่าแร่ของคนไทยนี่ดีจริงๆ แต่ความจริงแร่ของประเทศอื่นเขาก็คงจะดี อาตมาไม่เห็นแม้แต่แร่ของประเทศไทยที่ถลุงมาแล้วสวยจริงๆ ถามท่านผู้จัดการใหญ่ที่เข้ามาต้อนรับว่าแร่นี้เขาถลุงแล้ว เขาเอาไปทำอะไร ท่านก็บอกว่าเขาเอาไปทำเป็นกระป๋องครับ และก็ทำวัตถุที่ไม่มีสนิม นั่นก็หมายความว่าสิ่งใดที่ไม่ต้องการสนิมก็ใช้แร่ดีบุกทำ หรือว่าถ้าไม่ทำทั้งหมดก็ใช้แร่ดีบุกฉาบผิวปกป้องกันสนิมภายในที่จะปรากฏขึ้นมาทำให้ของนั้นเสียหรือว่ามีโทษ แต่ความจริงสินแร่ดีบุกที่เขาถลุงมันหนักมาก ก้อนใหญ่รู้สึกสวยมาก อาตมาก็คิดว่าถ้าเราได้มาทำอะไรสักอย่างหนึ่งมันจะสวยจริงๆ และมันก็ไม่เป็นสนิม ท่านผู้จัดการใหญ่ท่านใจดีมาก อธิบายวิธีการของการถลุงแร่ให้ฟังอย่างละเอียด

รู้สึกว่ตั้งแต่เกิดมา วันนั้นเป็นวันแรกที่มีความรู้เรื่องดีบุกบ้างตามสมควรคือมีความรู้ตามที่ท่านเล่าให้ฟัง ไม่ใช่รู้จนทำงานแร่ดีบุกได้ ไม่ใช่อย่างนั้น ว่าสิ่งที่ไม่เคยเข้าใจกาลก่อน เพิ่งจะมาเข้าใจเรื่องของแร่ดีบุกในวันนั้น คุยไปคุยมาก็จบเรื่องที่ตั้งจุดหมาย ก็เลยเรียนถามท่านว่าแร่ดีบุกที่มาถลุงแล้ว และก็มีมันเหลืออยู่เป็นกากมีไหม ท่านก็บอกว่ามี ถามว่าสภาพที่มีมันมีสภาพอย่างไร ท่านก็บอกว่ามีสภาพ 2 อย่าง

ขอโทษบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทอาตมาก็ยังไม่ดีก็พอมมาถึง **จังหวัดเชียงราย** พัก 1 วัน หลังจากนั้นก็ออกป่าตลอดเวลา วันนั้นมีเวลาว่างหน่อย เวลาตอนแล้วปกติต้องเดินทางแต่เช้าสำหรับวันนี้ตอนเช้าไม่ได้ไป ก็ถือโอกาสก็มาทำการบันทึกให้เจ้าหน้าที่ เป็นการเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทอยากจะรู้ บางท่านก็ไม่อยากรู้ บางท่านก็อยากรู้ ก็มาเล่าสู่กันฟัง

ที่บอกว่ามี 2 ประเภท แร่ที่เป็นกาก คือประเภทหนึ่งเป็นกากจริงๆ ถลุงไม่ออก อีกประเภทหนึ่งเป็นแร่ดีบุก อันเป็นแร่ดีบุกอยู่ แสดงว่าในแร่ดีบุกมีตะกั่วอยู่นิดหน่อย มันเป็นเชื้อตะกั่ว แต่เป็นตะกั่วที่ไม่แท้ ไม่มีรูปตะกั่วจริง แต่ว่ามันเป็นสภาพตะกั่ว จุดนี้แหละที่เราไม่สามารถนำเอาดีบุกสกัดดีบุกออกจากตะกั่วได้เป็นกากเหลืออยู่ 2 อย่าง

ตอนนี้ก็ปรากฏภาพท่าน **เทวดาหัวหิน** ท่านปรากฏภาพให้ชัดเจนและท่านก็ยิ้ม และก็บอกท่านได้แร่ที่เป็นตะกั่วจริงๆ ที่มันเหลือจากความเป็นแร่ดีบุก แล้วก็ไอ้มันแหละที่มีความสำคัญแร่ตัวนั้นที่ผมบอกว่าไปทำหัวรบได้ดี หรือว่าทำเป็นจรวดส่งไปอวกาศได้ดีมาก มันมีความแข็งจัด และก็สำหรับแร่ดีบุกมันมีสภาพตะกั่วติดอยู่ไม่สามารถแยกออก และตะกั่วนั้นก็มีความที่เป็นตะกั่วไม่สมบูรณ์ ขอให้ท่านจงทราบว่ที่ใดที่มีแร่ที่มีความสำคัญคล้ายแร่ยูเรเนียม ท่านเทวดาว่าอย่างนั้นนะแร่ส่วนนั้นเริ่มตายน้อยๆ คลายตัวออกมาหมด สภาพมันจะมีสภาพเป็นตะกั่วที่ไม่สมบูรณ์แบบ ถ้าที่ใดกลายเป็นตะกั่วสมบูรณ์แบบ

อันนี้เป็นตำราของเทวดา บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อาตมายังไม่ได้ศึกษากับบรรดานักวิทยาศาสตร์ของประเทศไทยเรามีความสามารถพอ เวลานี้ก็พากันสำรวจแร่ยูเรเนียม และก็

ได้รับรายงานจากบางท่านว่าสำรวจพบหลายจุด ก็มากเสียด้วย จนกระทั่งมีทางราชการจะไปเชิญฝรั่งมาสำรวจนักวิทยาศาสตร์กลุ่มหนึ่ง ถึงกับออกห่างข่าวโจมตีทางราชการว่า ไม่เชื่อความสามารถของนักวิทยาศาสตร์ไทย อันนี้อาตมาก็เห็นด้วยว่าคนไทยเราจริงๆ ที่มีความสามารถมีเยอะ แต่คนไทยเราจริงๆ ไม่ค่อยจะเชื่อคนไทย คุณกันแบบนี้เห็นธรรมชาติบ้างหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบอย่าเพิ่งไปยุ่งกับธรรมชาติเลยนะ เวลานี้มาคุยกันเรื่องการทำให้กินเสียก่อน ว่าความหวังของคนไทยที่ท่านทูตท่านบอกว่าเป็นปี 2524 ฟังสาขาทูตทุกอย่างจะปรากฏชัดว่าประเทศไทยจะกลายเป็นประเทศมาอำนาจทางเศรษฐกิจ นั่นก็คือประเทศจะมีความรุ่งเรืองรุ่งโรจน์ มีความร่ำรวยในภายหน้าแต่บางอย่างจะปรากฏขึ้นมาในปี 2524 ตามเวลาที่ท่านบอกเวลานี้ก็ปรากฏขึ้นมาแล้วมาก

ตอนที่อาตมาพูดนี้ก็ในปี พ.ศ. 2518 ก็มาคุยกันต่อไปว่าเมื่อ **ท่านหัวหิน** ท่านกระซิบแบบนั้น จึงได้ถามท่านผู้จัดการใหญ่ว่าสำหรับแร่ดีบุก มันติดกับตะกั่วตะกั่วมีสภาพเป็นตะกั่วอ่อนมาก ไม่สามารถทำเป็นตะกั่วจริงได้ แล้วท่านทำอะไรท่านก็ชี้ไปที่กองแร่ตะกั่ว ที่ขนมาจาก **กาญจนบุรี** ท่านบอกว่าแร่ตะกั่วจริงๆที่ **กาญจนบุรี** มีมากครับ ก็เลยคิดว่า **เมืองกาญจน์** นี้เดิมที อาจจะเป็นสถานที่ๆ มีแร่ยูเรเนียมอยู่ก็ได้เพราะว่ามีแร่ตะกั่วมาก แต่ว่าเวลานี้แร่ยูเรเนียมที่นั่นอาจจะตาไปหมดแล้วก็ได้ เมื่อคิดในใจตามนี้ วันหนึ่งเสียงก็ไม่มีนโยบายเป็นหวัดและก็เหนื่อยมาก ท่านทูตท่านกับบอกว่าส่วนที่ตายหมดนั้นก็ตายไปแล้ว แต่ส่วนที่ยังมียังมีเหลืออยู่ แต่ที่ก่อนตัวขึ้นมาใหม่มันก็มีเยอะในประเทศไทย สำหรับแร่ยูเรเนียมในประเทศไทยรอบๆ ประเทศนี้มีมากมีมากกว่าทุกประเทศที่เขาปรากฏมาแล้วในโลก เลยถามท่านต่อไปว่าเวลานี้ประเทศไทยมีบ้างไหมมีมากกว่าประเทศไทยท่านก็บอกว่าไม่มี แร่นี้มีมากที่สุดในโลกประเภทยูเรเนียม ตอนนั้นก็มานั่งคุยประเทศไทยท่านก็บอกว่าไม่มี แร่นี้มีมากที่สุดในโลกประเภทยูเรเนียม ตอนนั้นก็มานั่งคุยกันต่อไป

เมื่อท่านบอกว่าเอาแร่ตะกั่วมาผสม เมื่อผสมเข้าแล้ว รวมกันเข้าแล้วก็เข้าไปถลุงตะกั่วที่ได้มาทั้งหมดก็ได้เป็นตะกั่วเชื่อม เมื่อฟังท่านแล้วก็มีความซึ่งใจว่าดีท่านเก่งมาก ไม่ปล่อยของดีให้สูญเสีย และก็โยนทิ้งไปเปล่าๆ แล้วก็ถามท่านว่าตะกั่วที่มีความไม่สมบูรณ์แบบ มันไม่สามารถจะเป็นตะกั่วจริงๆได้ และก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้จริงแสดงว่ามันเป็นตะกั่วเพิ่งเกิดใหม่ ยังมีความอ่อนมาก รู้สึกว่าท่านผู้จัดการใหญ่ท่านมีความรู้เรื่องแรมมาก ท่านบอกใช่ครับ ตะกั่วประเภทนี้มันเป็นตะกั่วเริ่มเกิด ถ้ามาเทียบกับคนเราก็เหมือนนักเรียนอนุบาล ยังเป็นเด็กเล็กๆ ที่ทำอะไรจริงจับไม่ได้ จึงถามท่านต่อไปว่า ใส่อะไรที่ตะกั่วแรกเกิดมันมาจากอะไร อะไรทำให้มันเป็นตะกั่วขึ้นมา ท่านก็ตอบว่าเราเองนี่ผมไม่ทราบครับเมื่อท่านไม่ทราบก็ไม่ซักถามต่อไป ก็คุยกันต่อไป

จึงถามท่านว่าแล้วตะกั่วหรือกากที่เหลือจริงๆ ที่ไม่มีแร่ดีบุกผสมกับตะกั่วอยู่อยากทราบว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันมีแร่อะไรเจือปนอยู่บ้างหรือเปล่าเมื่อก่อนนี้ฝรั่งเขาทิ้งอะไรใหม่ ท่านก็บอกว่าใช้ถามว่าเวลานี้ฝรั่งเขาไม่ทิ้งอะไรใหม่ เขาเอาไปต่างประเทศใช้ใหม่ ท่านก็บอกว่าใช่ และถาม

ท่านว่าที่ฝรั่งเศสเขาเอาไปต่างประเทศก็ต้องมีความสำคัญ อยากจะทราบที่ท่านทราบไหมว่าใช้แร่ประเภทนั้น ที่เขาเอาไปมันมีความสำคัญตรงไหน ท่านผู้จัดการใหญ่ท่านอาจจะทราบ แต่เวลาที่คุยกันอยู่นั้นประมาณ 30-40 คน ท่านคงไม่กล้าบอกความเป็นจริง หรือว่าความจริงฝรั่งเศสอาจจะไม่ให้บอกก็ได้ถ้าโรงงานเป็นโรงงานของฝรั่งเศส ท่านก็กลับบอกว่ากระผมไม่ทราบเหมือนกัน ท่านพูดอย่างสุภาพเป็นคนดีมาก ท่านก็บอกว่ากระผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับว่าเขาเอาไปทำไม เมื่อก่อนนี้ทิ้ง และเวลาเขาบอกว่าถ้ามีตะกั่วเหลือเท่าไรให้เก็บเอาไว้ เขาก็เอาไปต่างประเทศหมด

ก็พอดีท่านรองผู้จัดการใหญ่ท่านยืนอยู่ด้วย ท่านก็ยกมือไหว้อาตมาและก็บอกว่าคุณมนต์ไปชมทางโน้นเฉพาะหลวงพ่องค์เดียว ภายในเข้าไปดูในโรงงานที่เขาทำงานถลุง และก็บอกว่าเฉพาะหลวงพ่องค์เดียวเท่านั้นนะครับ ท่านบอกทุกคน แกว่าถ้าทุกคนต้องการชมก็ให้ท่านผู้จัดการใหญ่พาไป และสำหรับผมขอนำหลวงพ่องค์เดียว ท่านผู้จัดการใหญ่ท่านก็เสริมว่าบางสิ่งนะครับที่ไม่สามารถเชิญทุกท่านที่มานี้ไปชมได้มีอยู่ โดยเฉพาะหลวงพ่องค์เดียวจะกะอไปได้เพราะเป็นส่วนน้อย อาตมาก็ทวนคิดว่าอาตมาไม่มีความรู้ทางโลก เรื่องความรู้ทางโลกอาตมานี้มีความเียงจริงๆ เขาคงคิดว่าการจูงควายเข้าไปในตลาดอาจจะไม่มีโทษ แต่ควายนี้ต้องจูงให้ดี ๆ ถ้าปล่อยไม่ดีอาจจะเป็นควายประเภทที่ตอนเมือง วิ่งเข้าไปทำลายตู้กระจกจะยุ่งกันใหญ่ แต่ว่าควายตัวเดียวคืออาตมา เขาก็หวังว่าคงจะจูงได้สะดวก เขาจึงจูงควายคืออาตมาคือควายสี่เหลี่ยม ควายเผือก แต่ว่าไม่ใช่เผือกแดง แต่เป็นสีเหลือง ที่ตอนเมืองมันเผือกแดง จูงเข้าไปในโรงงาน

แต่ความจริงการจูงควายตัวนี้เข้าไปนั้น ท่านไม่ได้ตั้งใจจะพาชม ท่านรองผู้จัดการท่านมาจากอดีตนายทหารเรือ ทางเดินห่างคนออกไปหน่อย ท่านก็พูดออกมาเลยว่าหลวงพ่องค์นี้ เราก็ได้แต่แร่บุกเท่านั้น ส่วนที่มีความสำคัญนอกจากนั้นเราก็ไม่ได้ ถามท่านว่าเป็นเพราะอะไร ท่านก็ว่าแร่ที่หลวงพ่องค์นั้น แร่ตะกั่วหรือกากที่เหลือแล้ว เดิมที่เขาทิ้ง ทิ้งที่ใกล้โรงงาน จนไม่มีที่ทิ้ง ก็ต้องไปขอที่ชาวบ้านเขาทิ้ง ชาวบ้านก็ขนเอาไปถมที่ ที่ของใครต่อก็ถมให้สูงขึ้นมา แต่ว่าเวลานี้ฝรั่งเศสเขาทราบแล้วว่าตะกั่วมันมีความสำคัญ

จึงได้ถามท่านผู้จัดการว่า ท่านทราบไหมว่ามันเป็นแร่ที่มีความแข็งมากสามารถทำหั่วรบได้ดี สามารถทำจรวดไปสู่อวกาศได้ดี การเสียดสีอากาศจะไม่ทำลายตัวง่าย ๆ ท่านก็บอกว่าทราบ แต่ถึงแม้เราจะทราบเราก็ไม่สามารถจะขายเขาในราคาเรานั้นได้ เพราะเราไม่มีความรู้ ไม่มีเจ้าหน้าที่คนใดมาวิเคราะห์ ถ้ามีเจ้าหน้าที่คนใดมาวิเคราะห์ สัญญาเดิมมันเป็นแค่แร่ดีบุก เขานำแร่ดีบุกไป หากว่าทำสัญญากันขึ้นมาใหม่ ถ้าได้แร่ดีบุกและมีแร่อื่นติดขึ้นมา ต้องทำสัญญาใหม่ขายอีกราคาหนึ่ง อย่างนี้จะมีประโยชน์มาก แต่ว่าเวลานี้ทางราชการท่านไม่ได้สนใจตามนั้นบางทีท่านอาจจะไม่รู้ ท่านรองผู้จัดการท่านว่าที่ท่านพูดนี้ไม่ได้ตำหนิทางราชการท่านบอกว่าทางราชการอาจจะเป็นอย่างผมนี้แหละครับ เดิมทีเดียวผมก็ไม่รู้เห็นชาวบ้านนำเอาไปถมที่กันเยอะเยอะ เวลานี้ฝรั่งเศสเขาไม่ยอมทิ้งแล้ว

แต่ว่าในระหว่างที่กำลังพูดอยู่ปีนั้นหรือว่า 2-3 ปีแล้วมาปรากฏว่าฝรั่งมีความต้องการแร่ ตะกั่วนี้มาก คือว่ากากของแร่ดีบุกมีความต้องการมาก เดิมทีเดียวทางโรงงานให้ชาวบ้านเอาไปถมพื้นที่อันมีมากด้วยกาก ปรากฏว่าฝรั่งขอซื้อที่ดิน คือมีความต้องการแร่ในบ้านของเราที่ทิ้งแล้ว ชาวบ้านก็เลยขุดแร่ที่เอาไปถมที่ไปขายฝรั่งต่อไป

นี่แหละบรรดาท่านผู้ฟังทั้งหลาย ของดีในประเทศไทยเรา ก็มีอยู่จุดหนึ่งสำหรับโรงงานแร่ ดีบุก และในแร่ดีบุกนอกจากจะมีดีบุกก็มีตะกั่ว นอกจากจะมีตะกั่วก็มีแร่ตะกั่ว ตะกั่วนี้ก็แปลว่า กากสำหรับทิ้ง แต่แร่ประเภทนี้เราจะเรียกกันว่าแร่อะไรเทวดาท่านก็ไม่ได้บอก ท่านไม่ได้บอกชื่อ อุตมาก็ไม่ทราบเหมือนกันถ้าบอกชื่อแล้วอาจจะมีชื่อไม่ตรงกับทางโลก หรือนักวิทยาศาสตร์ท่าน เรียกก็ได้

หลังจากคุยกันที่นั่นเสร็จ เทียวกันพอสมควรชมทุกที่ เข้าไปดูในโรงงานรู้สึกที่น่าดูมาก แต่การบรรยายไปก็ไม่เกิดประโยชน์ก็คุยกันต่อไป หลังจากนั้นก็ออกเดินทาง เดินทางต่อไปตาม ลีลาที่เขาจะนำไป ได้บอกกับผู้นำทางว่าถ้าเวลาจะกลับ ให้ไปแวะที่จุดนั้นสักประเดี๋ยว เขาถามว่า ที่จุดนั้นหลวงพ่อบอกเห็นว่ามีคุณค่าอย่างไร อุตมาเองก็ตอบว่าอุตมายังไม่รู้เลยว่าที่นั่นเป็น อะไรอยู่ที่ไหนมีบ้านหรือไม่มีก็ไม่รู้ แต่อยากจะไปที่ตรงนั้น จะมีความสำคัญอะไรก็ยังไม่ทราบ เหมือนกัน เพราะใจมันนึกอยากจะไป ก็บอกเขาเฉยๆ บอกผู้นำว่าใจมันนึกอยากจะไป ก็อยากไปให้ ถึงตรงนั้นให้หมดความสงสัยตามความต้องการ

รวมความว่าท่านก็นำไปเที่ยวในที่ และก็ตอนเย็นหน่อย เวลาคงใกล้ประมาณสัก 4 โมง เย็น อุตมาคาดคะเนก็ลืมแล้วหลายปีเวลาอาจไม่แน่นอน เวลาผ่านไปหลายปี ก็เข้าไปในที่ตรง นั้น ก็ไปเดินดูกันไปดูกันมา ก็บังเอิญเป็นบ้านของพี่สาวท่าน **พ.อ.พ.ญ.วิวรรณ คำนวนกิจ** มัน เป็นการบังเอิญจริงๆ ว่าเป็นบ้านของพี่สาวท่านเอง เข้าไปท่านเจ้าของบ้านซึ่งผมโน่นผมนี่ ไล่ไปได้ มาว่าบ้านหลังนี้ เป็นบ้านที่ลูกชายของท่านเป็นคนออกแบบ ลูกชายของท่านเป็นคนออกแบบเอง และทำการสร้างเอง ทำการสร้างที่ไม่มีมารับเหมา ถ้าคิดจากราคารับเหมาอย่างแพงๆ ก็เอา 2 หกร เอา 2 หกร จะได้วัตถุประสงค์แบบ ได้ครบหมด แต่ว่าราคาแพงเกินไปนิดหนึ่ง ถ้าจะให้ จริงๆ ต้องสร้างบ้านเองเขาออกแบบมาให้ เราสร้างเอง ซึ่งวัสดุเอง จ้างแรงงานเขาทำ เสียเฉพาะ แรงงานมันจะมีราคา 40 เปอรเซ็นต์ ของค่ารับเหมา เท่านั้นเองไม่มาก

ที่อุตมาพูดอย่างนี้เพราะทำมาแล้ว เวลานี้ก็กำลังทำอยู่ และรู้สึกที่ว่าวัสดุก่อสร้างของเรา จะเข้มแข็งดีกว่าการรับเหมาเยอะ เพราะท่านผู้รับเหมาท่านเกรงจะขาดทุน อะไรที่มันควรจะอ่อน ได้ท่านก็อ่อน ของเราทำเองอะไรที่ควรจะอ่อนได้เราก็ไม่อ่อน เราก็แข็งแรง 100 เปอรเซ็นต์ อย่างปูนควรจะใช้ 1:3:5 เราก็ใช้ 1:2:3 ดีไม่ดีเราก็ใช้ 1:2:2 อย่างนี้เราก็แข็งแรงมาก จัดเป็นที่ไว้วางใจ ได้ไม่หวั่นไม่พังง่าย ๆ อันนี้ราคาจริงๆ สมมุติว่าราคารับเหมาเขาตีราคามา 100 เราทำแค่ 40 พอ อุตมารับรองแน่นอนว่าพอ เพราะอุตมาทำอยู่ คุยกันไปท่านเจ้าของบ้านตีราคาไว้ 2 แสนบาท

เศษๆ เพราะว่าท่านออกแบบของท่านเอง ค่าแบบก็ไม่ต้องเสีย ก็เสียแต่ค่าแรงงาน ท่านซื้อไม้ของท่านเอง ซื้อของท่านเองหมด รวมความบ้านหลังนั้น ถ้าจะเหมือนกันจริงๆ ก็ตกราคาประมาณ 5 แสนบาท โดยประมาณหรืออาจจะมากกว่านั้นก็ได้ แต่ว่าท่านเจ้าของบ้านบอกว่าสร้าง 2 แสนบาทเศษๆ เพราะว่าท่านซื้อวัสดุก่อนสร้างเอง

ก็คุยไป ท่านเจ้าของบ้านท่านก็นำชมสถานที่ต่างๆ แล้วก็ถามท่าน บอกว่าเวลานี้โยมสร้างแล้วโยมอยู่เองหรือเปล่า ท่านเจ้าของบ้านก็บอกไม่ได้อยู่เจ้าคะ เพราะว่าเจ้าหน้าที่บริษัทสำรวจน้ำมันเขามาขอเช่า สร้างบ้านเสร็จเขามาขอเช่าให้เดือนละ 10,000 บาท ดิฉันก็เลยให้เขาเช่า เมื่อให้เขาเช่าแล้วโยมอยู่ที่ไหนอยู่บ้านหลังเก่าใช่ไหม แกก็บอกว่าบ้านหลังเก่าไม่มี บ้านหลังเก่ามันอยู่ตรงนี้ก็รื้อไปเสียแล้ว แล้วถามว่าเวลานี้โยมอยู่ที่ไหน ท่านเจ้าของบ้านก็ตอบว่าดิฉันไปเช่าห้องแถวอยู่เสียเดือนละ 200 บาท ตรงฝั่งตามที **ท่านเวทดาหัวหิน** บอก

ที่ถามอย่างนั้น ความจริงไม่ตั้งใจจะซัก และได้ตั้งใจจะจุกจิก แต่เนื้อแท้จริงๆ อยากจะทราบว่ที่ **ท่านเวทดาหัวหิน** บอกมันตรงหรือไม่ตรง (คอไม่ค่อยดีก็เลยโถมมาก) ถ้าหากจุดแรกตรง จุดหลังก็ต้องตรง ต้องการอยากจะทราบเรื่องของน้ำมัน ถ้าจุดแรกไม่ตรงจุดหลังก็ไม่ควรถามต่อไป การพิสูจน์ด้วยการถามต่างๆ ที่เจ้าของบ้านไม่ทราบ เหมือนกับว่าต้องการอยากจะรู้จุกจิก ความจริงไม่ใช่ต้องการอยากจะพิสูจน์ความจริง ที่ท่านเวทดาท่านบอก เมื่อเจ้าของบ้านบอกตรงทุกอย่าง ก็คิดว่ากาลข้างหน้าคงจะได้แน่นอน ก็มองไปมองมาก็เห็นคนนั่งอยู่ 3 คนเขาเป็นชายหนุ่ม แต่เขาบอกว่าเป็นคนต่างชาติ นั่งคุยกันอยู่ 3 คน จึงถามท่านเจ้าของบ้านว่าคน 3 คนเจ้าหน้าที่สำรวจน้ำมันใช่ไหม ที่มาเช่าบ้านใช่ไหม ท่านก็บอกว่าใช่ โยมคนนั้นก็ถามว่าหลวงพ่อดูอาการอะไร ก็เลยบอกท่านว่าอาตมาอยากจะคุยกับเขา ท่านเจ้าของบ้านก็เลยพาไปใกล้ท่านทั้ง 3 คน ทั้ง 3 คนเห็นก็ยกมือไหว้ เมื่อยกมือไหว้ ท่านก็ถามว่าท่านมาธุระอะไร ก็ตอบว่าอยากจะมาสอบถามกับคุณ อยากจะรู้เรื่องอะไรบางอย่าง ไปทราบว่าท่านจะบอกได้หรือไม่

เขาก็ยังไม่ทันได้บอกอะไร บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท เสียงเวลากิ่ง บอกหมดเวลาแล้ว ขอลาก่อน วันหลังคุยกันใหม่ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญผล จงมีแต่ท่านสาธุชน ผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

ปกิณกเทศนาทางวิทยุสื่อสารทหารอากาศ

จังหวัดเชียงราย 7

วันเสาร์ที่ 28 กุมภาพันธ์ 2524

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับวันนี้ก็มาต่อกันเรื่องน้ำมัน สำหรับเสียงบรรดา ท่านทั้งหลายแปร่งตามเดิม เพราะว่าช่วงนี้เป็นช่วงระหว่างการทำงานและอีกประการหนึ่งร่างกายของอาตมาก็ไม่ดี ที่พระพุทธรเจ้าท่านตรัสว่าร่างกายเป็น **โรคนิทัง** มันเป็นรังของโรค **ปังกุณัง** ต้องเปื่อยเน่าเป็นธรรมดา ร่างกายของอาตมาก็เต็มไปด้วยโรค โรคภัยไข้เจ็บมันเบียดเบียนตามปกติ งานสงเคราะห์บุคคลผู้ยากจนในถิ่นทุรกันดาร ที่ทำไปก็ทำไปในระหว่างที่ตัวเองมีโรค เวลาที่เดินทางมานี้ก็ยังมีอาการป่วยไข้ไม่สบาย ก่อนที่จะเดินทางก็ต้องให้น้ำเกลือมาถึง 2-3 วาระ และก็ต้องถือว่าการนัดหมายก็ย่อมเป็นการนัดหมายกาลเวลาเป็นสิ่งสำคัญ วาตะที่พูดไปหรือว่า วาจาที่พูดไปถือว่ามีความสำคัญ เมื่อนัดหมายว่าจะมาก็จำเป็นต้องมาด้วยความเต็มใจ

ตอนนี้เราก็คุยกันต่อไป แต่ว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายที่รับฟังก็โปรดทราบที่ท่านเองก็อาจจะมีโรคเหมือนอาตมา และก็จงอย่าบ่นว่าร่างกายมันมีโรค แม้แต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็มีโรคภัยไข้เจ็บเหมือนกับเรา จะเห็นว่าท่านต้องมี **หมอชีวกโกมารภัจ** ตามรักษาอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงเห็นว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกายร่างกายไม่มีในเรา ถ้าร่างกายมันเป็นของเราจริง เราไม่ต้องการให้มันแก่มันก็ไม่ตายร่างกายของเราแม้จะประคบประหงมอย่างไรก็ตามที่ ถึงวาระที่มันจะแก่มันก็ต้องแก่ ถึงวาระที่มันจะป่วยมันก็ต้องป่วย ถึงวาระที่มันจะตายมันก็ต้องตาย ถ้าเราตัดสินใจกันได้ว่าร่างกายนี้เป็นแต่เพียง **ธาตุสี่** ที่มาประชุมกัน เป็นเรือนร่างชั่วคราวเป็นที่อาศัยของจิต เราจริงๆ คือจิตที่มาสติติดอยู่ในร่างกายนี้ ถึงคิดว่าร่างกายนี้มันเป็น **อนิจจัง** คือความไม่เที่ยง **ทุกขัง** ถ้าเรายังมีมันอยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์ **อนัตตา** ในที่สุดมันก็ต้องพัง

ถ้าทุกคนปฏิบัติตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอน ยอมรับนับถือกฎของธรรมดาของร่างกาย ว่าร่างกายมันต้องหิว ร่างกายมันต้องหนาว ร่างกายมันต้องร้อน ร่างกายมันต้องป่วยไข้ไม่สบาย ร่างกายมันต้องแก่ร่างกายมันต้องตาย กฎธรรมดาของมันเป็นอย่างไรรไปปล่อยไปตามนั้น ป่วยเราก็รักษา หายก็หายไม่หายก็ตายก็ตามใจมัน สำหรับพระอรหันต์ทั้งหลายที่ชื่อว่าท่านไม่มีทุกข์แต่ความจริงร่างกายของท่านมีทุกข์ แต่ว่าใจของท่านไม่ทุกข์ไปกับร่างกาย ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา มาคุยกันสักหน่อยเพราะว่ารายการนี้เป็นรายการธรรมะ ต่อไปก็เป็นรายการปากท้องต่อไป

วันก่อนมาจบลงตรงไหน มาจบลงที่เข้าไปถึงเจ้าหน้าที่ต่างประเทศ ฝ่ายที่เข้ามาสำรวจน้ำมันในประเทศไทย แต่ว่าจะเป็นบริษัทไหนอาตมาก็ไม่ทราบ เวลานั้นมันหลายบริษัทด้วยกัน ใน

การเข้าไปคุยกับเจ้าหน้าที่ต่างประเทศขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทโปรดทราบว่าอาตมาเองไม่รู้ภาษาต่างประเทศเลย ถ้าจะคุยกับชาวต่างประเทศถ้าไม่ใช่ภาษาไทยก็ต้องใช้ภาษากลาง ยกแขนออกขาชะเมื่อยแยะก็เลยไม่ใช่ละ ใช้ภาษาไทยก็แล้วกัน ก็เป็นโชคดีจริงๆ ที่ชาวต่างประเทศท่านนั้นพูดภาษาไทยได้คล่องและก็ชัดเจนมาก ศัพท์บางศัพท์ดูเหมือนว่าท่านจะใช้ได้ดีกว่าอาตมาอีกอย่างตัว ร ล เขาใช้ได้ดีจริงๆ เข้าใจว่าก่อนจะมาประเทศไทยท่านคงศึกษาภาษาไทยมาดีแล้ว เพราะว่าคนงานของหน่วยสำรวจน้ำมันก็เป็นคนไทย เป็นคนไทยเกือบทั้งหมด นอกจากสำรวจและฝ่ายวิชาการของเขาท่านนั้นเป็นชาวต่างประเทศ และการที่ใช้แรงงานคนไทยเพราะว่าแรงงานคนไทยถูก ถ้าของเขาจะจ่ายสัปดาห์หรือของเขาก็รู้สึกว่ามันถูก สำหรับคนของเราเขาจ่ายของเราวันละร้อยเหรียญ ของเราว่าแพงแล้ว ร้องเหรียญเทียบอัตราคร่าวๆ ก็สองพันบาท รู้สึกว่าเขาถูกไป การที่แรงงานของคนไทยราคาถูกเขาจึงพยายามจ้างแรงงานของคนไทย การที่เขาจะจ้างแรงงานคนไทยควบคุมคนไทยเขาก็จะต้องพูดภาษาไทยคล่อง อาตมาก็โชคดี ดีไม่ดีอาจจะต้องใช้ล่า การใช้ล่ามนี้ก็ไม่น่าแน่นอนนัก ล่ามแปลไปแล้วก็แปลมา มันจะตรงตามเป้าหมายที่เขาพูดหรือเปล่าไม่ทราบ ดีไม่ดีล่ามกลายเป็นรุ่นร่วมไปก็จะยุ่ง

วันนั้นโชคดีจริงๆ ที่ชาวต่างประเทศคนนั้นพูดภาษาไทยชัดและคล่องแคล่วชัดเจน เข้าใจภาษาไทยดีมาก ท่านถามว่าท่านมาธุระอะไร ก็เลยถามท่านต่ออีกทีแทนที่จะตอบ ว่าคณะของท่านมาสำรวจน้ำมันในอ่าวไทยใช้ไหม ท่านก็บอกว่าใช่ ตอนนี้อยู่ที่ **ท่านเทวดาหัวหิน** ท่านกระซิบบอกสำหรับบริษัทนี้เขาพบจุดสำคัญน้ำมันในอ่าวไทยเกินกว่า 4 จุด ที่เกินกว่า 4 จุดนี้เป็นน้ำมันที่มีปริมาณสูงและก็เป็นน้ำมันที่มีเกรดดีมากใสกว่าตะวันออกกลางมาก เกรดที่พบจริงๆ จะเป็นน้ำมันเบนซินอยู่แล้ว มันหมายความว่าถูกกลั่นจากใต้ดิน คือความร้อนกลั่นจนกระทั่งตกตะกอน นัมเบอร์ดีกว่าน้ำมันที่พบที่ **มะริด** มาก น้ำมันที่พบที่ **มะริด** เป็นเกรดของน้ำมันโซล่า แต่น้ำมันในอ่าวไทยเป็นน้ำมันเกรดสูงกว่าน้ำมันก๊าดจะเป็นน้ำมันเบนซินอยู่แล้ว คือถูกความร้อนเผาผลาญตกตะกอนตก ท่านกระซิบบอกเพราะว่าท่านไปด้วย

เมื่อท่านกระซิบบอกอย่างนั้น จึงถามว่าพวกท่านมาสำรวจน้ำมันในอ่าวไทยท่านสำรวจพบบ้างหรือยัง แต่ว่าแทนที่ท่านผู้นั้นจะตอบ ท่านกลับถามว่าเวลานี้ผมสำรวจใน **มหาสมุทรอินเดีย** ห่างจากฝั่งไป 92 ไมล์ แต่ว่าเป็นทะเลเศรษฐกิจของไทย ถ้าสำรวจมาแล้วน้ำมันชุดนี้ก็เป็นสิทธิของประเทศไทย ผมอยากจะถามว่าที่ผมสำรวจน้ำมันที่นั่น มันจะพบใหม่กำลังเจาะกันอยู่เวลานี้มันจะตรงไหน นี่ความจริงท่านก็คงจะคิดว่าอาตมาเก่งเหมือนเทวดา

เมื่อถามมาแบบนั้นอาตมาก็ งง ก็ชักจะไม่รู้ตอบอะไร ก็เป็นว่าต้องใช้กุนซื้อพิเศษไม่ได้ใช้ให้บอกเลย ท่านบอกว่าถามเขาก่อน ถามว่าในอ่าวไทยคุณพบแล้วเกินกว่า 4 จุดใช่ไหม ถ้าเขาตอบว่าไม่พบก็ต้องตอบว่าเขาเจาะสำรวจเวลานี้ก็ไม่พบเหมือนกัน อาตมาก็ต้องตอบตามที่ท่านกุนซื้อบอกก็เลยตอบเขาว่าคุณต้องบอกมาก่อน ว่าในอ่าวไทยเฉพาะบริษัทของคุณที่สำรวจอยู่

เวลานี้ที่สำรวจมาแล้วพบไม่น้อยกว่า 4 จุดใหม่ ท่านผู้นั้นตอบว่าไม่พบครับท่านคุณชื่อบอกว่าถ้าเขาบอกว่าไม่พบเราก็ต้องตอบตามวิธีนี้ ก็เลยตอบว่าคุณสำรวจในอ่าวไทยไม่พบ การสำรวจในมหาสมุทรอินเดียมันก็ต้องไม่พบ จึงได้ตอบท่านไปว่า **สัจจัง เวอมตา วาจา** คนที่พูดวาจาตามความเป็นจริงเป็นวาจาไม่ตาย

ท่านผู้นั้นก็ตอบเป็นภาษาไทยว่าผมพูดตามความจริงผมอาจจะถูกล้อออกจากงานก็ได้ครับ ก็เป็นเวลาพอดีที่เสียงวิทยุเรียกมาพอดี ท่านก็ใช้ลูกน้องสองคนของท่านไปรับวิทยุแทน เมื่อลูกน้องไปรับวิทยุแทนก็เลยนั่งคุยกับท่าน ตอนนั้นยังไม่ได้นั่งเขาเชิญให้นั่ง เขานั่งอยู่อาตมาเย็นอยู่เขาไม่ได้เชิญให้นั่งก็เลยไม่รู้จะนั่งตรงไหน เมื่อเขาเชิญให้นั่งก็นั่งคุยกันตอนนี้อยู่ด้วยกันสองคน รู้สึกว่าสบายมากไม่มีใครต้องหันหลังดูคนโน้นดูคนนี่ ปรากฏว่าคนที่ไปด้วยกันเป็นคนฉลาดทั้งหมด ไม่ต้องให้สัญญาณรู้สึกที่ท่านจะฉลาดกว่าอาตมามากเห็นเขาเหลือบมองไปมองมาทุกคนก็เลยถอยออกไปไกลหมดเลย ไปนั่งคุยดูโน่นดูนี่กันตามเรื่องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ปล่อยให้อาตมาคุยกันสองคน

ท่านผู้นั้นก็เลยบอกว่าที่ท่านถามเมื่อก็เมื่ออยู่กันสองคนท่านขอไว้อย่างหนึ่งว่าขอให้สงวนไว้เป็นความลับนะครับ ถ้าท่านไม่สงวนไว้เป็นความลับโทษมันมีแก่ผมอย่างหนัก ก็เลยบอกว่าอาตมาจะสงวนเป็นความลับก็ปี ท่านผู้นั้นก็บอกว่าถ้าผมไปต่างประเทศเมื่อไรท่านพูดได้เลย ถ้าผมยังไม่ได้ไปต่างประเทศเมื่อไรท่านอย่าเพิ่งพูด อีกประการหนึ่งเวลาที่ท่านพูดท่านจงอย่าบอกว่าผมเป็นใคร ก็เลยบอกว่าเวลานี้อาตมายังไม่รู้ว่าท่านเป็นใครเลย แต่ท่านไม่ต้องบอกชื่ออาตมาอาตมาไม่ต้องทราบชื่อท่าน บอกว่าทราบชื่อท่านดีไม่ดีอาตมาเผลอไปมันจะเป็นภัยแก่ท่าน ท่านผู้นั้นก็เลยยกมือไหว้ บอกแหมถ้ารู้ใจอย่างนี้คุยกันได้สบายครับ

ความจริงเราต้องการชื่อแค่ไปเพื่อประโยชน์อะไร เราต้องการจริงๆ คือผลที่เราต้องการนั้นคือน้ำมัน ในที่สุดท่านมองเห็นว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ ท่านก็เลยพูดเบาๆ แต่ว่าได้ยินชัดพอที่คนอยู่ไกลๆ สักสองวงจะได้ยิน ท่านบอกว่าตอนที่ท่านถามตอนแรกตรงตามความเป็นจริงครับ เฉพาะบริษัทของผมที่ผมทำงานอยู่ี่ความจริงเขาไม่ใช่เจ้าของบริษัท สำรวจในอ่าวไทยแล้วพบน้ำมันจริงๆ เกินกว่า 4 จุดแต่ว่าเขาไม่ให้ผมพูดนี้ครับ เขาให้ผมปิดไว้ผมก็จำเป็นต้องปิดผมเป็นลูกจ้างเขาถ้าหากว่าผมไม่ปิดเขาอาจจะไล่ผมออกจากงานอันนี้เป็นความจริง ก็เลยบอกว่าอันนี้เป็นความจริงอาตมาเห็นใจ

แล้วก็ถามว่าทำไมบริษัทจึงจะต้องปิด ท่านผู้นั้นก็บอกว่าไอ้เรื่องนั้นผมไม่ทราบผมเป็นลูกน้องเขา เป็นแต่เพียงเขาบอกว่าถ้าพบแล้วสำรวจแน่นอนว่ามีจริงรู้ปริมาณจริงก็ต้องปกปิดไว้แต่ความจริงที่ท่านถามว่าน้ำมันที่พบนั้นพบจริงและก็มีควมใสจริง น้ำมันในประเทศไทยที่พบแล้วใสกกว่าตะวันออกกลางมากครับถ้าจะเทียบว่าเป็นน้ำมันก็าดก็มีเกรดสูงกว่า ถ้าจะเรียกว่าเป็นน้ำมันเบนซินก็ต่ำไปนิดหนึ่ง เลยถามว่าน้ำมันประเภทนี้ถ้ากลั่นจะได้้ออกเทนสูงไหม ได้เบนซิน

มากไหม ท่านว่าบอกเป็นเบนซินเลยครับ กลั่นนิดเดียวไม่ต้องทำงานมาก ท่านบอกว่าสมมุติว่าได้น้ำมันดิบธรรมดาจากตะวันออกลางมา ต้องกลั่นถึงสี่ครั้ง จึงจะเป็นเบนซิน สมมุติเอานะถ้าต้องกลั่นถึงสี่ครั้ง ช่วงที่ 4 เป็นเบนซินละก็น้ำมันของไทยต้องใส่ช่วงที่ 4 เลย แล้วกลั่นออกมาเป็นเบนซินทันที เพราะเกรดมันก็อยู่ใกล้เบนซิน แต่มันอ่อนไปนิดหนึ่งอาจจะมีตะกอนหรือเชื้อที่ความจางมันมีอยู่ ถ้ามว่าถ้าจะกลั่นเบนซินเป็นอีกแทน ถ้าอีกแทนก็ได้เปอร์เซ็นต์สูงมากจะมีเปอร์เซ็นต์สูงมากจะมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าน้ำมันเบนซินที่จะพึงได้

คิดดีใจที่ท่านบอกว่าน้ำมันในประเทศไทยมีความใส ส่วนที่เป็นน้ำมันถูกกลั่นแล้วจากใต้ดินมีความใสมากกว่าตะวันออกลางมาก ตรงแ่ง ตามที่ **ท่านเทวดาหัวหิน** ท่านบอก และก็สำหรับน้ำมันดิบที่ได้ขึ้นมาปริมาณเกรดดีกว่าของตะวันออกลาง ของด้านตะวันออกลางที่เขาได้มา นี่เป็นอันว่าประเทศไทยถือว่ามีโชคดีมาก

และท่านผู้นั้นก็ถามต่อไปว่าเมื่อผมบอกท่านตามความเป็นจริงแล้ว ผมก็อยากจะทราบว่าที่ผมสำรวจใน **มหาสมุทรอินเดีย** จะพบไหมครับ ตอนนี่ **ท่านหัวหิน** ก็บอกว่าบอกเขาเลยว่าพบให้ถามว่าเวลานี้เจาะแล้ว เริ่มเจาะแล้วใช่ไหมและก็จะมาหลายวันแล้วด้วย เขามองหน้าอาจจะรู้สึกที่แปลกใจเขาบอกว่าเขาสำรวจแล้วเราถามว่าเริ่มเจาะก็หมายถึงเจาะสำรวจเหมือนกัน เขาบอกว่าใช่ครับ ท่านทราบได้อย่างไรและมีใครบอกท่าน บอกอะไรอาตมาเพิ่งรู้เดี๋ยวนี ก็เดาเอาว่าที่ทำสำรวจแล้วเห็นผลแล้วต้องเจาะ เขาบอกเจาะแล้วครับ

ถามว่าที่เขาลงไปเวลานี้มันลงไป 3 ใน 4 ส่วนที่จะถึงแล้วใช่ไหม ก็ตอนนี่แกมองหน้าเป้งเลย แต่ความจริงที่ถามนี้ญาติโยมคงทราบว่าจะอาตมาไม่รู้จริงก็มีท่านบอกตลอดเวลาก็บอกว่าเวลานี้เจาะไป 3 ใน 4 ใกล้จะถึงแล้ว ท่านผู้นั้นก็บอกว่าถ้าตามตำราตามหลักวิชาการก็คิดว่าเป็นอย่างนั้นครับ แต่ก็มีความไม่แน่ใจว่ามันเป็นไปตามนั้น

ก็เลยบอกว่าถ้าตามความรู้สึกของอาตมามันเข้าไป 3 ใน 4 จวนจะถึงแล้วและก็ถามถึงปริมาณของน้ำมันว่าปริมาณของน้ำมันที่ขุดเจาะลงไปนั้นมันมีมากพอเฉพาะจุดเดียวถ้าใช้ในประเทศไทยปี พ.ศ. 2518 เหลือใช้จะต้องขายให้ต่างประเทศ

ท่านก็ถามว่าเกรดที่จะพึงได้มันคล้ายคลึงกันในประเทศไทยไหม ก็ตอบว่าเกรดที่จะพึงได้คล้ายคลึงกันมากอาจจะอ่อนไปนิดหนึ่ง เอาเดาๆ อย่างนี้ว่าก็ต้องเป็นเกรดของดีเซลหมุนเร็วเป็นอย่างต่ำ อาจจะสูงกว่านั้นอาจจะดีกว่านั้นการกลั่นจะดีมากจะสะอาดมากท่านก็พอใจ คุยกันท่านก็ชอบบอกชอบใจก็ชวนเข้าไปในบ้าน ชวนกันไปในคุยในบ้านความจริงตอนนั้นคุยกันโคนคั้นมะพร้าวสบายๆ อากาศสบาย อาตมาเห็นว่ามันไม่เป็นการสมควรเราต้องการแค่นั้นเข้าไปในบ้านก็เป็นการรบกวนเขา และอีกประการหนึ่งวิทยุที่เรียกมาก็อาจมีความสำคัญ

พูดคุยกันเสร็จจะลาจากกัน ลูกน้อง 2 คนก็ออกมารายงานบอกว่าสถานที่ที่ทำการเจาะน้ำมันเวลานี้มีคนพลาดเอามือชุกเข้าไปอย่างไรไม่ทราบ ไข่เครื่องเจาะมันกระแทกมือรู้สึกมือเสียว

ไปมือหนึ่ง ก็พอดีไปที่อีกเครื่อง กำลังนำคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล สถานพยาบาลนี้เป็น
สถานพยาบาลของบริษัทเขา ไม่ใช่โรงพยาบาลของเรา อาตมาทราบข่าวตอนตอนนี้ก็มีความพอใจ
จึงลาท่านกลับ

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัทคำว่าปี 24 ฟ้าจะสาธแต่ว่านั่นมันปี 18 แสดงว่าพระอาทิตย์
เดินใกล้ของฟ้าขึ้นมา แสงยังไม่เผล่ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันปรากฏมันก็ต้องอยู่ในเกณฑ์ที่ปกปิดอยู่
ตลอดเวลา และการปกปิดอาตมาก็ไม่ทราบว่าเขาปกปิดเพื่ออะไร บริษัทปกปิดหรือว่าทางรัฐบาล
ของเราต้องการให้ปกปิด การปกปิดมี 2 อย่างคือทางบริษัทปกปิดไว้ก่อนเพราะยังไม่ต้องการให้
ทางรัฐบาลทราบ แต่ถ้าเขาปกปิดไว้เอง โดยที่รัฐบาลไม่ได้เกี่ยวข้องด้วย ก็ต้องคิดเหมือนกัน ที่ว่า
ต้องคิดก็เพราะว่าเขาเจาะลงไปแล้วเขาดูดน้ำมันขึ้นมาแล้ว แต่ถ้าหากรู้ว่าเกรดหรือว่าปริมาณของ
น้ำมันมีเท่าไร ถ้าเขาปิดไว้ถ้าบังเอิญเขาจะขโมยดูเราไม่ได้ไปนั่งคอยคุมเขา เขาจะดูดขึ้นมาแล้ว
ไปขายเสียจะว่าอย่างไร

ไอ้ที่พูดนี้พูดตามภาษาโง่ๆ ของอาตมา อาตมาคิดว่ารัฐบาลไทยไม่เียงคงจะส่งเจ้าหน้าที่เข้า
ไปควบคุมไว้เป็นแน่ เขาคงไม่กล้าทำแบบนั้นแต่น่าสงสัยว่าประโยชน์มันจะพึงได้ทำไมเขาจึงกัก
ประโยชน์ไว้ การนำน้ำมันขึ้นมาขาย 1 เดือนยอมได้ราคาสูง การงดขายน้ำมัน 1 เดือน เงินมันยัง
ไม่เข้า ถ้าน้ำมันขึ้นมาสัก 3-4 จุด สมมุติว่าได้ปริมาณวันหนึ่งหมื่นบาเรลดต่อ 1 จุด และบาเรลดหนึ่ง
ราคาตั้ง 32 เหรียญ หมื่นบาเรลดเท่าไรต่อ 1 จุด วันๆ หนึ่งจะได้เงินเท่าไร

แต่ว่าเขาปกปิดไว้เพื่อประโยชน์อะไร ตอนนี่ต้องคิดได้ ไร่ราคาน้ำมัน 32 เหรียญ ต่อ 1
บาเรลด มันเป็นราคาของตะวันออกกลาง ซึ่งเป็นน้ำมันดิบธรรมดาๆ แต่น้ำมันที่มีเกรดใกล้น้ำมัน
เบนซิน สกัคนิดเดียวก็เป็นน้ำมันเบนซิน ราคามันต้องสูงกว่านั้น ก็เหมือนกับเราซื้อน้ำมันก๊าด
อย่างดี มันก็ต้องมีราคาสูงกว่าน้ำมันดิบ แล้วทำไมถึงต้องปกปิดอันนี้ต้องคิด เมื่อคิดอย่างคน
โง่ๆ แต่อาตมาก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะโง่ แต่ว่าก็เป็นที่น่าชื่นใจของบรรดาคนไทยของเราว่าน้ำมันที่
เราจะใช้กันแน่นอนต้องอาศัยกาลเวลา

หลังจากนั้นอาตมาก็เดินทางกลับวัด เมื่อเดินทางกลับวัด ก็มานั่งคำนึงถึงเรื่องนี้ คิดว่าสิ่ง
ที่เราพูดไปแล้วเราก็ต้องพิสูจน์ไม่ใช่พูดทิ้ง เราจะพูดทิ้งไม่ได้ตอนนี้ถ้าจะพูดถึงเรื่องน้ำมันทั่วไว้
ก่อนดีกว่า มาถึงเรื่องแร่ยูเรเนียมว่าแร่ยูเรเนียมในประเทศไทยที่เทวดาท่านว่า ก็มีความรู้สึกว่ามีแร่
ยูเรเนียมจริงๆ คนที่มีความสามารถนำแร่ยูเรเนียมขึ้นมาเป็นคนไทยแท้ๆ จะมีไหม ก็อยากจะรู้เมื่อ
อยากจะรู้ขึ้นมาพอดี **ท่านหัวหิน** ท่านก็ไปพอดีว่าต้องการรู้หรือ ท่านก็ว่าคนไทยที่มี
ความสามารถจริงๆ สามารถนำแร่ยูเรเนียมขึ้นมาจะมี ก็เลยบอกท่านว่าอยากพบภายใน 3 วันจะ
ได้ไหมท่านก็บอกว่าได้ ท่านก็บอกว่าผมจะรับอาสาสิ่งที่ไม่เก็บวิสัยผมนะ อะไรถ้ามันเกินวิสัยผม
ผมไม่สามารถจะทำได้ ถึงแม้ผมจะเป็นเทวดาก็ไม่ใช่ว่าจะมีความสามารถทุกอย่าง ก็เลยบอกว่า
แต่เอาคนมาท่านสามารถไหม ท่านบอกว่าสามารถ ถ้าสามารถก็ต้องการแค่นี้

ก็น่าอัศจรรย์วันที่ 3 พอดี มีชายคนหนึ่งอายุประมาณ 40 รูปร่างหน้าตาดีเป็นคนโป่งชาว
ลักษณะเป็นคนดีมาก นั่งรถเมล์ไปแล้วไปลงที่วัด กว่าจะมาถึงวัดท่านบอกว่าคุณจะมาหา
หลวงพ่อก็ตามเขาเกือบแย่ ผมไม่รู้จักว่า **วัดท่าซุง** อยู่ที่ไหน และตัวหลวงพ่อก็ยังไม่รู้จัก ได้
อ่านหนังสือ **ประวัติหลวงพ่อบาน** ก็มีความสนใจอยากจะมาหลายวันแล้วครับ แต่วันนี้ทนไม่ไหว
ต้องมา ค่อยกันไปคุยกันมาก็สงสัยว่าคนนี้น่ากลัว **ท่านหัวหิน** จะนำมา เวลานั้นท่านก็ไม่ปรากฏ
กายให้ทราบ จึงถามท่านผู้้นว่าท่านมีความรู้เรื่องแร่ไหม ท่านผู้้นก็ตอบว่าเรื่องแร่ผมไปเรียน
จากต่างประเทศ ตรงเลยครับเรียนเฉพาะแร่จริงๆ เลยถามว่าเรื่องแร่ยูเรเนียมล่ะคุณมีความรู้ไหม
เรื่องนี้ผมสนใจเป็นพิเศษมานานครับ เวลาที่ไปเรียนตั้งใจเรื่องนี้จริงๆ โอ้โหตรงเป้ง ถามท่านทราบ
ว่าเวลานี้คุณทราบไหมประเทศไทยมีแร่ยูเรเนียมมาก ท่านบอกว่าทราบ ทราบแล้วรู้จุดไหน ท่านก็
บอกว่ารู้ ถามท่านว่าทางประเทศไทยต้องการแร่ยูเรเนียมคุณจะไปหาซื้อขึ้นมาได้ไหมท่านบอกว่าซื้อได้
แน่ครับผมเรียนมาโดยตรง แต่ทว่าเวลานี้ยังหาซื้อไม่ได้เพราะกระแสไฟฟ้าของเรายังไม่พอใช้ ถ้า
จะนำแร่ยูเรเนียมขึ้นมาจะต้องมีกระแสไฟสูงกว่านี้

ก็ถามว่าจะทำอย่างไร การขุดเจาะลงไปถ้าเห็นรังสีแล้วก็ใช้กระแสไฟฟ้าจุดยิงให้รังสีห่อ
ตัว ต้องยิงเข้าไปตามระยะๆ จนกระทั่งห่อตัวสนิทจึงเอาขึ้นมาได้ก็รวมความว่าวันนั้นท่านอธิบาย
เรื่องกรรมวิธีการนำแร่ยูเรเนียมขึ้นมา การจะเจาะนำเอาขึ้นมาท่านอธิบายละเอียดมาก ใช้เวลาคุย
ประมาณ 3 ชั่วโมง 3 ชั่วโมงเป็นเวลาของแร่ยูเรเนียมจริงๆ วันนั้นก็เลยคิดว่ามีโอกาสได้เรียนเรื่อง
แร่ยูเรเนียมการนำเอาขึ้นมา การใช้อะไรต่ออะไรมีสภาพอะไรบ้าง จะใช้ในทางลบทำอย่างไรใช้
ทางสันติทำอย่างไร ท่านอธิบายละเอียดลออจริงๆ จะละเอียดตามแบบฉบับใช้ทางสันติทำอย่างไร
ท่านอธิบายละเอียดลออจริงๆ จะละเอียดตามแบบฉบับของนักวิทยาศาสตร์ที่ดีหรือไม่ อาตมาไม่
ทราบ แต่ว่าเป็นการให้ความละเอียดจริงๆ โดยที่อาตมาไม่เคยทราบมาก่อน รู้สึกว่าเป็นบุญคุณ
ของท่าน แต่ท่านผู้้นท่านก็เป็นนักบุญจริงๆ

ถามท่านว่าถ้าบังเอิญรัฐบาลต้องการจะจ้างตัวคุณ ให้คุณนำแร่ยูเรเนียมขึ้นมาคุณจะทำ
ราคาแพงไหม ท่านก็บอกว่าตามปกติผมก็มีกินมีใช้อยู่แล้วครับ จะให้ผมทำอะไรก็พอใจเพื่อชาติ แต่
ขออย่างเดียวทุกคนที่ทำงานด้วยกัน ขอให้ทำงานเพื่อชาติ อย่าทำงานเพื่อส่วนตัวเอามาขายได้
มากให้ชาติน้อย อย่างนี้ผมร่วมมือด้วยไม่ได้ แต่ว่าถ้าทำงานเพื่อชาติจริงๆ เมื่อไรก็ได้ครับ จ้าง
หรือไม่จ้างก็ยังไม่ได้เลย แหมท่านพูดด้วยความหนักแน่น

เอาละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท จะคุยกันต่อไปมองเวลาที่ตั้งไว้ 28 นาทีที่เหลืออีกไม่ถึง
ครึ่งนาที สำหรับวันนี้ก็ต้องขอลาบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทก่อนขอความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคล
สมบูรณ์พูนผลจงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่านสวัสดิ์

ปกิณกเทศนาทางวิทยุสื่อสารทหารอากาศ

จังหวัดเชียงราย 8

วันอาทิตย์ที่ 1 มีนาคม 2524

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับวันนี้เอาตามาก็คือพูดเรื่องน้ำมัน ถือว่าเป็นวันจบเสียที เพราะว่าพูดกันมานานแล้วไม่รู้จักจบ แต่ความจริงถ้าจะเล่าโดยย่อๆ ก็ได้ ก็เกรงว่าท่านพุทธบริษัทจะไม่ทราบเหตุผลต้นปลาย และดีไม่ดีถ้าบังเอิญมันไปพบจริงๆ เข้าจะหาว่าเอาตามาเป็นผู้วิเศษ ดีไม่ดีก็จะมาถามกันมะรุมมะตุ้มมีที่โน่นไหมมีที่นั่นไหม อย่างโน้นจะมีไหมอย่างนี้จะไหม และในที่สุดเอาตามาก็ตอบไม่ได้ เมื่อตอบไม่ได้ก็จะเข้าใจว่าเอาตามานี้ปกปิดทรวงความรู้ จึงได้นำเอารายละเอียดมาเล่าให้ท่านฟังโดยละเอียดว่าความรู้ไม่ใช่ความรู้ของเอาตามา เป็นความเมตตาของท่านเทวดาท่านหนึ่ง การที่ท่านจะเมตตาเพราะเหตุอันใดเอาตามาไม่ทราบ น่ากลัวว่าท่านจะห่วงคนไทย สงสัยจริงๆ ว่าเทวดานี้ก่อนจะตายน่ากลัวจะเป็นคนไทย

ตอนนี้เรามาคุยถึงเรื่องอะไรดี ก็เรื่องน้ำมันต่อไปเป็นตอนสรุป ยังนึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะพูดเรื่องอะไรดี ขึ้นต้นเรื่องธรรมะกันสักนิดหนึ่งเพราะว่าเป็นรายการธรรมะ ความเป็นอยู่ของทุกคนถ้าจะให้มีความสุข ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทฟังเข้าใจ เอาจิตของท่านพิจารณาดูว่าคนเราทุกคนต้องการอะไร สิ่งที่เราต้องการจะบอกได้เลยว่าฉันต้องการเป็นคนรวย อันนี้เอาตามาไม่ปฏิเสธ บางท่านบอกต้องการมียศถาบรรดาศักดิ์ อันนี้เอาตามาก็ไม่ปฏิเสธ แต่ความจริงคนต้องการมียศถาบรรดาศักดิ์หมายความว่าต้องการมีเงินเดือน จุดที่ต้องการจริงๆ ก็คือเงินอย่างที่ว่า **จอมพลสฤษดิ์** ท่านว่างานคือเงิน เงินคืองานบันดาลสุข เมื่อทุกคนต้องการเงิน แต่ว่าไอ้คนที่มีเงินมากคนที่มียศใหญ่ถ้าใครเขาว่าไม่ดีท่านชอบไหมถ้ารับศัพท์ว่าไม่ดีท่านนี้จะเกิดความไม่พอใจทันที

ฉะนั้นสิ่งที่คนเราต้องการจริงๆ ก็คือความดี ความดีนั้นเป็นสุดยอดของความปรารถนา ท่านผู้ฟังจะมีความรู้สึกเป็นอย่างไร ท่านที่มีความร่ำรวยอยู่แล้วก็บอกว่าอิตานี้รวยก็จริงแหละแต่ว่าเป็นคนไม่ดี โกรธไหม คงจะไม่พอใจ แต่ว่าท่านที่มียศถาบรรดาศักดิ์สูงส่ง บอกว่าไอ้ฉันมียศถาบรรดาศักดิ์ก็จริงแหละแต่ว่าเป็นคนไม่ดีเราก็เลยไม่พอใจ รวมความว่าสิ่งที่เราต้องการจริงๆ ก็คือความดี ความดีที่เราจะได้มาเราได้มาจากไหน ความดีในพระพุทธศาสนาดีสูงสุดคือนิพพาน แต่ว่าความดีที่ทุกท่านต้องการที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส ชั้นแรกจริงๆ ให้ลดตัดความชั่วออกไปจากใจ ความชั่วอันดับแรกที่เราจะตัดออกไปจากใจ คือความโหดร้ายจงอย่านี่ในใจ ความเป็นคนใจเร็วมือไวอย่ามีในใจ ใจเร็วก็จงอย่านี่พูดปดก็จงอย่านี่ หมดสติก็จงอย่านี่ ความโหดร้ายที่พระพุทธเจ้าตรัสก็คือ

1. **ปาณาติบาต** การฆ่ากันการทำร้ายชีวิตซึ่งกันและกัน การประกาศตนเป็นศัตรูซึ่งกันและกันจงอย่านี่ในเรา เพราะว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเป็นความเลว

ประการที่ 2 ทรัพย์สินสมบัติของทุกคน ทุกคนต้องการจะรักษาเอาไว้ใช้เพื่อเป็นประโยชน์ ก็จงอย่าอ้อยอิ่งอย่าคิดโกงทรัพย์สินซึ่งกันและกัน ถ้าการทำอย่างนั้นมันเป็นความเลวเขาไม่ต้องการ

ประการที่ 3 คนรักของทุกคนย่อมมีความปรารถนาจะคุ้มครองปกป้องไว้เพื่อตน ฉะนั้นทุกคนจงอย่าอ้อยอิ่งแย่งความรักซึ่งกันและกัน การอ้อยอิ่งแย่งความรักซึ่งกันและกันเป็นความเลว จงเว้น

ประการที่ 4 วาจาที่คนต้องการต้องการวาจาจริงทุกคนอย่างเราพึงใครเขาพูดก็ต้องการวาจาจริง ถ้าเราพูดไม่จริงมันเป็นความเลวจงเว้นเสีย

จงเว้นเท่านี้แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท ถ้าเราเว้นเหตุ 5 ประการนี้ได้เราก็จะกลายเป็นคนดี คือว่าเป็นคนดีเบื้องต้นอย่างหยาบๆ ในพระพุทธานายังไม่ดีแท้ แต่ก็เป็นตัวความดีที่เป็นตัวหลักใหญ่ เป็นตัวยืนโรง

สำหรับเรื่องธรรมะวันนี้ก็คุยกันแค่นี้ก็พอ ต่อไปก็มาคุยถึงเรื่องน้ำมันกันต่อไป จะคุยกันตอนไหนดีละหนอยังนึกไม่ออก ตอนนี้น้ำมันเป็นตอนสรุปแล้ว มาคุยกันตอนนี้ดีกว่า หลังจากนั้นเมื่ออาตมากลับวัดรู้ตัวเองของแร่ยูเรเนียมดี แหมได้อาจารย์ดีมากจะดีแบบอย่างหยาบก็ถือว่าดีที่สุดสำหรับอาตมา และก็รู้พื้นฐานของการกำเนิดของแร่ยูเรเนียมไม่ขัดกับเทวดาเลย คือไม่ขัดกันท่านผู้นั้นให้ความรู้คล้ายคลึงกับที่เทวดาบอก แต่ว่าท่านยังแนะนำหรือบอกให้ทราบถึงวิธีนำเอาขึ้นมาทำอะไร เอาขึ้นมาแล้วเก็บแล้วทำอะไร และจะไปใช้ในส่วนไหนทำอะไรแหมวันนั้นรู้สึกมีประโยชน์มากศึกษาอยู่ 3 ชั่วโมงท่านผู้นั้นก็ต้องนั่งอธิบายถึง 3 ชั่วโมง แต่ความจริงเวลาจะหมดรถเมล์จะหมดและจะต้องกลับวันนั้น ถ้าเวลายังมีอยู่ท่านคงจะอธิบายให้ฟังมากกว่านี้

ท่านก็บอกว่าประเทศเราเป็นประเทศที่มีความมั่งคั่งสมบูรณ์มาก ถ้านำทรัพยากรต่างๆ ขึ้นมาใช้เป็นประโยชน์จริงๆ เราจะไม่ยากจนเลย ใ้คำว่ากู้เงินมาใช้มันเลิกได้แล้ว มันควรจะเป็นว่าต่างประเทศมากู้เงินเราใช้ แหมท่านผู้นั้นพูดถูกใจ ถ้ามท่านว่าเพราะอะไรยังเอาขึ้นมาไม่ได้ ท่านบอกว่าผู้มีอำนาจยังไม่เห็นด้วยใครเป็นผู้มีอำนาจอาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกันรวมความว่าในตอนนั้นเราก็ระงับกันไป

ต่อมาอาตมาก็มานอนนึกเมื่อปี 19 ผ่านมาอีก 1 ปี ปี พ.ศ. 2529 มานั่งนอนดูสังเกตุอากาศ ก็คิดว่าต่อไปนี้น้ำจะน้อย การทำมาหากินจะไม่สะดวกประเทศชาติจะตกอยู่ในเกณฑ์ยุคเข็ญสัก 2-3 ปี และก็ในช่วง 2-3 ปีนี้ ถ้าปีแรกข้าวปลาอาหารไม่ได้ ปีที่สองก็แย่ และซ้ำสองก็จะโดนเข้าอีก ถ้าสภาพอย่างนี้เกิดขึ้นบ้านเมืองจะลุกเป็นไฟคนจะยากจนเข็ญใจกันมาก อันนี้ก็ไม่ใช่หมอยกเมฆนะ และไม่ใช่มหอดูอากาศสังเกตุการณ์เฉยๆ เพราะว่าตั้งแต่เกิดมาเป็นนักสังเกตุการณ์อยู่ ไปภาคต่างๆ ก็ชอบสังเกตุการณ์ ที่ไหนอากาศเป็นอย่างไร ฝนจะดีฝนจะแล้ง เป็นอย่างไรก็ชอบสังเกตุการณ์ เพราะว่าประเทศเราต้องอาศัยฝนอยู่มาก เรื่องของฝนนี้เป็นชีวิตจิตใจของคนไทย มานั่งพิเคราะห์ดูพิจารณาอากาศมันแย่ต่อไปจะแย่มากทำอย่างไรดี ก็มานั่งคิดในใจ

ว่า **เทวดาหัวหิน** ท่านบอกว่าทุกสิ่งทุกอย่างปี 2524 การเริ่มปรากฏมันเล็กน้อยเท่านั้น แต่ความจริงเวลานี้มันก็ปรากฏชัด อย่างน้ำมันนี่มันก็ปรากฏชัด แร่ยูเรเนียมก็ปรากฏชัด

ทองแดง ก็มีลูกศิษย์คนหนึ่งคือ **ดร.ปริญญา นุตาลัย** คนนี้เธอเรียนธรณีวิทยาจากประเทศอเมริกา รู้สึกว่าจะได้คะแนนดีมาก การศึกษามีเกรดดี เธอจะไปสำรวจทองแดงที่ไหน บางครั้งมาเจอกันเธอถามว่าทองแดงที่นั่นมีไหม ทองแดงที่นี่มีไหม อาตมาก็ต้องขออากาศยกเมฆไม่ไหว ดีไม่ดีก็ต้อง **ลุงหัวหิน** ท่านดีมาก ถ้ามีอะไรไม่รู้ ไม่เกินวิสัยท่านกับบอก มีลักษณะเป็นอย่างนั้น ลักษณะเป็นอย่างนี้ และ **ดร.ปริญญา** เธอไปสำรวจมาเธอก็ทำแผนที่ทำระบบมาเสร็จ ก็ตรงตามนั้น ก็รู้สึกว่าจะอย่างทองแดงเราก็มีเยอะ อะไรก็มีมาก

อย่างหินน้ำมันนี่ก็มีประโยชน์มาก ถ้าเราจะนำขึ้นมาใช้แทนลิกไนต์แทนน้ำมันต่างๆ น้ำมันเตามันก็มีประโยชน์เยอะ ถ้านำขึ้นมาใช้กันจริงๆ มันก็จะทุนเชื้อเพลิงลงไปมาก นี่เราจะเก็บไว้อย่างนั้น ถ้าเรายังทำอย่างอื่นไม่ได้ ก็เอาขึ้นมาเผากันเลยตรงๆ มันก็ดีกว่าเราไปซื้อน้ำมันเขาแพงๆ อย่างน้ำมันเตาแหมเทียบได้เพียงชื่อจริงๆ อย่างไปโรงไฟฟ้าที่ภูเก็ตก็บอกน้ำมันเตาเขาให้วันต่อวันเท่านั้นเองและเฉลี่ยไฉวันไหนถ้าเรือเสียไม่ต้องมีใช้กันบรรทุกมาใส่ถังนี้ใช้ได้ 2 วัน แต่ว่าเรือลำหลังที่จะมาก็คงต้องเดินทาง 2 วันถึงพอดีจากสิงคโปร์ รวมความว่าเขาให้น้ำมันวันต่อวันถ้าใช้เรือเหล่านั้นเสียระหว่างทางไฟฟ้าเราก็มีดน้ำมันต้องคิดเหมือนกัน

อย่างหินน้ำมันที่เราจะเก็บไว้มันก็ไร้ประโยชน์ เอาไว้นั่งดูเฉยๆ ถ้านำมาใช้ไม่ต้องไปสะกดสกัดก็นำมาใช้เตาเลยก็หมดเรื่องไม่ต้องไปลงทุนมันมาก นี่พูดอย่างความโง่ๆ สำหรับอาตมานะไม่ต้องไปตั้งโรงงานให้มันยุ่งยาก ลงทุนไปกู้ชาวบ้านอีกก็พันล้านก็หมื่นล้านก็ไม่ทราบ และก็จ้างคนงานมากลงทุนหนัก ทำไปทำมาก็จะบอกว่าผลรับกับผลจ่ายไม่พอกันขาดทุน เราก็ทำมันอย่างไม่ขาดทุนเสียเลยมาใช้เตามันเลยก็หมดเรื่องหมดราว อย่างชาวบ้านเขาเอามาหุงข้าวเวลานี้ชาวบ้านเขาเอามาหุงข้าวกันมาก

ต่อมาก็มาขอคุยกันถึงเรื่องของน้ำมัน ก็เลยถามท่านเทวดาก่อนในเรื่องต่างๆ ที่มีขึ้นปี 24 ฟ้าสงฆ์ให้มันสว่างก่อนได้ไหม ให้มันสว่างปี 20 ปีนี้ปี 19 ก็เอาปีพ.ศ. 2520 ให้มันสว่างเสียตอนนี้ได้ไหม ท่านบอกไม่ได้ มันสว่างตอนนั้นไม่ได้เพราะยังไม่ถึงเวลา เวลาต้องเป็นเวลาก็บอก โอ๊ย ถามว่าทำไม ท่านบอกคนไทยต้องดีกว่านี้ ไม่อย่างนั้นละก็ชาติมันจะสลาย เพราะคนไทยเห็นแก่ตัวมากเกินไปต่างชาติจะรวบ เทวดาท่านว่าอย่างนั้นะ เมื่อถามท่านตามนั้นท่านก็บอกอย่างนั้นท่านยืนยันก็จกใจ เพราะว่าเทวดาเขาพูดวาระเดียว ไม่มีการกลับกลอกไม่มีการเปลี่ยนแปลงวาระ เพราะว่าเทวดาแปลว่าผู้ประเสริฐ เมื่อท่านยืนยันตามนั้นก็จกใจ

ต่อมาปี พ.ศ. 2521 พบกับลูกศิษย์ท่านหนึ่งเป็นกงสุลอยู่ ประเทศ **มาเลเซีย** ความจริง **มาเลเซีย** เอกอัครราชทูตก็ดีกงสุลก็ดีก็เป็นคนรู้จักกันดีมาก ท่านเรียกเรียกอาจารย์ๆ แต่ความจริงอาตมาไม่ได้สอนอะไรท่าน และรู้สึกว่าคุณเป็นคนดีวันหนึ่งก็พบกันถามท่านกงสุลว่าท่านทราบ

เรื่องน้ำมันของ มาเลเซีย ไหม เพราะน้ำมันของ มาเลเซีย มันเกรดเดียวกับน้ำมันของไทย มันติดกัน อาจจะทราบว่าน้ำมันของ มาเลเซีย มันใสดีไหม เวลาที่เขาเอาขึ้นมา ท่านก็ตอบว่าทราบครับน้ำมันที่ มาเลเซีย เอาขึ้นมาแล้วมันใสดีมากใกล้จะเป็นน้ำมันเบนซิน ซึ่งก็ตรงเป้งกับไอ้บ่อ 4 บ่อที่พบแล้ว ก็ถามว่า มาเลเซีย ทำอย่างไร ท่านบอกว่าเขาмаากล้นแล้วมันเป็นอีกเทนสูงมาก ปริมาณอีกเทนมาก แต่ว่าเครื่องจักรกลใน มาเลเซีย ที่เขาจะใช้มันใช้อีกเทนมีน้อย เขาจึงไปแลกกับตะวันออกกลางเอาไป 1 บาเรล ตะวันออกกลางให้มา 2 บาเรล แล้วมาล้นได้พอเหมาะพอดีกับน้ำมันที่ต้องการให้ ใช้อย่างนี้ก็รู้สึกว่ามันก็เป็นประโยชน์อยู่เยอะ

แล้วก็ถามท่านว่าเป็นน้ำมันดิบชัดๆ ที่ต้องมาล้นแบบธรรมดาไหมท่านก็บอกว่ามีแต่ต่างหลุมกัน เมื่อฟังแล้วก็รู้สึกชื่นใจว่าเออประเทศไทยถ้านำขึ้นมาใช้ก็จะได้ของดีตามนี้ และก็คุยต่อไปก็ไม่มีเรื่องอะไร ถ้าคุยต่อไปก็ไร้ประโยชน์

ต่อมาเร็วๆ นี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ก่อนหน้าที่จะมานี้ก็ประมาณสักสองเดือน ซึ่งทาง **สถานีโทรทัศน์ช่อง 5** อาตมาจำไม่ได้ว่า 2 หรือ 3 เดือน ที่เขาคุยเรื่องแก๊สเรื่องก๊าซอะไรก็ไม่ทราบ แก๊สก็แก๊ส ก๊าซก็ก๊าซ เรียกแก๊สเหลวบ้าง ก๊าซเหลวบ้าง ก็บอกว่าแก๊สที่พบที่จะนำมาใช้มันมีอยู่ 2 อย่าง คือเป็นแก๊สธรรมดากับแก๊สเหลว แต่ความจริงเขาเรียกก๊าซ ภาษาชาวบ้านเขาเรียกแก๊ส ไอ้แก๊สไอ้ก๊าซก็ช่างมันเถอะ เรียกถูกเรียกผิดไม่มีความสำคัญ ความสำคัญมีอยู่ให้นำมาใช้จุดไฟได้ก็แล้วกัน ท่านนำมาออกโทรทัศน์อาตมาดีใจเกือบแย่ ท่าน **ม.ร.ว. ถนัดศรี** กับเจ้าหน้าที่ของปิโตรเลียมท่านบอกว่าแก๊สที่พบมี 2 อย่างคือแก๊สธรรมดา คือลมไซ้ใหม่ ท่านบอกว่าไซ้คนตอบก็บอกว่าไซ้ ก็ถามว่าแก๊สเหลวคืออะไร ก็นำแก๊สเหลวมาให้ดูก็ใส่ขวดมาแล้ว แก๊สเหลวจริงๆ ก็เป็นน้ำมันใสเป็นน้ำมันดิบที่ใสมากมีเกรดสูงมากจะเป็นเบนซินอยู่แล้ว แต่ความจริงฝ่ายปิโตรเลียมท่านเรียกแก๊สเหลว ตามความรู้สึกของอาตมาคิดว่าถ้าจะบอกตรงๆ ว่าน้ำมันมันจะดีมากกว่า

นี่อาตมาพูดตามความโง่ของคน เพราะคนที่ไม่มีความรู้ อาจจะพูดอะไรอย่างควายๆ ว่า ไอ้แก๊สก็คือไอระเหยของน้ำมัน ไอ้ตัวจริงๆ ที่ว่าเป็นแก๊สเหลวก็คือน้ำมันนั่นเอง เพราะน้ำมันมันอยู่ที่ไหนมันมีความร้อนก็มีไอระเหย ไอ้ไอระเหยมันไปที่ไหนไม่ได้มันก็หมุนอยู่ในถัง เราเจาะขึ้นมาทำท่อขึ้นมาพันขึ้นมาจุดไฟได้แต่ส่วนเนื้อแท้ของมันจริง ๆ ก็คือน้ำมัน อย่างนี้ก็เห็นจะไม่ผิด ไม่ผิดอย่างภาษาคนโง่อย่างอาตมา

ท่านเจ้าหน้าที่ก็บอกว่าแก๊สเหลวนี่มันเป็นน้ำมันที่มีความใสมากและมีเกรดสูงใกล้จะเป็นน้ำมันเบนซินอยู่แล้ว ถ้ามาสกัดนิดเดียวก็เป็นน้ำมันเบนซิน ก็รวมความว่าเวลานี้ทางราชการเขาได้ยืนยันแล้วว่าประเทศไทยนอกจากจะมีแก๊สลมก็ยังมีแก๊สเหลวคือน้ำมันเบนซิน ก็สกัดเดียวก็เป็นน้ำมันเบนซินตามที่ทราบมาเมื่อปี พ.ศ. 2518 ตรงตามความเป็นจริงและการที่ถามท่านกงสุลของไทยประจำมาเลเซียท่านพูดก็ตรงตามความเป็นจริง

ฉะนั้นปี พ.ศ. 2524 ที่กล่าวว่าปีฟ้าสาบ บรรดาท่านพุทธบริษัทเห็นจะต้องสาบกันแน่ แต่ก็อย่าลืมว่าปีฟ้าสาบนี้มันยังไม่สว่างจ้า แต่ก็ยังดีกว่ามืดตึ๊ดตื๋อจริงๆ ละก็มองอะไรไม่เห็น ในช่วงนี้เราเริ่มจะมองเห็นแล้วว่าถ้าแก๊สธรรมชาติขึ้นมาก็คงจะทუნ้ำมันเชื้อเพลิงไปมาก ปีหนึ่งเราใช้เงินซื้อน้ำมันเชื้อเพลิงประมาณหกหมื่นล้าน ต่อไปอาจจะถึง 7-8 หมื่นล้าน ปีแรกที่นำแก๊สขึ้นมา อาจจะทუნ้ำมันเชื้อเพลิงไปประมาณหมื่นล้าน ถ้าปี 2 ปี 3 นำขึ้นมามากก็จะทუნลงไปมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้านำน้ำมันมาด้วยก็จะทუნลงไปมาก

รวมความว่าในกาลต่อไปข้างหน้า ประเทศไทยอาจจะไม่ต้องจ่ายน้ำมันให้กับต่างประเทศเลยก็ได้ อย่างในช่วงเวลานี้เราต้องใช้ค่าน้ำมันให้กับต่างประเทศปีหนึ่ง 6-7 หมื่นล้านบาท 6-7 หมื่นล้านบาทนี้ถ้าเราไม่ต้องซื้อเขาเพราะเรามีน้ำมันใช้เองเงิน 6-7 หมื่นล้านบาทก็นำมาพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจของเราให้รุ่งเรืองให้ไปมาก และไม่ต้องสูญเสียเงินเปล่า อันนี้ประการหนึ่ง และประการที่สองของที่เราได้ขึ้นมา แก๊สก็ดีน้ำมันก็ดีเหลือใช้เราก็ตายไปต่างประเทศได้เงินตราต่างประเทศเข้ามาอีก รวมความว่าเงินเราไม่ต้องจ่ายให้เขาเราได้เงินเขาเข้ามา ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศก็จะมีขึ้น ดีใจไหมว่าประเทศไทยจะเลิกจนกันเสียที

แต่เรื่องนี้ก็ต้องอาศัยความสามัคคีของท่านพุทธบริษัท เราต้องรวบรวมกำลังใจไว้เพื่อความสามัคคีไว้ก่อน อย่าเพิ่งดีใจเกินไป เพราะมันเริ่มฟ้าสาบ เมื่อฟ้าสาบแล้วแสงเงินขึ้นเริ่มสว่างน้อยๆ อาจจะมองน้ำมันไม่ชัดเหมือนเวลานี้ปี 24 ที่เราดีใจว่าเรามีแก๊สธรรมชาติ หรือมีน้ำมันขึ้นมาก็อย่าเพิ่งดีใจว่าเราจะมีคุณสมบัติสมบูรณ์ มันก็ยัง ปี 25 ปี 26 ก็จะไม่ค่อยดีขึ้น ถ้าคนของเราดี ความอุดมสมบูรณ์ความมั่งคั่งก็จะมีขึ้น ถ้าแก๊สขึ้นมาน้ำมันก็ขึ้นมามันเต็มเชื้อสายเต็มอัตราสืบ แร่ธาตุอย่างยูเรเนียมเขาก็นำขึ้นมา และแร่ต่างๆ ที่มีความสำคัญก็นำขึ้นมา ทุกสิ่งทุกอย่างรวมความน้ำมันเชื้อเพลิงเราไม่ต้องใช้ ไม่ซื้อจากต่างประเทศและเราก็ตายให้ต่างประเทศ 1. เงินไม่ต้องจ่ายให้เขา 6-7 หมื่นล้าน 2. ขายให้ต่างประเทศเป็นหมื่นๆ ล้านได้เงินเข้ามาอีก และประการต่อไปถ้าแร่ธาตุของเราเกิดขึ้นอย่างยูเรเนียม มันเป็นของที่ราคาแพงที่สุดในบรรดาแร่ต่างๆ เพราะมีความสำคัญมาก เานำขึ้นมาอีกเราก็จะขายได้ราคาแพงมาก เงินตราก็จะเข้าประเทศไทยมาก

ตอนนี้แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท ความอุดมสมบูรณ์ของประเทศไทยก็จะมีขึ้น แต่ว่าความอุดมสมบูรณ์จะมีขึ้นมากน้อยเพียงใดอยู่ที่คนไทย หากว่าคนไทยล้มความเป็นไทย ตั้งใจอย่างเดียวฉันทวยแต่ผู้เดียวคนอื่นจนข้างมัน อย่างนี้แย่น้อย รวมความว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ที่อาตมากล่าวมามันก็ไม่ใช่วรรณะแต่ก็เป็นธรรมส่วนหนึ่งที่ทำให้กำลังใจแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทดี มีกำลังใจขึ้นอาตมารู้สึกเสียตายเหมือนกันว่าชีวิตของตัวเองมันแก่มากเกินไป อาจจะคงยังไม่ชีวิตที่มีโอกาสเห็นความเจริญรุ่งเรืองของชาติ เพราะเวลานี้ตัวเองก็เดินไม่ค่อยจะไหวอยู่แล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ดียังมีความภาคภูมิใจ ที่บรรดาอนุชนรุ่นหลังที่เขาเกิดมาใหม่เขาจะมีความสุข

ถ้าทุกคนมีความสุขอาตมาก็มีความสุข ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะจิตใจก็มีอย่างเดียวยาก เห็นทุกคนมีความสุข ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้ตั้ง **ศูนย์สงเคราะห์คนยากจนในถิ่นทุรกันดาร** ทั้งๆ ที่พระองค์ก็ต้องบิณฑบาตอยู่ จะว่ากันตามส่วนแล้วข้าวที่จะกินเองก็ไม่มี ที่รับอาสาทำนนี้ก็มีความตั้งใจอยู่อย่างเดียวกับบรรดาประชาชนคนไทยทุกคนมีความเมตตาปราณี มีการรักความดีความสันติสุข และคิดว่าเราจะกินแต่ผู้เดียว แต่ว่าคนอื่นไม่ให้เขามีกินด้วย รวมความว่าเราช่วยเขาจน ถ้าเราช่วยแต่ผู้เดียวคนอื่นเขาจนไม่เข้าเราก็ถูกปล้นไม่เข้าเราก็ถูกแย่ง ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะเขาทนไม่ไหวเราช่วยเขาจน

ถ้าหากว่าเราจะปฏิบัติตนตามคติของคนโบราณ คนโบราณท่านกล่าวเป็นคติว่าจงล้อมรั้วด้วยเขี้ยวด้วยงา ล้อมรั้วนั้นะให้ล้อมรั้วด้วยเขี้ยวด้วยงาแล้วก็จะมีความปลอดภัย ภาษีศของทำนนี้ อย่างไรก็ตามการล้อมรั้วด้วยเขี้ยวด้วยงาก็หมายความว่าจิตใจเมตตาซึ่งกันและกัน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าจงปฏิบัติตัวด้วย **สังคหวัตถุ**

1. **ทาน** การให้เขายากจนเข็ญใจ เขาไม่มีจะกินเขามีความลำบากเราสงเคราะห์ได้เราสงเคราะห์ คนที่ได้รับการสงเคราะห์ย่อมมีความรักในบุคคลซึ่งสงเคราะห์

2. **ปิยวาจา** เรามีวาจาอ่อนหวานเป็นที่รักของบุคคลผู้รับฟัง อย่างนี้ 2 ประการสร้างความ เป็นมิตร

3. **อติถจริยา** ประพฤติตนให้เป็นประโยชน์ต่อบุคคลอื่น นั้นยอมหมายความว่าถ้าเขามีภารกิจที่ต้องทำเขาทำไม่ไหว ถ้าไม่เกินความสามารถของเราเราช่วยเขาทำ หรือว่าถ้าเกินความสามารถที่จะช่วยเขาได้ แต่เราชวนคนอื่นให้มาช่วยเขาได้ เราก็ชวนมาทำจ้างมาทำ อย่างนี้ก็เป็นปัจจัยของความรัก

4. **สมานัตตตา** ทำตนเสมอกันไม่เหยียดไม่หยามกัน เขากับเราฐานะจะแตกต่างกันอย่างไรก็ตามที่ความรู้และศักดิ์ศรีจะแตกต่างกันไหนก็ตามที่ ถ้าเรามีความรู้สึกว่าเขากับเราเป็นมิตรที่ดีสำหรับเรา เขากับเราเป็นคนเสมอกันเป็นคนเหมือนกันเป็นคนไทยเช่นเดียวกัน เป็นคนไทยจนคนไทยรวยคนในฐานะสูงต่ำไม่สำคัญ เราถือความเป็นคนไทยถือว่าคนเราทุกคนเป็นมิตรที่ดีสำหรับเราเป็นเพื่อนที่ดีสำหรับเรา เจอะเขาที่ไหนทำตัวเรากับเขาเสมอกันอยู่เสมอไม่เหยียดหยามซึ่งกันและกันก็เป็นเหตุสร้างความรัก

การสร้างความรัก 4 ประการนี้ให้เกิดขึ้นก็ถือว่าเป็นการล้อมรั้วด้วยเขี้ยวด้วยงา นี้ก็หมายความว่าใครเขาจะมาปล้นใคร ใครเขาจะมาแย่งกันนี้ คนที่เขารักทุกคนเขาจะหาทางป้องกัน ถ้าไม่เกินความสามารถของเขาจริง อันตรายทั้งหลายเหล่านั้นมันก็ถึงเขาไม่ได้ฉันใด

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายลันก์แห่งเต็มที บันที่ที่ที่ 2 คาสเซ็ทเวลามันก็ไม่มีจะทิ้งไว้ให้แก่งานนี้เปิดตามลำดับจะได้ไม่ต้องไปแย่งเวลาของคนอื่นเขา เฉพาะเวลาว่างๆ มีโอกาสจริงๆ ก็เปิดให้ฟัง ที่นำมาพูดก็ต้องการให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน

1. มีความเข้าใจในธรรมะ
2. ให้เข้าใจว่าทรัพยากรของประเทศเรามี

หลังจากนี้ไปคือหลังจาก **ท่านเทวดาหัวหิน** ท่านพยากรณ์ไว้ ก็ตรงตามความเป็นจริงทุกประการว่าปี พ.ศ. 2524 นี้จะเป็นปีฟ้าสว่าง ก็หวังว่าต่อไปในวันหน้าฟ้าก็จะสว่างขึ้นไปตามลำดับ คิดว่าไม่เกินปี พ.ศ. 2530 ประเทศไทยจะมีความอุดมสมบูรณ์มากเกินกว่าที่เราจะคาดคิด

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย มองดูเวลาก็หมดแล้วขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ
พิพัฒน์มงคล สมบูรณ์พูนผล จงมีแก่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

พระธรรมเทศนา เรื่อง ความสามัคคี
แสดงทางวิทยุกระจายเสียงกรมประชาสัมพันธ์

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย วันนี้อาตมารับคำแนะนำจาก **เจ้าคุณศรีวิสุทธิพงศ์ วัดชนิสงคราม** บอกให้ทราบทาง **กรมประชาสัมพันธ์** คือเจ้าหน้าที่ของ **กรมประชาสัมพันธ์** คือเจ้าหน้าที่ของ **กรมประชาสัมพันธ์** ส่วนหนึ่ง มีความต้องการให้มาพูดเรื่อง **สามัคคี** แต่ความจริงเจ้าหน้าที่ **กรมประชาสัมพันธ์** นี้รับทราบมา หลายวาระแล้ว (ก็นานมาแล้ว) ว่าท่านมีความต้องการให้มาพูดเรื่องความสามัคคี คือธรรมลักษณะหนึ่งของพระพุทธศาสนา แต่ว่าอาตมาเองก็ไม่มีความถนัด เรื่องการแนะนำในการพูด เพราะว่าการพูดให้ปฏิบัตินี้เป็นของยาก บรรดาท่านพุทธบริษัท คำว่าเป็นของยาก เพราะว่าถ้าพูดจริงๆ แล้วมันไม่ค่อยได้ผล ตามที่เคยเป็นนักเทศน์มาก่อนแล้วก็เทศน์มาหลายปี ความสามารถในการเทศน์ไม่มีเทศน์แล้วบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังนี้ไม่ได้ผลในการปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะว่าการพูด หรือการเทศน์ไม่สามารถจะจูงใจให้คนปฏิบัติตามได้

แต่มาคราวนี้ท่านไปขอร้องก็จะลองพูดดู แต่ก็ไม่ขอยืนยันถึงผล ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่า คำว่าสามัคคี มีพระท่านก็พูดมามาก บรรดาอนุศาสนาจารย์ท่านก็พูดมามาก และทำผู้ทรงความรู้ความสามารถ ท่านก็พูดมามาก ก็ยังไม่ถามเขาว่าความสามัคคีที่ท่านต้องการนั้นมีผลเพียงใด อาตมาเองเป็นคนมีความรู้หน่อยด้วยปัญญา ก็ยากที่จะทำให้ท่านทั้งหลาย มีความสามัคคีได้ ก็ขอพูดตามสติปัญญาเท่าที่จะพึงมี

คำว่าสามัคคีก็หมายถึงคนที่รักกัน ถ้าความรักกันไม่มี ความสามัคคีก็ไม่มีคือคนรักกันเป็นปัจจัยให้เกิดความสามัคคี ถ้าจะพูดเรื่องความสามัคคี ก็ต้องพูดเรื่องการแตกสามัคคีเสียก่อน ต้องรู้ว่าทำไมคนจึงสามัคคีกันได้ คนที่จะสามัคคีกันได้ก็ต้องไม่มีการแตกสามัคคี การแตกสามัคคีเป็นปัจจัยให้ไม่มีความสามัคคีไม่มีความรักกัน พูดภาษาง่ายๆ ก็หมายความว่าทำอย่างไรถึงจะไม่เกลียดกัน คนจะรักกัน ในข้อนี้ก็ขอนำคติให้พระพุทธศาสนา คือ เป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาพูดพอสมควร

ความจริงเรื่องธรรมอันเป็นปัจจัย หรือทำให้คนรักกันนี้ พระพุทธศาสนามีมาก ก็รวมความว่าคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าสอนให้คนรักกันทั้งหมดก็ได้ เพราะว่าพระพุทธเจ้าต้องการให้คนมีความสุข คนที่จะมีความรักกันอันดับแรกที่จะนำมาพูดก็คือ

การสงเคราะห์ด้วยวัตถุ หรือที่เรียกว่าการให้ **ทาน** ถ้าการสงเคราะห์การเกื้อกูลซึ่งกันและกันมีอยู่เพียงใด คนก็จะมีความรักกันเพียงนั้น ถึงแม้ว่าจะมีคนบางคนมีสัญญาวิปลาส เขาให้แล้วไม่เกิดความรัก มีจิตต่ำอยู่ในความอกตัญญูไม่รู้คุณคน อาจจะมีอยู่บ้าง แต่ก็ปริมาณไม่มาก สำหรับคนที่รับวัตถุและสิ่งของจากผู้ให้ด้วยความเต็มใจและด้วยความเมตตาปราณีส่วนใหญ่ก็มี

ความรัก คนนี้ก็ต้องแบ่งเหมือนกัน ไม่ใช่ว่ารับแล้วจะรักทุกคนถือว่าส่วนใหญ่ถ้ารับแล้วก็รักทุกคน แล้วเมื่อมีความรักเกิดขึ้น ความสามัคคี ความกลมเกลียว ความสุขมันก็เกิดขึ้น

แล้วเราก็ต้องมาถอยหลังกันก่อนว่า ต้องหาปัจจัยเป็นเหตุ ปัจจัยอะไรหนอที่จะเป็นปัจจัย ให้คนเกลียดกัน ในเมื่อการให้เป็นปัจจัยของความรัก คนที่จะไม่รักกันแต่กร้าวความสามัคคีกัน เกลียดกัน ก็คือคนที่ไม่ให้ แล้วก็ขี้แย่ง ทำลายทรัพย์สินของบุคคลอื่น เพราะการขี้แย่งก็ดี การทำลายก็ดี การล้างผลาญทรัพย์สินของชาวบ้านก็ดี ของคนอื่นก็ดี หากเหตุนี้มีขึ้นความสามัคคีก็จะมีไม่ได้

อันนี้ก็ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายผู้รับฟัง ได้โปรดพิจารณาถึงตัวเองว่าทรัพย์สินสมบัติของเรามีอยู่ ถ้าหากว่ามีคนใดคนหนึ่ง หรือบุคคลคณะใดคณะหนึ่งมาทำลายทรัพย์สินของเรา เรามีความรำรวยเขาทำให้เรายากจน เรามีกินมีใช้ เขาทำให้เราไม่มีกิน ไม่มีใช้ เรามีกิน มีใช้มาก เขาทำให้เรามีกินมีใช้น้อย เรามีความสุขจากทรัพย์สินที่เราหามาได้โดยชอบธรรม เขาก็หาทางกลั่นแกล้งให้เราไม่ได้ผลประโยชน์ทั้งหลายเหล่านั้น เราจะชอบคนประเภทนี้หรือว่าเราจะรัก ก็รวมความว่าอาตมาก็คิดว่า คนอื่นก็คงจะมีความคิดอย่างอาตมาว่าเราก็ต้องเกลียดกันแน่ ต้องเกลียดคนที่ทำลายความสุขของเรา คือทำลายทรัพย์สิน

เพราะฉะนั้นคนที่จะมีความสามัคคีกันได้ ต้องเว้นข้อนี้ ต้องเว้นข้อที่ทำลายทรัพย์สินซึ่งกันและกัน ทรัพย์สินของใคร ใครก็รัก ทรัพย์สินของใคร ใครก็ต้องสงเคราะห์ด้วยวัตถุ การสงเคราะห์ด้วยวัตถุ ก็หมายถึงน้ำใจ คนที่จะสงเคราะห์กันได้ก็ต้องมีเหตุทั้ง สองประการ คือ

1. เมตตา ความรัก

2. กรุณา ความสงสาร

คนที่เรารู้จัก เราจะให้ได้ต้องให้เพราะความรัก ถ้าเราเกลียดคนนั้นเราก็ไม่ให้เรารักเขาจึงจะให้ แต่คนที่เราไม่เคยรู้จักอย่างขอทาน หรือคนที่ตกทุกข์ได้ยากอดอาหาร ไม่สามารถจะเดินทางกลับบ้านได้ หรือมีการป่วยไข้ไม่สบายกะทันหันไม่มีใครช่วยเหลือ ไม่สามารถจะช่วยเหลือตนเองได้ อย่างนี้เราเกิดความสงสารเราจึงให้

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย หากว่าทุกคนต้องการความสามัคคี ลองเราธรรมะส่วนนี้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปใช้สักเล็กน้อยทดลองดูในหมู่กลุ่มแคบๆ เอาเฉพาะในบ้านของเรา หรือวงการเพื่อน คือวงแคบๆ ไม่ก็คนมักเป็นการพิสูจน์ ลองพิสูจน์ดูว่าถ้าเพื่อนของเราที่เคยรักกันอยู่แล้ว หรือชอบพอกันอยู่แล้ว เราลองขี้แย่งทรัพย์สินของเขา โกงทรัพย์สินของเขา เบียดเบียนทรัพย์สินของเขา เราจะเป็นที่รักของเพื่อน หรือว่าเราจะเป็นคนที่เพื่อนเกลียดสรุปแล้วเราก็จะได้รับผลคือเพื่อนเกลียดไม่อยากจะคบหาสมาคม ที่นี้เราก็เปลี่ยนลีลาเสียใหม่ แทนที่จะขี้แย่ง แทนที่จะเบียดเบียน กลับเป็นผู้ให้ ลองเกื้อกูลกันตามกำลังทรัพย์ที่จะพึง

มี แต่การให้ที่พระพุทธรเจ้าไม่ได้บอกว่า ให้จนหมดตัวหรือว่าให้จนกระทั่งเราลำบาก ค่อยๆ ให้ตามกำลังทรัพย์ ตามกำลังปัญญา ที่จะสงเคราะห์กันได้

การเกื้อกูลซึ่งกันและกันเป็นปัจจัยให้เกิดความรัก หากว่าความรักเกิดขึ้นในบุคคลกลุ่มน้อยๆ สมมติว่าในประเทศไทยทั้งประเทศ หากว่าต่างคนต่างเกื้อกูลซึ่งกันและกัน เอาเฉพาะกลุ่มอันดับแรกทีเดียว เอาในบ้านของเราก่อน เฉพาะในบ้านของเราที่มีคนอยู่หลายคน อย่างน้อยๆ ก็ต้องสัก 2 คนขึ้นไป ในระหว่างคน 2 คนนั้น ต่างคนต่างไม่เอาวัดเอาเปรียบกัน ต่างคนต่างเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ใครขัดสนอีกคนหนึ่งมี คนนั้นให้ ต่างคนต่างทำอย่างนี้ ความสามัคคีก็เกิดในกลุ่มบ้านของเราแล้วก็ต่อไปมาทดลองกันใหม่ ขยายออกไปอีกนิดหนึ่ง จากบ้านของเราหลังเล็กๆ ก็ขยายไปถึงบ้านหลังเล็กๆ หรือน้อยๆ ที่อยู่รอบๆ บ้านของเรา เอาที่ละบ้านสองบ้านบ้านนั้นเขาขัดสนอะไรบ้าง เราพอจะมีให้ไหม เราก็ให้ ถ้าเราให้ไม่ได้ ทรัพย์สินไม่มีเราก็ให้คำแนะนำ อย่างนี้ก็เป็นปัจจัยให้เกิดความรัก หากว่าทุกคนในประเทศไทยและบ้านทุกบ้านในประเทศไทย คณะบุคคลทุกคนในประเทศไทย ต่างคนต่างตั้งกลุ่ม มีการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน เกื้อกูลซึ่งกันและกัน อย่างนี้ความรักก็เกิดขึ้นแก่คนทุกกลุ่ม ทุกเพศทุกวัย ทุกหมู่คณะ ความสามัคคีมันก็เกิดขึ้น

อาตมาก็ขอพูดตามความเป็นจริงว่า ความสามัคคีนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย มีท่านพูดกันมานานแล้ว แต่ความสามัคคีก็ไม่ค่อยจะเกิดสักที โดยวาจาสามัคคีกันแน่ เจอะหน้ากันยกมือไหว้ เจอะหน้ากันยิ้มแย้มแจ่มใสให้กันแล้วแต่ทว่าการเอารักเอาเปรียบกันมันยังมีอยู่ ความสามัคคีก็เกิดขึ้นมาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องทรัพย์สินที่ทำลายความสามัคคี ทำลายฐานะให้พินาศมาากแล้ว

อาตมาจะมีเรื่องมาเล่าย่อๆ สักเรื่องหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องโบราณกาล เป็นเรื่องสมัยที่อาตมายังมีชีวิตความเป็นหนุ่ม เวลานั้นอายุประมาณ 20 ปีเศษ มีบ้านอยู่บ้านหนึ่งซึ่งไม่ไกลกันนักความจริงบ้านสองบ้านนี้ ขอบทษไม่ใช่บ้านเดียว สองบ้าน คันรั้วติดกัน แล้วกับบ้านสองบ้านนี้เป็นพี่กับน้อง คือพี่สาวกับน้องสาว เมื่อบิดามารดาใกล้จะตาย ท่านก็แบ่งสินทรัพย์ทั้งสองคน ให้สองคนเท่าเทียมกัน มีนาคนละ 20 ไร่ มีที่บ้านคนละ 2 ไร่เศษ แต่ว่าไถ่คันรั้วที่มันติดกันระหว่างบ้านพี่และบ้านน้องปรากฏว่ามีกอไผ่อยู่กอหนึ่ง กอไผ่นี้อยู่ในเขตของบ้านพี่สาว และต่อมากอไผ่นี้บรรดาท่านพุทธบริษัท มันจะไม่ยอมหยุดนิ่งยืนต้นเดียวเหมือนกับต้นไม้อื่นๆ ก็แตกหน่อแตกกอแตกลำขยายออกมาทุกที่ ในที่สุดก็ลามเข้ามาในเนื้อที่ของน้องสาวขณะที่เขามีเรื่องกัน มันลามเข้ามาจริงๆ ถ้าจะนับไม้ไผ่ได้ในเขตน้องสาวก็ไม่เกิน 10 ลำ แล้วก็ยังมีหน่อที่ยังไม่เป็นลำอีกประมาณไม่ถึง 3 หน่อ เห็นจะไม่เกิน 2 หน่อ เท่าที่จำได้ มันหลายปีมาแล้วหลายสิบปี เรื่องต่อมากการแตกความสามัคคีมันก็เกิดขึ้น เรื่องทรัพย์สินเล็กๆ น้อยๆ นั่นคือน้องสาวเห็นว่าไม้ไผ่ที่มันลามเข้ามาในเนื้อที่ของตนก็เป็นไม้ไผ่ที่พ่อแม่ปลูกไว้ แต่ว่ากอไผ่นี้มันอยู่ในเขตของพี่สาวเดิม ก็ต้องเป็นสมบัติของพี่สาว แต่มันลามเข้ามาในเขตบ้านของตนก็ตัดไม้ไผ่ใช้ หน่อไม้มีชุดหน่อไม้ขึ้นมากิน

จุดนี้แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท ความเป็นพี่เป็นน้องกันเริ่มขยายตัวค่อยๆ เป็นศัตรูกันทีละเล็กทีละน้อย พี่สาวก็คัดค้านว่าไอ้ไม้ของฉันนี่เธอไม่มีสิทธิ์น้องสาวก็บอกว่าถ้าไม้ของพี่มันก็ต้องอยู่ในเขตบ้านของพี่ ตอนนี้น้ำมันลามเข้ามาอยู่ในเขตบ้านของฉัน และก็ไม้พี่พอกันแม่ปลูกไว้เอาเป็นสมบัติร่วมกัน ไม้ที่อยู่ในเขตของพี่ก็เป็นของพี่ ที่มันลามมาในเขตของฉันก็ต้องเป็นของฉัน อันดับแรกก็ขึ้นเตือนกันก่อน ต่อมาจากการเตือนก็ไม่ตกลงกัน และกับกลายเป็นเถียงกัน ทะเลาะกันเริ่มแตกร้างกัน พี่สาวก็ยืนยันไปแจ้งผู้ใหญ่บ้านแจ้งกำนัน ว่าน้องสาวรุกรานทรัพย์สินของตนคือขโมยทรัพย์สินของตนเอง น้องสาวก็บอกว่าไอ้ไม้พี่พอกันแม่ท่านปลูกไว้ เป็นทรัพย์สินสมบัติของท่านผู้ใหญ่ทำไว้ ทีนี้เมื่อมันลามเข้ามาถึงบ้านฉันก็ต้องเป็นของฉัน

ทางผู้ใหญ่บ้านกำนันก็แนะนำ บอกว่าที่ถูกควรเป็นอย่างนั้น ส่วนไม้ที่อยู่ในเขตของพี่ก็เป็นของพี่ ในเขตของน้องก็เป็นของน้อง ท่านผู้เป็นพี่สาวไม่ยอมตอนนี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท ความสามัคคีคิดหนึ่งไม่มีสำหรับพี่กับน้อง และต่อมาเป็นอย่างไร พี่สาวก็หาหนายความฟ้องน้องสาว น้องสาวก็ต้องหาหนายความต่อสู้กับพี่สาว สู้กันไปสู้กันมา อาตมาจำได้ว่าไม้ไผ่ไม่เกิน 10 ลำ และก็น้อยไม้ไม่เกิน 2 หน่อ ถ้าจะนับกันจริงๆ แล้วก็เรียกว่า 10 ลำ กำลังจะเริ่มเป็น 12 ลำ ทั้งสองบ้านนี้ต่อสู้กัน เงินทองเท่าที่มีอยู่ไม่ทราบว่าจะหมดไปเท่าไร เมื่อมีคดีเป็นความเกิดขึ้น มันถืออย่างเดียวกันว่าต้องชนะ อย่างไรก็ตามฉันต้องชนะ ในที่สุดทั้งสองฝ่ายใครจะเป็นผู้ชนะ อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะว่าคดีแพ่งนี้มันบาน ไม่ได้ ติดตามเรื่อง แต่ก็ทราบจริงๆ ภายหลังว่าทั้งสองบ้านนี้ นาที่พ่อแม่ให้คนละ 20 ไร่ หมด สู้ความกันหมด พื้นที่บ้านคนละ 2 ไร่ เสร็จหมด ขายสู้ความกัน บ้านอีกคนละหลังก็หมด ขายสู้ความกัน ในที่สุดก็ต้องย้ายจากที่ดิน ไปปลูกกระต๊อบเล็กๆ อาศัยที่ชาวบ้านเขาอยู่ จะอาศัยเฉยๆ หรือจะเช่าเขาก็ไม่ทราบ

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท คำว่าสามัคคีนี้เราพูดกันได้นะ ก็ต้องดูเหตุของความสามัคคี หรือความแตกร้างสามัคคีกันก่อน คือท่านให้แนะนำว่าขอให้พูดเรื่องความสามัคคีก็พูด จึงบอกว่าไม่แน่ใจคำพูดที่พูดไปจะมีผลสำหรับผู้รับฟังทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่าท่านผู้ฟังก็รู้ถึงความสามัคคีมาจากไหน ต้องเกิดจากความรัก แต่ว่าการเห็นแก่ตัวนี่ดีเป็นปัจจัยให้แตกความรัก ความรักจะเกิดขึ้นหรือถูกทำลายลง เพราะความเห็นแก่ตัวหรือความไม่เกื้อกูลซึ่งกันและกัน ถ้าหากว่าบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่านทุกคนมีจิตเมตตาปรานี คำว่าเมตตา คือต่างคนต่างเห็นหน้า ต่างคนต่างตั้งใจรัก คิดว่าเราเป็นคนไทยเหมือนกัน เราต้องรักกันเราเป็นเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก เหมือนกันเราต้องรักกัน เพราะการเกลียดนี่เป็นศัตรูกันไม่เป็นปัจจัยของความสุข หลับก็ไม่ใช่สุข ตื่นก็ไม่ใช่สุข เพราะเกรงว่าศัตรูจะมาทำอันตราย ก็จะต้องระมัดระวังตลอดเวลา ก็รวมความว่าเราทำลายความสุขของเราเองไปในบุคคลกลุ่มหนึ่ง

ถ้าเราเป็นศัตรูกับบุคคลคนเดียว จงอย่าคิดว่าศัตรูของเรา จะเป็นคนเดียวจะมีเฉพาะบุคคลเดียวบุคคลผู้หนึ่งเท่านั้น อย่าลืมว่าทุกคนมีญาติ มีพี่มีน้อง มีเพื่อนถ้าเขาเกลียดเรา 1 คน

ญาติของเขา พี่ของเขา น้องของเขา เพื่อนของเขา ก็จะไม่พลอยเกลียดเราด้วย ก็รวมความที่เราประกาศเป็นศัตรูกับคนกลุ่มหนึ่ง ฝั่งเราไม่รู้จักหน้ากันตั้งหลายคน ความเป็นสุขของเราที่ไม่มี

ถ้าหากว่าเราเป็นคนมีเมตตาปรานี นั้นหมายความว่ามีความตั้งใจคิดไว้เสมอว่าชาตินี้ทั้งชาติเราจะไม่ประกาศตนเป็นศัตรูกับผู้ใด ใครเขาอยากเป็นศัตรูกับเราก็เป็นเรื่องของเขา เราจะไม่กำลังใจตามความเป็นจริงคือความรัก เห็นคนเป็นมนุษย์เหมือนกัน เป็นคนเหมือนกัน เราชักคนเรามีความรักชีวิตจิตใจของเราเพียงใด รักร่างกายของเราเพียงใด เขาก็รักเขาเพียงนั้น เราชักทรัพย์สินของเราเพียงใด เขาก็เคารพในสิทธิในทรัพย์สินของเขาเพียงนั้น นอกจากนั้นถ้าเพื่อนบ้านขาดพริกเราให้พริก ขาดเกลือเราให้เกลือ ตามกำลังที่เราจะพึงให้ได้ ถ้าขาดปัจจัยคือเงินทองเล็กน้อย เมื่อพอที่จะเกื้อกูลกันได้เราก็ให้ ถ้าทำอย่างนี้ บรรดาทำพุทธบริษัททั้งหลาย จะค่อยสร้างความรักขึ้นในกลุ่มคนเล็กๆ ในกลุ่มคนไม่กี่คน และความรักของในกลุ่มคนไม่กี่คนมันก็จะค่อยๆ ขยายออกไป กำลังใจก็จะกว้างออกไป ความดีของเราก็จะถูกตีแผ่ จากปากของบุคคลผู้ได้รับการเกื้อกูล ได้รับการสงเคราะห์ ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนดี ท่านจะไปทางไหน เขาก็จะมีการสรรเสริญเยินยอประกาศความดีของเรา ว่าคนนั้นดีนะ เกื้อกูล เราขาดนิดก็ให้ขาดหน่อยก็ให้ตามกำลัง

แต่ว่าการให้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ญาติโยมผู้รับฟัง ได้โปรดทราบว่าการให้นี้ก็ต้องเลือกเหมือนกัน ที่พระพุทธรู้ว่าอย่าให้แก่บุคคลผู้เป็นภัยคือประการแรก การทำกำลังใจเพื่อแผ่เมตตาจิต คิดว่าเราจะรักกับเขา เขากับเราจะเป็นคนรักกัน ในอันดับแรกจงอย่าคิดถึงศัตรูก่อน คนที่เป็นศัตรูถ้าเราคิดว่าเราจะเกื้อกูลกับเขา นี่จงอย่าเพิ่งคิด ทำเฉยๆ ไว้ก่อน นั่นก็หมายความว่า เรายังจะไม่คิดเกื้อกูลกับบุคคลผู้เป็นศัตรู เพราะเรายังโกรธเขาอยู่

ถ้าอารมณ์โกรธยังมีอยู่อย่าเพิ่งคิดเกื้อกูล อย่าเพิ่งคิดสงเคราะห์ เพราะถ้าคิดขึ้นมาเมื่อไรจิตใจจะเศร้าหมองเมื่อนั้น เว้นบุคคลประเภทนี้เสีย เขาจะมีมาก เขาจะมีน้อย เขาจะรวยเขาจะจนเขาจะเป็นเขาจะตายอย่างไร ปล่อยเขาก่อน อย่าเพิ่งไปคิดถึง ถ้าเผชิญเขาป่วยหนักๆ เราก็คิดจะเกื้อกูลแก่คนที่เป็นศัตรู ถ้าคิดขึ้นมาแล้วแทนที่จะคิดช่วยเหลือ กลับคิดอยากให้เขาตาย ใจเราจะเศร้าหมอง หลีกเลี้ยงคนประเภทนี้เสีย ไปคิดเอาเฉพาะคนที่ไม่เคยเป็นศัตรูกับเรา ถ้าเขาได้รับความตกยากเราจะให้ความสงสาร สงเคราะห์ตามกำลังที่เราจะพึงให้ได้ ค่อยๆ สร้างกำลังใจทีละเล็กทีละน้อยแบบนี้

อาตมาพูดไปพูดมาก็หนักใจอีกที ยิ่งหนักใจเรื่องว่าไอ้คำพูดที่อาตมาพูดไปนี่มันจะมีผลไหม เพราะว่า การพูดเล่าสู่กันฟัง เคยพูดให้คนฟังในฐานะเป็นนักเทศน์มาประมาณ 20 ปี ก็ไม่ทราบว่าคุณที่ฟังเทศน์จะเป็นคนดีสักกี่คน เนื้อแท้จริงๆ ที่จะทำคนให้เริ่มเป็นคนดีได้นี้ ได้แต่การแนะนำหรือว่าปฏิบัติ นำ พูดน้อยๆ แต่มาปฏิบัติ นำให้มาก เราทำกันเองค่อยๆ ดีกันทีละเล็กละน้อย ก็อย่านึกว่าอาตมาเป็นคนดีเสียทีเดียว ความดีจริงๆ อาจจะมีไม่ถึง 1 ใน 100 ถ้าจะนับกันในจำนวนความดีที่จะพึงมี

การที่มีบรรดาท่านพุทธบริษัท มาปฏิบัติธรรมะของพระพุทธเจ้าที่ วัดท่าซุง ที่อาตมาอยู่ มากันมาก ทั้งนี้เพราะว่าอาตมามีข้อวัตรปฏิบัติเล็กๆ น้อยๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ความจริง พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนมาก แต่ว่าจำได้น้อยปฏิบัติได้น้อย ก็ใช้วัตรปฏิบัติเล็กๆ น้อยๆ นั้นแหละ ปฏิบัตินำ และก็ให้ทุกคนปฏิบัติตาม อย่างนี้ได้ผล

เรื่องความสามัคคีนี้ก็เหมือนกัน บรรดาท่านพุทธศาสนิกชน ถ้าหากว่าจะให้เกิดความ สามัคคีจริงๆ แล้วก็พ่อบ้านแม่บ้านเริ่มนำกันก่อน ต้องปฏิบัตินำลูกบ้านหรือคนในบ้าน เพราะว่า เป็นหัวหน้าหมู่หัวหน้าคณะ ต้องปฏิบัติก่อนถ้าเป็นเมืองหรือเป็นอำเภอหรือเป็นประเทศ ก็ต้อง หัวหน้าเมือง หัวหน้าอำเภอหัวหน้าประเทศปฏิบัติก่อน

อันดับแรกทำใจของตนให้เป็นคนมีความเมตตาปรานี จงอย่าคิดเอาวัดเอาเปรียบบุคคลผู้ มีกำลังอ่อนกว่า หรือมีทรัพย์สินน้อยกว่า อย่าทำลายผลรายได้อันจะยังประโยชน์ให้สำเร็จในความ เป็นอยู่ของเขา เขามีรายได้มาก อย่าคิดทำลายเสียไปให้เขามีรายได้น้อย เขามีการวางตัวดี อย่า คิดทำลายให้เขามีการสายตัวไปคิดอย่างเดียวว่าทำอย่างไรว่า เราจะทำให้บุคคลนี้ถ้าจนอยู่แล้ว ทำให้เขารวย เขารวยน้อยช่วยทำให้เขารวยมาก ถารวยมากอยู่แล้วให้กำลังความรวยทรงตัวอย่าง นี้บรรดาท่านพุทธบริษัทความสามัคคีมีแน่ แต่ว่าถ้าหากว่าพ่อบ้านพ่อเมืองพ่ออำเภอพ่อตำบล หรือพ่อคนในบ้าน และแม่คนในบ้าน ต่างคนต่างไม่มีความรักไม่มีความสามัคคี ต่างคนต่างเห็นแก่ ตัว เอรักเอาเปรียบคนภายใน ภายในบ้านเอารัดเอาเปรียบคนทั้งบ้าน เอรัดเอาเปรียบในเขตของ ตน ทำลายทรัพย์สินของประชาชนที่มีความมั่งคั่งสมบูรณ์บ้าง มีความยากจนบ้าง แต่มีกินมีใช้ ให้ เขาสายตัวไปจากทรัพย์นั้น เพราะเหตุใดก็ตาม อย่างนี้ความสามัคคีเกิดไม่ได้ มันจะเกิดขึ้นได้แต่ เพียงการแตกความสามัคคีนั้นคือเป็นศัตรูกัน

เอาละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน มองดูเวลาเห็นว่าหมดแล้วสำหรับวันนี้ขอลา ก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคล สมบูรณ์พูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่าน ผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

พระธรรมเทศนา เรื่อง ความสามัคคี (ต่อ)
แสดงทางวิทยุกระจายเสียงกรมประชาสัมพันธ์

คนเราจะมีสามัคคีกันได้ก็ต้องอาศัยการเกื้อกูลซึ่งกันและกัน นั้นหมายความว่ารู้จักให้ที่เราเรียกกันว่า **ทาน** คือการให้ และก็เป็นการให้ตามสมควรแก่ฐานะแต่ความจริงบุคคลผู้รับบรรดาทานพุทธบริษัท ส่วนใหญ่จริงๆ ในโลก คนที่เกิดมาก็จะต้องมีความรักในบุคคลผู้ให้ สามัคคีที่จะเกิดขึ้นมาได้นี่อาศัยการเกื้อกูลการให้จะเป็นสำคัญ โลกเราที่มีความแสร้งร้อนอยู่ทุกวันนี้ เพราะว่าเรื่องทรัพย์สินประเทศใหญ่อยากจะได้ประเทศเล็ก คือประเทศใหญ่อยากจะได้ประเทศใหญ่ ซึ่งเป็นประเทศใหญ่ประเภทเดียวกันอยู่ภายใต้อำนาจที่อยากได้จริงๆ ไม่ใช่อะไรหรอกอยากได้ทรัพย์สิน ถ้าผืนแผ่นดินจริงๆ นี่เขาไม่อยากจะไปทำอะไรหรอก เขาต้องการทรัพย์สินที่มีอยู่ในประเทศนั้นๆ สงครามของโลกที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เพราะมีเรื่องทรัพย์สินเป็นเหตุ

ความจริงเรื่องอำนาจวาสนาที่อยากจะมี แต่ถ้ามีอำนาจวาสนาแต่ทว่าไม่มีเงินจะใช้ ไม่มีของจะให้ ไม่มีของจะไปประกอบชีวิต ก็ไม่มีใครอยากได้ ถ้าเขาจะตั้งให้เราเป็นเจ้าโลก ได้รับการแต่งตั้งแล้วเจ้าโลกอย่างเราๆ ไม่มีข้าวจะกิน ก็ไม่มีใครอยากเป็นเจ้าโลก คนที่อยากจะเป็นใหญ่ในชีวิต จะเป็นฐานะเช่นใดก็ตาม นั่นคือต้องการทรัพย์สิน คำว่าต้องการอำนาจ ต้องการความเป็นใหญ่ นั่นใช่ แต่ความเป็นใหญ่จริงๆ อยู่ภายใต้ของทรัพย์สินทั้งหมด คนผู้ทรงความเป็นใหญ่ต่างๆ ถ้าเขามอบอำนาจให้ สมมุติว่ามอบอำนาจประธานาธิบดีให้ แต่ว่าถ้าประธานาธิบดีนั้นไม่มีเงินจะใช้ เขาไม่ให้ใช้เงิน ให้ทำหน้าที่ประธานาธิบดีเฉยๆ ก็ไม่มีใครอยากเป็นยกแต่ตัวอย่างอย่างเดียวกันแล้วกัน เพราะอย่างไร ใครก็รู้ ก็รวมความว่าสิ่งที่มันจะเกิดความสามัคคี หรือ ความสามัคคีจะสลายไปเพราะทรัพย์สิน

ในวันก่อนอาตมาได้มาพูดกับบรรดาท่านพุทธบริษัทว่าถ้าต้องการความสามัคคีให้ทำลายความไม่สามัคคีทิ้งไป นั่นคือทำลายความเห็นแก่ตัวทิ้งไป ให้มีการเมตตาปรานีแทน

วันนี้ก็จะขอนำเอาคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาอีกตอนหนึ่ง เอากันวันละเล็กละน้อย จะมีผลอย่างไรอาตมาก็ไม่ขอยืนยัน แต่ว่าถ้าทุกคนปฏิบัติได้ความสามัคคีมีแน่ แต่ความสามัคคีจริงๆ จะมีขึ้นมาได้ ต้องอาศัยผู้ใหญ่ทำก่อน ไม่ใช่ให้ผู้น้อยทำกับผู้น้อย ผู้ใหญ่ต้องทำกับผู้น้อยก่อน ใหญ่ขนาดไหนน้อยขนาดไหนก็ได้จำกัด ถ้าเป็นพ่อบ้านแม่บ้านก็ต้องทำเพื่อลูกบ้านก่อนมีการเกื้อกูล มีการสงเคราะห์ มีความเมตตาปรานี อย่างนี้ความรักก็เกิดขึ้น ความสามัคคีมันก็มี ถ้าความรักเกิดขึ้นเมื่อใด ความสามัคคีแปลว่าความพร้อมเพรียงคนที่เขารักเราทุกคน เขาพร้อมที่จะทำทุกอย่างตามคำขอร้องของเรา หรือตามคำสั่งที่เราจะพึงสั่ง ซึ่งสั่งไม่ผิด คือไม่ผิดธรรม ไม่ผิดประเพณีนิยม เขาทำแน่ อย่างนี้ความสามัคคีเกิด

ที่นี้อีกจุดหนึ่งที่เป็นปัจจัยให้เกิดความรัก ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าจะให้เกิดความรักได้ก็ต้องอาศัยการพูดดี คำว่าพูดดีนี้หมายความว่าพูดให้คนชอบใจ แต่ความจริงเรื่องการพูดนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท อาตมาก็เกิดมาภายหลัง ไม่ทันสมัยราชาธิปไตยเท่าไรนัก เกิดมาทันเหมือนนักสมัยนั้น แต่ทันในความเป็นเด็กก็จำไม่ได้ว่าในสมัยนั้นใครบ้างเป็นคนพูดดี แต่ว่าเขาเล่าลือกันว่า **ราชการที่ 6** ท่านพูดดี คือท่านตรัสดี พระราชนิพนธ์ของท่านยังนำมาใช้อายุเสมอในเวลาปัจจุบัน ท่านทิวศตไปนานคือสวรรคตไปนานแล้ว คนก็ยังกล่าวขวัญการพูดดีของท่านเป็นปัจจัยให้คนรักชาติ อาตมาก็เกิดทัน แต่ใช้สมองไม่ทันเด็กเกินไป

มาสมัยการเปลี่ยนแปลงการปกครอง อาตมาพบท่านท่านหนึ่งพูดอาตมาเวลานั้นก็ยังไม่ได้อายุ เดินไปพอดีเห็นคนเขาชุมนุมกันอยู่ ท่านพูด เขาก็ยืนฟังเพลิน ประกอบไปด้วยเหตุผลเป็นคนพูดดีจริงๆ น่ารัก ทำให้จิตใจคนเคลิ้มไปตาม เห็นดีเห็นชอบกับท่านว่าการเปลี่ยนแปลงการปกครองคราวนี้ต้องดีแน่ สมัยราชาธิปไตยนั้นไม่ดี เราไม่มีสิทธิไม่มีอำนาจในการบริหารประเทศเวลานี้จะเปลี่ยนแปลงแล้วเป็นประชาธิปไตยคือประชาชนเป็นใหญ่ เป็นใหญ่ในการปกครองเป็นใหญ่ในการบริหารเพื่อประเทศ ท่านพูดไพเราะ เสียงก็ดี พูดก็คล่องวาจาก็มีมนวลแล้วการฟังพูดนี้เพลินจริงๆ ท่านผู้นั้นคือ **นาวาตรีหลวงธำรงนาวาสวัสดิ์** สมัยนั้นท่านพูดดี แต่คำพูดของท่านมีผลทำให้คนเห็นดีเห็นชอบไปกับท่านอาตมาเองก็เห็นดีเห็นชอบกับท่าน นี่เรื่องการพูดดีนี้มีประโยชน์

แล้วต่อมาก็สมัยหลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว มาอีกจุดหนึ่งสมัย **จอมพลแปลก พิบูลสงคราม** หรืออีกว่าสงสัย **หลวงพิบูลสงคราม** เป็นนายกรัฐมนตรี เวลานั้นคนพูดดีมีเยอะ สามารถปลุกใจคนรักชาติได้ดีมาก มีการพร้อมเพรียงกันดี ต่อมาภายหลังก็มีคนโจษจันกันว่าท่านผู้นี้ทำด้วยการบังคับ ข้อนี้อาตมาไม่ทราบ บังคับหรือไม่บังคับก็ไม่ทราบ แต่อาตมาชอบใจคนพูด มีหลายท่านที่พูดดี

ที่จำได้คนหนึ่ง คือ **หลวงวิจิตรวาทการ** ท่าน **หลวงวิจิตรวาทการ** นี้ไปพูดที่ไหนใครก็ชอบ แล้วก็มีหลายคน นี่การพูดดีมีประโยชน์ เวลานั้นคนรักชาตินั้นดีมาก แม้แต่เพลงของท่านที่ออกมาก็ทำให้เกิดให้คนรักชาติ คนนี้เกิดมาเพื่อพูดจริงๆ มีประโยชน์ในการพูด

แล้วก็ต่อมาก็สมัยหนึ่ง นั่นคือสมัยท่าน **จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์** คนอื่นในสมัยนั้นจะพูดเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ แต่ว่าตัวท่าน **จอมพลสฤษดิ์** เอง เวลาแถลงทางวิทยุกระจายเสียง วิทยุทุกเครื่องเท่าที่อาตมาเห็นเปิดเสียงดังหมด ทุกคนตั้งใจฟังกันเงียบไม่พูด ฟังแล้วก็เชื่อ เชื่อแล้วก็ปฏิบัติตาม นี่การพูดดีมีประโยชน์และเวลานั้นท่านพูดดีด้วย แล้วท่านก็ทำดีด้วย

อาตมาก็ต้องขอประทานอภัย ไม่ทราบว่ายังมีใครบ้างที่เกลียด **จอมพลสฤษดิ์** ถ้าบังเอิญเกลียด **จอมพลสฤษดิ์** ก็จะขอประทานโทษ อย่าเพิ่งมาเกลียดอาตมาเลยนะ อาตมานี้พูดตามความเป็นจริง คือท่านพูดจริง และท่านก็ทำจริง แค่ว่าพูดเฉยๆ คนไม่รัก ผ่านไปเฉยๆ สักประเดี๋ยวก็เลิกกัน ในสมัยท่าน **จอมพลสฤษดิ์** เคยรับฟังคำแถลงของท่าน ในตอนหนึ่งท่านบอกว่าเข้ามา

บริหารประเทศเงินของคลังไม่มี เวลานั้นกระทรวงการคลังเป็นหนี้ธนาคารชาติ 800 ล้านบาท ท่านว่าอย่างนั้น จำได้แบบนี้แหละ ถ้าพลาดพลั้งไปบ้างก็ขออภัย และที่ท่านก็มาบริหารประเทศ ท่านก็ทำงานจนเอาตมาทักเวียนหัว เวียนหัวในการบริหารประเทศของท่าน สร้างโน้มน้าวนี้ ทำโน้นทำนี้ ทำจริงๆ ทำอย่างคาดไม่ถึง แล้วในที่สุดปลายปี แทนที่ท่านจะบอกว่าปีนี้เงินไม่พอใช้ จะต้องกู้ต่างประเทศเท่าไร นี่ท่านไม่ได้บอก ท่านบอกแต่เพียงว่าปีนี้สร้างโน้มน้าวนี้ ตามกำลังความสามารถที่ท่านจะพึงทำได้ พอจบปลายปีเกิดขึ้น ปรากฏว่ามีเงินชำระหนี้ธนาคารชาติ 800 ล้านบาทได้ แล้วเหลือเงินคลังอีก 500 ล้านบาท รวมความว่าเงินไม่มี ท่านทำให้เงินมี แล้วก็เงินเหลือใช้ 1,000 ล้านบาทแล้ว ต่อมาทุกปี ท่านก็ทำไม่หยุดบ้านเมืองเจริญรุ่งเรืองมาก คาดไม่ถึงเงินเหลือใช้สอยปีละ 1,000 ล้านบาททุกปี

ที่เป็นอย่างนี้อาตมาคิดว่าเพราะอาศัยท่านพูดดี คือพูดดี พูดจริง และก็ทำจริง เวลานั้นอาตมายังจำได้ ท่านพูดว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ทุกคนวัดเข็มขัดแต่ว่าต้องการให้ทุกคนประหยัด คำว่าประหยัดของท่านหมายถึงว่าใช้น้อยๆ ใช้น้อยๆ ใช้น้อยๆ อย่าใช้ฟุ่มเฟือยเกินไป แต่ท่านก็พูดจริง คนรับฟังก็รับฟังจริงแต่คนปฏิบัติตามจริงไม่ค่อยมี ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าเวลานั้นการเงินดี การเงินคล่องตัว เงินในท้องตลาดก็สะพัดมาก ประชาชนก็มีความอุดมสมบูรณ์อาชีพการก็ไม่แพง และดูเหมือนว่าการเก็บภาษีจะเล็กน้อยๆ ไม่มีการ กระทบกระเทือนประชาชน แต่ผลรายได้ที่ประชาชนเกิดขึ้นมีความมั่งคั่งสมบูรณ์ เขาเต็มใจเสียภาษี

และก็ตามตอนหนึ่ง อาจจะเป็นที่กระเทือนใจคนบ้าง ก็คือตอนจับอัฐพาลตอนนี้อาตมาได้เคยคุยกับท่าน พลโทเฉลิมชัย จารุวัตร ท่านพลโทเฉลิมชัย จารุวัตร นี่ท่านเป็นผู้คิดกับท่านจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ผู้คิดเรื่องการปฏิวัติกันมาตั้งแต่ที่อเมริกา ท่านบอกว่า ท่านจอมพลสฤษดิ์ นี่ท่านมีคติอยู่ 4 คำ คือ **ไพร่ฟ้าหน้าใส** ต้องทำให้บรรดาประชาชนอยู่ดีกินดี แล้วก็มีความสุข ต่อมาท่านบอกว่า **จอมพลสฤษดิ์** พูดกับท่านว่าคนไทยนี้ความจริงไม่จน ที่คนไทยต้องจนเวลานี้ก็คือออกไปทำมาหากินนอกบ้าน ใจผู้ร้ายชุกชุมจับปล้น กลัว ไม่กล้าทำมาหากิน ถ้ามีเงินอยู่ในบ้านมากๆ กลัวใจผู้ร้ายจะปล้น ออกนอกบ้านก็กลัวปล้นกลัวจับทำกินนอกบ้าน เอาไว้ในบ้านก็กลัวปล้นกลัวจับ เราต้องจับอัฐพาล ท่านก็บอกจับอัฐพาลนี่มันต้องเสี่ยง อาจจะมีผิดบ้างถูกบ้าง เราต้องทำ ต้องเสี่ยง ต้องกล้าทำแล้วท่านก็ทำจริงๆ การจับของทำนี่ มีการจับผิดจับถูกอย่างไร อาตมาก็ไม่ทราบ ทราบแต่เพียงว่าเวลานั้นคนอยู่ดีมีสุขมาก นอนตาหลับ ทำมาหากินด้วยความสะดวกเงินสะพัด ค่าราคาของก็ราคาดี ข้าวก็ราคาดี ชาวนาชอบ รวมความว่าทุกคนยิ้มตาอ้าปากได้ดีมาก มีความรุ่งเรือง มีความเจริญ มีความผ่องใส กำลังใจก็ดี

ก็รวมความว่าการพูดดีของ **จอมพลสฤษดิ์** ก็คือพูดแล้วทำจริง แล้วท่านก็ไม่รุกรานทรัพย์สินสมบัติของใคร ท่านจะไปปล้นใครบ้างอาตมาไม่รู้เหมือนกัน ไม่เคยมีข่าว ปล้นเงินที่อื่นไม่เป็นไร อย่าปล้นเงินในกระเป๋าเขาแล้วกัน ถือว่าค่าของเงินของท่านสูงขึ้น ปรากฏว่าตุลการค่าที่เคยขาด

ดูมามากๆ นั้น ก็ทวิ่น้อยไปทุกทีๆ มีท่านผู้ใหญ่มากมาให้ฟังว่า ดูเหมือนว่าจะเป็นก่อน พลโท **เฉลิมชัย จารุวัตร** แต่ว่าในที่สุดประเทศไทยเราไม่ขาดดุลการค้าเลย นั่นก็แสดงว่าประเทศไทยเราก็รวยถล่มไม่ขาดดุลการค้านี้มันรวยแน่ เงินก็เหลือใช้เหลือสอยทุกปี เป็นเงินคงคลังปีละ 1,000 ล้านเศษทุกปี

นี่อาศัยการพูดดีต้องพูด 4 อย่างคือ

1. **พูดตรงตามความเป็นจริง** อันนี้พูดดี คือความเป็นจริงนี้ใครๆ ก็ต้องการเวลาเราพูดเองงานเอากลับเพื่อน ถ้าเราพูดไม่จริงเพื่อนก็เกลียด ถ้าหากว่าเราพูดตามความเป็นจริงเพื่อนก็ชอบ ย่อมเป็นที่รักของบุคคลผู้ต้องการความเป็นจริงนี่หนึ่ง

แล้วประการที่ 2. **พูดวาจาไม่หยาบคาย** ไม่สร้างความสะเทือนใจให้แก่บุคคลผู้รับฟัง คำว่าไม่หยาบคายนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท เขาไม่ได้หมายความว่าต้องพูดเจ้าคะ เจ้าขา ครับผม ขอบรับ เสมอไป การพูดกับเพื่อนเราอาจจะใช้มึงวาพาโว้ยกันก็ได้ถ้าเพื่อนเขาชอบแบบนั้น เราพูดตามความเหมาะสมของบุคคลผู้ต้องการรับฟัง ในเมื่อพูดไม่สะเทือนใจ เป็นที่ขอบใจของบุคคลรับฟัง ก็เป็นปัจจัยให้เกิดความรัก 2 พูด 2 รัก ละต่อไปก็

พูดที่ 3 รักที่ 3 คือเวลาจะพูดกับใครนี่พยายามตัดสินใจว่าเขา จะไม่ทำลายความสามัคคีของเพื่อน คือ **ไม่นินทา** บุคคลอื่นให้เพื่อนฟัง ไม่นินทาเพื่อนให้บุคคลอื่นฟัง ไม่สร้างความแตกร้าวจใจให้เกิดแก่เขา พยายามพูดให้เขาเห็นความเห็นนอกเห็นใจมีความรักตามความเป็นจริง ถ้าเผชิญเพื่อนต่างคนอื่นได้ ถ้าคนนั้นเขามาถามถึงเราพูดตามความเป็นจริง คน 2 คนจะแตกร้าวจใจมากขึ้น เราก็เลียดความเป็นจริงข้อต้นเสียชนิดหนึ่ง เพื่อเป็นการรักษาประโยชน์ ถ้าคนนั้นเขามาถามว่าเพื่อนเราดำเขาว่าอย่างไร ว่าเขาแบบไหนได้ยินไหม ถ้าเราพูดตามความเป็นจริงเขาจะทะเลาะกันใหญ่ เราพูดง่ายๆ เสียชนิดหนึ่งก็ไม่เห็นมีอะไร เวลาที่เขาจะมาพูดกับผมเขาก็พูดธรรมดาๆ ถ้าปรารถถึงท่านเขาก็ว่าท่านดีนี่ไม่เห็นว่าจะไร เพียงแค่นี้คนรับฟังก็ชื่นใจ จะต้องไม่พยายามทะเลาะกับเพื่อน เพื่อนก็มีศัตรูน้อยลง ทุกคนต่างคนมีความชื่นใจ อันนี้เขาเรียกว่าพูดดี

ดีที่ 4 คือ **พูดวาจาที่เป็นประโยชน์อย่างเดียว** นี่หมายถึงว่าเอางานเอากลับกัน วาจาสิ่งใดที่ไร้ประโยชน์นี้ เราจะไม่พูดวาจานั้น หรือพูดแล้วก็พูดให้มันเป็นประโยชน์ขึ้นมา ถึงแม้จะไม่เป็นเงินเป็นทองก็พูดให้คนรับฟังชื่นใจพูดให้คนรับฟังสบายใจ

รวมความว่าวาจาทั้ง 4 ประการที่บรรดาท่านพุทธบริษัท ทั้งท่านญาติโยมผู้รับฟังทั้งหลาย ถ้าเราใช้วาจา 4 ประการให้เหมาะสมกับกาลเวลา เหมาะสมแก่บุคคล ความสามัคคีในหมู่คณะมันก็เกิด ความสามัคคีคือความรักกัน ในบุคคลผู้รับฟังก็เกิด ในเมื่อบุคคลผู้รับฟังเขาชอบใจเราพูดความรักมันก็ปรากฏในเมื่อความรักปรากฏ ความพร้อมเพรียงมันก็ปรากฏ นี่ก็รวมความว่าถ้าจะสามัคคีจริงๆ นอกจากการสงเคราะห์การให้เกื้อกูลซึ่งกันและกัน ก็หันเข้ามาใช้วาจา แต่ความจริงวาจานี้เป็นเรื่องสำคัญมาก การโกหกมดเท็จกันนี่อย่านึกว่าคนอื่นเขาจับเราไม่ได้ในโลกปัจจุบันนี้

มันน่าแปลก บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย เวลานี้เราควรจะยกย่องโลกนี้เป็นกรณีพิเศษ คือโลกนี้เป็นโลกโกหก ทั้งนี้อะไร ทั้งนี้เพราะว่าเราจะได้ยินได้ฟังกันอยู่เสมอ ทั้งในประเทศและนอกประเทศ เรื่องอะไรก็ตามที่มันไม่ดีเขาจะบอกว่าดี เรื่องที่ขาดทุนจะบอกว่ามีกำไร ของที่มีกำไรจะบอกว่าขาดทุน

ในต่างประเทศก็เหมือนกัน ต่างประเทศเวลาเขาเจริญกัน อย่างประเทศใหญ่ๆ หรือประเทศมหาอำนาจ เดียวนี้เขาเรียกว่าอภิมหาอำนาจ เห็นเขา เจรจกกันเรื่องการลดอาวุธ เรื่องการเจรจกันเรื่องการลดอาวุธนี้พวกเขาเจรจกันตั้งแต่ก่อนอาตมาเกิด เวลานี้อาตมาก็เลย 7 ชั้นหน้าแล้ว เขายังเจรจกันไม่จบคือแต่ละประเทศก็ต้องการจะลดนั่นลดนี้ จะลดนี้จะลดโน่น ในสมัยหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 เขากำหนดว่า กำหนดปืนใหญ่ ศูนย์หน้ากับปากกระบอก ต้องผ่าศูนย์กลางไม่เกินเท่านั้นเท่านั้น ต่างคนต่างก็ยอมรับว่าจะปฏิบัติตามนั้น แต่ว่าพอเกิดสงครามโลกเข้าจริงๆ ใ้อปืนนี่นำมายิงกัน มันโตกว่าที่กำหนดกันไว้ตั้งเยะนี้เวลานั้นเขาก็โกหก มาเวลานี้เขาก็โกหกกันจะลดนั่นจะลดนี้อาวุธไม่ได้ลด มันมีแต่เสริม โลกนี้เต็มไปด้วยความโกหก ถ้าโกหกกันแบบนี้ ความสามัคคีมันจะเกิดได้อย่างไร

แล้วมาในบ้านเมืองของเรา ชาวเขาสือกันว่าการค้าประเภทหนึ่งไม่ว่าทำที่ไหนทำแล้วมันขาดทุนหมด ก็น่าสงสัยเหมือนกันว่าขาดทุนแล้วจะตั้งกันได้อย่างไรบางที่เจ้าของเดิมเขาทำมาแล้วได้กำไร ตกทอดมาอีกมือหนึ่งบอกว่าขาดทุน แล้วการขาดทุนนี้บริษัทขาด สำนักงานขาดทุน ร้านค้าขาดทุน แต่คนไม่ขาดทุน คนรวยคนบริหารรวย อย่างนี้ก็ถือว่าเป็นโลกโกหกเหมือนกัน ถ้าโกหกมดเท็จกันอย่างนี้ไม่รักษาสัจจะวาจา คือความจริง ความสามัคคีมันจะเกิดได้อย่างไร คนที่ถูกโกหกเขาก็จะต้องเกลียดคนโกหก แล้วบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ถ้าโลกนี้ยังเป็นอย่างนี้ความสามัคคีมันเกิดขึ้นไม่ได้

หากว่าท่านทั้งหลายต้องการความสามัคคี ก็นำเอาคติขององค์สมเด็จพระชินศรีก็คือพระพุทธเจ้าไปใช้สักนิดเล็กน้อย ค่อยๆ ใช้อย่าใช้ให้มาก มันหนักใช้กับบุคคลกลุ่มเล็กๆ อันดับแรกใช้ในบ้านเราก่อน แล้วก็ใช้กับเพื่อนที่สนิทสนมก่อน เวลาคนในบ้านถามอะไร พูดตามความเป็นจริง แล้วความเป็นจริงเวลาพูดนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท ก็ต้องเลือกเวลาเหมือนกัน ต้องเลือกเวลา คือความเหมาะสมความจริงถ้าใช้วาจาจริง ถ้าใช้ในเวลาที่ ไม่เหมาะสม ก็เป็นอันตรายกับตัวเองที่คิดตามชาวโลกต่างๆ พูดกัน บอกว่าคนพูดจริงนะได้ แต่คนที่พูดจริงอาจจะตายนี้คิดท่านบอกว่า พุทธบริษัทนี้บอกว่า **สัจจังเว อมตา วาจา** วาจาจริงเป็นวาจาไม่ตายแต่คนพูดจริงอาจจะตาย เพราะใช้เวลาที่ไม่เหมาะสม

นี่การใช้คำพูดต้องเลือกกาลเวลา ต้องเลือกบุคคล ต้องเลือกสถานที่เป็นอันว่าถ้าจะใช้วาจาจริง ก็ต้องดูควรหรือไม่ควร ถ้ายังไม่ควรจะใช้วาจาจริงก็ยับยั้งไว้ก่อนหาเรื่องอื่นพูดไปก่อน ก็

รวมความว่าการใช้วาจาตรงไปตรงมานี้เป็นที่รักของบุคคลผู้รับฟังแน่ แต่ใช้เวลาให้เหมาะกับกาลสมัย

ประการที่ 2 ใช้วาจาไม่หยาบคาย คือวาจาที่เพื่อนชอบ ได้บอกแล้วแต่ตอนต้นว่า คำว่าเพื่อนชอบ หรือคนรับฟังชอบ ไม่จำเป็นต้องเจ้าคะ เจ้าขา ครั้งผมขอรับ เสมอไป ถ้าเพื่อนชอบแบบไหน เราพูดแบบนั้น เราจะเป็นที่รักของบุคคลผู้รับฟัง แล้ว

ประการที่ 3 จงอย่านิทาใครให้เพื่อนได้ยิน คือว่าอย่านิทาบุคคลอื่นให้เพื่อนฟัง หรือว่าอย่านิทาเพื่อนให้บุคคลอื่นฟัง การนิทาไม่มีเจตนาหวังดีการนิทามีเจตนาร้ายอย่างเดียว คือว่าไม่มีการพูดดีพูดร้าย ก็รวมความว่าพูดแต่สิ่งที่มีนัยเป็นประโยชน์ สิ่งใดที่เขาจะรักกันเราพูดอย่างนั้น

แล้วประการที่ 4 วาจาใดที่ไร้ประโยชน์ เราไม่พูด เวลาพูดเล่นพูดหัวเล่นกันได้ทุกอย่างอะไรก็ได้ เอาแค่สนุก แต่เวลาสนุกก็ต้องสนุกตามความเหมาะสมอย่าสนุกเลยไปจนกระทั่งเป็นภัยแก่บุคคลผู้รักสนุก ก็อันตรายเป็นเหมือนกัน

เอาละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน เรื่องความสามัคคีนี้เอาตมาได้พูดแล้วตั้งแต่ตอนต้นว่าการพูดให้ฟังนี้พูดได้ แต่ผลมันจะได้เพียงใด นี่เอาตมาก็ไม่รับรอง ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าท่านที่เคยมาพูดสถานีวิฑูรย์ที่ดี ท่านที่เคยไปปากฐกถาในชุมชนต่างๆก็ดี ท่านผู้นั้นล้วนแล้วแต่มีความรู้ มีความสามารถดีกว่าเอาตมาทั้งหมด ไม่ปรากฏว่ามีท่านผู้ใดมีความรู้น้อยกว่าเอาตมาสักคนเดียว ท่านพูดกันมานาน คำว่าสามัคคียังไม่ปรากฏเพียงใด อันตรายของความสามัคคียังมีมากเวลานี้คนยังประกาศตนเป็นศัตรูกันมากกว่าคนรักกัน สำหรับเอาตมาพูดอย่างนี้จะ เป็นประโยชน์แก่บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมากเพียงใด เอาตมาก็ไม่ทราบแต่ว่าเวลาหมดแล้ว ก็ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคล สมบูรณ์ พูนผลจงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

พระกรรมเทศนาเรื่อง อานิสงส์ของท่าน

แสดงเมื่อ

วันอังคารที่ 22 พฤษภาคม 2527

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

บุญญานิ ปรโลกัสมิง ปตฺติภูตฺตา โหนติ ปาณินันฺติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมาภาพจะแสดงพระสังฆกรรมเทศนาในบุญญานิกาย เพื่อเป็นเครื่อง
โสรจสงของคหบดีที่บรรดาท่านนริศราท่านบดียิ่งหลาย ได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล
ประจำปักษ์ คือวันพระแรม 8 ค่ำ เดือน 6 ซึ่งตรงกับวันที่ 22 พฤษภาคม 2527 เป็นวันอังคาร การ
ที่บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านตั้งใจบำเพ็ญกุศลนี้ ก็เพราะว่า ทุกคนมีความเลื่อมใสใน องค์
สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุ จึงได้พากันมาปฏิบัติความดี ตาม
คำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ คือ ความดีพระพุทธศาสนาจริงๆ ก็มีอยู่ 3 อย่างคือ

หนึ่ง **ทานมัย** บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทาน

สอง **ศีลมัย** บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล

สาม **ภาวนามัย** บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา

คือว่า คุณธรรมทั้ง 3 ประการนี้ ย่อมเป็นคู่ปรับกับกิเลสใหญ่ 3 ประการ คือ **โลภะ โทสะ**
และ **โมหะ ทานมัย** เป็นเครื่องกำจัด **โลภะ** ความโลภออกจากจิต **ศีลมัย** เป็นเครื่องกำจัด **ความ**
โกรธ ออกจากจิต **ภาวนามัย** เป็นเครื่องกำจัด **โมหะ** คือ ความหลงออกจากจิต

และที่การที่บรรดาท่านพุทธบริษัท มีความเลื่อมใสในองค์สมเด็จพระธรรมสามีศร มา
บำเพ็ญกุศลวันนี้ ก็ทำกันแล้วทั้ง 3 ประการ คือ อันดับต้น บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนได้ถวายทาน
แก่บรรดาพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ความจริงการถวายทานวันนี้เป็นสิ่งมหาน เพราะมีพระ
ตั้งแต่ 4 รูปขึ้นไป คือเกินกว่า 4 รูป ตั้งแต่ 4 รูปเราถือว่าเป็นคณะสงฆ์ ตามวินัยจัดเป็นสิ่งมหาน

ประการที่สอง บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านตั้งใจสมาทานอุโบสถศีลสำหรับอุโบสถศีลนี้
มีสิกขาบท 8 บางที่ท่านพุทธบริษัทบางท่านจะคิดว่า การอดข้าวเย็น มีความสำคัญทนมัไหว อย่าง
นี้ก็ไม่เป็นไร ตอนเย็นตั้งใจรักษาไว้เฉพาะสิกขาบท 5 คือ ศีล 5 ก็ใช้ได้ เป็นการรักษากุโบสถครั้งวัน
อานิสงส์ก็มาก

หลังจากนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัทตั้งใจตั้งบริวารสัพพัญญูเทศนา อันเป็นคำสั่งสอนของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จัดว่าเป็นการทำลายโมหะ

เป็นอันว่าวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ทำความดีครบ 3 ประการ **ทานมัย** เป็นการ
กำจัด **โลภะ** ทำแล้ว **ศีลมัย** เป็นการกำจัด **โทสะ** สมาทานแล้ว **ภาวนามัย** เป็นการกำจัด **โมหะ**

นี่กำลังสดับพระธรรมเทศนาอยู่ อันนี้องค์สมเด็จพระบรมครูถือว่าเป็นการกำจัดความไม่รู้จากจิตของเรา

วันนี้ก็จะขอนำพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวถึงการถวายทานในพระพุทธศาสนา คือว่าการถวายทาน นี้บรรดาท่านพุทธบริษัททราบแล้ว ก็มีเรื่องๆ หนึ่ง เป็นเรื่องที่น่าคิด ที่พราหมณ์มีจิตต้องการเคารพในบุคคลเฉพาะที่มีอายุมากๆ แต่มีอายุมากๆ แก่เกินไปก็ไม่ชอบ ถวายพระ เด็กเกินไปก็ไม่ชอบ เฒ่าไปรับสังฆทานก็ไม่ชอบ และก็ชอบธรรมดา พราหมณ์หรือพระที่มีความแก่พอสมควร ก็ไม่ทราบว่า แก่พอสมควรของแกเป็นอย่างไร

คือว่าการถวายทานนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เราทราบไม่ได้ถึงพระผู้รับ หรือบุคคลผู้รับ เพราะอันสังฆ์ต่างกัน ถ้าบังเอิญไปถวายทานกับพระอรหันต์เข้า อันสังฆ์ก็สูงเป็นกรณีพิเศษ แต่ว่าองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐุตริสไว้เป็นพิเศษอย่างหนึ่ง นั่นคือ การถวายสังฆทาน พระผู้รับจะมีคุณสมบัติเพียงใดก็ไม่เป็นไร เพราะการถวายทานนี้เป็น การถวายแก่สังฆ์อย่างไร อันสังฆ์คุณบุญราศีที่จะพึงได้รับ ได้รับมากจริง ๆ

แต่ทว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิง ถ้าเผลอพระผู้รับหรือว่าเฒ่าผู้รับเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ผุดผ่อง ตามคติของพระพุทธศาสนา ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า ก็ยังมีอันสังฆ์สมบูรณ์แบบ แต่ทว่าผู้รับถ้ากินเข้าไปหรือใช้ของเขาในการถวายสังฆทานนี้ ตกนรกเองเป็นเรื่องของท่าน เนื้อความมีอยู่ว่า

เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จประทับอยู่ใน **พระเชตะวันมหาวิหาร** ในตอนนั้นก็มีพราหมณ์ 2 คนพร้อมเมีย ต้องการจะถวายทานแก่พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา แต่ว่าโดยนัยแล้ว ที่แก่นิมิตต์พระมานี้เป็นสังฆทาน การนิมนต์พระในคราวนั้น พระในที่นั้นมี **ท่านมหาปันถก** เป็นผู้จัดพระ เขาเรียก **ภัตตเทศก์** พระพุทธเจ้าทรงตั้ง นั่นก็หมายความว่า ถ้าเขานิมนต์พระสัก 5 องค์ผู้จัดก็ต้องจัดองค์ที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 เรียงตามลำดับอาวุโส ถ้าทีหลังเขามาอีก 5 องค์ ก็จัดองค์ที่ 6 ขึ้นต้นไปถึงองค์ที่ 10 มาอีกก็จัดองค์ที่ 11 ขึ้นต้นไปตามลำดับอาวุโสอย่างนี้เว้นได้แต่ท่านเจ้าของทานจะเจาะจงพระสงฆ์รูปใดรูปหนึ่ง

อย่างที่วัดของเราทำแบบนี้ หมายความว่า เผลอผลได้ของลาภสักการะที่จะพึงเกิดแก่สังฆ์ให้ทั่วถึงกัน โดยไม่มีการอคติ ถ้าเจ้าภาพตั้งใจเฉพาะพระองค์ใดองค์หนึ่ง อันนี้ **ภัตตเทศก์** คือผู้จัดระเบียบของพระจะปฏิบัติได้ตามใจชาวบ้านได้เพราะว่าเจาะจง ไม่อย่างนั้นก็ขาดความประสงค์

มาตอนนี้ก็เช่นเดียวกัน ในเมื่อพราหมณ์ คือพราหมณ์เมีย ยายพราหมณ์นี้ไม่รู้จักใคร ใช้พราหมณ์ผิวไปนิมนต์พระที่มหาวิหาร ใน **พระเชตะวัน** ต้องการพระมาถวายทาน **พระมหาปันถก** ก็จัดพระอรหันต์ที่มีความสำคัญมาก 4 องค์คือ **พระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ** ทั้งหมด แต่อายุ 7 ปี มี **บัณฑิตสามเณร** เป็นต้น อายุแค่ 7 ปีเท่านั้น

อายุ 7 ปีนี้มีสิทธิเป็น **พระอรหันต์** คือมีสิทธิเป็นพระอริยเจ้า ถ้าเกิดต่ำกว่าอายุ 7 ปี ไม่มีสิทธิเป็นพระอริยเจ้า ทำฌานโลกีย์ได้เกิดได้ แต่เข้าเขตอายุ 7 ปี มีสิทธิที่จะเป็นพระอริยเจ้าได้ ไม่ใช่เป็นกันตะไป

ก็รวมความว่าสามเณร 4 องค์นี้เป็น **พระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ** คราวที่ตาพราหมณ์ผู้สามีแกลไปนิมนต์ ก็พอดีถูกเวรพอดี **ท่านมหาปันถก** ก็สั่งให้เณรไม่ใช่เณรละ ความจริงถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วจะอายุก็ปีก็ตาม 7 ปีก็ตามพระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า พระเต็มอัตรา เรียกว่า **มหาเถระ** คือพระผู้ใหญ่มาก มีความจริงความเป็นพระ หรือความเป็นผู้ใหญ่ในพระพุทธศาสนานี้ ไม่ใช่อายุ หรือว่าไม่ใช่วิชาความรู้ที่เรียนมา จะเรียนเปรียญนักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอกเป็นเปรียญ 9 ประโยค เป็นปริญญา อันนี้พระพุทธเจ้าไม่ทรงเรียกมหาเถระแล้วก็ไม่เรียกพระด้วย ถ้ายังไม่เป็นพระโสดาบันเพียงใด ยังไม่เรียกพระ

ถ้าเด็กอายุแค่ 7 ปี หรือผู้หญิงก็ตาม ผู้ชายก็ตามที่ยังไม่ได้บวช ถ้าได้บรรลุมรรคผลตั้งแต่ **พระโสดาบัน** ขึ้นไป พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่าพระ นี่ความจริง **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** นี้บรรลุน่ายาก มันเป็นเรื่องไม่ยากจริงๆ คำว่าไม่ยากนี้ก็หมายความว่า เราทรงคุณธรรมเพียงแค่นี้เล็กน้อย อย่างคนที่ท่านเป็น **พระโสดาบัน** จริงๆ ถ้าพวกฆราวาสก็มี

1. เคารพพระพุทธเจ้า
2. เคารพพระธรรม
3. เคารพพระอริยสงฆ์ด้วยความจริงใจ เคารพจริง แล้วก็
4. รักษาศีล 5 บริสุทธินุศุลวงศ์
5. จิตต้องการจุดเดียวคือ พระนิพพาน

เพียงเท่านี้ท่านเรียก **พระโสดาบัน** และ **พระสกิทาคามี** เพราะบรรลุดัด **สังโยชน์** เท่ากัน

เวลานั้น **พระมหาปันถก** สั่งสามเณร 4 องค์ แต่พระพุทธเจ้าทรงเรียกมหาเถระแล้ว เป็น **พระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ** มาทั้งหมด พอสามเณร 7 ปี 4 องค์มาถึงบ้าน ยายพราหมณ์แม่บ้านไม่ชอบใจ หว่าตาพราหมณ์ไปนิมนต์เอาพระกระจอยร่อย เด็กเล็กๆ 7 ปีมาทำไม ทำบุญทำกุศลไม่ได้บุญ อาสนะคือที่นั่งสำหรับพระมีไว้ แยกก็เลยไม่ยอมให้นั่ง ให้นั่งต่ำกว่านั้นคือให้นั่งกับพื้นธรรมดาๆ และก็ไม่มียอมถวายอาหาร บรรดาสามเณรผู้เป็น **จอมอรหันต์ ปฏิสัมภิทาญาณ** นี้เขาเรียก **จอมอรหันต์** ท่าเลิศ คือเขามี 4 อันดับ คือ **สุกขวิปัสสโก เตวิชโช** นี้คือ **วิชชาสาม ฉพภิกขุ** ได้แก่ **อภิญญา 6 ปฏิสัมภิตปัดโต** ได้แก่ **ปฏิสัมภิทาญาณ** สามเณร 4 องค์นี้เป็น **ปฏิสัมภิทาญาณ** ทั้งหมด เก่งมาก สำคัญมาก

แต่ว่ายายพราหมณ์แกลดูแลตัว แกลไม่ดูคุณสมบัตินี้ แกลไม่ยอมให้ที่นั่งที่จัดไว้และข้าวแกลก็ไม่ยอมให้กิน แกลก็ขับตาพราหมณ์ผู้ว่า ไล่ตาพราหมณ์แกลไปดันเอานิมนต์พระกระจอยร่อยมาทำไม

บุญมันไม่ได้หรอก ใต้พระตัวเล็กๆ แบบนี้ความจริงแกลไม่เรียกพระ แกลเรียกพราหมณ์ว่า พราหมณ์ แกลไปหาพราหมณ์ตัวเล็กๆ ตัวกระจ้อยร่อยมาทำไม ไป ไปหาใหม่ ฉันต้องการพระที่มีอายุใ
ผู้ใหญ่

พราหมณ์ก็ไปที่มหาวิหาร ไปเจอ **พระสารีบุตร** เข้า ก็นิมนต์ว่าพระคุณเจ้าขอรับ ขอไป
นิมนต์รับ **สังฆทาน** ที่บ้านผม คำว่า **สังฆทาน** นี้ความจริงนิมนต์พระมาองค์เดียวได้ แต่พระองค์
เดียวฉันไม่ได้นะ ถ้าฉันต้องแบ่งแบ่งได้เฉพาะส่วนที่แบ่งได้ ต้องไปถวายพระสงฆ์ในหมู่ใหญ่ ถ้า
ฉันองค์เดียวตกนรกกินแล้วก็ไม่แบ่งหมู่ใหญ่นี้ตกนรก

ก็รวมความว่าไปเจอ **พระสารีบุตร พระสารีบุตร** ก็มา เพราะท่านไม่ทราบว่ามีสามเณร
4 องค์มาอยู่แล้ว พอ **พระสารีบุตร** มาเห็นสามเณร 4 องค์เข้า ท่านก็ถามว่า พราหมณ์ พราหมณ์
4 คน เขาเรียกพราหมณ์นี้ ท่านก็พราหมณ์ด้วย พราหมณ์ 4 คนนี้รับภัตตาหารแล้วหรือยัง
พราหมณ์ก็บอก ยัง ยังไม่ได้ให้ ตัวเล็กเกินไป ท่านก็เลยบอกว่า ถ้าพราหมณ์ 4 คนนี้ ยังไม่ได้รับ
เพียงใด ฉันก็ไม่รับท่านก็เลยเดินกลับไปเลย

ยายพราหมณ์ก็โมโห ใต้พราหมณ์ไม่ยอมรับ ใต้ดาพราหมณ์สามี่ไปอีกดาพราหมณ์สามี่ไป
เจอ **พระโมคคัลลาน์** เข้า ได้ **พระโมคคัลลาน์** มา **พระโมคคัลลาน์** ก็บอกแบบนั้น ท่านไม่
ยอมรับเหมือนกัน บอกถ้าพราหมณ์ 4 คนนี้ยังไม่รับ ท่านไม่รับ

ยายพราหมณ์โมโหใหญ่ ใต้ดาพราหมณ์บอก ไป ไปเอาที่โรงเทศน์ที่เรียนแสดงธรรม ไป
เจอพระมหาเถระองค์ใดองค์หนึ่งเข้า เอามาข้าจะได้ถวายกับพระที่เป็นพระผู้ใหญ่ ใต้พระ ใต้
พราหมณ์ตัวเล็กๆ นี้ ข้าไม่เอา

เวลานั้นก็ปรากฏว่า **พระอินทร์** อยู่บน **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** ถึงกับการร้อนอาสน์ที่
พระอาสน์เคยอ่อนแต่มาคือว่า **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** ตามปกติมีเหมือนกันนวม แต่ว่าถ้ามี
เรื่องเกิดกับคนมีบุญในโลก ในมนุษยโลก ที่พระอาสน์อันนี้จะแข็งเหมือนศิลา **พระอินทร์** ก็ทราบ
ได้ว่าคนที่มีบุญต้องถูกทรมาน ก็มีความลำบากต้องช่วย ถ้าช่วยได้ ท่านก็มองดูมาด้วยทิพเนตร นี้
เทวดาท่านมีทิพเนตร เรามี **ทิพจักขุญาณ** ก็ทราบว่า **พระอรหันต์** องค์สำคัญ 4 องค์ถูกนาง
พราหมณีทรมาน ให้มีอาการหิว เวลานี้เริ่มหิวแล้ว ตอนสาย เขานิมนต์ไปแล้วเขายังไม่ได้ถวาย
โดยมารยาทก็ยังไม่กลับไม่ได้ เขายังไม่ได้ส่งกลับ เขายังต้องการจะประมาณการให้มีความเข้าใจว่า
ความดีของพระหรือความดีของพราหมณ์ หรือความดีของคนไม่ใช่อยู่ที่อายุ ไม่ใช่อยู่ที่หลักสูตรใน
การปฏิบัติเบื้องต้น คือว่าการศึกษาจากปริยัติ คือหนังสือ ความสำคัญจริงๆ อยู่ที่มรรคผล

ท่านทราบว่าเวลานี้พราหมณ์ต้องการพระที่มีความเป็นผู้เฒ่า อายุมากๆ ในเรือนแสดง
พระธรรมเทศนา ท่านจึงแปลงเป็นพราหมณ์แก่ เป็นพระแก่ แต่เขาเรียกพราหมณ์ เป็นพระแก่มา
นั่งอยู่องค์เดียวที่เรือน ที่โรงแสดงธรรม ในศาลาตาพราหมณ์เข้าไปเจอเข้า ก็ได้ใจว่า ได้พระแก่ แก่

มาก ในที่สุดก็นิมนต์มา ท่านก็มา พอมาถึงบ้านแทนที่ คือ เขานิมนต์นั่งอาสนะสูงกว่าสามแถวทั้ง 4 แทนที่ท่านจะนั่ง ก็เข้าไปกราบสามแถวทั้ง 4 องค์

ยายพรหมณีโกรธใหญ่ว่า พรหมณีแก่ ทำไมไปกราบพรหมณีเด็ก ไม่เป็นการสมควร และก็ถามว่าทำไมต้องไปกราบพรหมณีเด็กๆ ตัวเล็กๆ **พระอินทร์** พระแก่ท่านก็บอกว่า พระ 4 องค์หรือพรหมณี 4 คน มีคุณสมบัติดีกว่าฉัน ฉันต้องมีความเคารพ ต้องกราบท่าน

ยายพรหมณีก็โกรธ สั่งให้ตาพรหมณี ก็พร้อมกับยายพรหมณี 2 คนลากพระแก่ คือ พรหมณีแก่ แต่ความจริงเป็นพระ ออกไปภายนอก ชั้นไป

พอกลับเข้ามาปรากฏว่า พระแก่มานั่งที่เดิม มานั่งกราบสามแถวอีก แก่ก็โมโห ชั้นไปนอกบ้าน แล้วก็มาได้อย่างไร ลากกันแบบนั้น 3 ครั้ง เป็นอันว่าพระแก่ยังมานั่งกราบสามแถว เขาถามว่าไล่ไปแล้วเข้ามาได้อย่างไร

พระแก่คือ **พระอินทร์** ก็บอกว่า ฉันคือ **ท้าวสักกเทวราช** ความจริงไม่ใช่พระแก่ตามที่แก่ว่า แล้วก็แสดงตัวเป็น **พระอินทร์** ชัด ทำก็เลยบอกว่า สามแถว 4 องค์นี้มีอายุ 7 ปี ก็จริงแล แต่ว่ามีคุณสมบัติสูง ฉันเป็น **พระอินทร์** ยังต้องไหว้ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าท่านทั้ง 4 เป็น **อรหันต์ ปฏิสัมภิทาญาณ** เวลาเธอทั้ง 2 ทรมาน จึงเกิดความหิว ใ้การบำเพ็ญกุศลของเธอนี้ มันจะไม่ได้บุญ แทนที่จะได้บุญจะกลายเป็นได้บาป เพราะเอาพรหมณีมาทรมาน เขาเรียกพรหมณี ท่านก็พรหมณีด้วย เท่านั้นแล้วท่านก็เหาะกลับไป พรหมณีกับพรหมณีตกใจว่านี่ไม่ถึงเลยแถวตัวเล็กๆ พรหมณีตัวเล็กๆ จะเป็น **พระอรหันต์** จึงได้ถวายภัตตาหารแก่ท่าน แต่ความจริงแล้วการถวายภัตตาหารเวลานั้นท่านไม่ได้ฉันที่นั่น คือว่าใส่บาตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว แล้วก็เข้ารับบาตรเสร็จ สามแถว 4 องค์มี **บัณฑิตสามแถว** เป็นต้น เหาะขึ้นไปในอากาศ สามแถว 4 องค์ดับบินกลับ เป็นอันว่า คน 2 คนแปลกใจ

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ที่นำเรื่องนี้มาเทศน์เพราะว่า ท่านบรรดาท่านพุทธบริษัทที่นั่นทุกคน เป็นคนที่มีความดีในการบำเพ็ญกุศลมาก มีอารมณ์เคร่งครัดในการปฏิบัติทั้ง **ทาน ศีล ภาวนา** แล้วเรื่องการถวายทานนี้ กับคนที่ไม่มีความดี อานิสงส์ที่เราจะพึงได้ เกือบจะไม่มีอะไรเลย เราให้ท่านแก่คนชั่วนี้เป็น **ปาฏิปุคคิกทาน** คนชั่ว เณรชั่ว พระชั่ว นี่ผลจริงๆ มันไม่ได้อะไรเลยนอกจากจะได้ความเศร้าหมองจิต เพราะคนชั่วนี้รับไปแล้วก็ไปทำความชั่ว เราก็อาจจะนึกเสียตายเงินทองข้าวของ และอาหารที่เราให้ ไม่น่าจะไปเลี้ยงคนระยำแบบนี้เลย ใจเราก็เศร้าหมอง ใจเศร้าหมองเป็นอย่างไร **จิตเต สังกสิญฺฐุ ทุกคติ ปาฏิกังขา** พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ถ้าจิตใจเศร้าหมอง ตายแล้วไปสู่อบายภูมิ ไปสู่มุคติ มันไม่เป็นเรื่อง

ที่นี้ถ้าให้กับคนดี คนดีก็ต้องดีตามลำดับ ดีน้อยได้มีอานิสงส์น้อย ดีอย่างกลางได้อานิสงส์อย่างกลาง ดีมากมีอานิสงส์มาก ดีดีมากที่สุดสำหรับ **ปาฏิปุคคิกทาน** ก็คือถวายพระพุทธรูป มี

อานิสงส์สูงสุด ให้น้อย ให้มาก ให้ของดี ให้ของเลว ให้ด้วยความเต็มใจ ท่านก็รับ มีอานิสงส์สูงสุด จะถามว่าอย่างพระพุทธเจ้าให้อาหารเลวๆ ได้ไหม ก็ต้องบอกว่าได้ เพราะว่ามันมีเท่านั้น

อย่างกับท่านเดินทางสวนทางกับ **นางบุญทาสี** ซึ่งเจ้านายใช้ไปธุระที่อื่น **นางบุญ** ผู้เป็นทาสนี่เธอคิดว่า วันพรุ่งนี้เจ้านายจะใช้เดินทางไกล เดินไปประท้วงทางอาหารมันจะไม่มี เกิดความหิวจึงได้ทำแป้งจี๊ ก็เอาปลายข้าวตำให้ละเอียด คลุกกับรำผสมน้ำทำเป็นแผ่นปิ้ง แล้วก็ห่อขายพกเดินไป

ตอนเช้ามีดี องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา พิจารณาอุอนุนิสัยของสัตว์ว่าวันนี้จะมีใครได้บรรลุมรรคผลบ้าง องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงทราบว่า **นางบุญ** ซึ่งเป็นทาสเขากำลังเดินทางไกล วันนี้จะได้ **พระโสดาบัน**

ฉะนั้นองค์สมเด็จพระภาควันต์จึงได้พร้อม **พระอานนท์** ตอนเช้า เดินสวนทางมา เธอเห็นพระพุทธเจ้าพร้อม **พระอานนท์** มาเธอก็ดีใจว่า บางวันเรามีอาหารเราก็กินไม่มีพระจะใส่ เราเป็นทาสเขานี้ ไม่มีโอกาส เราไม่มีพระจะใส่บาตร บางวันมีพระเราก็กินไม่มีอาหาร วันนี้เรามีอาหาร แล้วก็พระก็เดินผ่านมา เราจะทำบุญกับพระ พอเดินเข้ามาใกล้เธอก็ยกมือนิมนต์ **เอวัง ติฏฐตุเต ภันเต** ซึ่งแปลว่า ขอได้โปรดหยุดยืนก่อนเถอะพระเจ้าข้า

พระพุทธเจ้าก็ทรงยืน เธอก็เอาแป้งจี๊ห่อพกมา ห่อขายพกด้วยนะ นุ่งผ้าโจงกระเบน ห่อขายพกมาแล้วจากพกมาก็ใส่บาตรพระพุทธเจ้า แล้วเธอก็ปลื้มใจในการให้ แล้วก็คิดในใจว่า พระพุทธเจ้ายอมฉันอาหารบ้านเศรษฐีบ้าง แล้วก็วังของพระราชินีบ้าง อาหารเลวๆ อย่างของเรา พระพุทธเจ้าคงไม่ฉัน ท่านจะฉันหรือไม่ฉันก็ช่างท่าน เราทำบุญได้บุญแล้ว

พอนางนึกเท่านั้น องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็มองเห็น **พระอานนท์** ไม่ต้องพูดกัน **พระอานนท์** ก็ทรงทราบ จึงได้บุผ้าสังฆาฏิลงข้างทาง พระพุทธเจ้าก็นั่ง นั่งแล้วก็หยิบแป้งจี๊มาฉัน **นางบุญ** ผู้เป็นทาสเขาก็นั่งพนมมือด้วยความดีใจพอฉันเสร็จพระพุทธเจ้าก็ทรงเทศน์ย่อยๆ เป็นอันว่า **นางบุญทาสี** เป็น **พระโสดาบัน**

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน การถวายทานกับพระหรือให้ทานคน ถ้าคนนั้นหรือพระองค์นั้น หรือเณรองค์นั้นเป็นคนดี ทานเป็นของเลวหรือของดีก็ตามก็มีอานิสงส์เลิศ **นางบุญทาสี** มีแป้งจี๊ก็คือ ปลายข้าวผสมกับรำหน่อยหนึ่งเป็นปัจจัยให้ท่านเป็น **พระโสดาบัน** แต่ว่าการถวายทานกับ (เทพหมดเพียงเท่านั้น)

พระธรรมเทศนาเรื่อง มาฆบูชา (วิธีสะเดาะเคราะห์)

แสดงเมื่อ

วันอังคารที่ 5 มีนาคม 2528

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธสฺส (3 จบ)

สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา

สจิตตปริโยทปนัง เอตัง พุทฺธานะ สาสนัง ตีติ

ณ โอกาสนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ใน **มาฆบูชา** เพื่อเป็นเครื่อง
โสรจสรองศรัทธาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล
ประจำปักษ์ คือ วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 4 จัดว่าเป็น **วันมาฆบูชา** ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงแสดง **โอวาทปฎิโมกข์** แต่ก่อนที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะฟังเทศน์เรื่อง
มาฆบูชา ก็ขอขอเรื่องราวพระสวดตอนเช้าให้ฟังก่อนว่า ที่วัดอื่นสวด **นโม** แล้วก็ **อิติปิโส** แล้ว
ก็ **พาหุง** แต่วัดนี้ต่อ **อุเทตยัญจักขุมา** แล้ว **อเปตยัญจักขุมา** แล้วก็ **มหาการุณิโก** บางที่
ท่านทั้งหลาย หลายท่านอาจจะเข้าใจสงสัยว่าทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ทั้งนี้เพราะว่าเวลานี้บรรดา
ท่านพุทธบริษัทมากท่านยังเคารพในเคราะห์กรรม ถือว่าการสะเดาะเคราะห์มีความสำคัญ ความ
จริงการสะเดาะเคราะห์นั้นมีความสำคัญ แต่สะเดาะไม่เป็นเคราะห์มันก็มากขึ้น ไปๆ มาๆ ก็ไป
สะเดาะเอาเคราะห์หมด หายเคราะห์ร้ายแล้ว จะไปสะเดาะเคราะห์ หมอเขาเรียกแปดพันไอ้
เคราะห์ หมอหมดเคราะห์ ไอ้คนสะเดาะเพิ่มเคราะห์ ไซ้ใหม่

ก็เลยมานั่งพิจารณาว่ากรรมวิธี ความจริงคำว่าสะเดาะเคราะห์ก็ดี พระเสวยอายุก็ดี นี่เป็น
กฎของกรรม โหรเขาถือว่าพระองค์นั้น พระองค์นี้เสวยอายุ นี่เป็นวิชาของโหรเขา เป็นวิชาของ
พราหมณ์ และก็หมอดูว่ามีเคราะห์ อันนี้ของเขาไม่ผิดเพราะถือว่ากฎของกรรม กรรมที่เป็นอกุศล
ให้ผลเรา มันก็ต้องมีกฎไปตามนั้น แต่วิธีการสะเดาะเคราะห์ ถ้าใช้สวดไปไปในทางที่ไม่เป็นอกุศล
เคราะห์อันนั้นก็ไม่ได้สลายตัวลงหรือไม่บรรเลง แต่ความเป็นจริงกฎของกรรมจริงๆ นะ เราทำลาย
ไม่ได้ แม้แต่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาเองก็ตรัสว่า ขึ้นชื่อว่ากฎของกรรมนี้เราไม่สามารถ
จะหลีกเลี่ยงให้พ้นได้ อย่างกับพระประมาณ 60 องค์เศษพวกนั้น ตีงฆ่าตัวตายบ้าง จ้างคนอื่น
เขาฆ่าตัวบ้าง พระพุทธเจ้าออกมาบอกว่าห้ามไม่ได้กรรมอันนี้ เพราะพวกนี้ในชาติก่อนเกิดเป็น
พราหมณ์ ฆ่าเนื้อ ฆ่าปลา ฆ่าสัตว์มาก่อน กรรมที่เป็นบาปอันนั้นมาสนอง แต่ในเมื่อพระพุทธเจ้า
ทรงทราบว่า พระพวกนี้จะต้องตายด้วยอาการอย่างนี้ ตอนนั้น องค์สมเด็จพระชินศรีจึงแสดงพระ
ธรรมเทศนาเทศน์ คือ สอนเรื่อง **กายคตานุสสติ** กับ **อสุภกรรมฐาน** ให้ทุกคนเห็นว่า ร่างกายนี้
มันเป็นของสกปรกโสโครก อันนี้เป็นสมถภาวนา และให้พิจารณาต่อไปว่า นอกจากมันจะสกปรก
โสโครกแล้ว อันนี้เป็นสมถภาวนาและให้พิจารณาต่อไปว่า นอกจากมันจะสกปรกโสโครกแล้ว มัน

ยังมี **ความไม่เที่ยง** ไม่มีการทรงตัว แยกไปทุกวัน ความสุขไม่มีประจำวัน สุขแล้วก็ทุกข์ ทุกข์แล้วมีสุข นี่เป็น **ทุกข์** ในที่สุด ร่างกายก็เป็น **อนัตตา** มันต้องพังเหมือนกันหมด

สมเด็จพระบรมสุคตทรงแนะนำว่า เธอทั้งหลายจงอย่าสนใจ อย่าถือว่าร่างกายนี้มันเป็นเรา เป็นของเรา หรือว่าเรามีในร่างกาย ร่างกายมีในเรา ถ้าถืออย่างนั้นผิด สมเด็จพระธรรมสามิสรแสดงตามความเป็นจริงว่า ร่างกายเหมือนกับเลือดเหมือนกวางเกงที่เราสวม และจิตใจก็เหมือนกับร่างกาย เลือดกวางเกงมันเก่าได้ขาดได้ เราก็เปลี่ยน ร่างกายนี้เปลี่ยนไม่ได้ ชื่อนี้ฉันใด สำหรับจิตใจเราเปลี่ยนไม่ได้ แต่เปลี่ยนร่างกายได้ ถ้าตายจากชาตินี้ ถ้าเราทำชั่ว ความชั่วเข้ามาสนองใจก็ไปอบายภูมิ เปลี่ยนจากร่างกายคนเป็นร่างกายสัตว์นรก พันอำนาจจากร่างกายสัตว์นรก ก็เป็นร่างกายเปรต พันจากร่างกายเปรต ก็เป็นร่างกายอสุรกาย พันจากร่างกายอสุรกาย เป็นร่างกายสัตว์เดรัจฉาน ขึ้นมาเป็นร่างกายมนุษย์ที่เต็มไปด้วยโทษ เต็มไปด้วยความทุกข์ ถ้าจิตใจประกอบด้วยมหากุศล ตายจากความเป็นคนพันจากร่างกายของความเป็นคน ใจก็ไปสวมร่างเทวดา ถ้าอย่างต่ำ ถ้ามีฉานสมาบัติก็ไปสวมร่างกายของพรหม ถ้าจิตสะอาดถึงที่สุดก็ไปสวมร่างกายของนิพพานร่างกายมันเปลี่ยนได้

พอองค์สมเด็จพระจอมไตรเทศน์อย่างนี้ ก็ปรากฏว่าบรรดาพระทั้งหลายเมื่อหน่ายในร่างกาย มีความรู้สึกว่าร่างกายนี้คล้ายกับสุนัขเฒ่า หรือเหมือนกับงูเฒ่าๆ ที่มาคลั่งคอยขायหนุ่มหรือหญิงสาวที่อาบน้ำแต่งตัวมาสวยๆ ความจริงเขาอาบน้ำแต่งตัวชำระร่างกายดีๆ แล้วเอาของเฒ่าไปพันคอ เขาก็รังเกียจ ความรังเกียจของเขามีขนาดนี้ หลังจากเทศน์แล้ว สมเด็จพระประทีปแก้วก็เข้าถ้ำ สั่งพระทั้งหลายว่า ตั้งแต่เวลานี้ไป ฉันจะอยู่ในถ้ำ 15 วันไม่ออก ห้ามคนอื่นเข้าพบพระก็ไม่ได้ ฆราวาสก็ไม่ได้ พระราชาที่ไหนมาก็ไม่ได้ทั้งหมด ฉันจะอยู่เฉพาะในถ้ำ 15 วัน คนที่จะเข้าได้องค์เดียวคือ พระนำอาหารไปถวาย

หลังจากองค์สมเด็จพระจอมไตรเข้าไปแล้ว บรรดาพระทั้งหลาย 60 องค์เศษก็นั่งพิจารณา ร่างกาย รังเกียจขึ้นมาก เขาเรียกว่า **นิพพิทาญาณ** หลังจากนั้นเขาก็ตัดสินใจในเมื่อร่างกายสกปรกอย่างนี้ องค์สมเด็จพระชินศรีก็ตรัสว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา ร่างกายเป็นเครื่องแต่งกายเหมือนเสื้อผ้า กางเกง เปลี่ยนจากร่างกายนี้ ถ้าจิตดีไปเป็นเทวดา จิตเป็นฉานเป็นร่างกายของพรหม ถ้าจิตเราไม่นิยมทั้งเทวดาและพรหมก็ไปนิพพาน เธอทั้งหลายจึงตัดสินใจละทิ้งร่างกายนี้ด้วยการฆ่าตัวตายบ้าง จ้างคนอื่นฆ่าบ้าง

เมื่อครบ 15 วัน องค์สมเด็จพระภาควันต์บรมศาสดาออกมาจากถ้ำ มีคนเข้าไปถามว่า **ภันเต ภควา** ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธานุภาพเจ้าข้า พระพวกนั้นต้องตายเพราะธรรมเทศนาของพระองค์ เทศน์อย่างนั้น พระองค์ทรงทราบไหมว่า เวลาเทศน์อย่างนั้น พระพวกนั้นต้องฆ่าตัวตายเองบ้างจ้างเขาฆ่าบ้าง พระพุทธานุภาพเจ้าทรงตอบว่าทราบ เขาถามว่าถ้าทราบทำไมยังเทศน์ท่านก็เลยบอกว่า ฉันจะเทศน์อย่างนั้น หรือไม่เทศน์อย่างนั้น พระพวกนี้เคยเป็นพราหมณ์

ฆ่าสัตว์มาในกาลก่อน กรรมนั้นมันเข้ามาถึง เขาต้องตายด้วยสภาพนี้แน่แต่ว่าก่อนที่เขาจะตาย ฉันทก็เทศน์ให้เขาเป็น **พระอนาคามี** บ้าง เป็น **พระอรหันต์** บ้าง จะไม่ดีกว่าหรือ

นี่รวมความว่า พระพุทธเจ้าทรงสะเดาะพระพวกนั้น ไม่ใช่สะเดาะให้หมดเคราะห์ สะเดาะให้เคราะห์ร้ายผ่านไป เหลือแต่เคราะห์ดี คือตายสะเดาะให้บรรดาพระพวกนั้นตายแล้วไปเป็น พรหมบ้าง คือเป็น **พระอนาคามี** บางท่านก็เป็น **พระอรหันต์** ไปนิพพานเลยดีกว่า ก็เป็นอันว่า เรื่องการสะเดาะเคราะห์ก็มีความสำคัญแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท จะต้องสะเดาะให้ถูกต้อง ถ้า สะเดาะไม่ถูกไม่ต้องเราเป็นคนเพิ่มเคราะห์ แต่หมอบเป็นคนหมดเคราะห์

ฉะนั้น การสวดของพระที่ให้สวดนี้ เป็นที่พระพุทธเจ้าท่านบอก เมื่อทำพิธีรับพระเคราะห์ วาระที่สาม นั้นก็หมายความว่า คนเขาทำกัน เขาเดือดร้อน ต้องทำตามพระพุทธเจ้าท่านบอก เข้า ๓ ทำได้ ถ้าเป็น **อุปฆาตกรรม** เราตัดรอนได้ถ้าเป็น **อสังกรรม** เราตัดรอนไม่ได้ **อุปฆาตกรรม** หมายถึงว่าชีวิตจะต้องตายก่อนอายุขัย เราช่วยได้ ถ้าเป็นอายุขัยใครๆ มันก็ตาย พระพุทธเจ้ายัง ต้องนิพพานถ้าอย่างนั้น ก็ต้องช่วยกันนะ ประการแรกก็คือหนึ่งให้คนเสียสวดสังข์น้อยประการที่สอง สวดสังข์ ที่เสียไปเป็นบุญเป็นกุศล บุญที่เป็นบุญกุศลนี้ ถ้ากำลังมันสูงบาปมันตามไม่ทัน

ฉะนั้น สมเด็จพระภาควันต์กัทรฐ ทรงบอก ก็ทำ ทำครั้งที่สามแล้วนะ ว่าต่อไปนี่ทำพิธีรับ พระให้ทำตามนี้

อันดับแรก บวงสรวงเชิญทำวามหาราชมาก่อน แล้วถามทำวามหาราชว่า คนที่กำลังจะ สะเดาะเคราะห์หรือรับพระเคราะห์นี้ มีโทษพิเศษ มีกรรมพิเศษอะไรบ้าง ท่านจะบอก แล้วมี วิธีแก้ไขอย่างไรเป็นกรณีพิเศษ จะบอกเฉพาะบุคคล ถ้าเหมือนกันเล็กน้อยให้ทำเหมือนกัน

หลังจากนั้นสมเด็จพระภาควันต์กัทรฐทรงแนะนำ ว่าให้ทุกคนก่อนต่อหน้ารับศีลก่อนหลังจากนั้นก็ขุมนุมนเทวดา เมื่อขุมนุมนเทวดา สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงเสด็จเป็นประธานเอง ตอนนั้นก็ทรงบอกถึงกฎของกรรมต่างๆ ของบุคคลและจะช่วยด้านการเคราะห์ หมายความว่า บรรเทาเคราะห์และก็เพิ่มความดี หมายความว่าถ้าพระเคราะห์เข้ามาเสวยอายุ ท่านบอกว่าจะตัดลง ได้อย่างต่ำ ก็คือว่าเหลือประมาณ 10 เปรอร์เซ็นต์ และต่ำกว่า 10 เปรอร์เซ็นต์ อย่างสูงจะเหลือไม่เกิน 20 เปรอร์เซ็นต์ อีก 80 เปรอร์เซ็นต์ หายไป รับโทษเพียงแค่นั้น แต่ส่วนด้านความดีให้รับเต็ม 100 เปรอร์เซ็นต์ ถ้าผลจะพึงมีมา นี่เป็นคำแนะนำของท่าน

ท่านยังบอกว่าเวลารับพระเคราะห์ ต่อไปให้พระ 21 องค์สวดให้เต็มกำลัง ทำเต็มพิธีของ พระพุทธเจ้า บทที่หนึ่ง อิติปิ โสฯ พรรณาคุณความดีของพระพุทธเจ้า ของพระธรรม ของพระอริย สงฆ์ ครบถ้วน บทนี้ถ้าฟังด้วยความเคารพจริงๆ นึกน้อมไปตามท่านจะมีคุณประโยชน์มาก บทที่ สอง พาหุงฯ เป็นบทที่พระพุทธเจ้าทรงชนะมารและศัตรูทุกประเภท ถ้าเวลาเราฟังตั้งใจฟังด้วยความเคารพ น้อมจิตไปตามนั้นว่าพระพุทธเจ้าชนะเขาประการใด เราขอชนะบ้าง บทต้นนะ หมายความว่าพระพุทธเจ้าบรรลุอุภิสกสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว มีพระธรรม มีพระอริยสงฆ์

พระองค์เสด็จไปที่ไหน สุดโต เสด็จไปได้แล้ว ไม่แพ้ใคร ไม่พลาด อันนี้เราก็น้อมจิตไปตามนั้น บทอุเทศย์ญจักขุมาฯ บทนี้เป็นบทที่พระพุทธเจ้าเกิดเป็นสัตว์นรกนึ่ง นกนึ่งทุกตัวนะ ส่วนใหญ่เขาไปติดบ่วงนายพราน แต่ตอนเข้าองค์สมเด็จพระพิชิตมารสวด อุเทศย์ญจักขุมาฯ แคล้วคลาดจากบ่วงร้ายที่ทำอันตรายชีวิต สมเด็จพระธรรมสามิสรบอกว่า จากการสะเดาะเคราะห์ คำสวดบทนี้ ถ้าเขาฟังด้วยความเคารพ เคราะห์อาจจะยังมีอยู่ จะต้องตายเพราะเคราะห์อันนั้นไม่ได้คือ แคล้วคลาดจากความตาย และเคราะห์ใหญ่สำหรับบทต่อไป อปเตตย์ญจักขุมาฯ พระจะสวดต่อเลย เพราะมันเป็นบทเดียวกัน อันนี้เป็นการตัดบ่วงในเวลากลางคืน ปลอดภัยจากบ่วงเคราะห์สำหรับบท มหาการุณิกอฯ นี้เป็นบทชนะอีกบทหนึ่ง

ก็นี่ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทเวลาฟังละก็อย่าฟังเฉยๆ ให้รู้ความหมายของการสวดของพระ วันนั้นก็เลยสั่งพระบอกว่า เอ้า ทุกวันพระเราก็ไล่เคราะห์คนไปที่ละเล็กละน้อย อย่างน้อยที่สุดละองนิตๆ ทุกๆ วันพระก็ยังมี ทั้งนี้บุคคลผู้ฟัง ฟังด้วยความเคารพ ถ้าฟังแบบนกกแว้นนกขุนทองก็เลยหัวไป ไม่ได้ติด ไม่ได้ทั้งหัวทั้งผม อันนี้เป็นเครื่องของบุคคล เวลาฟังพระสวด ฟังพระสวดนี่จริงๆ แล้วนะ รู้จักคำว่าพระ และรู้จักคำว่าสวด

วันนี้ก็ต่อไปก็จะพูดถึงอะไรละ **มาฆบูชา มาฆบูชา** จริงๆ แล้วกลางเดือน 3 แต่ปีนี้เป็นแปดสองหนก็เป็นกลางเดือน 4 กลางเดือนไหนก็ช่างเถอะ เห็นว่าไม่มีความสำคัญตรงไหน เป็นวันที่เราบูชาพระพุทธเจ้า วันนี้เป็นวันที่พระพุทธเจ้าแสดง **โอวาทปาฏิโมกข์** เรื่องประวัติฯ ความ เป็นมาต่างๆ ก็ไม่มีความสำคัญมาก คือว่า

อันดับแรกขอว่าย่อๆ พระที่มาประชุมกันวันนั้นไม่มีการนัดหมายกันเลยต่างคนต่างมา ประการที่สอง พระที่มาแล้วทั้งหมด เป็นพระที่พระพุทธเจ้าทรงบวชให้เองทั้งหมด และก็ ประการต่อไป องค์สมเด็จพระจอมไตรทรงแสดง **โอวาทปาฏิโมกข์** เอาว่ากันย่อๆ แบบนี้ ก็แล้วกันในประวัติฯ ว่ากันไปประโยชน์มันก็น้อย เอาแค่นี้ๆ กัน จำนวนพระเท่าไรไม่บอก เดี่ยวมันเป็นหอย ไข่ใหม่ ปีก่อนนี้เทศน์แล้วเอาไปเล่นหอยกันหมดไข่อยุ่ยๆ มันก็เสือกออกมาเสียด้วยระยำ เป็นบ้าเป็นบอ ปีนี้ไม่เทศน์ละ ไม่บอกจำนวน เดี่ยวหอยมันจะกิน เลขมันไม่เหมือนกันไข่ใหม่

รวมความว่า **โอวาทปาฏิโมกข์** ของพระพุทธเจ้าที่เทศน์ มีความมุ่งหมายว่า เมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบรรลุลูกอภิเชกสัมมาสัมโพธิญาณปีแรก คือกลางเดือน 6 มาถึงเดือน 8 ท่านจึงได้เทศน์โปรด **ปัญจวัคคีย์** ฤาษีทั้ง 5 เมื่อวันเข้าพรรษา หลังจากนั้นถ้าท่านผู้ใดฟังเทศน์จบ เป็น **พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี** และก็ **พระอรหันต์** พระพุทธเจ้าให้บวชและก็ส่งไปทันที เธอทั้งหลายจงไปช่วยกันประกาศพระศาสนาโปรดสัตว์ผู้มาใหม่และมีบัพพัตถ์ว่า อย่าไปในที่เดียวกัน 2 องค์ ต้องแยกกันไป เป็นกลุ่มเล็กๆ เวลานั้นศาสนาใน **ประเทศอินเดีย** เขามีมาก พราหมณ์มันเยอะ ก็ไปช่วยกันประกาศที่โน่นบ้าง ประกาศที่นี่บ้าง ผลที่สุด เวลาว่าจะถึงกลางเดือน 3 พระมีเป็นจำนวนพัน คนที่ฟังเทศน์มีความเคารพ ใน

พระศาสนาขององค์สมเด็จพระภาควันต์มีจำนวนแสน ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าบวชพึ่งเทศน์จบ เป็น **พระโสดาบัน** ส่งเลย ไม่ต้องเรียนอะไรกันอีก

พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และ พระอรหันต์ ท่านสอนไม่ผิดถ้าสอนผิดก็ไม่ใช้ พระอริยเจ้า ถือว่าไม่ต้องเรียนอะไร เข้าใจแล้ว เข้าใจเบื้องต้น **พระโสดาบัน** เข้าใจ เข้าใจขั้น **พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์** เข้าใจตามขั้นของตัว ต่างคนต่างก็ไปสอน อย่างน้อยคน เป็น **พระโสดาบัน** นี้ก็เป็นที่พอใจแล้ว ครั้นเมื่อกลางเดือน 3 ทุกองค์ต่างคนต่างก็มาเฝ้าองค์ สมเด็จพระประทีปแก้ว โดยไม่มีการนัดหมาย

สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็พิจารณาว่า ตามธรรมดากลางเดือน 3 นี้และการบรรลุก อภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณใหม่ๆ พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ที่ผ่านมา จะต้องแสดง **โอวาทปาฏิโมกข์** เหมือนกันหมด ฉะนั้นองค์สมเด็จพระบรมสุคตจึงเรียกพระเข้ามาพร้อมกันตามเวลา จึง แสดง **โอวาทปาฏิโมกข์** แนะนำคำสอนว่าพวกเธอทั้งหลายที่ไปสอนเขาเนี่ย คำสอนอาจจะกลั่นกัน ไปบ้างตามความสามารถตามความรู้ คือตามความที่เป็นพระอริยเจ้า เข้าใจแค่ไหนก็สอนแค่นั้น แต่มันไม่ผิด อย่างน้อยๆ ที่สุดก็สอนล่างสุด **พระโสดาบัน** อันนี้ไม่ผิดแน่ เมื่อการสอนเขาต้องมุ่ง **สังโยชน์** คือความเป็นพระอริยเจ้า

จะมานั่งดูถูกดูหมิ่นว่าฆราวาสเป็นพระอริยะไม่ได้เนาะ เวลานี้พระผู้ฆราวาสเขาไม่ได้เนาะ เยอะ เวลานี้ปริมาณจริงๆ และคุณสมบัติ กำลังของพระย่อยน้อยกว่าฆราวาส เพราะจะมาพิสูจน์ กันได้ที่พระที่เก่งกว่าฆราวาสนะมีเป็นจำนวนน้อย ฆราวาสที่เก่งกว่าพระมีจำนวนมาก จะพิสูจน์ ได้จากพระที่มาเจริญพระกรรมฐานด้าน **มโนมยิทธิ** อันนี้รู้ชัด ชาวบ้านเขาไปที่หลังไปไกลลิบ คล่องแคล่วอีก พระบางองค์ไม่ได้อะไรเลย เกมโกหกด้วย โกหกกว่าได้อย่างนั้นได้เนี่ย ใ้ได้ถ้าได้ จริงนะ เขาไม่มาหรอก เขาไม่โง่มาเกิน เพราะการสอนแบบนี้เป็นการสอนความรู้เล็กๆ น้อยๆ ใน พระพุทธศาสนา ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่จริงๆ คือการเป็นพระอริยเจ้า

คำสอนวันนั้น พระพุทธเจ้าทรงเตือนว่า เธอทั้งหลายเวลาที่จะไปสอนเขาให้ยึดหลักๆ 3 ประการนะ คือ

1. **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** จังอย่าทำความชั่วทุกอย่าง ว่าแนะนำให้คนทุกคนไม่ทำความชั่วทุกประเภท ทั้งฝ่ายศีลและฝ่ายธรรม
2. **กุสลัสสูปสัมมา** จงทำแต่ความดี
3. **สจิตตปริโยทปนัง** ทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลส และลงท้าย ทรงยืนยันว่า
4. **เอตัง พุทานะ สาสนัง** พระพุทธเจ้าทุกองค์สอนอย่างนี้เหมือนกันหมด

ฉะนั้นขอบรรดาพุทธสาวกขององค์สมเด็จพระสุคต นี้เวลานั้นเหลือไม่เต็ม 10 นาที และ พวกเราวันนี้จะปฏิบัติอย่างไร วันนี้ปรากฏว่าพวก **ทาลาน** ก็มาเยอะ หลายจังหวัด จาก ต่างประเทศ ในกรุงเทพฯ ก็มา ที่ไหนก็มา ก็ปรากฏคนที่มาทุกคนนี้ ความจริง **วันมาฆบูชา** ทุก

วัดเขาก็ทำกัน จะทำที่ไหนก็ได้แต่ทุกคนตั้งใจมาที่นี่ซึ่งเป็นศรัทธาแท้ ถ้ามาด้วยศรัทธาแท้แบบนี้ ก็ไม่ไร้ผล ที่วัดอื่นก็ไม่ไร้ผล ที่นี่ก็ไม่ไร้ผล ขอบรรดาท่านพุทธศาสนิกชน ตั้งใจปฏิบัติตามนี้คือ

1. **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** ไม่ทำความชั่วทั้งหมด ความชั่วที่หยาบและที่เล็กที่สุดโดยเบื้องต้นที่เราจะต้องทำคือ คีล 5 ทุกคนจงอย่าละเมิดคีล 5 พยายามเอาชนะความชั่วที่จะทำลายคีล 5 ให้ได้ การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต การยึดถือเอาทรัพย์สินสมบัติที่เจ้าของเขาไม่ให้ ละเมิดสิทธิในความรักของบุคคลอื่น การพูดไม่ตรงจากความเป็นจริง การดื่มสุราเมรัย ทั้งห้าประการนี้ มันเป็นความเลวที่พระพุทธเจ้าเรียกว่า **ปัญจเวร** ถ้าเราละเมิดข้อใดข้อหนึ่งในคีล 5 อย่าลืมนะบางท่านบอกอีก 5 ตัวมันดิ่งไว้ มันไม่ดิ่ง ละเมิดข้อใดข้อหนึ่ง มันดิ่งลงอบายภูมิอย่างนี้กว่าอีก 4 ข้อยังจะดิ่งเราไว้ เขาไม่ดิ่งหรอก เหมือนกับเราที่มีลูกประสัก 5 ลูก ถ้าลูกใดลูกหนึ่งมันหลุดลงไป น้ำมันเข้า อีก 4 ลูกมันไม่ได้ช่วยอุด มันอุดที่รูของมัน อีรูนั้นมันไม่อุด เขาไม่ย้ายไปอุดที่อื่น เรือมันก็จมได้ฉันใด ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อันดับแรก ให้ตั้งใจไม่ละเมิดคีล 5 ข้อต่อไป

2. **กุสลัสสูปสัมปทา** ตั้งใจทรวงไว้ซึ่งความดี คือ ทรวงคีล 5 ให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง และยอมรับนับถือในพระไตรสรณาคมน์ คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์

3. ทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลสการทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลสให้ทำเป็นขั้นๆ เป็นตอนๆ อยู่ๆ อย่าเพิ่งเป็น **พระอรหันต์** เสียเลย แต่บางคนเป็นได้นะ บางคนนี่ปั๊บปั๊บเป็นอรหันต์ทันทีนี่นะเป็นได้ เราไม่มั่นใจในกำลังของเรา ก็ค่อยๆ ตัด ตัด ตามขั้นตามตอน

อันดับแรก จับอารมณ์ของ **พระโสดาบัน** ก่อน จะขอพูดถึงอารมณ์ของ **พระโสดาบัน** ที่คนที่เป็นจริงๆ คนที่เขาเป็น **พระโสดาบัน** ก็ดี **พระสกิทาคามี** ก็ดี สองอันดับ เขามีอารมณ์อย่างนี้ วัดใจตัวเองนะ คือ

1. เคารพพระพุทธเจ้าด้วยความจริงใจ เคารพพระธรรมด้วยความมั่นคงเคารพพระสงฆ์ด้วยความมั่นใจ

2. ฆราวาสมีคีล 5 บริสุทธิ์ พระมีคีล 227 บริสุทธิ์ เณรมีคีล 10 บริสุทธิ์แค่ศีลบริสุทธิ์

3. กำลังใจของบรรดาท่านพุทธบริษัท ทั้งพระ ทั้งเณร ทั้งฆราวาส มีจิตต้องการจุดเดียวคือ **นิพพาน** มีความรู้สึกว่าการเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดีไม่เป็นของดีสำหรับเรา เราจะต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราต้องการจุดเดียวคือนิพพาน

อารมณ์แค่นี้เป็นอารมณ์ของ **พระโสดาบัน** กับ **สกิทาคามี** ถ้าเพียงแค่นี้นะ บาปอกุศลทุกอย่างที่ผ่านมาแล้วทั้งหมด ไม่มีโอกาสให้ผลกับเรา คำว่าให้ผลคือเมื่อตายไปแล้วไม่สามารถจะนำเราเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานได้อีก และไอ้เศษของบาปเก่าๆ มันยังเล่นงานเรา ถ้ายังมีร่างกายถึงแม้จะเป็นอรหันต์แล้วก็ตาม เศษบาปเก่าคือ

1. **ปาณาติบาต** ทำให้เราป่วย

2. **อทินนาทาน** ทำให้ของเสียหาย

3. **กาเมสุมิจอาจารย์** ทำให้คนในปกครองต่อต้าน

4. **มูสาวาท** พุดอะไรใครเขาไม่ยากเชื่อ แล้วก็

5. **สุราเมรัย** ชาติก่อนดื่มสุราเบาๆ เกิดชาตินี้ปวดหัวมาก เป็นโรคปวดหัวบ่อยๆ ถ้าดื่มสุราอย่างกลาง เป็นคนบ้างเป็นหมาบ้าง คือเดินตรงทางบ้างเดินไม่ตรงบ้าง นอนปะปะตามทางบ้าง อย่างนี้เกิดมาชาตินี้เป็นโรคเส้นประสาทถ้าดื่มสุราอย่างหนักคือ แยกที่นอนหมา คือเมาแป้แบบนี้ เกิดมาชาตินี้เป็นคนบ้า

และก็จะอย่างนี้ว่าทำความดีขนาดนี้ โทษประเพณีทำไมจึงมี นั่นเป็นความชั่วชาติก่อน เรายังต้องรับผลอยู่

แต่ว่าความดีของชาตินี้ที่เราทำ คือว่ารักษากำลังใจของ **พระโสดาบัน สกิทาคามี** ให้ทรงตัวไว้ เราจะเป็น **พระโสดาบัน** หรือไม่เป็นนะไม่สำคัญ อย่าไปนึกว่าเราต้องการญาณโน้น ญาณนี้เป็นพระอริยเจ้าชั้นนั้นชั้นนี้ ถ้านึกอย่างนี้เจ็ง ไม่ได้เป็น มันจะเป็นหรือไม่เป็นอย่าไปสนใจ สนใจอย่างเดียวคือ

หนึ่ง เราเคารพพระพุทธเจ้า เคารพพระธรรม เคารพพระอริยสงฆ์ ให้มันแน่นอน ใช้ปัญญาอย่าเคารพอย่างคนโง่ เคารพคนมีปัญญา ใช้ปัญญาพิจารณาเสียก่อน ถ้าปัญญามันไม่ใช่เดี๋ยวก็น่าสงสัย เดียวกระโดดไปที่นั่น เดียวกระโดดไปที่นี้ดีไม่ดีก็อะไรละ ใจลืมหูลืมใจ เข้ามาก็โผล่ไปอีก ใจแบบนี้ถือมงคตื้นเขินยังไม่ถึงพระอริยเจ้า พระอริยเจ้าชั้น **พระโสดาบัน** นี้เขาไม่โดดแล้ว เขามีความมั่นคงทรงตัว ลัทธิใด วิถีใด เข้ามาก็ตามมี เขาถือว่าเขาพอ

แล้วก็ประการต่อไป เราก็มีศีลบริสุทธิ์ ได้ศีลบริสุทธิ์ทำให้คนเราไม่ยากไม่จน คนที่มีศีล 5 บริสุทธิ์นะ ไม่จนเงิน มันใช้เฉพาะกิจ เงินใช้นอกกิจพิเศษนี้ไม่มีจะใช้เฉพาะเวลาเฉพาะกิจที่มีความจำเป็น เงินมันพอใช้แน่ จนขนาดไหนก็พอใช้แน่

และประการต่อไป จิตใจต้องการ **พระนิพพาน** นี้อารมณ์มันเป็นสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่นั่งอยู่ที่นี่ ส่วนใหญ่ได้ **มโนมยทธิ** แล้ว อันนี้ก็ทำโรมากเราสามารบไปถึง **นิพพาน** ได้นี่

กำลังจิตใจขั้นต้นที่องค์สมเด็จพระศพลกล่าวไว้ว่า **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** เราไม่ทำความชั่วทุกอย่าง คือ ไม่ละเมิดศีล 5 **กุสลัสสูปสัมปทา** ทำความดี คือทรงศีล 5 ให้ครบถ้วน และก็ต่อไปทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลส ก็คือ เคารพ พระพุทธเจ้า เคารพพระธรรม เคารพพระอริยสงฆ์ เพราะทั้งสามประการนี้ ท่านไม่มีกิเลส เราเอาจิตเกาะท่าน กิเลสมันก็เกาะเราไม่ไหวเหมือนกัน แล้วทรงศีล 5 ให้บริสุทธิ์

หลังจากนั้น ถ้าอารมณ์ของ **อนาคามี** ถ้าใครจะมีก็ลองฟังดู เหลือเวลาอีกนาทีเดียว อารมณ์ของ **อนาคามี** ก็คือ

1. ตัดความโกรธได้ทั้งหมด ขึ้นชื่อว่าความโกรธชนิดหนึ่งไม่มีในใจ แต่การแสดงอำนาจนั้นต้องมี แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ทรงใช้พระพุทธเจ้าทรงใช้ **นิคคัยหะ ปัคคัยหะ** ท่านไม่โกรธ แต่บริวาร

ทำผิดก็ลงโทษ ช่มชู้ลงโทษ นี่ต้องทำ เป็นการยับยั้ง และถ้าใครทำความดี ทรงสรรเสริญ ถ้าอย่างนี้
ถือว่าเขาโกรธไม่ได้ แต่จิตจริงๆ มันไม่โกรธ

2. ความต้องการในเพศตรงข้าม ไม่มีความรู้สึก วิธีปฏิบัติก็ไม่ต้องอธิบายขึ้นอธิบายก็ไม่
ต้องกินข้าวกันละ

ต่อไปอารมณ์ของ **พระอรหันต์** อารมณ์ของ **พระอรหันต์** หนึ่งยานิตเดียวของกล้วยๆ
อาจจะเป็นกล้วยพลาสติกก็ได้นะ ถูกกัดไม่เข้า อารมณ์ **พระอรหันต์** หนึ่งง่าย ๆ ของไม่ยาก คือ

มีความรู้สึกเฉยต่ออาการทั้งหมด **สังขารุเปกขาญาณ** เห็นคนท่านก็เฉย เห็นสัตว์ก็เฉย
ผู้ชายเห็นผู้หญิง พระที่เป็น **อรหันต์** เห็นผู้หญิงสาวสวยๆ มันเคยรักไอ้คนแบบนี้ ท่านก็ไม่รัก ท่าน
ไม่เกลียด เห็นคนที่รูปร่างหน้าตาไม่ดีแต่งตัวเลอะเทอะ ก็ไม่รักแล้วก็เกลียด คำว่ารักด้วย
กามารมณ์นะ แต่เมตตามีสอง เมตตากรุณานี้สูงมาก แต่ไม่ใช่กามารมณ์ เพราะฉะนั้นกามารมณ์ไม่
มี

ทีนี้ หากว่าไอ้อาการต่างๆ มันเกิดขึ้นกับเรา โรคภัยไข้เจ็บ ท่านก็เฉย คำว่าเฉยนี้
หมายความว่า จิตใจเฉย มันอยากจะป่วยก็ป่วย รักษาหายไหม ต้องรักษารักษาพระพุทธรูปเจ้ายัง
รักษา ยังไม่ถึงเวลาตาย ต้องรักษา เป็นการระงับเวทนา เวลาที่รักษา โรคมันจะหายก็หาย ไม่หาย
ก็ช่างมัน จิตใจไม่เป็นทุกข์ มันเฉยหมด **พระอรหันต์** นี้ อารมณ์เป็นสุขตลอดเวลา ไม่มีจำกัด หลับก็
เป็นสุข ตื่นก็เป็นสุข ร้อนก็เป็นสุข หนาวก็เป็นสุข ไม่มีอะไรสะเทือน คำว่าสุขของท่าน ไม่เกี่ยวข้องกับ
อารมณ์ไม่เกี่ยวข้องกับอาการ เป็น **นิรามิสสุข** สุขเฉยๆ

นี่รวมความว่า **พระอรหันต์** มีความรู้สึกอย่างเดียว คือเฉย ใครเขาต่อก็เฉยจิตมันเฉย ใคร
เขาชม จิตมันก็เฉย ไอ้อาการทางร่างกายอาจจะแสดงออกอะไรก็ตาม แต่มีการยับยั้ง ไม่มี
ความรู้สึกอะไรหมด แต่ความเมตตาปรานีสูงส่งมากเมตตา คือความรัก มีความปรารถนาให้เขา
เป็นสุข อันนี้หนัก กรุณาความสงสารอะไรหนอที่สามารถจะทำให้คนเป็นสุขได้ พยายามทำแม้แต่
ตัวเองจะตาย ป่วยป่วยไข้ไม่สบาย ก็พร้อมสงเคราะห์ถ้าคนดี ถ้าคนเลวท่านก็เฉย ท่านไม่เกลียด
และท่านก็เฉย ขึ้นสงเคราะห์ คนเลวสงเคราะห์ไปไม่มีประโยชน์ คนจะลงนรกสงเคราะห์คนก็ต้อง
ลงนรก มันลงหนักขึ้นนะ ไม่ใช่ลงเบาลง ถ้าขึ้นสงเคราะห์มันมันไม่ชอบใจ มันก็โกรธ **พระอรหันต์**
ไปเลยอเวจีเป็นอันดับแรก คำอีกที่ลงโลกันต์ไปเลยถ้าขึ้นเข้าใกล้ก็แย

เพราะฉะนั้นความเมตตากรุณาของ **พระอรหันต์** มีสูงส่งมาก แต่ว่าอาการของท่านเฉย
ใครจะลงนรกท่านก็เฉย มันอยากลงก็ลงไปตามใจมัน ใครอยากไปสวรรค์หนุนเลย ไอ้หมอนี่ชอบดี
หนุนให้ไปอยู่สวรรค์มากๆ ถ้าอยากไปพรหม หนุนต่อไป สวรรค์กับพรหมท่านก็ว่าดี แต่พระอรหันต์
ท่านก็ยังไม่ชอบใจไม่ชอบใจไม่ใช่โกรธ เห็นว่าน้อยไป ควรจะไป **นิพพาน** เสียเลย มีทางใดหนุนได้
ก็ให้ไป

นี่ละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เลยไปแล้วเวลา ฉะนั้นการที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาแสดง **โอวาทปาฏิโมกข์** ต้องการให้พระแนะนำให้เสมอกัน ไปสอนให้เหมือนกัน คือไปที่ใดก็ตาม แนะนำให้ทุกคนไม่ทำความชั่วทุกอย่าง สอง แนะนำให้ทำความดี สาม ทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลส

ฉะนั้น คำแนะนำจากองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐีวันนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท อันดับแรก ดึงอารมณ์ของ **พระโสดาบัน** ไปก่อนแบกกลับไปบ้านเอาใส่เก็บไว้ในใจอย่าให้มันลืมนะ

1. เราเคารพพระพุทธเจ้า เคารพพระธรรม เคารพพระอริยสงฆ์ด้วยความจริงใจ เราเคารพในพระสงฆ์ไม่ใช่เคารพตัวพระ คนที่บวชเป็นพระสงฆ์ทุกคนนะ ถ้าไอ้คนไหนมันเลว อย่าไปไหว้มัน อย่าให้ข้าวมันกิน เอาข้าวให้หมาที่บ้านกินดีกว่า มันทำลายพระศาสนา นี่อย่าไปไหว้มัน อ่าให้กิน ให้กินแต่เฉพาะพระที่มีศีลาจารวัตรดี ๆ อย่าไปสนับสนุนคนทำลายพระศาสนา ไม่ใช่เห็นว่าห่มผ้าเหลือง จำเป็นต้องให้ จำเป็นต้องไหว้ อันนี้ผิด ไม่ใช่เคารพในพระศาสนาจริงต้อง

- 1.1 ดูศีลาจารวัตรก่อน ความประพฤติปฏิบัติก่อน
- 1.2 มีความโลภไหม
- 1.3 มีการอาฆาตไหม
- 1.4 หลงตัวเอง หลงในทรัพย์สินไหม

ถ้าสี่ประการนี้มี อย่าให้กินแม้แต่น้ำข้าว ให้หมาที่บ้านกินมีประโยชน์กว่ามันยังเผ้าขโมย อย่างน้อยที่สุดมันก็มี ความจงรักภักดี นี่สำหรับพระสงฆ์นะ มองกันให้ดี อย่าให้ส่งเดช มักจะให้กันส่งเดช ชั่วช่างชืดช้ำสงฆ์ นี่ศาสนา มันจะพังแล้วต่อไป

2. ศีล 5 เก็บไว้ประจำในใจ

3. จิตหวังตั้งใจกันอย่างเดียวคือนิพพานจิตตั้งใจนิพพานนี่ คือหมายความว่าคือหนึ่ง เห็นว่ามนุษย์โลกนี้เป็นทุกข์ เราไม่ต้องการ เทวโลกกับพรหมโลกเป็นสุขจริง เราไม่ต้องการสุข ไม่นาน เราต้องการนิพพาน

อันนี้เป็นอารมณ์ของ **พระอรหันต์** คือ ถ้าทรงอารมณ์พระโสดาบันแล้วให้ก้าวไปสู่อรหันต์เลย อย่าไปมัวไล่ **พระสกิทาคามี อนุาคามี** ถ้ากำลังใจของบุคคลใด **พระโสดาบัน** นี้ยังมีความรักในระหว่างเพศ ยังมีการแต่งงานนะ แต่อารมณ์ซ้ากว่าคนธรรมดา ความโกรธก็ซ้าลงมาหน่อยหนึ่ง ความรักก็มีความเนือยลงมาหน่อยหนึ่ง ความอยากจรรวย การขยันหมั่นเพียร จะถือว่าโลกไม่ได้ แต่ความโลภก็ไม่กวนใจ ความหลงก็กวนเล็กน้อย

สำหรับ **พระอนุาคามี พระโสดาบัน** นี้ทรงศีล 5 **โสดาบัน** กับ **สกิทาคามี** นี้ทรงศีล 5 คนที่มีกำลังใจเข้าถึงอนุาคามีบรรคเบื้องต้น คนประเภทนี้ ชมราวาสศีล 5 ไม่พอกับความต้องการ ต้องการศีล 8 ถ้าจิตต้องการศีล 8 ด้วยความจริงใจแล้วเราหวังต้องการศีล 8 โดยเฉพาะวันไหนมีการละเมิดศีล 8 ไม่สบายใจ นี่เริ่มเข้า **อนุาคามีบรรค**

สำหรับ **พระอรหันต์ พระอรหันต์** นี้ ฆราวาสเป็นได้แค่ **อรหันตมรรค** คือไม่หลงใหลใน **รูปฌาน** และไม่หลงใหลใน **อรุฌาน** ตัด **มานะ** ตัดการถือดีถือตนจิตตัดอารมณ์ฟุ้งซ่านใน อารมณ์ต่างๆ สำหรับ **อวิชชา** ยังตัดได้ไม่ละเอียดนัก คือยังมีความรู้สึกว่าร่างกายนี้ยังมีประโยชน์ อยู่บ้างบางส่วน โลกยังมีประโยชน์อยู่บ้างบางส่วน อันนี้เป็น **อรหันตมรรค** สำหรับ **อรหันตผล** แล้ว เห็นว่าโลกทั้งหมดไม่มีความหมายเลย ร่างกายไม่มีความหมาย ร่างกายเราไม่มีความสำคัญ ร่างกายบุคคลอื่นไม่มีความสำคัญ ทรัพย์สินต่างๆ ไม่มีความสำคัญ มนุษย์โลก เทวโลกพรหมโลก ไม่มีความสำคัญ คนทุกคนไม่มีความสำคัญที่ร่างกาย คนทุกคนไม่มีความสำคัญที่ทรัพย์สินหรือฐานะคนทุกคนที่เข้ามาหาไม่มีความสำคัญที่ใจดีหรือใจเลวเท่านั้น อารมณ์ของ **อรหันตผล**

เอาละบรรดาท่านพุทธศาสนิกชน ตะบันเทศน์ไว้มาก อีก 5 ชั่วโมงก็ไม่จบขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้ อาตมภาพขอตั้งสัตยาธิษฐานอังกุณพระศรีรัตนตรัย มี พระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และ สังฆรัตนะ ทั้ง 3 ประการขอจงอภิบาลบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ให้มีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านมีความประสงค์สิ่งใด ก็ขอให้ได้สิ่งนั้น สมความปรารถนาทุกประการ อาตมภาพรับประทานวิสาขนามาใน **มาฆกถา** ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอิวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนาเรื่อง อารมณฺ์พระโสดาบัน

แสดงเมื่อ

วันพุธที่ 31 กรกฎาคม 2528

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา

สจิตตปริโยทปนัง เอตัง พุทธานะ สาสนัง ตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ในปญญาภิกขาธิ อานิสงส์แห่ง การทำบุญ เพื่อเป็นเครื่องไสรจสงของศรัทธาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทนานบตีทั้งหลาย ได้พร้อม ใจกันมาบำเพ็ญกุศลในวันเข้าพรรษาวันนี้ ความจริงบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ที่มานั่งที่นี่ รู้สึกว่ามากันในแดนไกลต่างจังหวัดเป็นอันมาก เพราะอาศัยว่าบรรดาท่านทั้งหลายมีความเคารพ ในองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นสำคัญ และก็นี่เป็นวันสำคัญวันหนึ่งในพระพุทธศาสนา ที่ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติว่า บรรดาภิกษุทั้งหลาย เมื่อวันแรม 1 ค่ำ เดือน 8 คือ หลังจากกลางเดือนไปแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วทรงมีพระพุทธรูปบัญญัติ ให้บรรดาภิกษุสงฆ์ ทั้งหลายอยู่จำพรรษา 3 เดือน คำว่า พรรษา และ วัสสา นี้ก็แปลว่า ฤดูฝน ในขณะที่ฝนตกชุกนี้อยู่ในที่ใดที่หนึ่ง 3 เดือน

ทั้งนี้ก็เพราะว่าการที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะทรงบัญญัติข้อนี้บรรดาภิกษุ สงฆ์ทั้งหลายที่มีความเคารพ หรือว่าคิดถึงองค์สมเด็จพระชินศรี ต่างคนก็เดินไปเดินมาในเวลาฝน ตกหนักก็ดี ข้าวกล้าเขาขึ้นแล้วก็ดี ผักทั้งหลายงอกงามแล้วก็ดี พระทั้งหลายพวกนี้ไปเหยียบข้าว เขาบ้าง เหยียบผักเข้าบ้าง เกิดความเสียหาย เขาได้ขอร้ององค์สมเด็จพระจอมไตรว่าพระทั้งหลาย เหยียบทำของของเขาเสียหาย

ฉะนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรจึงมีการนัดหมายว่าหลังจากแรมค่ำหนึ่งเดือน 8 ไปแล้ว ให้ บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายอยู่จำพรรษา คืออยู่ที่ใดที่หนึ่งก็ได้ อยู่ในวัดก็ได้ อยู่ในบ้านก็ได้ อยู่บ้าน ร้างก็ได้ อยู่ป่าช้าก็ได้ อยู่ป่าชุกก็ได้ แถบบาลีบางส่วนบอกว่า อยู่โพรงไม้ก็ได้ อยู่ในตุ่มก็ได้ **อาจารย์ประสาน** ในตุ่มทำอะไร เดี่ยวพวกนี้เห็นเหมือนปลาเอาไปกินละก็ คือว่าตามบาลีท่าน ว่าอย่างนั้น อยู่ที่ไหนก็ได้ที่บ้านเรือนก็ได้

ก็รวมความว่าการจำพรรษาของพระ นี้บรรดาท่านพุทธบริษัท น่าจะเข้าใจได้ด้วยนะ ว่า พระพุทธเจ้าท่านทรงบอกว่า อยู่ในวัดก็ได้ อยู่บ้านเรือนก็ได้ อยู่บ้านร้างก็ได้ อยู่ป่าช้าก็ได้ อยู่ป่าชุกก็ได้ อยู่โคนโพรงไม้ก็ได้ อยู่ในตุ่มก็ได้

ฉะนั้นถ้าเป็นการบังเอิญว่ามีพระบางส่วน ถึงเวลาเข้าพรรษากลับวัดไม่ทันหรือมีความ ป่วยไข้ไม่สบาย ถ้าไปอยู่จำพรรษาอยู่นอนบ้านใดบ้านหนึ่ง ละก็อย่าเพิ่งไปตำหนิท่าน แต่ขึ้นไป

ตำหนิท่าน ท่านปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ไปตำหนิท่านเข้าท่านไม่ผิด เราเป็นคนผิด กลายเป็นคนผิดไปไหนอบายภูมิเขาวาง ไปเมื่อไรก็ได้ คำว่าอบายภูมิก็หมายถึงนรก เป็นต้น เขายอมรับเรา ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเข้าใจตามนี้ไว้ด้วย ความจริงอาตมาก็ 2 เดือนกว่า เพิ่งจะมาเทศน์วันนี้ ลองเทศน์ดู เสี่ยงมันใช้ไม่ได้มานาน แล้วก็พูดคล่องจริงๆ ประมาณสัก 10 วันเท่านั้นเอง นอกจากนั้นพูดไม่ได้

ตอนนี้ไปก็ขออธิบายความเป็นมาแก่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายว่า การที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า แนะนำให้พระสงฆ์จำพรรษาเวลา 3 เดือน เป็นการอยู่สงบ และเวลานั้นองค์สมเด็จพระทรงแสดงวิธีปฏิบัติสมาธิ ก็เตือนพระว่า ในขณะที่ไม่พบตถาคต ให้ปฏิบัติตามคำแนะนำของตถาคตจึงได้กล่าวว่า **บุคคลใดเห็นธรรม บุคคลนั้นชื่อว่าเห็นตถาคต** ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้เห็นตถาคตเองก็ตาม ถ้าปฏิบัติตามคำแนะนำของตถาคต เธอก็ถือว่าเห็นตถาคตตลอดเวลา

และในตอนหนึ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ว่า อานนท์ ทูกรอานนท์ บุคคลใดเกิดในสมัยที่ตถาคตมีชีวิตอยู่ แต่ว่าบุคคลนั้นไม่เคยเจริญ **พุทธานุสสติกรรมฐาน** เลย บุคคลนั้นแม้จะเกาะชายสังฆาฏิตถาคตอยู่ก็ตาม ตถาคตถือว่าคนนั้นไม่เคยเห็นตถาคตเลย นั่นก็หมายความว่า นั่งเกาะชายสังฆาฏิท่านตลอดวันตลอดคืน พระพุทธเจ้าถือว่าไม่เคยเห็นท่านเลย ท่านตรัสอีกว่า อานนท์ ทูกรอานนท์ บุคคลใดเกิดทันสมัยที่ตถาคตมีชีวิตอยู่ก็ตาม หรือว่าตถาคตนิพพานไปแล้วก็ตาม ถ้าบุคคลผู้เจริญ **พุทธานุสสติกรรมฐาน** เป็นปกติ ตถาคตถือว่าบุคคลผู้นั้นนั่งเกาะชายสังฆาฏิตถาคตอยู่ ที่สมเด็จพระบรมครูตรัสอย่างนี้ก็หมายความว่า ถ้าเกาะชายสังฆาฏิหรือนั่งจับขาจับแขนท่านอยู่แต่ไม่เคยนึกถึงพระพุทธเจ้าดีประการใด บุคคลนั้นก็ถือว่าไม่เห็นพระพุทธเจ้าถือว่าไม่เคยปฏิบัติความดี

แต่บุคคลใดเกิดทันท่านก็ตาม ท่านนิพพานไปแล้วก็ตาม นึกถึงความดีของพระพุทธเจ้าก็ถือว่านึกใกล้ท่าน คำว่าความดีก็คือหมายความว่า ละความชั่วประพฤติความดี ฉะนั้นเวลานี้อาตมาก็ยังป่วยไม่หาย ป่วยหนักมา 2 เดือนเศษจนกระทั่งพูดไม่ได้ ไอ่ วันนี้ก็ลงเทศน์เป็นวันแรก จะใช้เสียงได้ตลอดหรือไม่ก็ไม่ทราบ

ในเมื่อพระพุทธเจ้าท่านป่วยหนักตอนปลงอายุสังขาร เวลานั้นองค์สมเด็จพระพิชิตมารไม่เทศน์พระสูตร ไม่เทศน์ชาดกเทศน์อย่างเดี๋ยวจึงคือ **ศีล สมาธิ ปัญญา** เวลานั้นอาตมาก็ยังป่วยเหมือนกัน คือใช้กำลังกายเดินได้เพียงแค่ว่า 2 วัน ถ้าจะเทศน์ในขั้นสุดท้ายของพระศาสนานั้นคือ **สังโยชน์** ถามว่าจะตายหรือยังบอกไม่รู้ ตายหรือไม่ตายก็ช่าง ถ้าตายเสียก็เลิกพูด ถ้าไม่ตายก็พูดต่อไป แต่ขึ้นชื่อว่าชีวิตไม่ควรจะมีความประมาท

ฉะนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัทที่มีความเคารพในองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าถ้าเราเคารพแต่ว่าจันนี้ไม่ได้มีประโยชน์ ทุกคนต้องมีความเคารพพระพุทธเจ้า มีความเคารพพระพุทธเจ้า

แต่ไม่ปฏิบัติตาม จะเกิดประโยชน์อะไรที่องค์สมเด็จพระจอมไตรตรัสว่า คนที่เกาะชายสังฆาฏิตถาคตอยู่ แต่ไม่เคยเจริญ **พุทธานุสสติกรรมฐาน** ก็เหมือนไม่เห็นเลยข้อนี้ฉันใด ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายหากว่าเราเองมีความเคารพในพระพุทธรูป แต่ไม่เคยปฏิบัติตามก็ไม่มีประโยชน์เหมือนไม่เห็นท่านเหมือนกัน

ที่นี้การเคารพพระพุทธรูปจริงๆ ก็ต้องจัดเป็นชั้นๆ คือบุคคลที่มีบารมีไม่เข้าขั้นประการหนึ่ง บุคคลที่มีบารมีเข้าขั้นบารมีต้นประการหนึ่ง บุคคลที่มีบารมีเข้าขั้นประเภทกลาง บารมีกลางประเภทหนึ่งเรียกว่า **อุปบารมี** บางคนที่มีบารมีเข้าขั้น **ปรมัตถบารมี** คือ บารมีสูงสุดก็ประเภทหนึ่ง แต่ว่าคนจะมีบารมีเช่นไรก็ตามที่ วันนี้ขอเทศน์ในจริยาของ **ปรมัตถบารมี** คือว่าทุกคนที่มาวันนี้หลายคนบอก ต้องการนิพพาน

การต้องการพระนิพพาน นี้เขาทำกันอย่างไร ไม่ใช่ต้องการปาก ปากบอกว่าอยากจะไป **พระนิพพาน** แต่ละเมียดคิด มันไป **พระนิพพาน** ไม่ได้ สวรรค์ก็ไปไม่ได้ นี่จริยาของบุคคลทั้งหลายที่จะไป **นิพพาน** ได้ ต้องปฏิบัติเบื้องต้นของ **นิพพาน** ก่อน เบื้องต้นที่จะเข้า **นิพพาน** ได้ ก็เรียกว่า **พระโสดาบัน** พอได้ยินศัพท์ว่า **พระโสดาบัน** บางท่านก็หวังว่ามันยากเกินไป

ความจริงอารมณ์ของ **พระโสดาบัน** นะยากสำหรับคนเลว แต่ว่าง่ายสำหรับคนดี จำไว้ด้วยนะ วันนี้ไม่ได้เทศน์ดำกันนะ **ท่านปลัด** ดำไม่ได้ ปลัดมาเดี่ยวจับเดี่ยวปลัดกลับไปเองก็ไปจับเอ๊ย ไม่ใช่ เอ๊ย ไม่ได้มาว่ามาดำกัน คือพูดตามความเป็นจริงว่า อารมณ์ของ **พระโสดาบัน** นะยากสำหรับคนเลว แต่ว่าง่ายจริงๆ สำหรับคนดี **พระโสดาบัน** นี้เป็นไม่ยาก คนที่จะเป็น **พระโสดาบัน** ได้ก็

1. มีปัญญาผู้สักตามความเป็นจริงว่า ชีวิตนี้มันต้องตาย **ท่านปลัด** จะตายหรือไม่ตาย ถ้าใครไม่นึกว่าตายมันก็เลวเต็มที่ คนทุกคนเกิดมาต้องตาย ถ้าเราลืมความตายของเรา จงจำว่าเราเป็นคนเลวมาก เพราะว่าทุกวันทุกเวลาเราเดินเข้าไปหาความตาย

2. **พระโสดาบัน** คิดว่าเราจะตาย การตายนี้มันไม่แน่ จะไปดีหรือไม่ชั่วเราไม่แน่ เราก็เลือกไปได้ อันดับแรกก็ยึดพระพุทธรูป ยึดพระธรรม ยึดพระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่ง คำว่ายึดเป็นที่พึ่งนี้ไม่ใช่ไปนั่งนึกอย่างเดียว คือนึกถึงความดีของพระพุทธรูป นึกถึงความดีของพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธรูป นึกถึงความดีที่พระอริยสงฆ์สาวกนำคำสั่งสอนของพระพุทธรูปมาบอกเรา ว่าท่านมีความดียอมรับนับถือด้วยความจริงใจไม่เสื่อมคลาย ไม่สงสัย นี่คือข้อที่ 2 มันก็ไม่ยาก

2. **สี่สัพพตปราชญ์** เฉพาะฆราวาสรักษาศีล 5 ให้บริสุทธิ์ เท่านั้น **พระโสดาบัน** ก็ดี **สภิกาคามี** ก็ดี มีอารมณ์เท่านั้น รวมความว่าที่พระพุทธรูปตรัสว่า **พระโสดาบัน** **พระสภิกาคามี** **สำคัญที่ศีล** **พระอนาคามีสำคัญที่สมาธิ** คือศีลแรงแล้วตั้งแต่พระโสดาบัน ต้องมีสมาธิเข้มข้น **พระอรหันต์สำคัญที่ปัญญา**

รวมความว่า อันดับแรกเรายึดอารมณ์ **พระโสดาบัน** ไว้ก่อน ถ้าเรายึดอารมณ์ **พระโสดาบัน** ไว้ก่อน ชาตินี้มีหวัง **นิพพาน** แน่ แล้วเมื่อเรายึดอารมณ์ **พระโสดาบัน** ได้แล้ว ในที่สุดเราก็ยึดอารมณ์ **พระอรหันต์** เป็นของไม่ยาก ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัทจงใช้ปัญญา มีสติสัมปชัญญะให้มันสมบูรณ์พอควร คำว่าพอควรนั้นมันก็มีบ้าง ไม่ลืมบ้างเป็นของธรรมดา ได้รับความตายนี้ ต้องนึกถึงทุกลมหายใจเข้าออก คือว่านึกได้ พอนึกขึ้นมาเมื่อไรคิดว่า เราเดินเข้าไปหาความตายทุกลมหายใจเข้า ทุกลมหายใจออก ลมหายใจเข้าเราก้าวเป็นก้าวที่หนึ่ง คือก้าวขาขวา ไปหาความตาย หายใจออกเหมือนก้าวขาซ้ายเดินเข้าไปหาความตายก้าวแบบนี้บ่อยๆ ไม่ช้าก็ถึงความตายแน่นอน เราต้องตายแน่

แต่เมื่อคิดถึง ความตายแล้ว จงอย่ากระทำให้เศร้าหมอง ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา แล้วก็พิจารณาตามความเป็นจริง ว่าการเกิดนี้มันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ถ้าเราเห็นว่าการเกิดเป็นสุข ยังไกล **นิพพาน** มาก คำว่าหวัง **นิพพาน** นี้ยังไกลมากเหลือเกิน อีกก็สองไขยกัปเราจะพึงถึง ความจริงฯ แล้วการเกิดของคนมันเต็มไปด้วยความทุกข์ ทุกข์ภายนอกไม่มีมา ก็มีทุกข์ภายในคือทุกข์ภายในร่างกายเรา ความหิวมันก็เป็นทุกข์ ความป่วยไข้ไม่สบายก็เป็นทุกข์ ความปรารถนาไม่ค่อยจะสมหวังมันก็เป็นทุกข์ ทุกข์มันประจำเราอยู่แล้ว ถ้าเราเห็นว่ามันไม่ใช่ทุกข์ มันเป็นสุข และโลกนี้เต็มไปด้วยความสุข นั่นก็แสดงว่า เราโง่มาก **นิพพาน** เขาไม่คบคนโง่ **นิพพาน** เขาคบคนฉลาด

อันดับแรกต้องมองเห็น **อริยสัจ** เบื้องต้นว่า โลกนี้มันเต็มไปด้วยความทุกข์ในเมื่อเห็นความทุกข์ เราทำให้เศร้าหมองไหมถ้าทำให้เศร้าหมองหุดหู่ก็ใช้ไม่ได้ ก็จัดว่าเป็นคนเลวเกินไป ในเมื่อเราอยู่ในห้วงของความทุกข์ เราต้องต่อสู้กับความทุกข์ ถือว่าความที่เราต้องเกิดมาเพื่อแสวงหาความทุกข์อย่างนี้ เพราะเราโง่ เรายอมเป็นทาสของ **กิเลสตัณหา อุปาทาน** และ **อกุศลกรรม** มาในชาติก่อนๆ เราจึงเกิด ถ้าเราไม่ยอมเป็นทาสของ **กิเลสตัณหา อุปาทาน** มาในชาติก่อนๆเราก็ไปนิพพาน

กิเลส ก็แปลว่า ความเศร้าหมองของจิต แปลอย่างนี้ ฟังยาก **กิเลส**ต้องแปลว่า อารมณ์ชั่วของจิต จิตชอบความชั่ว อยากได้ความชั่วๆ มาเป็นสมบัติของเรา ความอยากเกิดขึ้น

อุปาทาน อุปาทานนี้แปลว่า ยึดมั่น ถือมั่น มันมีความยึดมั่น ถือมั่นแน่นอนว่า ใจของชั่วเป็นของดี ต้องเอามาเป็นของเราให้ได้

อกุศลกรรม ทำอย่างคนโง่ อกุศลก็แปลว่าโง่ ก็แสวงหาอาการชั่วๆ ทำสิ่งที่ชั่วให้เกิดกับเรา เพราะอาศัยความชั่ว 4 ประการครอบงำจิต เราจึงมาเกิดใหม่เราจึงมีความทุกข์อย่างนี้

ในเมื่อชาตินี้เรามีความฉลาดและปรารถนา **พระนิพพาน** เราก็จะต้องพยายามทิ้งอารมณ์ของความชั่ว แต่พอเราอยู่ภายใต้อำนาจของความชั่ว คือร่างกายของเราก็ปล่อยมันไปชาติหนึ่ง ถือว่าร่างกายเหลวๆ อย่างนี้ จะมีชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย **กิเลสตัณหาอุปาทาน**มันจะบังคับ

อย่างไร ถ้าไม่กินวิสัยเราจะผิมนั้นได้เราก็ยอมทำ ถ้าสิ่งใดที่เราจะผิมนั้นได้ เราไม่ยอมทำตามมัน นั่นก็คือว่าเราจะมุ่งเอา **พระนิพพาน** เป็นสำคัญ

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมุ่ง **พระนิพพาน** คือยึดพระพุทธเจ้ายึดพระธรรมยึดพระอริยสงฆ์เป็นสำคัญ อันดับแรก ให้มีความมั่นใจสำหรับพระสงฆ์ เอาเฉพาะพระอริยสงฆ์สงฆ์ทั่วไปนี้ไม่ได้ ดีไม่ดีจะลาก **ท่านปลัด** ลงนรกไปหรืออย่างไร สอนให้ฆราวาสละโลกโมโหสันไถ้พระตันไปโลกเอง ไปเชื่อท่านเข้าก็ลงนรกด้วยนะซี นี่มีเยอะนะ ไกลๆ บ้าน **ท่านปลัด** นี้ ไกลๆ บ้านนี้ก็มี วัดนี้ก็มีอย่างอาตมาเป็นต้นนะ

ก็รวมความว่า ต้องมองดูเฉพาะพระอริยเจ้า พระสงฆ์ทั่วไปห่มจีวรนี้ไม่แน่นัก เพราะอาตมาเป็นพระยอมทราบ เราดูพระอริยะท่าน พระอริยะตั้งแต่ **พระโสตาบัน** ขึ้นไป ท่านไม่ยอมทำบาปแล้ว

ที่นี้ต่อไปก็ยึดศีลเป็นกำลัง ทำไมจะต้องมีศีล ศีลแปลว่า ปกติ เพราะปกติเราไปปราบคนให้ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า เมื่อกี้กล่าวกันว่า

พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้าขอยึดถือพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง

ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ ขอเข้าพระธรรมเป็นที่พึ่ง

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ ขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง

เราว่าอย่างนั้น เราว่าด้วยความจริงใจหรือเราโกหกพระพุทธเจ้า โกหกพระธรรม โกหกพระอริยสงฆ์ เราบอกว่ายอมรับนับถือท่านต้องนับถือด้วยความจริงที่นี้พระท่านว่าอย่างไร ว่าญาติโยมทั้งหลาย พระพุทธเจ้าท่านว่าอย่างนี้ ว่าเธอทั้งหลาย ถ้าต้องการตถาคตเป็นที่พึ่ง ปกติเธอก็ต้องปฏิบัติอย่างนี้ คำว่าศีลนี้ก็แปลว่าปกติ คือปกติตลอดวันตลอดเวลา ต้องทำอย่างนี้ คือ

1. **ปาณาติปาตา เวรมณี** ขอเธอจงอย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อย่าทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน
2. **อทินนาทานา เวรมณี** พวกเขาจงเว้นจากการลักการขโมยทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่น
3. **กาเมสุมิจฉาจารา เวรมณี** จงเว้นจากการละเมิดความรักของบุคคลอื่น
4. **มูสาวาทา เวรมณี** จงเว้นจากการพูดเท็จ
5. **สุราเมรยมัชฌมปมาทัฏฐานา เวรมณี** จงเว้นจากการดื่มสุราและเมรัยเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

ท่านก็ลงท้ายว่า **สีเลนะ สุกตัง ยันติ** ถ้าบุคคลใดปฏิบัติได้อย่างนี้ มีชีวิตอยู่ก็มีความสุขตายไปแล้วก็มีความสุข **สีเลนะ โภคัสทปทา** ถ้าปฏิบัติได้อย่างนี้ชีวิตอยู่ก็ทรัพย์สมบัติก็สมบูรณ์บริบูรณ์ไม่บ่บ่พร่องตายไปแล้วมีทรัพย์มากไปเกิดใหม่ **สีเลนะ นิพพุตัง ยันติ** ถ้าปฏิบัติได้อย่างนี้ถึงพระนิพพานง่าย นี่พระพุทธเจ้ายืนยันอย่างนี้

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย การที่ประกาศตนว่าเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ เขาดูกันที่ศีล เฉพาะอย่างยิ่งฆราวาสศีล 5 ศีล 5 นี้คลุมถึง **พระโสดาบัน** และ **พระสกิทาคามี** **พระโสดาบัน** ก็ดี **สกิทาคามี** ก็ดี รักษาแค่ศีล 5 ท่านพวกนี้ยังมีการแต่งงาน ยังมีความรักในระหว่างเพศ ยังมีความอยากรวบ แต่ไม่โกงใคร ยังมีความรักในระหว่างเพศ แต่ไม่ละเมิดข้อกาเมอยู่ในขอบเขตของศีล และก็ยังมีความโกรธแต่ไม่ฆ่าใคร **พระโสดาบัน** ไม่ใช่ไม่โกรธโกรธท่านก็โกรธ **พระโสดาบัน** และ **สกิทาคามี** นี้ยังโกรธ จะไปหาว่าไม่โกรธไม่ได้เขามิแต่เขาไม่ฆ่าใคร **พระโสดาบัน** และ **สกิทาคามี** ยังมีความหลง แต่ไม่ลืมความตาย แต่บรรเทา

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ฉะนั้นท่านทั้งหลายต้องการพระนิพพาน วันนี้ก็ขอมอบบันไดขั้นแรกแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท เพื่อไปนิพพานไปปฏิบัติตาม **สังโยชน์ 3** ประการ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ ใ้ที่กล่าวว่า **นิพพาน ปัจจัยใหญ่** ต่างๆ สังเดช ไปไม่ได้หรอก ก็หมายความว่า

จงอย่าลืมความตายของชีวิต คิดว่าชีวิตนี้เราจะต้องตาย แล้วก็จงอย่าคิดว่าความตายจะมีแก่เราเมื่อแก่ บางคนบอกว่าแก่ พอแก่แล้วก็ตาย ยังไม่แก่ไม่ตายแต่คนที่มีความประมาทแก่แล้ว ก็ยังไม่อยากตาย เจ็บร่อแร่ๆ หายใจออกครั้งหนึ่งไม่ออกครั้งหนึ่ง ก็ยังไม่อยากตายนะ **ท่านปลัด** มีไหม ดีไม่ดีไอ้หมอระยาเขาจะตายดันเลือกเอาเครื่องช่วยหายใจมาช่วยอีก นั่นหมอมันระยา หรือใจ นี้ไอ้คนจะตาย มันไม่อยากตายนะ โทษหมดไปส่งเดชนะ แต่ความจริงไอ้เจ้านั้นนะนี่ชีวิตของเขาอย่าไปห่วงมันเกินไปชีวิตนะ ต้องห่วงถ้ามันคืออยู่เราห่วงเพื่อทรงความดีถ้ามันถึงวาระจะตาย ก็เชิญมันตาย พระพุทธเจ้าว่าอย่างไร ว่าเธอทั้งหลายจงอย่าคิดว่าความตายจะเข้ามาถึงเราในวันพรุ่งนี้ ให้คิดว่าความตายอาจจะถึงเราประเดี๋ยวนี้ไว้เสมอ เพื่อจะได้มีความไม่ประมาทคิดว่าพรุ่งนี้ความตายจะมาถึงเราวันนี้ก็สร้างคุณแล้ว เมื่อความตายมาถึงจริงๆ ก็ลง **อเวจี** ไป ถ้าคิดว่าเราอาจจะตายเวลานี้ เราก็จะต้องคบความดีตลอดเวลา

ความดีที่เราจะคบไม่มีอะไรหรอก ศีลเป็นเรื่องสำคัญ คนที่จะเคารพพระพุทธเจ้าจริง พระธรรมจริง พระอริยสงฆ์จริงหรือไม่ เขาดูกันที่ศีล ขึ้นชื่อว่าพ่อแม่เป็นที่รักของลูก ลูกมีความเคารพในพ่อแม่ และพ่อแม่สั่งสอนตักเตือนประเภทไหน ลูกที่มีความรักเคารพในพ่อแม่ต้องปฏิบัติตามนั้น ถ้าลูกคนไทยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อแม่ ลูกคนนั้นเป็นอกตัญญูไม่เคารพพ่อแม่จริง ข้อนี้ฉันได้เมื่อ **คนทั้งหลายที่ประกาศตนว่า เป็น พุทธมามกะ คือ เป็นคนที่ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรมและพระอริยสงฆ์** แต่ว่าในเมื่อตนเองไม่สามารถปฏิบัติในศีล 5 ได้ **คนนั้นชื่อว่าไม่นับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์จริง** การกล่าวว่ **พุทธัง อัมมัง สังฆัง สรรณัง ศัจฉามิ** ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่งอันนี้เป็นถ้อยคำที่โกหก โกหกตัวเองด้วย **โกหกพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์** ผลร้ายก็จะมีกับเรา คือเราก็มีความประมาท คิดว่าเรากลัวดีแล้ว แต่เราไม่ได้ทำดี คนกลัวดีแต่ไม่ทำดี ตายแล้วไปไหน ตายแล้วก็ไปอบายภูมิ

รวมความว่า เวลามันเหลืออีก 8 นาที ไข่หรือไข่ไก่ ไข่ไก่เปิดไม่ถึงนะ มันเหลืออีก 3 นาที นี้ เขาเอาไข่เป็นมาวางไว้ ทีแรกก็คิดว่าอะไร อ้อ นาฬิกามันเหมือนไข่เปิด เอ๊ะเอาอะไรมาวางไว้ มัน เคลื่อนตลอดเวลา รวมความว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทวันนี้เราจะเทศน์อะไรกัน เทศน์อารมณ์ **พระ โสดาบัน** อย่างเดียวพระพุทธเจ้าท่านป่วยหนัก ท่านเทศน์ **ศีล สมาธิ ปัญญา** พวกเราถ้าจะเทศน์ เฉพาะ **ศีล สมาธิ ปัญญา** กว้างๆ อาจจะไม่เข้าใจ เพราะการเทศน์นี่อย่างไรๆ พระสงฆ์ก็ดู พระพุทธเจ้าไม่ได้ การเทศน์ของพระพุทธเจ้าของท่านฟังไม่ยาก ตอบง่าย ๆ รู้จิตใจคนคนนี่ชอบพูด อย่างไหนเข้าใจ พระพุทธพูดอย่างนั้น สำหรับพระสงฆ์ทั้งหลายก็เหมือนกับยาหม้อใหญ่ ต้องว่ากัน เดาเดไปว่าเป็นกลางๆ

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายจงอย่าประมาทในชีวิต จงคิดถึง **เปสการี** เวลา มันเหลืออีก 3 นาที มันจะพอหรือไม่พอ **เปสการี** นี้เมื่ออายุ 16 ปีพระพุทธเจ้าทรงไปโปรดครั้งหนึ่ง แล้วก็ทรงเทศน์ว่า **เธอทั้งหลายจงอย่าประมาทในชีวิต จงอย่าคิดว่าความตายจะเข้ามาถึง เราในวันพรุ่งนี้ ให้คิดว่าความตายจะถึงเราวันนี้ไว้เสมอ** เมื่อฟังแล้วชาวบ้าน ผู้ใหญ่กลับ เทศน์หายหมดก็ **เปสการี** เด็กสาวอายุ 16 ปี คนเดียวที่จำได้ เธอกลับไปบ้านเธอก็ปฏิบัติตาม พระพุทธเจ้าสอน รักษาศีล 5 เป็นปกติ มีความกตัญญูรู้คุณของบิดามารดาโดยครบถ้วนทุกวัน ไม่ ขาด

อีก 3 ปีต่อมา เข้าใจว่าตอนนั้นเธออายุย่างเข้า 19 ปี ตอนเข้ามีดสมเด็จพระชินศรีที่ตรวจ คุปนิสัยของสัตว์ เป็น **เปสการี** โผล่ขึ้นชัด ก็ทรงตกพระทัยว่าเด็กหญิงคนนี้เมื่อ 3 ปีเราพบกันแล้ว ครั้งหนึ่ง แต่ว่าเทศน์แล้วจะมีอะไรเกิดกับเธอ ก็ทราบบว่าตอนสายวันนี้ เธอจะต้องตายก็พิจารณา ต่อไปว่า ถ้าเธอจะต้องตายถ้าเราไม่ช่วย เธอจะมีสติแน่นนอน หรือไม่แน่นนอนก็ทราบบว่า ถ้าไม่ช่วยมี สติไม่แน่นนอน จะไปสวรรค์ก็ได้ ไปนรกก็ได้ ถ้าเราไปช่วย เธอจะมีสติแน่นนอน แน่นนอนหมายความว่า ตายจากคนจะไปเกิดบนสวรรค์ **ชั้นดุสิต** ทันที แล้วสมเด็จพระชินศรีก็ทรงพิจารณาว่า จะพูด อย่างไม่รู้ เธอจึงจะเข้าใจ ก็ทรงทราบบว่า ถ้าถามปัญหา 4 ข้อเวลาเหลือนาทีเดียว ก็เสด็จไป

เมื่อ **เปสการี** เข้ามาแล้ว สมเด็จพระประทีปแก้วก็ถามว่า ภคินี ดูกรน้องหญิง เธอมาจาก ไหน เธอตอบว่าไม่ทราบพระเจ้าข้า ถามว่าเธอจะไปไหน เธอก็ตอบว่าไม่ทราบพระเจ้าข้า ท่านถาม ว่าเธอไม่ทราบหรือ เธอตอบว่าทราบพระเจ้าข้าท่านถามว่าเธอทราบหรือ เธอตอบว่าไม่ทราบพระ เจ้าข้า การตอบแบบนี้คล้ายเป็นการล้อเลียนพระพุทธเจ้าญาติโยมผู้ใหญ่ที่อยู่ในที่นั้นมากก็พากัน ด่าเด็กพระพุทธเจ้าก็ยกมือห้ามว่าถามเขาก่อน

แล้วสมเด็จพระชินวรย้อนถามว่า การที่ตถาคตถามเธอว่ามาจากไหน เธอตอบว่าไม่ทราบ หมายความว่าอย่างไร เธอก็ตอบว่าการที่หม่อมฉันมาจากบ้านพระองค์ย่อมทราบแล้ว แต่ว่าไม่ ทราบ หม่อมฉันหมายความว่าพระองค์ถามว่าก่อนจะเกิดมาจากไหน หม่อมฉันไม่ทราบ ซึ่ง พระพุทธเจ้าก็ยอมรับว่า สาธุ ดีแล้วถูกแล้ว

คำถามว่า เธอจะไปไหน เธอตอบว่าไม่ทราบ หมายความว่าอย่างไร เธอก็ตอบว่าเธอเกิดแล้ว ตายแล้วจะไปสวรรค์ ไปนรก หม่อมฉันก็ไม่ทราบพระเจ้าข้าพระพุทธเจ้าก็ยอมรับ

คำถามว่า ตถาคตถามว่าเธอทราบหรือ เธอตอบว่าไม่ทราบ หมายความว่าอย่างไร เธอก็ตอบว่าไม่ทราบนั่นหมายความว่าไม่ทราบว่าตายเมื่อไร เช้า สาย บ่าย เย็น ตายดี ตายชั่ว ตายกลางคืน กลางวันไม่ทราบ พระพุทธเจ้าก็ยอมรับ

พระพุทธเจ้ายอมรับ เธอไม่ทราบหรือ เธอตอบว่า ทราบ หมายความว่าอย่างไรเธอตอบว่า ทราบว่าจะต้องตายแน่ ชีวิตอยู่ไม่ได้ สมเด็จพระจอมไตรให้สาธุการ 4 วาระ เธอเป็น **พระโสดาบัน**

หลังจากนั้นเธอไปแล้ว พ่อกำลังทอหูกนั่งหลับ คอยลูก มือหนึ่งจับพืมมือหนึ่งจะฟุ้งกระสวย ลูกไปสายเกินไป เหนื่อยก็เหนื่อย หิวก็หิว เลยนั่งหลับตาพืมลูกสาวเดินไปไม่ทันสังเกต กระทบปลายพืม พอปปลายพืมไหว พ่อตื่นขึ้นมา ใ้ก่อนจะหลับ ตั้งใจจะฟุ้งกระสวย ก็เลยฟุ้งกระสวยไปโดยแรง เลยไปถูกอกลูกสาวล้มถึงแก่กรรม ตายไปเกิดใน **สวรรค์ชั้นดุสิต**

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท ขึ้นชื่อว่าความตายที่องค์สมเด็จพระธรรมสามีสอบอกว่า ไม่นั่นอนนักรู้ ให้ทุกคนคิดว่า ความตายอาจจะถึงเราในวันนี้อย่าง **เปสการี** คือมีความไม่ประมาท ชีวิตคิดถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าสอนไว้เสมออย่างนี้ทุกคนจะมีความสุข

ฉะนั้นเวลานี้เวลามันบอกหมดเวลาแล้ว ขอบรรดาสาวกขององค์สมเด็จพระประทับแก้วจงอย่าคิดว่าท่านมีอายุน้อย หรือบางท่านมีอายุมาก คิดว่ามากก็ตามแหละ แต่ว่ายังไม่ตายนั้นไม่ถูก ให้คิดว่าความตายอาจจะมีแก่เราในวันนี้ไว้เสมอ จิตตั้งคิดไว้ว่า

1. เราจะยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์แน่นอน
2. จะมีศีล 5 ครบถ้วนบริบูรณ์ทุกเวลา

ตามที่ **ทิมารูอุบาสก** กราบทูลสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไปถามว่า **ทิมารู** เธอมีความมั่นใจนับถือในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม พระสงฆ์แล้วใช่ไหม **ทิมารู** ก็บอกว่าใช่เจ้าข้า พระพุทธเจ้าถามว่าเธอมีความต้องการให้ศีล 5 อย่างพระอริยเจ้าต้องการแล้วใช่ไหม **ท่านทิมารู** บอกว่ามั่นคงในศีลแล้วเจ้าข้าพระพุทธเจ้ายืนยันว่า เธอมีความเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์จริงมีศีล 5 บริสุทธิ์จริงอย่างนี้ เธอเป็น **พระโสดาบัน** เต็มขั้น **พระโสดาบัน** นี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายพระพุทธเจ้าถือว่าเป็นผู้เข้าถึงกระแส **พระนิพพาน** ทุกคนถึง **พระโสดาบัน** ในชาตินี้แล้วเมื่อไร จิตใจส่วนหนึ่งคิดว่าถ้าเราตายเมื่อไรเราไม่ต้องการเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดาหรือพรหม จุดที่เราจะไปจริงๆ ก็คือ พระนิพพาน

พระกรรมเทศนาเรื่อง ถัมมจักกัปปวัตตนสูตร

แสดงเมื่อ

วันพฤหัสบดีที่ 1 สิงหาคม 2528

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสุปสัมปทา

สจิตตปริโยทปนัง เอตัง พุทธานะ สาสนัง ตีติ

ณ โอกาสบัดนี้อาตมาภาพจะแสดงพระสังฆกรรมเทศนา ในทางไปแห่งพระนิพพาน เพื่อเป็นเครื่องไสรจสงของคศรัทธาบาารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบตีทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำปักษ์ คือวันเดือน 8 แรม 1 ค่ำ (หรือขึ้น 1 ค่ำอะไรกันแน่หว่า **อาจารย์ยกทรง** ยังไม่แก่แกล้งลิ้ม) เพื่อเป็นเครื่องไสรจสงของคศรัทธาของพุทธบริษัททั้งหลาย วันนี้เป็นวันสำคัญในพระพุทธศาสนาวันหนึ่งคือเป็นวันที่พระพุทธเจ้าแสดง **ถัมมจักกัปปวัตตนสูตร** ถือว่าเป็นวันเปิดพระพุทธศาสนาวันแรก และการแสดง **พระถัมมจักกัปปวัตตนสูตร** ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นปัจจัยได้ **พระอัญญาโกณฑัญญะ** ได้ดวงตาเห็นธรรม

วันนี้ก็จะขอเทศน์เรื่อง **ดวงตาเห็นธรรม** เป็นอันดับต้น เพราะการเทศน์ขององค์สมเด็จพระทศพลในวันนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านต้องปฏิบัติตามเพราะการเจริญพระกรรมฐานของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่บอกว่าไม่มีผล ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะฝันคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระทศพล ฟังแล้วไม่ยอมเข้าใจ ใ้ลูกศิษย์ก็ไม่เข้าใจ ใ้ครูก็ไม่เข้าใจ **ไ้ยกทรง** ก็ไม่เข้าใจ **อ้อยกทรง** อยู่นี้เหวอนี้ **อาจารย์เงินเงินเงิน** ไม่ใช่ **ยกทรง** ยกทรงผู้หญิง (หัวเราะ) ไม่จำ

มีรวมความว่า พระพุทธเจ้าเทศน์วันนั้นมีความสำคัญอย่างนี้ คือว่า ภิกขเวดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงละส่วนสุด 2 อย่าง คือ 1. **อัตตกิลมถานุโยค** 2. **กามสุขัลลิกานุโยค** เพราะว่าส่วนสุด 2 อย่างนี้ การปฏิบัติของเธอถ้าเขาจิตเข้าถึงไม่มีผลในการปฏิบัติ คือไม่บรรลุมรรคผล

คำว่า **อัตตกิลมถานุโยค** นะทรมาณเกินไป นั่งกรรมฐานแช่ิม คิดชั่วโมง คิดเวลา อันนี้ไม่มีผล

กามสุขัลลิกานุโยค ย่อหย่อนเกินไปเวลาที่ปฏิบัติอยากได้ออยายนั้นอยากได้อั้ตัวอยากนี่มันเป็นต้นหา เราปฏิบัติแล้วตัดต้นหาแต่ไปมีต้นหาเสียก่อนมันก็ไม่ได้ ก็รวมความว่าเครียดเกินไปก็ดี ย่อหย่อนเกินไปอยากได้เกินไปก็ดี ไม่มีผลขององค์สมเด็จพระทศพลตรัสว่าต้องปฏิบัติเป็น **มัชฌิมาปฏิปทา** คือทำจิตกลางๆ คือพอสบายๆ ใ้คำว่า **มัชฌิมาปฏิปทา** นะปฏิบัติแต่จิตมันไม่เครียด ถ้าอารมณ์ใจสบายๆ นี่มันมีผล คือการปฏิบัติกรรมฐาน ต้องรู้ชั้นของ

กรรมฐานด้วยว่าเราต้องการอะไร ต้องมีความต้องการก่อน ไม่ใช่จะไปนั่งสมาธิตะบ๊ิตะบันนั้นไม่มีทางหรอก ตั้งตั้งใจว่าวันนี้ เวลานี้ จุดนี้ เราต้องการ **พระโสดาบัน** หรือ **สกิทาคามี** หรือ **อนาคามี** หรือ **พระอรหันต์** ทำให้เข้าถึงจุด

ที่วันนี้จะขอเทศน์เรื่อง **ดวงตาเห็นธรรม** คือ คุณสมบัติ ของ**พระโสดาบัน** ที่ พระพุทธเจ้าทรงเทศน์ แล้ว **ท่านโกณฑัญญะ** บรรลุอมรรคผล องค์สมเด็จพระทศพลเทศน์วันนั้นนั้นมี มรรค 8 มี **สัมมาทิฏฐิ** เป็นเบื้องต้น มี **สัมมาสมาธิ** เป็น ปริโยสานเทศน์ 2 ข้อจบมรรค 8 จบ หรือไม่จบ เกว่าจบไหม มรรค 8 นี้ว่ากันไม่ถึง 8 ข้อบางคนไม่เข้าใจ

ความจริง **มรรค 8** จริงๆ ได้แก่ **ศีล สมาธิ ปัญญา** คัดออกมาแล้วกับทหนึ่งเป็น **ศีล** บทหนึ่งเป็น **สมาธิ** อีกบทหนึ่งเป็น **ปัญญา** แต่ว่าท่านใช้ **ปัญญา** ขึ้นต้น คือ **สัมมาทิฏฐิ** อันนี้ต้องเข้าใจ ไม่ใช่ไปว่ากันถึง 8 อย่าง **มรรค 8** ตัวนี้เราทำกันอยู่แล้ว เวลาที่บรรดาท่านพุทธบริษัทที่นั่งทุกคนเวลานี้ กำลังทำ **มรรค 8** เวลาที่ทุกคนมี **ศีล** ตั้งใจฟังเทศน์ ตั้งใจถวายทาน ตั้งใจถวายพระ เป็น **สมาธิ** มี **ปัญญา** คือ พิจารณาตามคำสั่งสอนในพระธรรมเทศนา เป็น **ปัญญา** เรามีพร้อมแต่ ว่าใช้ให้กันถูก ใช้ให้ถูกเฉพาะเบื้องต้น จับจุดของ **พระโสดาบัน** ก่อน เราไปนิพพานได้แน่ คำว่า **ดวงตาเห็นธรรม** คือ **พระโสดาบัน พระโสดาบัน** ก็ดี **สกิทาคามี** ก็ดี นี่ปฏิบัติกันไม่ยาก มัน ของง่าย ๆ นั่นก็คือว่า

1. มีความรู้สึกที่ชีวิตนี้ มันต้องตาย ถ้าเราไม่คิดอย่างนี้เราก็งงเกินไป
2. ไม่สงสัยในความดีของพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ ยอมรับนับถือ แน่นนอน
3. **ศีลัตตปราชมาส** มีศีล 5 เกร่งครัด เฉพาะฆราวาส สามเณร และพระต้องปฏิบัติตาม

ศีลของตนแค่นี้ องค์สมเด็จพระทศพลกล่าวว่าท่านผู้นั้นเป็น **พระโสดาบัน** ความจริง **พระโสดาบัน** ก็ดี **สกิทาคามี** ก็ดี ปฏิบัติแค่ **อนุสสติ** เท่านั้นไม่ต้องไปนั่ง **สมาธิ** ให้มันเมื่อยหลัง เมื่อยแขนก็ได้ แต่ว่า **สมาธิ** นี้ต้องมี คำว่า **สมาธิ** ก็แปลว่า การตั้งใจ เราตั้งใจตามความเป็นจริง ตามความรู้สึกคือมี **ปัญญา** ควบด้วยว่าชีวิตนี้มันต้องตาย จำไว้ แล้วก็ตั้งใจไว้ว่า เราจะยอมรับนับถือพระพุทธเจ้าพระธรรม พระอริยสงฆ์ ด้วยความจริงใจ อาศัยปัญญาพิจารณาว่า พระพุทธเจ้าก็ ดีพระธรรมคำสั่งสอนก็ดี พระอริยสงฆ์ก็ดี ดีขนาดไหน พอที่เราจะยอมรับนับถือไหม หลังจากนั้น ก็ใช้ปัญญาเข้าพิจารณาว่า ศีลของพระพุทธเจ้าที่สอนเรามาเนี่ย ศีล 5 ดีหรือมดี เมื่อเห็นว่าดี ก็ตั้งใจ ว่า นับตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะทรงศีล 5 ให้บริสุทธิ์แต่ว่าทรงศีล 5 ให้บริสุทธิ์ จริงๆ เท่านั้นเป็น **พระโสดาบัน** ก็ได้ เป็น **สกิทาคามี** ก็ได้

ในวันนั้น **ท่านอัญญาโกณฑัญญะ** ได้แค่นี้ พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่าเป็นผู้มี **ดวงตาเห็นธรรม** คือเป็น **พระโสดาบัน** หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระภาคันต์เทศน์ปกิณกะ คือเล็กๆ น้อยๆ อีก 6 วันทั้งหมดก็ได้ **พระอรหันต์** ทั้งหมด นี่เป็นอันว่าเทศน์วันนั้นมีความสำคัญอย่างนี้

ฉะนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายก็จำไปประพฤติปฏิบัติตาม ความจริงที่นั่นอยู่เขา ปฏิบัติได้ดีมาเยอะแยะ นานแล้วก็มี ทีเลย **พระโสดาบัน** ก็มี ที่สามารถทรงศีล 8 เป็นปกติ นี่เป็น **อนาคามีมรรค** เขาก็มี ที่นั่งอยู่ที่นั่น เว้นไว้แค่ **ยกทรง** คนเดียว มีศีลมากเกินไปคือ มีศีล 11 เณรมี 10 แกมี 11 คือมีศีลหวยด้วย ปกติคิดยากจะเล่นหวย ศีลเป็นปกตินะ อยาก (ยกทรง สงสัยวันนี้ นะ่ถูกแน่) ถูกแน่ ไม่ถูกหวยก็ถูกด่าแหละมี 2 อย่าง

นอกจากนั้น วันนี้ท่านพุทธบริษัทก็บำเพ็ญกุศล นอกจากจะบำเพ็ญกุศลเพื่อยังผลของ **พระโสดาบัน** ให้กิดวันนี้นะ ทุกคนทำปฏิบัติเพื่อ **พระโสดาบัน** เมื่อวานนี้คำปฏิบัติ ปฏิบัติเพื่อปฏิบัติของ **พระอนาคามี** เพราะอะไรรู้ไหมเพราะวันนี้สมาทานศีล 5 ศีล 5 นี่เป็นคุณสมบัติของ **พระโสดาบัน** และ **สกิทาคามี** เมื่อวานนี้สมาทานศีล 8 เป็นศีลของพระอนาคามี แต่ว่าท่านคาใจ อยู่ทีนาที่นี้ไม่ทราบ โน่น ออกไปนอกศาลา ศีลหล่นไปที่ละตัว ศีลหล่นได้ คือ ไม่จำศีลแล้ว

ก็รวมความแล้วว่า วันนี้พุทธบริษัทนอกจากว่า จะทรงคุณสมบัติของพระโสดาบัน และ สกิทาคามีแล้ว อย่าลืมนะว่า **พุทธัง สรรณัง คัจฉามิ** ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทเจ้าเป็นที่พึ่ง **ธัมมัง สรรณังคัจฉามิ** ขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่ง **สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ** กิติ อารมณูปกติมิแค่ 4 ข้อเท่านั้น ทุกวันทุกเวลา เขาจะยอมรับนับถือพระพุทเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ และมีศีล 5 บริสุทธิ์เท่านั้น และนอกจากนั้น บรรดาท่านพุทธบริษัททำวันนี้ ก็ทำเป็นปัจจัยทำลายโลภะ ความโลภนั้นคือ ถวายทาน ถวายปัจจัยบ้าง เป็น **ผ้าวัสสิกสาฎก** บ้าง เป็นกระดาดแก้วห่อบ้าง เป็นพลาสติกห่อบ้าง จำแม่น ทำไม่มีเยอะน่า มีดอกไม้ธูปเทียนบ้าง มีภัตตาหารบ้าง ทั้งหมดนี้ถือว่า เป็นทานทานเป็นปัจจัยตัดความโลภ เป็นก้าวที่เราจะต้องถึงนิพพานอันดับแรก และก็ประการที่ 2 ตั้งใจสมาทานคุณสมบัติของ **พระโสดาบัน** และ **พระสกิทาคามี** อันนี้เข้าพระนิพพานแน่ เพราะว่า **พระโสดาบัน สกิทาคามี** ท่านบอกว่า แปลว่าผู้เข้าถึงระแแสพระนิพพาน

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านนะ ให้ปลื้มใจในความสุขของตน ที่เราเกิดมาทันศาสนาขององค์สมเด็จพระทศพลและก็เป็นคนไม่เกิดมาเป็นโมฆบุรุษโมฆสตรี หมายความว่า เกิดมาแล้วเป็นคนเปล่าไร้ประโยชน์ เราไม่ทำอย่างนั้นเมื่อพบพระพุทเจ้า เราใช้ปัญญายอมรับนับถือพระพุทเจ้า พบพระธรรมยอมรับนับถือพระธรรม พบพระสงฆ์ยอมรับนับถือพระอริยสงฆ์ พบศีลเรายอมรับนับถือศีล พบทานเรายอมรับนับถือทาน อย่างนี้ทุกคนถ้าจิตใจคืออย่างนี้ ตายแล้วไปอบายภูมิไม่ได้ แต่แค่ไปอบายภูมิไม่ได้ อาตมาารู้สึกว่า น้อยเกินไป สำหรับการเกิดของเรา เราขาดทุน

ทุกคนต้องประดับประดาใจของตน อย่างต่ำให้เป็น **พระโสดาบัน** ให้ได้เพราะแค่ไม่ไปอบายภูมิชาตินี้ ชาติหน้ามันไปได้ ถ้าเป็น **พระโสดาบัน** แล้วบาปทั้งหมดที่ทำผ่านมาแล้ว ไม่มีโอกาสให้ผล เราจะเกิดอย่างต่ำเป็นเทวดา แล้วคลานไปหาพรหม แล้วกระต๊อบนิดๆ หน่อยๆ ไปหา นิพพาน ไปได้แต่ต้องคอยกระต๊อบไปที่ละคืบ ไปทีละหน่อยทีละหน่อย ไปเร็ว แต่ว่าคนที่ถึง **พระ**

โสดาบัน นะ เขาไม่กระต๊อบไปหอรกนะ อย่าง พระอัญญาโกณฑัญญะ ก็ดี อีก 4 องค์ พระวัปปะ ภัททิยะ มหานามะ อัสสชิ ก็ตาม ทั้งหมดนี้ เมื่อทำเป็น พระโสดาบัน แล้วทั้ง 5 องค์ไม่เคยเป็น พระสกิทาคามี และ อนาคามี ปฏิบัติคนพุงพรวดเดียว เป็น อรหันต์ เลย การปฏิบัติเขาทำกัน อย่างนั้น

ถ้าเราจับอารมณ์ของ พระโสดาบัน แล้วไม่ต้องไล่เบียด พระสกิทาคามี อนาคามี พยายามใช้กำลังใจตัด อวิชชา แทนที่ อวิชชา นี่คือความโง่ ไม่เข้าใจใน อริยสัจ อริยสัจ ตัวต้นที่ เหวะจึ่งให้เข้าใจคือ (ท่านมาจัดประเภทของอริยสงฆ์ด้วย นี่จะเปิดแล้วนะ เมื่อกี้ท่านเตือนบอก ไม่ได้ไฉย ของข้ามีอยู่ อยู่ข้างหลัง จะลงแล้วท่านบอกไม่ได้ ไม่ได้ อริยสัจของข้ามี)

อริยสัจ ขึ้นต้นคือ ทุกข์ ให้พิจารณาตามความเป็นจริง ว่าการเกิดเป็นคนนี่มันเป็นทุกข์ ชาวโลกทั้งหมด ไม่มีใครมีความสุข หัวหน้าคนคือพระมหากษัตริย์ท่านก็มีทุกข์ ทำยถาของคณคือ ยาจก ก็มีทุกข์เท่ากัน คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกันไม่มีใครมีความสุขจริง ถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์ อื่นก็ชาติก็ตาม เราจะไม่พ้นจากความทุกข์ ก็ชาติก็มีสภาพอย่างนี้ รวยก็เกิดแก่เจ็บตาย จนก็เกิด แก่เจ็บตายเหมือนกัน ไม่ดีในการเกิดเป็นมนุษย์ เราไม่ต้องการมันอีก แล้วก็เทวดาหรือพรหมมี สภาพเป็นทิพย์ มีความสุขทุกอย่างก็ยังไม่ดี เพราะว่าเทวดาหรือพรหมนี้ก็ถึงแม้ว่าท่านเกิดแล้วไม่ เป็นทุกข์ แต่หมดบุญวาสนาบารมี ท่านก็กลับมาทุกข์ใหม่เพราะต้องกลับมาเป็นคนกลับมาเป็น สัตว์เดรัจฉาน กลับมาเป็นสัตว์นรกใหม่ ไม่ดีนี่กำจัดอวิชชา เรามีความต้องการจุดเดียวคือ นิพพาน ทำลายอวิชชาให้สิ้นไป

ถ้าจิตใจของบุคคลใดนี้ต้องการนิพพาน นี่ตอนนี้ต้องการนิพพานจุดเดียวและก็ไม่ เปลี่ยนแปลงจิตใจ คนนั้นถือว่าทำลายอวิชชาให้สิ้นไป แต่บางท่านอย่าง ยกทรง ยังมีละของติด หลังบ้าง ไม่เป็นไร พอน้ำมันไหล อวิชชาก็หาย (ยกทรง หัวเราะ ถูกใจ) เอ๊ะ ทำไมมันฮามาก มัน น่าจะฮาแต่ ยกทรง

ก็รวมความว่า ถ้าเราทำลายอวิชชาได้ ก็มีหวังนิพพาน ฉะนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัททุก ท่าน การทำบุญของท่านทั้งหมด ให้มุ่งนิพพานจุดเดียว และอันดับแรกยึด อารมณ์พระโสดาบัน ได้ก่อน จะเห็นว่า พระพุทธเจ้าทรงเทศน์ที่ไหน พอเทศน์จบเป็น พระโสดาบัน บ้าง สกิทาคามี บ้างนี้เยอะเยอะ แล้วคนพวกนั้นไม่เคยเจอพระพุทธานุภาพมาก่อน แล้วเป็นได้อย่างไร ไม่เคยเรียน กรรณฐานก็เพราะว่าเขาเป็นคนมีปัญญา มีไมใช่ที่ว่าจะไปนั่งหลับตาปีทำสมาธิ ไม่ใช่อย่างนั้น เพราะ 2 อย่างนี้ไม่ถึงขั้นหลับตา คำว่า อนุสสติ แปลว่า ตามนึกไว้เท่านั้นเอง นึกไว้ว่าชีวิตนี้มัน ต้องตาย แล้วไม่ต้องการตายอย่างนี้นึก นึกไว้ว่าเราอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม และ พระอริยสงฆ์ นึกนึกในใจให้มันทรงตัว แล้วนึกไว้ว่า ศีลมีที่ลึกลับทศ ศีล 5 ลึกลับทศมีเท่าไร มี อะไรบ้าง เราจะไม่ยอมละเมิด แค่นี้ พระโสดาบัน เขาใช้แค่ อนุสสติ

นี่ท่านที่นั่งสมาธิ บางทีจะหมายมา 20 ปีบ้าง 20 ปี 30 ปี ไม่ไปถึงไหนมันจะไปถึงไหน ก็ นั่งแบบโง่ๆ แบบนั้นอย่าง **อาจารย์ยกทรง** มันตะบันนั่งมาตั้งแต่เป็นเณรไม่ได้ แล้วก็นั่งดีนั่งออก นั่งไปนั่งมา ได้เมียมาอีกคน แกรมมีลูกอีก 2 คน อ้อมมี 4 ตาย 2 ตะบันเสียตายไป 2 เหลือ 2

นี่รวมความว่า การเจริญพระกรรมฐาน ต้องมีความฉลาด ถ้ามีความเข้าใจอย่างเดียว การ เป็นอรหันต์นี่ไม่ยาก ความเข้าใจคือตัวปัญญา ความเข้าใจมาจากไหน นี่ฟังพระพุทธเจ้าองค์เดียว อย่าไปฟังคนอื่น เราไม่พบพระพุทธเจ้า พระองค์ไหนนำธรรมของพระพุทธเจ้ามาเทศน์ตรง เราฟัง ยอมรับ ไม่อย่างนั้นเราก็ดู **พระไตรปิฎก** หนังสือที่เขาเขียนไม่แน่นอนนัก บางทีคนไม่เป็นอรหันต์ เขียนมันเขียนเลยเถิดอรหันต์ไป ทำยากมาก ความจริงทำไม่ยาก ถ้าฉลาดทำ แค่นี้เป็นอรหันต์ได้

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เวลานี้ก็ 8 โมง 40 นาที เดี่ยวต้องไปบวงสรวง อา ตมภาพขอยุติพระธรรมเทศนาคงไว้แต่เพียงเท่านี้

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศานี้ อาตมภาพในฐานะพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาขอตั้ง สัตยาธิษฐาน อังคุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้ง 3 ประการ ขอจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน มีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคล สมบูรณ์พูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ธรรมใดที่ องค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงมีบัญญัติไว้แล้ว ขอบรรดาสาวกของ องค์สมเด็จพระประทีปแก้วจงบรรลุธรรมนั้น เป็นพระอริยเจ้าในปัจจุบันนี้เถิด เอวัง ก็มีด้วย ประการฉะนี้

เทศน์ก็ไปไม่ไหว นี่ว่าไปๆ คอแห้งลงทุกทีๆ จะเริ่มวันนี้ละ ตอนบ่ายโมงครึ่ง มีสะเดาะพระ เคารวะนั้น แล้วก็ต้องทำเร็วเพราะบ่าย 3 โมง พระต้องลงสังฆกรรม เพราะฉะนั้น ทุกคนจะสะเดาะ พระเคราะห์ก็ตอนเพล ก็ไปเตรียมตัวกันไว้ละ ก็ไม่ต้องจ่ายอะไรมาก เอาแค่มดตัวก็พอ ฮี ดีใหม่ ก็ไม่ได้เอามากนั้นละเอาเลย หมดตัว เอาที่ไหนไม่ได้แบกมา ไซ้ใหม่ ก็เป็นอันว่าอย่างช้าที่สุดบ่าย โมงก็มาพร้อมกัน พอบ่ายโมงครึ่งก็จะเริ่มนะ เพราะต้องเริ่มพอบ่ายโมงครึ่งก็ต้องเริ่มแน่นอน ไม่อย่างนั้นก็ไม่ทันเวลา เพราะบ่าย 3 โมงพระต้องลงสังฆกรรมทำพิธีเข้าพรรษา แล้วกลางคืน ตอนเย็น 6 โมงเย็นมีการบวงสรวง 5 จุด แต่ก็ทำจุดเดียวตั้ง 5 จุดนะ แต่ว่าทำทีเดียว และก็ตอน พรุ้งนี้เข้า หลังจากทำบุญเสร็จไปบวงสรวงด้วยเครื่องสังเวศ ตอนเย็นนี้มีดอกไม้ธูปเทียนธรรมดา แต่ว่าที่ 5 จุดก็คือ

จุดที่ 1 ข้างโบสถ์เก่า คือจะสร้างมณฑปพระพุทธเจ้าท่าน และก็สร้างที่รับแขกใหม่ **ศาลานวราช** นะเลิกไปไม่พอ

แล้วก็อีกจุดหนึ่งที่ **พระยาโกษาธิบดีเหล็ก**

อีกจุดหนึ่งที่โรงพยาบาล และก็ที่พิเศษก็คือท่าน **ท้าวมหาพรหม** กับ **นางธรรณี** ที่มณฑป เก่า และก็นั่นก็ไม่ต้องใช้หมู แต่ท่านสั่งให้ทำสำหรับ **ท้าวมหาพรหม** ไม่กินหมู อยู่ไกล **พระพรหม**

ไม่มีหมูกิน ไปกินหมูเข้าประเดี่ยวอาเซียน นะ **ท่านปลัด** ไซ้ใหม่ คนไม่เคยกินหมูนี้ **นางธรรณี** ท่านอยู่ใต้ดิน ไม่มีหมูกินเหมือนกัน มีแต่ไส้เดือน นี่ต้องเอ๊ะ มาหรือเปล่าหว่า พุดไปพุดมาอย่ามาสะกิดข้างแล้ว แกกินเป็นก็แยะแล้ว

เมื่อวานนี้ก็ลืม คือว่าเจ้าของมาให้ คณะ **อาจารย์มังกร** ก็อาจารย์ **มหาวิทยาลัยเกษตร** เขาร่วมคณะกัน เขาสร้างเขาบอกว่า จะมาให้แค่ **พระแม่ธรรณี พระพรหม** เอาการไม่ได้ เพราะหนัก เมื่อวานนี้ไปดู เขามาให้นานแล้วไม่ได้ไปดู มันป่วยมี **พระพรหม** ด้วย เป็นอันว่าต้องมาตั้งสำหรับฉันก็เลยคิดว่าจะให้เขาหามาไปที่บวงสรวงรวมกัน ก็ดี

แม่ศรี และคณะท่านมาบอก ไม่ต้อง เพราะ **นางธรรณี** นี่ผมเปราะ เขาเอาไปปูนปลาสเตอร์ทำผมไว้ ห้ามไปห้ามมาเดี๋ยวผมหัก ไข่มวยแกจับอยู่ไม่อยู่ผมหักหรือ ก็เลยให้ตั้งตรงนั้น ก็ถามจะให้ใครให้สำหรับ แกบอกให้ไปถาม **เจ็กิมกิ** อยากรวยไหม ถ้า **เจ็กิมกิ** อยากรวย ก็ให้ **เจ็กิมกิ** ตั้งสำหรับถวาย เลยไปถาม **เจ็กิมกิ เจ็กิมกิ** บอกแกอยากรวย ก็เลยให้ตั้งสำหรับ ก็รวมความว่า รวม **เจ็กิมกิ** แล้วก็ 6 ที่

ที่นี้ตอนกลางคืนวันนี้จะมีอะไรบ้าง ตอนบ่ายๆ อาจจะมีอิงกะลุง **โรงเรียนวัดท่าซุง** เด็กนักเรียน **ท่านปลัด** รำได้ไหม รำยังกะลุงนะ และก็ตอนบ่ายเย็นไปนะ จะเย็นหรือมเย็นไม่ทราบ **คณะดุริยางค์** เขามา แต่เด็กเขาหามา 7000 นะ เขาจ่ายสตางค์มาเสร็จ ใครออกอีกก็เอานะ ออกอีกฉันเอาเลย ค่าปีพาทยและกินรำก็เห็นจะเป็น **วิทยาลัยครูนครสวรรค์** เขาเอานาฏศิลป์มา รำสัก 3 ชุด 2 ชุดแรกฉันจำไม่ได้ จำได้ชุดหลังคือ ไปกลาง **ท่านปลัด** เคยดูไหม เคยดูไหม ไปกลางนะ เคยดูหรือเปล่า ดูหนึ่ง หนึ่งอะไร หนึ่งควายหรือหนึ่งวัว เออล่ะ เป็นภาพยนตร์ไซ้ใหม่ ที่วิโนนชิ ไม่เคยดูกับเขา แล้วก็ตอนบวงสรวงมีดอกไม้ ดอกไม้ประเภทพลุก็อย่าจุดตอนบวงสรวง ยังไม่คำ เขาไม่ห้ามไซ้ใหม่ และตอน 4 พุ่มท่านดอกไม้ไฟอีกครึ่งหนึ่ง เขาห้ามหรือเปล่า เขาห้ามก็ **ท่านปลัด** รับผิดชอบแต่ผู้เดียวดอกไม้ไฟก็อย่าให้มี พลุนี้ กลัวชาวบ้านเขาจะตกใจนะ

และก็สำหรับหมู ไก่ ท่านสั่งให้ทำสีแดงให้หมด นี่กระดาดรองพื้นให้กระดาดสีแดง นี่หมายถึงไพนะ ทุกคนก็จะร่วมกันบวงสรวง ถ้าสีแดงนี้กันไฟแน่นอน เพราะว่าเคยทำแล้วครั้งหนึ่งที่ **จังหวัดชัยนาท** นานแล้วตั้งแต่ พ.ศ. เท่าไร 2507-2508 ตอนนั้นยังตั้งศาลให้ชาวบ้านเขาอยู่ พอบวงสรวงเสร็จ ท่าน **ท้าวมหาราช** ทั้ง 4 องค์มาบอกว่า แถวนี่ไฟจะไหม้ครับ

ถามว่า เอ้า เขาตั้งศาลแล้วไฟไหม้ได้หรือ บอกก็ไหม้ได้ เพราะว่าไฟเป็นพระองค์ที่ 4 ไซ้ใหม่ ท่านปลัด พระนับถือ 3 องค์ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ พระเพลิงองค์ที่ 4 นะ บอกตั้งศาลแล้วก็ไหม้ได้ บอกเข้าแล้วตั้งทำไม เขาตั้งแล้วเขาตั้งศาลนี้ **พระกุมเทวดา** ช่วยได้ตามกฎของกรรม เลยกฎของกรรมไปกำลังแรง **กุมเทวดา** ด้านไม่อยู่บอก เอ๊ะ อย่างนั้นก็แยะชิ ตึกทั้งแถว 2 แถวร่วมกันมันต่อกัน เขาบอกเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถามเจ้าภาพที่เขาจะยอมเสียสตางค์ก็ไหม้ถามไฟจะเกิดจากจุดไหน บอกเกิดเขาก็ชี้ไปที่โรงแรมโรงหนึ่ง ชั้นบนของโรงแรมนะ เป็นที่จุดเพลิงเกิด

ไฟถามจะทำอย่างไร ก็บอกให้เขาเอาหมูทาสีแดง ไก่ทาสีแดง แล้วกระดาดด้วยสีแดง แล้วทำพิธีตามนี้ ผมจะช่วย แล้วถามไฟจะไหม้ไหม บอกต้องไหม้ แล้วกัน จะช่วยแล้วไฟยังไหม้หรือ ถามไหม้อะไร ไหม้เสื้อผ้ากระดาดชนิดหน้อย นี่ต้องไหม้แน่ แต่ดับทัน อาคารไม่เสียหายไม่ไหม้ ฝาก็ไม่ไหม้

บอกตกลง ถามผ้าชีวีว ไซ้ไหม บอกไม่รู้หรือก มันเอาของตรงนั้น ผ้าดีก็ผ้าดีของตรงนั้น ผ้าชีวีว ท่านบอกที่ให้เลยนะ เขาก็เลยรีบทำกัน แล้ววันเวลาที่ท่านบอกตรง ไฟติดตรงนั้นจริงๆ เลยไหม้ผ้าชีวีวหมดไป 4-5 ผืน ingsเสียตายเหวอ ใ้ผ้าชีวีวหมดไปนี่ต้องใช้ผ้าใหม่แทนนะ ไซ้ไหม **ท่านปลัด** จะเอาผ้าเช็ดมาทำอย่างไรดี ผ้าเก่าไม่มี ก็เอาผ้าใหม่มาซิ มันก็เท่าผ้าใหม่จะแหละ ไซ้ไหม แต่ที่ข้างมันเถอะนะ เก่าแล้ว

เป็นอันว่าใครไม่ยอมให้ไฟไหม้บ้าน ไม่อยากให้เกิดเหตุร้ายขึ้นในบ้าน มาร่วมกันในพิธีบวงสรวงนะ ร่วมกันถือว่าเป็นเจ้าภาพร่วมกัน ก็ไปรวมกันที่หน้า **พระเจ้าพรหมฯ** หน้า **พระเจ้าพรหมมหาราช** นั่งกันในที่ตรงนั้นก็ได้ นั่งในศาลาก็ได้ ตอนเย็นวันนี้เวลา 6 โมง

พรุ่งนี้หลังจากทำบุญจากนี้ลงไปแล้ว ก็ทำพิธีบวงสรวงคือ ตอนเย็นนี้บวงสรวงใช้ธูปเทียน ไม่มีเครื่องสังเวย หลังเที่ยงแล้วใช้ไม่ได้เครื่องสังเวย ตอนเช้ามีเครื่องสังเวย แล้วที่ใหม่ที่จะสร้างมณฑป กับสร้างอาคารรับแขกข้างโบสถ์เก่า

วานขึ้นนี่ไปดูสถานที่ ก็คิดว่าต้องตัดต้นไม้คือ ต้นโพธิ์ **รุกขเวทนา** ก็โผล่มา 4-5 องค์ ต้นชนิดเดียว บอกที่นี่แรงครับ ต้องบวงสรวงก่อน บอก เอ๊ะ ถ้าไม่มีเวลาทำอย่างไร ไม่มีเวลา สร้างเสร็จบวงสรวงก็ได้ ถามว่าแรงอย่างไร เล่าให้ฟังซิใครหิวข้าวมั่ง หิวข้าวก็ไปได้ ไม่มีใครหิวละ รับรองบอกที่นี่แรง เราก็บอก เอ๊ะมันก็ต้องแรง แผ่นดินรับตึกทั้งหลังไม่แรงได้อย่างไร ดี เทวดาแกไม่ตบปากเขาก็บุญตัวแล้ว ถามว่าท่านว่าอย่างไร แรงอย่างไร **ลูกศิษย์ท้าวมหาราช** ก็โผล่มา 31 องค์ บอกผมอยู่ประจำที่นี่ 31 องค์ ใ้ไอ้ **ลูกศิษย์ท้าวมหาราช** ชุดแดงนี่ 31 **กุมเทวดา** กับ **สัมภเวสี** นับไม่ถ้วน ลูกศิษย์แกก็บอกว่าที่แรงครับ ถามว่าแรงอย่างไรบอกมาซิ

ที่นี่ทรัพย์มาก ใ้วัดนี้นะทรัพย์เต็มวัด ที่อื่นนี่เวลานี่ที่อื่นเขาก็ขนมา เขาขนมาเต็มบริเวณทรัพย์พระเจ้าจักรพรรดินี้เต็ม เต็มบริเวณข้างล่าง เขาก็ให้ดูเห็นตุ่มมอญขนาดใหญ่ คงเก่านะขนาดนี้บ่อเริ่มกว้าง 31 ตุ่ม มีเงินแท่งอยู่ 2 ตุ่ม มีเพชรพลอยอยู่ 2 ตุ่ม บอกนั้นเป็นทองคำหมดทองแท่ง ถามว่า ของใครบอกสองเจ้าของครับ ถามว่าใครบ้างละ บอกว่าของ **เจ้าพระยาโกษาเหล็ก** และของ **พระยากาญจนบุรี** 2 คน และก็เห็นเรือชะล่าอีกลำ เรือชะล่าใหญ่มาก ทองคำมาก มีเพชรก็เยอะ ถามว่าของใคร บอกของ **แม่ศรี** เขา ใ้ตุ่มนะสองเจ้าของแล้วก็ชี้ให้ดูชายน้ำมี 7 ตุ่ม ตุ่มใหญ่เหมือนกัน ถามของใครมั่ง บอก **ขุนแผน** เป็น 4 เจ้าของ แกตอบดีจริงๆ บอกนี้ของ **ขุนแผน** เขา ของ **ขุนแผน** ของ **เจ้าพระยาโกษาเหล็ก** **เจ้าพระยากาญจนบุรี** แล้วก็ แล้ว

พวกนี้มาตายที่นั่นทั้งนั้นพวกนี้มาตาย ตายที่โคนข้างๆ ต้นโพธิ์ ตอนหลังในชีวิตก็มาเจริญวิปัสสนา ที่นี้แล้วก็ตาย ก็ทรัพย์สมบัติก็อยู่นี้มาก

ก็เป็นอันว่าทราบแล้ว ถ้าที่ไหนมีทรัพย์มาก ที่นั่นมีเทวดาชั้น **จาตุมหาราช** อยู่ อันนี้แรงมาก เขตไหนถ้ามีเทวดาชั้น **จาตุมหาราช** อยู่ ถ้าเราเข้าไปอยู่ที่นั่นถ้าไม่ตั้งศาลยอมรับนับถือ ศาลนี้ต้อง 4 เสา นะ เสาเดียวไม่ได้ ถ้าไม่ยอมรับนับถือเขาเขาจะช่วยอยู่ 2 ปี ทำมาค้าขายดี ทำมาหากินดีมาก 2 ปีได้กำไรแน่ ถ้าปีที่ 3 ยังเลย พ่อพัดละทีนี้ พัดเหล็กเลย ของใหม่ก็หมด ของเก่าก็หมด อยู่ไม่เป็นสุขเสียหายหมด เออแน่ ถ้ายอมรับนับถือเขา เขาก็ช่วย บ้านนั้นจะหลุดตัวไม่ได้เลยฐานะไม่สามารถจะหลุดได้ และถ้าบ้านไหนไม่มี **ลูกศิษย์ท้าวจาตุมหาราช** อยู่ถ้าเรามีตั้งศาล 4 เสา เขาก็เข้าอารักขาเหมือนกันใช่ไหม

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าจบ นี่ดันเสือกมีเสียงพูด เมื่อกี้จะหมดเสียงอยู่แล้วคิดว่าจะเทศน์ไปไม่รอดตอนท้ายๆ เสียงคล้ายคอแห้งมาทุกทีๆ นี่ 2 เดือนเศษเพิ่งใช้เสียงวันนี้ ก็พอไปไหว ก็เป็นอันว่า ต่อนี้ไปก็รู้เรื่องหมดจริงๆ

พระธรรมเทศนาเรื่อง พระเวสสันดร

แสดงเมื่อ

วันจันทร์ที่ 28 ตุลาคม 2528

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

นิพพานัง ปรมัง สุขังตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนาในนิพพานคาถาเพื่อเป็นเครื่อง
โสรัจสรององค์ศรัทธาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล
ประจำปักษ์ คือวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11 ตรงกับวันจันทร์วันนี้ ทั้งนี้เพราะว่าบรรดาท่านพุทธบริษัท
ทั้งหลายได้มีความเคารพในพระองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุ จึง
ได้พากันปฏิบัติความดีตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐี ความจริงพรรษานี้ทั้ง
พรรษาอาตมาลงศาลาไม่ได้ตลอด เพราะป่วย วันนี้ก็ป่วยอยู่มาก แต่วันออกพรรษาพอชมชานมา
ได้ก็มา

วันนี้อาตมาพที่ตั้งใจเทศน์เรื่องราวของ **เวสสันดรชาดก** แต่ความจริงความเป็นมาของ
พระเวสสันดรชาดก บรรดาท่านพุทธบริษัทก็ทราบแล้ว ถ้าฟังกันตาเรื่องจริง ๆ รู้ลึกลงว่าจะไม่ได้ผล
วันนี้ก็จะนำเอาพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระทศพล กับเรื่องราวของ **เวสสันดรชาดก**
ซึ่งเป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเช่นเดียวกันและกล่าวรวมกันจับเป็นตอนๆ เพื่อเป็นประโยชน์แก่
บรรดาท่านพุทธบริษัท สำหรับการฟังตอนท้ายอาจจะไม่ค่อยได้ยินไปบ้าง ก็ต้องขออภัยมันไม่ดี
มากมันไม่ดี

เรื่องราวในวันนี้ก็จะเทศน์อันดับต้น ขอบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้มานั่งบำเพ็ญกุศลใน
วันนี้ ส่วนใหญ่เป็นนักเจริญพระกรรมฐาน **การเจริญพระกรรมฐานนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท**
เขาทำกันเพื่อนิพพาน ไม่ใช่ทำเฉพาะเห็น สวรรค์เป็นนรกเห็นเทวดาเฉยๆ การที่ปฏิบัติ มโนมยิ
ทธิ เป็นการเปลี่ยนความสงสัยว่านรกมีจริงไหม เปรตมีจริงไหม อสุรกายมีจริงไหม พรหมโลก
นิพพาน มีจริงไหม การตายแล้วมีสภาพไม่สูญจริงไหม เป็นการตัดความสงสัยในคำสั่งสอนขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้ คือพระพุทธเจ้าสอนให้เราพิสูจน์คำสั่งสอนของท่าน
หลังจากนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านต้องสกัดแดนของความชั่ว 4 แดน แดนที่ลงโทษคนชั่ว 4
แดน ก็คือ 1. นรก 2. เปรต 3. อสุรกาย 4. สัตว์เดรัจฉาน ซึ่งการปฏิบัติได้สองใน **วิชาสาม** ก็ดี
ห้าใน **อภิญญาหก** ก็ดีที่บรรดาท่านพุทธบริษัทควรจะมีใจในตัวเอง เพราะพระก็มี
ฆราวาสก็ดีถ้าปฏิบัติได้ตามนี้ ทุกคนไม่ทำความชั่ว

ถ้าปฏิบัติได้จริง มันไม่มีใครทำความชั่ว เพราะไม่มีใครคิดชั่ว เห็นประโยชน์ของการทำ
ความดี เห็นโทษของการทำความชั่ว เรียบร้อยทุกอย่าง และแกมระลึกชาติได้ว่าชาติเก่าๆ เราเคย
ทำอะไรบ้าง เคยเป็นสัตว์นรกเคยเป็นเปรตเป็นอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉานมามาก อันนี้เราทราบกฎ

ของกรรมที่เราทำอะไรไว้จึงเป็นอย่างนั้น เราเป็นเทวดาหรือพรหม เราทำความดีอะไรจึงเป็นอย่างนั้น ท่านที่ปฏิบัติได้จริงๆ ต่างคนต่างละความชั่ว ตั้งใจประพฤติความดี สำหรับท่านที่บอกว่าปฏิบัติได้แล้วยังทำความชั่วอยู่นั้นแสดงว่าท่านหลอกตัวเอง เป็นการทำลายความดีของตัวเองคนประเภทนี้ไม่พ้นอบายภูมิซึ่งการปฏิบัติให้พ้นอบายภูมิจริงๆ การได้ **มโนมยิทธิ** แล้วไม่ได้พ้นอบายภูมิต่อไปต้องรักษากำลังใจอย่างนี้เป็นปกติคือ

มีความรู้สึกไว้เสมอว่าชีวิตนี้มันจะต้องตาย ตายแล้วไปไหน ความชั่วส่งผลให้ไปอบายภูมิ ความดีเล็กน้อยส่งผลให้ไปสู่สวรรค์ ความดีปานกลางส่งผลให้ไปพรหมโลก ความดีถึงที่สุดส่งผลให้ไปนิพพาน คือต่อไปเราก็ตัดใจคิดว่าถ้าการตายคราวนี้เราไม่ยอมลงอบายภูมิแน่นอน ให้ยึดมั่นในคุณของพระไตรสรณคมน์คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ คำว่ายึดมั่นนี้ต้องใช้ปัญญาเป็นเครื่องกลั่นกรองว่าพระพุทธเจ้าดีขนาดไหน ควรที่เราจะยอมรับนับถือไหม พระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระจอมไตรดีขนาดไหน นี่เราควรยอมรับนับถือไหม พระอริยสงฆ์สาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดีขนาดไหน เราควรยอมรับนับถือ ใช้ปัญญาพิจารณาก่อนเมื่อพิจารณาแล้วก็เห็นว่าท่านดีจริงๆ ก็ยอมรับนับถือไม่คลายตัวจะมีความมั่นคงในพระไตรสรณคมน์อย่างนี้สามารถจะตัดอบายภูมิได้เป็นบางครั้งบางคราว ถ้าผลเมื่อไรลงนรกเมื่อนั้น

ต่อไปก็ตั้งกำแพงกันบาปภูมิให้แน่นอนคือมีศีล 5 บริสุทธ์ ให้ตั้งใจรักษาศีล 5 ด้วยความเคารพ ตื่นขึ้นมาเข้าตั้งใจว่าศีล 5 มีก็สืบทอด วันนี้อย่างไรก็ตั้งใจว่าจะหลับไป เราจะไม่ยอมละเมิดศีล 5 ทำอย่างนี้ทุกวัน ถ้าทำได้อย่างนี้เป็นปกติกุศลมาแล้วประมาณมากน้อยเท่าไรก็ตามที่เว้นไว้แต่ **อนันตริยกรรม** พวกท่านทั้งหมดจะไม่ลงอบายภูมิทั้งสิ้น คือเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน จะไม่มีต่อไปอีก มีทางตรงทางเดียวคือพระนิพพาน พอปฏิบัติได้อย่างนี้ องค์สมเด็จพระพิชิตมารกล่าวว่า ท่านผู้นั้นเป็น **พระโสดาบัน**

บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ฟังเทศน์จำข้อนีไว้เป็นสำคัญ แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติเรื่องราวต่อไปก็เป็นเรื่องเล่าสู่กันฟัง ปฏิบัติได้หรือไม่ได้ก็ไม่สำคัญสำคัญตามที่กล่าวมาแล้ว ก็ให้นำเอาเรื่องราวขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วเกี่ยวกับ **พระเวสสันดรชาดก** มาแสดงแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท (เฮ้ นี่ใครไปบอกเด็กข้างนอกเบาหน่อยซิวะ ใครบ้างนะมันเล่นจ๊อกแจ๊กจ๊อกแจ๊ก ลูกใครบ้างวะ) เรื่องราวเกี่ยวกับ **เวสสันดรชาดก** เป็นอย่างนี้ ความจริงเมื่อสมัยองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุอภิเชกสัมมาสัมโพธิญาณได้พรรษาที่ 5 เมื่อพระพุทธเจ้าทรงบรรลุเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ท่านที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จไป **กรุงกบิลพัสดุ์มหานคร** กลับไม่ไป วนไปวนมาอยู่สองสามเมืองอยู่ **กรุงราชกฤห์** บ้าง **เมืองพาราณสี** บ้าง วนไปวนมาอยู่แบบนี้ การที่สมเด็จพระชินศรีไม่เสด็จไปที่นั่นก็เพราะว่าทรงทราบดีว่า หมู่พระประยูรญาติมีมานะทิฎฐิมานะ เป็นคนถือตัวถือตนมาก

การเทศน์ของพระพุทธเจ้า ถ้าบุคคลใดไม่มีศรัทธาตั้งใจฟังจริงๆ หรือไม่ตั้งใจปฏิบัติ พระพุทธเจ้าจะไม่เทศน์ในเขตนั้น เพราะเทศน์แล้วไม่มีผลถึงแม้จะเป็นญาติขององค์สมเด็จพระทศพลเอง ก็ไม่ยอมเทศน์ ฉะนั้นเมื่อพระพุทธเจ้าไม่ไปถึงสี่ปีเศษ สมเด็จพระราชาบิดาก็มีความคิดถึงว่าลูกเราเป็นพระพุทธเจ้าไม่มาบ้านสักทีหนึ่ง จึงได้จัดอำมาตย์ผู้ใหญ่คนหนึ่งพร้อมด้วยบริวารหนึ่งพันคนให้ไปกราบทูลสมเด็จพระทศพล ให้เสด็จไป **กรุงกบิลพัสดุ์มหานคร** แต่ทว่าอำมาตย์กับบริวารดาบริวารของตนทั้งหมดหนึ่งพันคน เมื่อขมาฟังองค์พระชินวรแล้วต่างคนต่างฟังเทศน์จบ ฟังเทศน์จบเดี่ยวสำเร็จเป็นพระอรหันต์หมด

เมื่อเป็นพระอรหันต์แล้วท่านก็เจียบฉี ไม่นิมนต์เพราะพระอรหันต์ยอมเข้าใจความเป็นจริง พระอรหันต์นี้ไม่ต้องสอนไม่ต้องคิดนอกคิดใน ไม่ได้คิดหวังตัวเองไม่นอกกรีดนอกรอย พระอรหันต์ยอมมีระเบียบ เพราะเป็นคนมีจิตหมดกิเลสไม่ทำอะไรในด้านของความผิด รู้ในสิ่งที่ควรและไม่ควร อยู่เสมอ สิ่งใดที่ไม่ควรพระอรหันต์จะไม่ทำ เพราะว่าการควรไม่ควรของพระอรหันต์นั้น อาจจะไม่ตรงกับความเห็นของเราก็ได้ เพราะเรามีกิเลสเราคิดอย่างนี้ดี แต่พระอรหันต์ท่านเข้าใจข้างหน้า ปัจจุบันและอนาคตนี้ไม่ดีเขาตำหนิ ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย จิตใจของท่านกับจิตใจของพระอรหันต์ยอมไม่เหมือนกัน ถ้าเหมือนกันท่านก็ไม่ใช่พระอรหันต์ ท่านก็เป็นเหมือนเรา

ฉะนั้นพระอรหันต์ทั้งหลาย พันกับหนึ่งองค์เห็นว่าองค์สมเด็จพระทศพลยังไม่ไปไม่เหมาะสม ก็เลยเจียบไม่นิมนต์ **พระเจ้าสุทโธทนะ** ก็ส่งมาอีก 2 รุ่น 3 รุ่น 4 รุ่นก็ตามเป็นอรหันต์หมด เจียบหมด

ส่งชุดสุดท้ายมามีท่าน **อุททายิ ท่านอุททายิ** นี้เป็นสหชาติของพระพุทธเจ้ามาเกิดวันเดียวกันเป็นเพื่อนกัน เป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่ให้นำคนมาพันคน มาเฝ้าองค์สมเด็จพระทศพลเพื่อนิมนต์เข้าไป **เมืองกบิลพัสดุ์** ในที่สุด **ท่านอุททายิ** กับบริษัทฟังเทศน์พระพุทธเจ้าจบเดี่ยวเป็นพระอรหันต์หมด เมื่อเป็นพระอรหันต์แล้วก็ไม่ยอมกราบทูลพระพุทธเจ้าให้เสด็จไป **กรุงกบิลพัสดุ์** รอเวลาอันสมควร คือย่ำค่ำสี่ว่าพระอรหันต์เวลานั้นเป็น **ปฏิสัมภิทาญาณ** มาก อรหันต์มีคุณค่าเท่ากันคือการตัดกิเลส แต่ว่ามีคุณธรรมสมบัติพิเศษไม่เท่ากัน มีความสามารถพิเศษไม่เท่ากัน

สุกขวิปัสสโก ไม่มีความสามารถอย่างอื่นเลย นอกจากตัดกิเลส **เตวิชโช** ได้แต่การเห็นการระลึกชาติได้ อันนี้เรียกว่า **เตวิชโช จพัญญู** แสดงฤทธิ์ได้ แต่ยังมีผลลดน้อย **ปฏิสัมภิตปัดโต** คลุมไปถึง **ปฏิสัมภิทาญาณ** คลุมความสามารถทั้งหมด แล้วก็ฉลาดมาก เป็นอรหันต์ชั้นยอด ท่านก็มีความฉลาดพอควร ดีมากไม่ใช่พอควร ก็นั่งพิจารณาว่าถ้าเราจะกราบทูลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลานี้ไม่สมควร รอเวลา

พอได้เวลาพอดีเห็นองค์สมเด็จพระชินวรว่างจึงเข้าไปเฝ้า แทนที่จะกราบทูลอาราธนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ไป **กรุงกบิลพัสดุ์** ท่านก็เล่าเรื่องการเดินทาง ทางที่เดินมาจาก **กรุงกบิลพัสดุ์** มาถึง **กรุงราชคฤห์มหานคร** ว่าเป็นเส้นทางที่ร่มรื่นมาก มีความสุขสบายมาก

พูดกันง่ายๆ นำเดินไปเที่ยว พูดด้วยปัญญาเพียงเท่านั้นองค์สมเด็จพระชินศรีก็ทรงเข้าใจ คือรู้อยู่แล้วว่าเขาจะมาอาวธนา

เมื่อรู้อยู่แล้วแบบนี้ ก็ปรากฏว่าองค์สมเด็จพระชินศรีก็กล่าวว่า **อุทายิ** ถ้าอย่างนั้นเธอจงพาบริษัทของเธอไปก่อน คือบริษัทพันคนพันองค์ไปก่อนล่วงหน้าไปก่อน ตถาคตจะตามไปที่หลัง **ท่านอุทายิ** ก็ไปปูพื้นฐานปลูกศรัทธาแต่บรรดาท่านพุทธบริษัทใน **กรุงกบิลพัสดุ์**

สมเด็จพระทวงสวัสดิโสภาคย์จึงได้ **พระอานนท์** ประกาศว่าตถาคตจะไป **กรุงกบิลพัสดุ์** พระอะไรจะไปบ้าง พระก็ตามไปหมด ปรากฏว่าทางที่เสด็จไปหกสิบโยชน์ขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จตามไปวันละโยชน์ ถึงหนึ่งโยชน์พระพุทธเจ้าก็ยั้งยั้งหยุดค้างหนึ่งคืน ถึงหนึ่งโยชน์ก็ค้างหนึ่งคืนรวมความเดินทางจริงๆ 2 เดือนถึง **กรุงกบิลพัสดุ์มหานคร** ทั้งนี้ก็รอให้ **ท่านอุทายิ** เคลียร์พื้นที่ปลูกศรัทธาคนก่อน

เมื่อองค์สมเด็จพระชินวรเข้าถึง **กรุงกบิลพัสดุ์** แล้วปรากฏว่าพระราชบิดาขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ก็นำบรรดาบริษัทหมู่ประยูรญาติและอำมาตย์มาเฝ้าพระพุทธเจ้ามาต้อนรับ แต่ว่าหมู่พระประยูรญาติของพระพุทธเจ้านี้ยังมีมานะทิฏฐิมาก ก็มีความรู้สึกที่เราแก่กว่า **สิทธัตถะราชกุมาร** เราไม่ควรจะไปไหว้ขอจึงได้จัดญาติผู้้น้อยกว่าพระพุทธเจ้ามานั่งข้างหน้าพวกผู้ใหญ่ที่มีอายุแก่กว่านั่งข้างหลัง เวลาพระพุทธเจ้าประทับแล้วญาติผู้้น้อยก็กราบแต่ญาติผู้ใหญ่นั่งเฉย

พระพุทธเจ้าคิดว่าคนที่ไม่ใช่ศรัทธาแบบนี้เทศน์เท่าไรก็ไม่มีผล องค์สมเด็จพระทศพลจึงแสดงปาฏิหาริย์เหาะขึ้นบนอากาศ เมื่อเหาะขึ้นไปแล้วก็เหาะวนไปวนมา องค์สมเด็จพระบรมศาสดาเหาะแบบนั้น สมเด็จพระราชบิดาเห็นเข้าก็ลุกขึ้นกราบ แล้วก็ตรัสว่าข้าพระพุทธเจ้ากราบพระองค์แล้ว 3 วาระ

ครั้งแรกเมื่อพราหมณ์เข้ามาดูลักษณะ ก็แสดงปาฏิหาริย์กับ **ภาพเทวิลดาบส** โดยยืนบนยอดชฎา ครั้นนั้นก็กราบแล้วครั้งหนึ่ง

ครั้งที่ 2 เมื่ออายุ 7 ปีเวลาแรกนางวัณฺณกราบแล้วครั้งหนึ่ง เวลานั้นข้าพระพุทธเจ้ากินมัสการคือกราบแล้วอีกครั้งหนึ่ง เป็นวาระที่ 3 เมื่อพระราชบิดาตรัสแบบนี้ คนอื่นก็เห็นอัศจรรย์ว่า **สิทธัตถะราชกุมาร** ไม่เคยเหาะได้แบบนี้ ก็ต่างคนต่างพากันทราบ มีความเลื่อมใส องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็เสด็จลงมา

วันนั้นพระพุทธเจ้าตั้งใจเทศนาโปรดพุทธบิดาโดยเฉพาะ เพราะท่านเป็นพ่อจริงแหละแต่ว่าถวายเป็นคารพพลูกมาแต่เล็กเมื่อเทศน์จบคือเทศน์ประกอบด้วย **ศีล 5** สมเด็จพระราชบิดาก็เป็น **พระโสดาบัน**

พอเทศน์จบคราวนั้นปรากฏว่า **ฝนโบกขรพรรษ** ตกลงมาอย่างหนัก **ฝนโบกขรพรรษ** นี้เป็นน้ำฝนสีแดง เวลาตกลงมาเป็นละออง ถ้าใครต้องการให้ฝนเปียกมากฝนก็เปียกมาก เรายื่นใจ

นะ นี่ก็ว่าเราต้องการให้ฝนเปียกมากฝนก็จะเปียกมาก ใครว่าต้องการให้เปียกน้อยฝนก็เปียกน้อย ถ้าไม่ต้องการให้ฝนเปียกเลยฝนก็ไม่เปียก

แล้วต่อจากนั้นไปต่างคนก็ต่างกลับ พระพุทธเจ้าก็ประทับในมหาวิหารพระก็พักที่หนึ่ง ปรากฏว่าพระก็ไปนั่งประชุมกัน คุณกันว่าเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์หมดเราอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหลายปี สมเด็จพระชินศรีก็เทศน์แล้วหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยมี **ฝนโบกขรพรรษ** ตกลงมา คราวนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์จบ มี **ฝนโบกขรพรรษ** ตกลงมา เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ คือพระกับพระพุทธเจ้าพักห่างกันมาก

สมเด็จพระภาควันต์ประทับอยู่ในพระมหาวิหารได้ยินเสียงด้วยหูเป็นทิพย์พระพุทธเจ้ามีหู เป็นทิพย์จริงๆ หูเป็นทิพย์ ตาเป็นทิพย์ จมูกเป็นทิพย์ เป็นทิพย์จริง ได้รับความทิพย์อย่างนี้พระสงฆ์สาวกไม่มี มีแต่ **ทิพจักขุญาณ** ญาณตัวนี้คือรู้จากทางใจ แต่พระพุทธเจ้ารู้ทางประสาทหูประสาทตาดี เมื่อพระสงฆ์นั่งพูดปรารภถึงพระองค์พระองค์ก็ทรงฟัง ฟังแล้วก็คิดว่าถ้าเราจะไปที่นั่นไปพูดเรื่องนี้เรื่องราวในอดีตจะมีผลไหม สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ทรงทราบว่าถ้าเราไปที่นั่นเล่าเรื่องชาดกในกาลที่เป็น **พระเวสสันดร** ถ้าเล่าจบแล้วพระที่เป็นปฤชนั้นก็จะเป็นพระอริยเจ้า พระที่เป็นพระอริยเจ้าขั้นต่ำก็จะเป็น **พระอรหันต์**

เมื่อองค์สมเด็จพระภาควันต์ทรงทราบอย่างนี้ สมเด็จพระชินศรีก็เสด็จไปจากพระวิหารไปถึงที่พระกำลังนั่งประชุมกัน พระก็ปฐุ์รับ พระพุทธเจ้าประทับแล้ว จึงตรัสถามว่า ภิกขเว ดูภิกษุทั้งหลายเธอคุยกันเรื่องอะไร นี่เป็นระเบียบของพระ พระพุทธเจ้าก็ดี สาวกพระพุทธเจ้าก็ดีที่ได้ **เจโตปริยญาณ** เมื่อฟังแล้วรู้แล้วด้วยความเป็นทิพย์เพราะจิตได้ยินแล้วเข้าใจแล้ว คนขึ้นมาหามองหน้าพระก็เห็นใจเข้าใจความรู้สึก ถึงแม้จะรู้สึกเวลานั้น เพราะ **อดีตังสญาณ** ใช้ความรู้สึกก่อนจะมาก็ทราบแล้ว แต่เมื่อทราบแล้วต้องทำเป็นไม่ทราบอยู่เสมออันนี้เป็นระเบียบของพระ ต้องถามว่ามารู้อะไร มีความสุขหรือมีความทุกข์เป็นอย่างไร อันนี้ถามตามระเบียบ แต่ความจริงรู้อยู่แล้ว พระพุทธเจ้าก็เช่นเดียวกันรู้หมด แต่ว่าระเบียบขององค์สมเด็จพระสุคตพระพุทธเจ้าทุกองค์ต้องทำ

เมื่อถามว่าเธอคุยกันเรื่องอะไร เขาก็กราบทูลองค์สมเด็จพระจอมไตรว่าคุยกันเรื่อง **ฝนโบกขรพรรษ** องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคย์จึงตรัสว่า การที่ตถาคตมีบารมีเต็มทำ **ฝนโบกขรพรรษ** ให้ตกลงมาอย่างนี้ไม่ใช่ของอัศจรรย์ สมัยเมื่อตถาคตมีบารมีไม่เต็ม สามารถทำ **ฝนโบกขรพรรษา** ตกลงมาได้เป็นของอัศจรรย์

องค์สมเด็จพระทรงธรรม์ตรัสแล้ว ก็ทรงนั่งอยู่ ก็หมายความว่าถ้าไม่มีใครต้องการ องค์สมเด็จพระบรมครูก็ไม่เทศน์ต่อไป ไม่เล่าต่อไป

พระทั้งหลายอยากจะฟังก็ถามว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร พระองค์ก็นำมาซึ่งเรื่องราว **พระเวสสันดร** วันนี้ถ้าเทศน์กันตามเรื่องน่ากลัวจะไปกันหลายคน ไม่หนีไปจากศาลา ก็เป็นลมกันเป็น

แถบ พระเทศน์ก็ตายบนธรรมาสน์ ผู้เทศน์อยู่ๆ ดีกว่า ใ้อพระเทศน์มันจะตายแล้วเสียงก็ไม่ค่อยจะออกมันไม่สบาย มันยังป่วยอยู่นะ พยายามลงเฉพาะวันสำคัญ

เรื่องราวมีอย่างนี้ พอองค์สมเด็จพระชินศรีมีบารมีเต็ม ก็มีเทวดาคือ **พระอินทร์** ขึ้นไปทูลอาราธนาเทวดาเขาประชุม พรหมเทวดาเขาประชุมกันว่าเวลานี้ **สันตสิต เทพบุตร** จะลงมาเกิดมีนามว่า **สิทธัตถะ** มีบารมีเต็มแล้วก็เป็นเวลาครบหนึ่งพุทธันดรพอดี ควรที่จะมาตรัสมาบำเพ็ญบารมีให้เต็มบริบูรณ์และเป็นสมเด็จพระชินศรีต่อไป เมื่อท่านรับอาราธนาแล้ว ก็มาเกิดในตระกูลของ **พระเจ้าสุทโธมหาราช** เล่าง่ายดีกว่า เพราะเรื่องราวก็น่าแล้ว

ครั้งต่อมาเมื่อคลอดจากพระครรภ์ของพระมารดา เวลาคลอดไม่ได้คลอดในโรงไปที่โน้นระหว่างเมืองพ่อกับแม่ เป็นเขตแดนพอดี คลอดในป่าลุมพินี เราก็มีลุมพินีเหมือนกันที่กรุงเทพ พระพุทธเจ้าไม่มาคลอด ฮือ มันคนละลุ่มกันนะเอาชื่อมาใช้ แถวนั้นเวลาคลอดหมอต้าแยกก็ไม่มี ไม่มีใคร เทวดากับนางฟ้าเขาก็มาเป็นหมอต้าแยก อยากเลือกไปคลอดที่นั่น ก็มาช่วยกันจัดการเรียบร้อย การคลอดของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเกิดนี่พระพุทธเจ้าจะเทศน์

เอ่อ **พระเวสสันดร** ไปคลอดในท้องตลาด เมื่อกี้เล่าเรื่องพระพุทธเจ้าไปคือแม่อยากจะไปเที่ยวตลาดพอเดินไประหว่างตลาด **เวสสันดร** ก็ตรอกพ่อค้าอยู่กลางถนนสองข้างทางมีแต่คนเดินตลาด เวลาคลอดเทวดาก็ต้องมาช่วย แต่คนที่จะเป็นพระพุทธเจ้า เวลาคลอดจากครรภ์มารดาใหม่ๆ จะพูดได้ 3 ชาติ ชาติที่จะเป็นพระพุทธเจ้า ชาติที่ใกล้อีกสองชาติ เมื่อคลอดออกมาแล้วจึงกล่าววาทะว่า อามะ ข้าแต่แม่มีเงินไหมลูกจะให้ทาน

อย่าลืมนะ อย่างนี้กว่าพระพุทธเจ้าเป็นเรานะ อย่าเอาความพยายามของเราเข้าไปเทียบกับพระพุทธเจ้าอยู่มีบารมีสูง เวลานั้นะทุกคนทั้งพระนะมีมากเอาบารมีไปเทียบกับพระอรหันต์บ้าง เอาบารมีไปเทียบกับพระพุทธเจ้าบ้าง ลงอเวจีลงโลกันต์เป็นแถว ความเลวของเราไปเทียบกับพระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์ไม่ได้เพราะท่านไม่ได้เลวเท่าเรา ความหนาของจิตของเราย่อมไม่เห็นผิวดินขอบอย่าไปเทียบกับท่าน ถ้าขึ้นเทียบกับท่านเมื่อไรไม่มีโอกาสไปแม้แต่สวรรค์จะมาเป็นมนุษย์อีกก็เสมออีกก็แสนยาก เวลานั้นมีयेะทั้งพระทั้งฆราวาส พระก็ได้ยินบ่อยๆฆราวาสก็ได้ยินเสมอ นี่ก็แสดงว่าคนนี้มีมีความเลวหนาที่สุดไม่ได้ใช้ปัญญาพิจารณา

ก็รวมความว่าพระพุทธเจ้ากล่าวคำว่า อามะ ข้าแต่แม่มีสตางค์ไหมจะให้ทานแม่ก็ให้สตางค์ หนึ่งพันกหาปณะ ท่านก็แจก เอ๊ะ มันน่าจะเป็นไปไม่ได้ ออกมาเที่ยวเที่ยวเดินได้แล้ว มันต้องเดินได้เพราะอัจฉริยมนุษย์ อย่าลืมว่าเราไม่ใช่ท่านท่านไม่ใช่เรา ถ้าใครไม่แน่ใจใช้ **อดีตังสญาณ** ถอยหลังลงไปทั้งพระทั้งฆราวาสใช้ให้มันคล่อง ไม่ใช่ทำไม่ได้ก็ทำได้แล้วทำได้แล้วก็ใช้ไม่ได้ใช้แบบนี้ลองเวจีทุกรายมีความประมาท ต้องใช้ทุกวันต้องใช้ให้มันคล่อง ต้องใช้ให้มันคล่องมันถึงจะพ้นอเวจีมหานรก

รวมความกันว่าทำกันได้แล้วต้องใช้คลอง ใช้ **อดีตตั้งสัญญา** ถอยหลังไปว่าจริงหรือไม่จริง นี่เพียงแค่พิสูจน์ เมื่อได้แจกทานแล้วพระราชบิดาก็ส่งคนไปรับขอเล่าลัด

ต่อมาเมื่อพระโพธิสัตว์มีนามว่า **พระเวสสันดร** แต่งงานเสร็จมีลูก 2 คนผู้หญิงหนึ่งคน ผู้ชายหนึ่งคน ชื่อ **กัณหา** และ **ซาลี** เวลานั้นรับหน้าที่เป็นกษัตริย์ปกครองราชสมบัติ ก็ตั้งโรงงาน และวันเกิด ใ้วันที่ท่านเกิดนะ เป็นวันที่คลอดจากครรภ์มารดา มีแม่ช้างมาจากป่า น้ำช้างเผือกมาไว้ในโรงช้างให้นามว่า **ช้างปัจจัยนาค** บ้าง **ปัจจัยนาเคนทร์** บ้างก็ชื่อเหมือนกัน บาลีเขียนเป็น **ปัจจัยนาเคนทร์** ภาษาไทยเขียน **ปัจจัยนาค** ช้างตัวนี้เมื่อมาเข้าเขต ผนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล เป็นช้างที่นำลาภมาให้ ลาภสักการะเกิดมากในเมืองนั้น เมื่อท่านโตขึ้นมาแล้วรับภาระก็ตั้งโรงงาน ประตุเมืองสี่แห่ง และกลางใจเมืองอีกหนึ่งแห่งแต่ละแห่งวันละแสนกหาปณะ 1 กหาปณะเท่ากับ 4 บาท โรงหนึ่ง 4 แสนบาทต่อหนึ่งวัน ให้ทานอย่างนั้น ท่านก็ขี่คอช้างไปตรวจโรงงานทุกวัน คนกำพำ คนยากจน คนเดินทางมีความสุขมีความสบายมาก

ต่อมาในกาลคราวหนึ่ง น้ำมันจะใกล้ 30 นาทีแล้ว ก็มี **เมืองกาลิงครัฐ** ใ้ **เมืองกาลิงครัฐ** นี้อยู่ที่ **เข็ยงราย** นี้เอง ใครคนเมือง **เข็ยงราย** จำเมืองพวก **ชุก** เดิม เอี้ย ไม่ใช่พวก **ชาวกาลิงครัฐ** ใช้ไหม **กาลิงครัฐ** นี้อยู่ที่ **เข็ยงราย** นี้แล้วก็ **เมืองดักศิลา** เวลานั้นอยู่ **จังหวัดกำแพงเพชร** นี้ จำเอาไว้รู้ด้วยนะสมัยนั้นบอกว่าส่งไปเรียนที่ **เมืองดักศิลา** คือที่ **เมืองกำแพงเพชร** นี้เอง **เมืองกาลิงครัฐ** ที่อยู่ **เข็ยงราย** นี้ใช้ญาณให้ชัด อันนี้สอบไปในตัวเสร็จ เมื่อนั่งอยู่ในวัด

ก็เป็นอันว่าเมืองนั้นเขาฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล ก็ประชุมกันให้พระราชารักษา อุโบสถ 7 วัน 15 วันฝนก็ไม่ตก ทำอย่างไรฝนก็ไม่ตก เอาโทษพระราชาก็ไม่ได้ ก็ต่างคนต่างไปทูลกันว่าถ้าได้ช้างนี้ไปฝนจะตกต้องตามฤดูกาล ก็ส่งพรหมณ์ 8 คนมาขอ ขอเล่าเรื่องลัดๆ วันนี้ อย่างไรก็ตาม ก็ 45 นาทีแน่

เมื่อเขามาขอ ท่านขี่คอช้างกำลังจะไปตรวจโรงงานโรงงาน เขามาขอ ก็ให้ **พระเวสสันดร** เสียอย่าง นั้น **พระเวสสันดร** องค์นั้น **พระเวสสันดร** องค์ที่เทศน์นี้ไม่ได้แน่ ดีไม่ดีก็ได้ตะพดไป **อาจารย์หง่า** นะให้ตะพดไปแทน เราไม่ใช่พระโพธิสัตว์ใหม่ แล้วก็เป็นที่ของท่านจะต้องบำเพ็ญบารมี 10 ทั้ง 10 ของท่านยังมีอยู่ได้ฝนฟ้ามันตกต้องตามฤดูกาล ใ้ชาวบ้านก็เกิดโกรธว่าให้ช้างคู่บ้านคูเมืองไปต่ออันนี้จะจนทั้งเมือง ชาวบ้านมันเสือก ใ้คนดีกับคนเลวนี้มีอารมณ์ไม่เสมอกัน คำพระท่านก็ว่านะ จำให้ดีนา เรามีถึง (จบเทปหน้าแรก)

ไม่ใช่คนโกรธ เราเรียกเทวดาเสือกให้โกรธ เทวดานี้อยู่แถวนี้หรือเปล่า **อาจารย์หง่า** ควัก ลูกตาขวางเทวดาให้ชักไปตามๆ กันนะ เทวดาก็ทำให้ชาวบ้านโกรธ เพราะว่าจะต้องบำเพ็ญ **เนกขัมมบารมี** ชาวบ้านก็มาร้อง **พระเจ้ากรุงสุชัย** พ่อก็ทราบว่าคุณชายไม่ผิด แต่ชาวบ้านเขาเดินขบวนกันแบบนี้มันสู้เขาไม่ได้ถึงแม้ว่าจะจะเป็นพระราชาก็ต้องยอม ให้ **พระเวสสันดร** ออก

ไปสู่ป่า พระเวสสันดร ท่านอยากให้ สัตตสะกตมหาทาน ไร่ สัตตสคก แปลว่า 700 สัตตสคก มหาทาน นี้ทาน 700 อย่าง หรืออย่างละ 700

ให้ทานเสร็จ เหลือม้า 2 เหลือรถ 1 คัน มีม้าเทียม เหลือรถกับม้าเทียมคันหนึ่งให้เจ้า พราหมณ์ก็เลือกไปขอเสียอีก เจ้าพราหมณ์ชุดแรกมาขอม้าเทียมให้เทวดาก็เลือกนี้เขาต้องแปลง เป็นม้าลากรถให้มันเข็ดนะ อาจารย์หง่า นะ หลังจากนั้นให้พวกพราหมณ์อีกคน มาเลือกมาขอรถ อีก ท่านก็ให้หรืออีก ขอไม่ได้ขอเป็นให้ พอได้รถม้าหายเลยม้าเทวดาไม่ยอมลากรถ

ต่อไปก็ขอเล่าลัดขอขย้ออนตัน ขอขย้ออนกันไปในดินหนึ่งว่าการที่เธอต้องถูกขับไล่ไปนั้นไม่ใช่ เพราะกฎของกรรม ท่านทำความดีทำไมถึงเป็นอย่างนั้น คือว่าเทวดาพิจารณาแล้วว่าคนที่จะเป็น พระพุทธเจ้าถ้าบังเอิญขาดบารมีสำคัญอีกอย่างหนึ่งให้ลูกเป็นทานให้เมียเป็นทานนั้นไม่ได้ทำไว้ในชาติก่อน ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายต้องให้ลูกเป็นทาน ให้เมียเป็นทาน ไม่อย่างนั้นเป็นพระพุทธรเจ้า ไม่ได้ จึงต้องบันดาลให้ชาวบ้านเขาโกรธ ให้ชาวบ้านไม่รู้เนื้อรู้ตัว เทวดาปลุกปั้น ท่านปลุกปั้นไม่เห็นกลัว ให้คนนะต้องคอยระวัง พระเจ้าต้องคอยระวังนะ เวลานี้ให้พวกนี้เข้ามาแทรกซึมตามวัด ต่างๆ ทุกวัดแหละ และตามกลุ่มคนต่างๆ ที่ชุมนุมกันมีความสามัคคีกัน

ไฉนนี้ไม่ใช่เทวดาหรอก คนเข้าแทรกวัด เข้าแทรกทุกกลุ่มเพื่อทำลายความสามัคคี เพื่อยึด ประเทศ เพราะอะไรถ้าจิตใจเป็นอย่างนั้นก็เข้าใจได้ด้วยนะว่าเรากำลังตกเป็นทาสของต่างชาติ เขาอยู่

หลังจากนั้นเทวดาก็ต้องเป็นภาระ จะไปม้าหาย เทวดาก็ต้องแปลงเป็นม้าให้มันเข็ดใช้ใหม่ ต่อไปเขาไปอยู่ เขาวงกต พระอินทร์ ก็ใช้ วิชาคุณกรรมเทพบุตร มาเนรมิตที่ให้ราบรื่น ป้องกัน สัตว์ร้ายให้ไปอยู่ไกล ไม่มีในแถวนั้น จากนั้นสร้างอาศรมสร้างทำสระโบกขรณี สร้างเครื่องแต่งกาย ฤาษีไว้ครบ พอไปอยู่ที่นั่นท่านก็บำเพ็ญบารมีเป็น เนกขัมมบารมี คือสองตัวผิวเมียอยู่คนละ ฐานะ เป็นนักบวชด้วยกันทั้งคู่ไม่ใช่ผิวไม่ใช่เมีย

ต่อมาในกาลต่อมาก็มี ชูชก เข้าไปขอสองกุมารเพราะ ชูชก มีเมียสาว อย่าง อาจารย์ หง่า แก่แล้วมีเมียสาวนี่นา ตัวอย่างอยู่ที่นี่แล้ว (หัวเราะ) คนแก่มีเมียสาวใครเล่าจะไม่รัก (หัวเราะ) ก็เป็นอันว่าเทวดาก็ตกลงใจให้ อมิตตดา ขับ ชูชก ให้ไปขอสองกุมาร ความจริง อมิตตดา ไม่รู้เรื่อง เทวดาเลือกพวกเดียว ไม่ใช่คนเดียวเป็นพวกเลยนะ ทั้งที่แกไม่รู้เรื่อง พระเวสสันดร ต้องเข้าพง เข้าป่านั้นเทวดาคลใจ ชูชก ก็ต้องไปเห็นแก่เมียใช้ใหม่ พอไปแล้วปรากฏว่า อมิตตดา อยู่ข้างหลังมี ผิวใหม่เลย

จำไว้นะพวกผู้หญิงนะ เวลาบูชาพระอย่าเอาดอกไม้แก่ๆ เหมือนกัน นางอมิตตดา ที่ต้องมีผิวแก่ ชูชก ก็หาความสุขไม่ได้เลย แหม นางอมิตตดา สวยเหมือนนางฟ้า ดันเลือกเป็นเมีย ชูชก เมื่อชาติก่อนเวลาบูชาพระเอาดอกไม้แก่ๆ ไปบูชาพระดอกไม้ที่มันใกล้จะโรยมันเหี่ยวๆ ดอก โหนมันใช้ไม่ได้ ไม่ชอบใจไปบูชาพระแบบนี้มีผิวแก่

แล้วต่อมาบุษขาดอกไม้แรกแย้ม พอ ชูชก ไปแล้วก็มีผิวใหม่ผิวหนุ่มใสใหม่ ตาชูชก ก็
กระย่องกระแย่งกระปองกระแย่งไปขอสองกุมาร ขอเล่าลัดผ่านไปเลยเทวดาก็ช่วยทุกอย่าง

แล้วต่อมาเทวดาก็พาสองกุมารเข้าไปหาพระราชบิดาพระราชมารดาคือ **พระเจ้ากรุงสุ
ชัย ชูชก** เดินหลงทาง ท่านก็ถ่ายเอาไว้แล้ว ก็เหลือ **มัทรี** อีกคนหนึ่ง **พระอินทร์** เห็นทำไม่ได้การ
มัทรี นี้เป็นคู่บารมีของ **พระเวสสันดร** มานาน จะต้องเป็นคู่บารมีถึงสมัยเป็นพระพุทธเจ้า ถ้าขึ้น
ให้คนอื่นไปเสียศักดิ์ศรีแน่ๆ ไม่ได้แล้วต้องเอาเองแล้ว (หัวเราะ) ต้องเอาเองก็แปลงเป็นพราหมณ์
ลงมาเรียก **อินทรพราหมณ์** ลงมากล่าวคำวาจาขอ **พระนางมัทรี พระเวสสันดร** ก็ให้ ให้แล้ว
บ๊อบท่านก็ประกาศตน ท่านแปลงตัวใหม่เป็น **พระอินทร์** ตามเดิม บอกว่าผมนี้เป็น **พระอินทร์**
พระนางมัทรี นี้พระองค์ให้ผมแล้วนะ ผมขอถวายคืนไว้ แต่ไม่คืนเลยนะจะให้ใครไม่ได้ จะให้ใคร
ต้องขออนุญาตจากผมก่อน เพราะ **นางมัทรี** เป็นของผมแล้วแต่อยู่กับท่าน ท่านจะทำภาระได้ทุก
อย่างในฐานะเป็นสามีภรรยาเป็นปรกติ แต่ให้ใครไม่ได้ต่อไป

พระเวสสันดร เห็นว่าเป็น **พระอินทร์** ก็เลยขอพร 8 ประการ **อาจารย์หง่า** จำได้ไหม
พรสำคัญคือขอกลับไปสู่พรานนิเวศน์ตามเดิม ขอมีความสุขตามเดิม ตอนนี่ก็เป็นเรื่องราวของเทวดา
ทั้งหมด

ทีนี้มีอีกตอนหนึ่ง ตอนที่พระราชบิดาพระราชมารดาถามสองกุมารคือ **กัณหา** และ **ซาลี**
ว่าพ่ออยู่ดีไหม ทั้งสองว่าพ่อและแม่ลำบากมากอยากจะไปรับ เทียบประกาศตามบรรดาประชาชน
ว่าฉันจะไปนำ **พระเวสสันดร** กลับมาใครจะเห็นชอบไหม ใ่อัฒนุษย์ต่างๆ นี่เขาไม่รังเกียจ อีตอนที่
เกลียดเทวดาเสือกดลใจใสใหม่เทวดาเขาก็เสือกใหม่ใ่อัราษฎรที่อยู่ไกลก็เสือกเข้ามาใกล้มารวมตัว
กันไปเขาต้องการ **พระเวสสันดร** เขาซิดดชิฝนฝนไม่ตก **พระเวสสันดร** ไม่นะ อดข้าวจะตายโง
กันนะ แหมฝนแล้งปี 21 นะพอผลที่สุดก็ต่างคนต่างยกขบวนไป ไปเป็นจาดูรงค์เสนากองทัพอ 4
เหล่า กองทัพรถ กองทัพช้าง กองทัพม้า กองทัพเดินเท้า ไปหมดแล้วแถมประชาชนทั้งประเทศไป
หมด ลูกเด็กเล็กแดงที่เดินได้

พระเวสสันดร นั่งกับ **นางมัทรี** เห็นกองทัพใหญ่ มันใหญ่มากเกินกองทัพกองทัพก็ใหญ่
แถมคนมาเยอะ ก็เป็นกองทัพไม่ย่อย เห็นก็ตกใจคิดในใจว่าอาจจะมีการไต่ประเทศใดประเทศหนึ่ง รู้ว่า
เราซึ่งเป็นหนุ่มออกมาบวชเสียในป่า เหลือแต่พระราชบิดาและพระราชมารดาเป็นคนแก่ไม่
สามารถจะป้องกันประเทศได้ เมื่อจับพระราชบิดาและพระราชมารดาแล้ว ยึดประเทศได้แล้ว รู้ว่า
เราอยู่ที่นี้ตามมาฆ่าเรา ก็ได้เกิดความกลัวเลยบอกให้ **พระนางมัทรี** อยู่ข้างหน้าถ้า อยู่หน้า
อาศรมรับทัพก่อน เป็นอย่างไรผู้หญิงเป็นทัพหน้า **พระเวสสันดร** ย่องไปด้านหลังเขา นี่คนเก่งนะ
(หัวเราะ)

นี่ใ่อัพวกผู้ชายนะมันไม่จริงหรือกลัวผู้หญิงไม่ได้ ดูการฝึกกรรมฐานผู้หญิงคล่องกว่าผู้ชาย
ได้ง่ายกว่าผู้ชาย บุญบารมีเขามากกว่า ผู้หญิงนี้ส่งสมบารมีมาดีทุกชาติ ผู้ชายตีเมเหล้าทุกวันมัน

จะไปทันกันอย่างไร **อาจารย์หง่า** ใช่ไหมเล่านี้ฉันพูดภาษาคนนะไม่ใช่ภาษาหมา ภาษาคนฟังรู้เรื่องง่าย นี่การทำบุญบารมีต่างกัน ผู้ชายอดตัวว่าตัวดี แต่ความจริงความเลวมีมากกว่าผู้หญิงมาก นี่นั่งอยู่ศาลานี้ผู้หญิงมากกว่าผู้ชายใส่บาตรหน้าบ้านผู้หญิงมากกว่าผู้ชายมาก ผู้หญิงโดยมากเขาจะตำหนิว่าเสียและเลวอย่างนี้ แต่ความดีเขามีมากไม่มองความดี ใจคนเลวนี้ไม่มองคนอื่นในด้านของความดี มองคิดว่าคนอื่นเลวเท่าตัวอยู่เสมอ ตัวเลวขนาดไหนก็มองว่าคนอื่นเลวขนาดนั้นจำไว้ คนที่ตำหนิคน คนที่นิทานคนนั้นคือเป็นความเลวของเรา พระพุทธเจ้าที่ท่านไม่ติใคร ท่านดี ท่านดีสมบูรณ์แบบ

ก็รวมความว่า **พระสันดร** หลบไปหลังเขา แต่ความจริงเป็นพระราชบิดาและพระราชมารดา ก็ต่อมาสองกุมารพอไปหาพระราชมารดาแล้ว ก็ทราบว่าเป็นพ่อแม่ไม่ใช่คนอื่น ก็ออกมาวิ่งมาถึงก็ทรงพระดีใจมาก นี่เขาเรียกอย่างไรพระดีใจ พระโสมนัสเหวอกภาษาบาลีฉันแปลไม่รู้เรื่องเลยวะ ฉันก็ว่าพระดีใจขึ้นเป็นอย่างไรก็สลบทั้งกลุ่มนะสิ ดันสลบหมดทั้ง 6 องค์เลย ดีใจสลบหมดใจกองทัพต่างๆ ประชาชนก็ดีใจสลบหมดตายโหงกันหมด ทำไงละ เดือนร้อนเทวดานะสิ เทวดาต้องมาแล้ว ทำอย่างไร เทวดาก็ต้องมา เอ๊ะ เทวดาองค์นี้นิทานไม่ได้นะ **พระอินทร์** ด้วย (หัวเราะ) เทวดาไม่ยกเว้น นิทานไม่ได้ใช่ไหม

องค์นี้ก็ได้มีเรื่องอะไร ท่านไม่ช่วยเงินกับเขาหรอก มีหน้าที่ช่วยเห็นถ้าถ้าสลบอยู่อย่างนี้จะปรากฏว่า **กรุงสีพี** จะไร้บุคคล ฉะนั้นต้องบันดาล **ฝนโบกขรพรรษ** ให้ตกลงมา ฝนชุ่มชื้นปรากฏว่าทุกคนฟื้น แล้วก็ป็นอันว่าชวน **พระเวสสันดร** กลับราชานิเวศน์ ก็ปรากฏว่าเพื่อ **พระเวสสันดร** กลับฝนก็ตกต้องตามฤดูกาลเพราะบุญบารมีเขาให้ **ช้างปัจจัยนาค** ก็นำมาที่เมือง **เชียงราย** เขาเรียกเมืองอะไร **อาจารย์หง่า** ฉันคนไทยนี้หว่า **กาลิงครรัฐ** ใช่ไหม **กาลิงครรัฐ** เรียกราก็เลยนำกลับไป **เชียงราย** คือ **เมืองกาลิงครรัฐ** เป็นอย่างไรก็ตาม ชาวเมืองก็มีความสุขนี่เรื่องราวของ **พระเวสสันดร**

พระพุทธเจ้าทรงประชุมชาดก ฉันก็จำไม่ค่อยได้ ท่านบอกว่า **พระเจ้ากรุงสญชัย** เวลานั้นคือ **พระเจ้าสุทโธทนมหาราช** แล้วแม่ชื่อพระนางอะไรหว่า **อาจารย์หง่า** เมีย **พระเจ้ากรุงสญชัย** ชื่ออะไร **พระนางมุสดี** มาเป็น **สิริมหายาราชเทวี** แล้วก็ **พระนางมัทรี** เวลานั้นก็มาเป็นอะไรละ **พระนางพิมพา** แล้ว **พระเวสสันดร** ตอนนั้นก็ป็น **ตถาคต** ก็ท่านบอกหลายคนแล้ว จำได้แค่นี้เพราะมันป่วย ท่านบอกไว้เยอะนะ **กัณหา ซาลี กัณหา** นี่ไปเกิดเป็น **อุบลวรรณาเถรีซาลี** นี่มาเกิดเป็น **ราหุล** ใช่ไหม ยังจำได้ใช่ไหม ฉันก็จำได้บ้างไม่ได้บ้างช่างมันนะ

แต่ปรากฏว่าองค์สมเด็จพระทงธรรม์ เมื่อเทศน์เรื่องนี้จบก็ทรงประชุมอริยสังเเล่่าเรื่องความเป็นมายาวมาก ในท้องเรื่องก็มีธรรมะกฎของกรรม แล้วตอนก่อนเลยไปอีกนิตหนึ่ง ตอนที่ **พระเวสสันดร** ต้องกลัวกองทัพ หนีกองทัพไปอยู่หลังเขา พระพุทธเจ้าตรัสว่า สมัยหนึ่ง **พระ**

เวสสันดร คือพระองค์เอง พระองค์เองนะเออ เป็นอะไรละ เป็นพระเหอ เออ เป็นกษัตริย์นี่ซึ่งคือข้างเสียบพระนคร ก็บังเอิญมีพระองค์หนึ่งเขาสวนทางมา ไล่ซึ่งคือข้างเสียบพระนครปัจจุบันเป็นจตุรงคเสนา เป็นกองทัพใหญ่เสียบนคร เห็นพระดินมาแต่ไกลจึงบอกอำมาตย์บอกว่าให้อาราธนาพระองค์นั้นให้หลีกทางไปนิดเถอะ ขอประทานอภัยท่านเพราะชวณการเราใหญ่ไป ท่านจะลำบาก พออำมาตย์ไปบอก พระเกิดความกลัวหลบไป นิดเดียวเท่านั้นเอง เกิดมาชาติหลังทำให้พระเวสสันดรกลัวพอกกลัวแม่กลัวกองทัพนี่อย่าลืมนะกฎของกรรมเล็กน้อยนะ

เอาละท่านบรรดาท่านพุทธบริษัท ตะบันเทศน์มา 45 นาที ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้ ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายผู้เป็นสาวกขององค์พระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าจงตั้งใจปฏิบัติความดีที่พระพุทธรูปเจ้าทรงสั่งสอนไว้นั้น คือนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายให้ทรงความดีกันอบายภูมิทั้งสิ้น คือกันนรกเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เราตั้งใจว่าจะไม่ไปเกิดในที่นั้นอีก แต่การตั้งใจเฉยๆ อย่างนี้ไม่มีผล อันดับแรกที่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนต้องปฏิบัติใน **มโนมยิทธิ** ได้ อันนี้เป็นความดีมาก ถึง **มโนมยิทธิ** ที่ปฏิบัติได้ท่านได้แล้ว ท่านจะทรงหรือไม่ทรงนี้เป็นเครื่องสังเกตได้ชัด บุคคลใดยังมีวิรยาพยายามยังมีอารมณ์หยาบอยู่คนนั้นที่ว่าได้แล้วนะ สมานอันนี้สูญไปแล้ว ถือว่าไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยหรือเป็นความจริง เวลานี้ความดีสูญไปแล้ว ไม่เหลือ เหลือแต่ความชั่ว คือว่า **นิวรรณ** เข้ามาครองใจ

บุคคลใดถ้า **นิวรรณ** มีกำลังมาก บุคคลนั้นไม่พ้นอบายภูมิ คนที่มองเห็นคนอื่นเสีย นั่นคือตัวเสีย ต้องพิจารณาความเป็นจริงก่อน ถ้าไม่รู้ความจริงก็ส่งเสริมพยายามสังเกตการใช้ปัญญา นี้หมายถึงว่าคนที่ไม่ได้ **มโนมยิทธิ** หรือสองใน **วิชาสาม** คนที่ได้สองใน **วิชาสาม** ก็ดี ที่ได้ **มโนมยิทธิ** แล้วก็ดี ถ้าทรงตัวอยู่ จะใช้ **อนาคตังสญาณ** ว่าคนนี้มีความดี หรือมีความชั่วเป็นอย่างไร เราขอคุณดีดีของเขาอดีตของเขาตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน **ปัจจุปบันนังสญาณ** แล้วก็คุณ **อนาคตังสญาณ** ต่อไปข้างหน้า การที่มานี้เขาจะทำความดีหรือความชั่วเป็นประการใดอย่างนี้ ถ้ากำลังใจทรง **มโนมยิทธิ** ได้บุคคลนั้นกำลังใจจะมีความสุข เพราะไม่มีอารมณ์ใจวุ่นวาย

แต่ว่าการทรงกำลังใจเพียงเท่านี้ยังดีไม่พอ ยังไม่พ้นอบายภูมิ แต่เป็นเครื่องมือหรือรู้เท่านั้น รู้แล้วก็ปฏิบัติตามต่อไป ว่าคนที่จะได้ดีต้องทรงอารมณ์ของ **พระโสดาบัน** ให้ได้ **พระโสดาบันจริงๆ** ที่ท่านเป็นกัน มันเป็นของไม่ยาก คือ

1. มีความเคารพพระพุทธรูป ด้วยปัญญาด้วยความจริงใจ
2. เคารพพระธรรม ปฏิบัติตามพระธรรม
3. เคารพพระอริยสงฆ์
4. มีศีล 5 เป็นปกติเฉพาจะฆราวาส และมีศีลของตนบริสุทธิ์

5. มีอารมณ์อย่างเดียว ตั้งใจเฉพาะนิพพานจุดเดียวเท่านั้น

อย่างนี้พระพุทธเจ้าท่านทรงเรียกว่า **พระโสดาบัน** ถ้าเป็น **พระโสดาบัน** ได้แล้วความวุ่นวายของจิตไม่มี ดูตัวอย่าง **นางวิสาขา มหาอุบาสิกา** ก็ดี **ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี** ก็ดี หรือแม้แต่ของท่าน คือ **สุปปพุทธภูฏี** ท่าน **สุปปพุทธภูฏี** ท่านเป็นขอทาน แล้วก็ไปเร่ร่อน ท่านมีจิตมั่นคงในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ มีศีล 5 บริสุทธิ์

พระอินทร์ ไปยืนยันนิดเดียวว่าเจ้าจงกล่าวเป็นคำโดยย่อ ไม่ตั้งใจก็ไม่ใช่ไร ว่าพระพุทธเจ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้าพระธรรมไม่ใช่พระธรรม พระสงฆ์ไม่ใช่พระสงฆ์แค่นี้ พูดเป็นเล่นไม่เป็นไร ฉันจะให้เธอพ้นจากความเป็นคนเร่ร่อน แล้วจะเป็นมหาเศรษฐี

ท่านก็ชี้หน้าด่า **พระอินทร์** ว่า **พระอินทร์** ถ้อยจงดอยไป เราจนโลกีย์ทรัพย์แต่เราสมบูรณ์บริบูรณ์ด้วยอริยทรัพย์ คนที่เป็น **พระโสดาบัน** เขามีกำลังใจอย่างนี้มั่นคงในพระพุทธเจ้า ในพระธรรมในพระอริยสงฆ์ไม่มีความวุ่นวายจากกิเลสกิเลสยังมี แต่กิเลสมีกำลังต่ำ

อย่าง **นางวิสาขา มหาอุบาสิกา** ท่านยังต้องทำมาหากิน **พระโสดาบัน สกิทาคามี** ยังมีผัวยังมีเมียอยู่ คนยังไม่แต่งงานก็แต่งงานได้ คนแต่งงานแล้วไม่ต้องเลิกกัน แต่เขาจะไม่ละเมิดศีล 5 มีความเคารพในพระไตรสรณคมน์แน่นอน

นี่แหละบรรดาท่านสาวกขององค์สมเด็จพระชินวร ธรรมะข้อนี้มีความสำคัญท่านจะศึกษาอะไรก็ตามที่ ถ้าทรงอารมณ์อย่างนี้ไม่ได้ ทุกท่านไม่พ้นนรก จะเป็นพระ จะเป็นเณร จะเป็นเถร จะเป็นชี ไม่มีความสำคัญ ใจเครื่องแบบไม่มีความสำคัญ ดูอารมณ์ใจของเรา ถ้ายังมีความวุ่นวายแต่เรื่องของบุคคลอื่น ไร้เหตุไร้ผลอย่างนี้เราไม่พ้นอบายภูมิเพราะอะไร เรามีจิตใจไม่ใช่พระ **พระโสดาบัน** นี้ฆราวาสพระพุทธเจ้าทรงเรียกว่าพระ อย่าง **วิสาขา** นี้ ท่านเรียก **วิสาขาพระโสดาบัน อนาถบิณฑิกเศรษฐีพระโสดาบัน**

คำว่าพระอยู่ที่การตัดกิเลสไม่ใช่ผ้าเหลืองและโกนหัวห่มผ้าเหลืองหรือโกนหัวถ้าตัดกิเลสไม่ได้ เป็น **พระโสดาบัน** ไม่ได้ ไม่ใช่เรียกว่าพระ ยังไม่เรียกหรือพระนี่แปลว่าประเสริฐ แต่โกนหัวห่มผ้าเหลืองแล้วปฏิบัติไม่ได้ ถึงขั้นนี้ไม่ได้ ท่านเรียกว่าสมมุติสงฆ์ รวมความว่าเป็นตุ๊กตาสมมติเท่านั้นเอง ทำบุญได้บ้าง ไม่ได้บ้าง บางท่านใครทำบุญก็ได้บาปไปเลย เพราะมีแต่ความชั่ว ไม่ได้ความ

เป็นอันว่าขอบรรดาท่านพุทธบริษัทที่นั่งอยู่ทั้งหมดนี้ ธรรมใดที่องค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุลแล้ว ขอบรรดาสาวกขององค์พระประทับแก้วทุกท่านจงรู้ธรรมในชาติปัจจุบันนี้เกิด เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ เสี่ยงมันจะไปไม่รอด

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 36

การปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน

นับลมหายใจเข้าหายใจออก หายใจเข้าหายใจออกนับเป็นหนึ่ง หายใจเข้าหายใจออก นับเป็นสองถึงสิบ สิบแล้วก็เริ่มต้นใหม่หนึ่ง สอง สาม ไปถึงสิบถ้าหากว่าอารมณ์จิตมันจะฟุ้งซ่านจริงๆ ไม่สามารถจะบังคับได้ก็เลิกเสีย อย่ไปฝืนถ้าหากว่ามันฟุ้งจริงๆ เราขึ้นบังคับ จิตมันจะมีอาการกลุ่ม ถ้าหากฟุ้งจริงๆ บังคับไม่ได้ เราก็นั่งหรือนอนฟังวิทยุ อ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์ ก็ว่ามันเรื่อยเรื่อยไปหรือคุยให้ใจมันสบาย ถ้าวันไหนฟุ้งซ่านหนัก ถ้าเราไปฝืนเข้า แทนที่มันจะมีผลดีกลับเป็นผลร้าย นี่การเจริญฌานเป็นแบบนี้ ไม่เหมือนวิปัสสนาญาณ แต่วิปัสสนาญาณ ถ้ามันจะทรงได้เราต้องอาศัยอารมณ์เป็นสมาธิ จับ **อานาปานุสสติกรรมฐาน** เป็นใหญ่ สำหรับผลที่ท่านทั้งหลายชำนาญใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** คำว่าชำนาญนี้เวลาจับลมหายใจเข้าออก รู้สึกว่ามีความสบาย มีความสดชื่นนะแต่ว่าบางวันก็ดีบางวันก็ไม่ดี เป็นของธรรมดา

ถ้าท่านผู้ใดทรงฌานใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** มีอาการทรงตัว ท่านผู้นั้นจะรู้วันตายของตัวเอง ไม่ใช่เรื่องนะ ดันไปรู้วันตาย ช่วย น่าจะรู้ไม่ตาย เอ๊ะ แต่รู้วันตายได้ก็รู้วันยังไม่ตายได้เนอะ นี่เป็นเรื่องจริงๆ คือว่าสามารถจะรู้วันตายของตัวเองได้อย่างหนึ่ง และก็จะรู้ว่าอาการที่เราจะจิ่งตายได้อย่างหนึ่ง วันตาย อาการที่ตายเวลาที่เราจะตายเรารู้ ที่เขาบอกว่ามีบางคนบอกว่าเมื่อนั้นจะตาย เมื่อนี้จะตายแล้วก็ตายจริง พวกนี้เป็นผู้ชำนาญใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** สำหรับท่านที่มีความชำนาญจริงๆ จนกระทั่งสามารถเอา **อานาปานุสสติกรรมฐาน** นี้ใช้เป็น **นิโรธสมาบัติ** ได้

แต่ความจริงสมาบัติอะไรก็ตาม ถ้าทั้งกรรมฐานบพนี้ไม่มีทาง เพราะทั้งไม่ได้เชี่ยวชาญทั้ง **กสิณ** จะได้ **กสิณ** อันดับต้นที่แรกก็ต้องจับ **อานาปา** ก่อน ถึงแม้ว่าผู้ทรงฌานจริงๆ สามารถเข้าฌานได้โดยฉันทันที อันดับแรกก่อนนี่เขาจะจับ เขาจับ **อานาปานุสสติ** พร้อมกับ **กสิณ** ทันที มันทั้งไม่ได้เลยนะ ท่านผู้นี้เคยเห็นนะที่เคยเห็น เดินจงกรมกันไป เดินจงกรมกันมา แล้วท่านถึงวาระที่ท่านจะตายเดินกันอยู่ 2-3 วัน แล้วต่อมามีวันหนึ่ง เดินอยู่แล้วหงายไปเลย เดินจงกรมเล่นด้วยกันสบายสบาย เดินไปเดินมาพักหนึ่งก็นั่งคุยกัน นั่งคุย ใ้พักหนึ่งก็ประมาณ 2-3 ชั่วโมง เพราะจิตมันสบายสบาย ใ้เรามาพักแล้วก็นั่งคุยกัน คุยไปคุยมาท่านก็มองดู มองดูท้องฟ้าเห็นพระจันทร์ใกล้จะตงศีรษะ ท่านบอกเดี่ยวพระจันทร์ตงหัวฉันจะตาย เราก็นึกว่าพูดเล่น ก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่ ก็เดินด้วยกันคุยด้วยกัน ไม่ได้บอกว่าเจ็บหัว ปวดท้อง พอพระจันทร์ตงศีรษะท่านก็ลุกขึ้นแล้วขีดเส้น เขาไม่ขีดดินเป็นเส้น บอกฉันจะเดินไปตรงโน้น แล้วเดินมาที่เส้นนี้ พอรอบที่สามฉันจะตายตรงนี้

ไอ้เราก็นึกเอ๊ะ พรรคพวกจะเล่นท่าไหน ดูซิจะตายจริงๆไม่จริง พอเดินไปแล้วท่านก็เดินมา รู้สึกว่าท่านเดินด้วยอาการสำรวจอย่างยิ่ง ถ้าเราสังเกตการเดินแบบนั้นเป็นอาการของฌาน 4 อาการของฌาน 4 มันเดินที่อๆ ซอบกกล คือมันเดินตั้งจุดตรงไหนมาถึงตรงนั้นมันกลับเอง ตั้งจุดว่าจะเดินไปถึงตรงไหนกลับ ก็กลับมายู่ ถึงตรงไหนมันก็จะมา หลับตาแล้วก็ตรง พอมาถึงรอบที่ 3 บ๊ีบ เอ้ายืนเดชะแล้วไปดูไม่หายใจแล้ว (นาฬิกาปลุกดัง) มันจะร้องร้องไป ไม่เลิกเสียอย่าง เสือก ร้องเร็ว

เป็นอันว่า **อานาปานุสสติกรรมฐาน** นี้หนึ่งสามารถจะรู้เวลาตาย แต่ว่าคนที่พูดเมื่อกี้ นั้นเป็นพระกังหัน ไซ้ใหม่ ก็เขาลือกันว่าท่านเป็นพระอรหันต์ เขาลือกันแต่ตัวท่านไม่ได้บอก ชาวบ้านเขาลือกัน เพราะว่าสมัยนั้นพระประเภทนี้มาก ถ้าไม่ถึงขนาดนั้นไม่มีทางหรอก ไซ้ใหม่ ใ้ นั้นท่านไม่ใช่ตาย ถ้าตายจริงๆ มันต้องอาศัยการป่วย ถ้าท่านรู้อาการไปของท่าน ท่านก็ไปส่งเดช ถึงเวลา

นี่ต่อมาอีกจุดหนึ่ง ถ้าเบาลงมาจากนั้น สำหรับการเจ็บไซ้ไม่สบาย ถ้าเราชำนาญใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** คือกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกเป็นปกติ ถ้ามันเจ็บป่วยขึ้นมาจริงๆ เราก็ จับลมหายใจเข้าออก เพราะว่า **อานาปานุสสติกรรมฐาน** จิตเป็นฌานเร็ว พอจิตเริ่มเข้าถึงปิติ อาการทุกขเวทนามันจะเริ่มเบาลงไป พออารมณ์จิตเข้าถึงฌาน ใ้เจ็บตามหลัก ปวดตามหลัก มัน จะรู้สึกนิดๆ พอจิตเข้าถึงฌาน ใ้เจ็บตามหลัก ปวดตามหลัก มันจะรู้สึกมีนิดๆ พอจิตเข้าถึงฌาน 4 ไม่รู้เรื่องเลย พอจิตเข้าถึงฌาน 4 นี้จิตกับประสาทมันแยกกัน จิตมันจะทรงตัวอยู่ตามสภาวะของ มัน ใ้ประสาทมันจะร้องฮือ ร้องฮ้ำ ดิ้นไป ไม่รู้เรื่องหรอก สบายมันสบายเฉยๆ แต่เรื่องไ้แขนขา มันชักกระตุก เหวี่ยงไปเหวี่ยงมา มันเรื่องของประสาทที่มันไม่สามารถ มันเรียกว่ามันรวม ธาตุ ต่างๆ มันรวม ประสาทไม่ทรงตัวนี้เป็นเรื่องของมัน แต่จิตมีความสุข

ถ้าจะถามว่ารู้ได้อย่างไร อาตมาขอตอบว่ารู้เพราะครั้งหนึ่งอาตมาเคยมีสภาพอย่างนั้น นี้ คุยกับคนเคยซ้อมตายมันง่ายนะ กล้าเอาตัวเองเข้าไปยืนยัน มีคราวหนึ่งมีอาการป่วยมันเครียดจัด ทางกายมันเครียดแต่ใจมันไม่เครียด ไม่เครียดเพราะอะไรพอเริ่มปวดปึบ คติของพระ พระอื่นไม่รู้นะ แต่ของอาตมามีติดอย่างนี้เสมอว่า คติมีว่าคิดว่าเรานี้อาจจะตายวันนี้อยู่เสมอ ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ก็ เหมือนกัน ไม่เคยคิดว่าจะตายวันพรุ่งนี้ ใ้วันพรุ่งนี้ไม่ยอมตายแน่ ต้องถือว่าเราจะอาจจะตาย เดียวนี้ ไม่ใช่ตายภายในวันนี้ ถ้าเราหายใจเข้า แล้วเราไม่หายใจออกมันก็ตาย หายใจออกแล้วเรา ไม่หายใจเข้าเราก็ตาย อารมณ์มันก็เตรียมอยู่พร้อม นี่พอเกิดอาการป่วยขึ้นมาพอเกิดอาการป่วย ขึ้นมาบ๊ีบ ก็คิดว่าคราวนี้เราอาจจะไม่รอดหรืออาจจะตาย ไม่รู้ว่ามันจะตายหรือไม่ตาย เราพร้อม ตายไว้ก่อน ที่พระพุทธเจ้าเรียกว่าเจริญ **มรณานุสสติกรรมฐาน** ถ้าเราพร้อมในการตาย คิดว่าถ้า มันจะตาย ก็ต้องตั้งใจไว้เลยว่าตายคราวนี้เราจะไปไหน ที่พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ว่า **มโนมปุพพังคมา**

ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐสุด สำเร็จด้วยใจเกิดขึ้นที่ใจ ใจเราตั้งว่าจะไปไหนตายจริงๆ มันไปที่นั่น

นี่พอเริ่มป่วยบ๊อบเราก็คิดอยู่แล้ว ถ้าใจมันตั้งว่าคิดอยู่แล้ว เดินอยู่ทุกวัน เราก็เห็นว่าชาวบ้านเขาเป็นทุกข์ ใจตัวเอง ทุกวันเราก็เห็นว่าร่างกายมันเป็นทุกข์ในเมื่อโลกนี้มันเป็นทุกข์ แล้วเราจะไปไหน จิตที่ควรจะต้อง ตอบนั้นอารมณ์ยังเด็กอยู่คำว่าอารมณ์ยังเด็ก อารมณ์มันยังต่ำ ก็ตั้งใจว่าถ้าเราจะตายคราวนี้ขอไปพรหมต่อนั้นยังไม่เคยคิดถึงเรื่องพระนิพพาน ก็เห็นว่านิพพานเป็นสายไกลเกินไป มันไกลเกินไปสำหรับอารมณ์ ไม่ได้คิด เพราะมันยังโง่งอยู่นี้ ตอนนี้อยู่หม่อมอยู่

พอมันเริ่มปวด เราก็คิดจากแต่นั้น เมื่อตั้งใจได้แบบนั้น พอป่วยพับ ก็คิดว่าคราวนี้เราอาจจะตาย ตายหรือไม่ตายก็ช่าง เราก็รู้ว่าก่อนที่เราจะตาย ก็จับ **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ควบ **พุทธานุสสติ** รู้ลมหายใจเข้าออกด้วย ภาวนาว่าพุทโธด้วยเพราะจิตมันชิน พออารมณ์ชินต่อไปอาการเครียดมันก็เกิด อาการเครียดทางกายมันเกิด ที่ใจอาการเครียดทางกายที่มันเกิด ใจเราไม่รู้ว่ามันเครียดเพราะจิตมันแยกออก จิตกับขันธ์ 5 มันแยกกัน **อานาปานุสสติ** นี้เขาเรียกว่าเป็นกรรมฐานระงับกายสังขาร ถ้าทำอารมณ์เข้าถึงอุปจารสมาธิยังไม่ถึงฉาน ทุกขเวทนาที่มันครอบงำจะเบามาก แต่ว่าถ้าเราปล่อยจิตบ๊อบ เขาจิตเข้าไปจับขันธ์ 5 คือรู้ตัวตามปกติมันจะเจ็บปวดเสียดไปหมด ถ้าจิตจับเข้าถึง **อานาปานุสสติ** ถึงปีติมันจะรู้สึกเบา เบามาก จิตเริ่มเป็นสุข

ทีนี้พอจิตเริ่มเป็นฉาน มันไม่รู้เรื่องเลย มันจะไปทางไหนก็ช่าง เมื่อจับมาจับไปจับไปจับไปผลที่สุดมันก็มีอาการอันหนึ่งปรากฏขึ้น แต่ชาวบ้านที่เขานั่งดูอยู่ เขาบอกว่ามีอาการเหวี่ยงแข้งเหวี่ยงขานะ แต่ความรู้สึกอาตมามันไม่ได้มีเลย ความรู้สึกมันแยกตัวไป มีอาการเหมือนกับที่เราไปนั่งโง่งไม้ใหญ่ๆ หรือถ้ำใหญ่ๆ แล้วก็ดูตัวเอง เอ ตัวเองมันหล่อนะ หล่อแล้วขัดด้วย ใจตัวเองจริงนะหล่อแต่ไม่ได้ขัด ก็ลืมนิ้วมาขัดไม่ทัน มันหล่อแล้วก็ขัด ก็มานั่ง ขยับลุกขึ้นมา ขยับแข้งขยับขา มันเบาดีมีความสุข มีความสุขอยู่นาน ต่อมาก็นั่งดู นี่มันอะไรหว่า ใจตัวเองมันเหมือนถ้าบ๊อบเริ่มเห็นตัวเหมือนถ้ำ มองไปมองมา จนกระทั่งภาวะทางร่างกายมันหายเครียดหายเครียดก็ปล่อยอารมณ์ เห็นใจจิตกับกายมันเกิดแยกกัน ทำไมมันเกิดแยกกันเพราะ **อานาปานุสสติ** นอกจากว่าจะเป็นอารมณ์ที่ทาสติสัมปชัญญะให้ทรงตัว แล้วก็ เป็นกรรมฐานที่ระงับกายสังขาร ระงับทุกขเวทนา

พอรู้สึกตัวมีคนเขาบอกว่าเมื่อก่อดินตึ๊งตึง ตึงตึง เหวี่ยงแขนเหวี่ยงขา ร้องฮือ ฮ้าฮ้า ใครจะร้องฉันไม่รู้ ฉันไม่ได้ร้อง นี่เราไม่รู้เลย ใจนี้เรื่องของประสาทมันกระตุกไซ้ใหม่ มันกระตุกเพราะมันมีอาการเครียด การใช้ **อานาปานุสสติกรรมฐาน** มีความสำคัญ ท่านจึงเรียกว่าเป็นกรรมฐานสำหรับระงับกายสังขาร

ญาติโยมพุทธบริษัท อย่าทิ้ง **อานาปานุสสติกรรมฐาน อานาปานุสสติกรรมฐาน** แปลว่ากำหนดรู้ลมหายใจเข้าหายใจออก เพราะว่าถ้าเราทิ้ง **อานาปานุสสติกรรมฐาน** เวลาป่วยจริง ทุกขเวทนามันครอบงำมาก มันรู้เจ็บ รู้ปวดไปหมด ถ้าเราใช้ **อานาปานุสสติกรรมฐาน** จนเป็นฌาน มันป่วยแล้ว มันไม่รู้รู้สึกหอรอก ถ้าเราถอนอารมณ์จากฌาน ใ้การรู้ตัวมันจะเจ็บปวด

ถ้าขณะใดที่จิตมีความสุข มีความสบาย มีอาการเต็ม ให้จับลมหายใจเข้าออกแล้วจะภาวนาด้วยก็ได้นะ อย่างนี้เขาเรียกว่าอารมณ์เป็นฌาน เองง่ายๆ ฌานไม่ใช่ตัวแข็งที่ถือ ใ้มันไม่ใช่ฌาน เขาเรียกว่า **นิโรธสมาบัติ** เป็นสมาบัติอันดับสูง **นิโรธสมาบัติ** นี้ต้องได้ฌาน 8 แล้วก็จะเข้าได้ ก็ต่อเมื่อเราเข้าถึง **พระอนาคามี** ยังไม่ถึง **พระอนาคามี** เข้า **นิโรธสมาบัติ** ไม่ได้ แม้ว่าถ้าเป็น **พระอนาคามี** ก็ได้เป็น **พระอรหันต์** ก็ดี ถ้าเราไม่เคยได้ฌาน 8 มาก่อนเราก็ยังเข้า **นิโรธสมาบัติ** ไม่ได้เหมือนกัน จะเข้าได้แต่ **ผลสมาบัติ ผลสมาบัติ** นี้แปลว่าเข้าฌานตามผลเข้าสมาบัติ สมาบัติแปลว่าการเข้าถึง ถึงอารมณ์ของฌานตามผลที่เราจะพึงได้ สำหรับ **นิโรธสมาบัติ** นี้หมายถึงเป็นการเข้าถึงความดับความรู้สึกทั้งหมดของขั้น 5 ดับความรู้สึกของขั้น 5 แต่ว่าจิตไม่ดับ จิตมีความรู้สึกโปร่งเหมือนคนตื่นอยู่ แล้วก็สัมผัสสัมปชัญญะสมบูรณ์ มันแยกกัน คือจิตกับกายแยกกันเด็ดขาด

ถ้าเราหมั่นเจริญ กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ถึงแม้ว่าเราไม่มีโอกาส เข้าถึง **นิโรธสมาบัติ** ทุกขเวทนาทางร่างกายมันจะบรรเทาเร็ว พอเริ่มป่วยใหม่ๆ เราก็อย่าทิ้งลมหายใจเข้าหายใจออก จับไว้เสมอ เรียกว่าจับอารมณ์ไว้ ว่าถ้าขั้น 5 มันพังคราวนี้เราจะไปไหน ตั้งใจไว้เลย ตอนต้นๆ ก่อนที่เรายังไม่ป่วย ดีบ้างชั่วบ้าง เป็นของธรรมดา แต่ว่าใ้การที่จะออกจากบ้านคราวนี้เราจะไปไหน ตั้งอารมณ์ไว้ อารมณ์ที่เราควรตั้งไว้ก็คือ **พระนิพพาน** แล้วก็จงอย่าประมาณตัวเองว่าเลว ไม่มีวาสนาบารมีจะถึง **พระนิพพาน** ได้ คนทุกคนถ้ามีความเคารพในพระรัตนตรัย ทุกคนมีสิทธิ์ไป **พระนิพพาน**หมด นี่เป็นเรื่องของจิต

เวลาที่เราจะออกจากร่าง เราจะจับอะไร ถ้าหากก่อนจะออก จิตมันจะออกจากร่าง เราก็ห้วงลูกห้วงหลาน ห้วงทรัพย์ห้วงสิน ใ้ใหม่ ดีไม่ดีกระโปรงตัวนี้มันสวยแหม่มซู้มา ยังไม่ได้ใส่จะตายเสียแล้วเสียตายจริงๆ พอตายปั๊บ พอตายปั๊บ ไปเกิดเป็นเส้นติดกระโปรง มีไหมที่บ้านผ้าสวยๆ หวงๆ ใ้ มีไหม ถ้ามีรีบถวายพระชะ

ก็มีตัวอย่างใน **พระธรรมบท** พระบวช ก็บวชไม่ใหม่แล้วก็ไม่เพราะเจริญสมาธิในสมัยพระพุทธเจ้า พอจิตเป็นอุปปจารสมาธิ ตอนนั้นก็ปรากฏว่ามีญาติโยมเอาจีวรแพรมาถวายตัวหนึ่ง เป็นผ้าที่ท่านชอบ ไม่ทันจะห่ม ต่อมาท่านป่วยก็ตาย ก่อนจะตายใ้จิตมันรักผ้าผืนนั้น จิตมันก็นึกถึงผ้าผืนนั้น ผ้าสวย ผ้าดีเราต้องการ ญาติโยมเอามาให้แต่ไม่ทันจะใช้ พอจิตออกจากร่าง ความดีของท่านเป็นเทวดาได้ แต่จิตมันห้วงจีวร พอตายจิตออกจากร่างกายเป็นเส้นติดอยู่ในจีวร นะใ้ ตะเข็บจีวร

สมัยนั้นพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ เมื่อพระตาย ทรัพย์สินทั้งหลายที่ยังมีอยู่ถ้าไม่ยกให้แก่นั่นขณะที่ยังมีชีวิต ทรัพย์สินทั้งหมดต้องเป็นของสงฆ์ตามพระวินัย แล้วบรรดาพระทั้งหลายก็มาตรวจกันว่าทรัพย์สมบัติของพระองค์นี้มันก็มีอะไร พระจะมีอะไร สบงมั่ง จีวรมั่ง กางเกงในไม่มีเป็นของธรรมดา ถ้าไปเจาะกางเกงในพระ ซวยสิ ต้องเป็นกางเกงในคนพบ แล้วไม่ใช่กางเกงในพระ ไม่มีอะไรค้นกันไปค้นกันมา

พอในที่สุดพระองค์หนึ่งก็ไปจับจีวรแพรที่กำลังพับอยู่ เสียงเส้นตะโกนมาไอ้โจร ไอ้โจร ไอ้พวกโจรมันจะปล้นผ้ากู พระพุทธเจ้าบอก นี่คุณวางเสียก่อนผ้าผืนนั้น อย่าแตะต้อง เพราะว่าเสียงเส้นตะโกนมา มีพระพุทธเจ้าองค์เดียวได้ยินองค์อื่นไม่ได้ยิน ท่านก็บอก วางไว้ก่อนจนกว่าจะพ้น 7 วัน เมื่อพ้น 7 วันไปแล้วท่านบอกว่าเอามาได้แล้ว ของทุกอย่างตกเป็นของสงฆ์ พระก็ถามว่าเป็นเพราะอะไรเวลานั้นก่อนที่จะตายพระองค์นี้แสร้งผ้าผืนนั้น จิตใจก็ไปจับอยู่ กลายเป็นเกิดเป็นเส้น อยู่ในปีกจีวรแต่ว่าเส้นนี้มีอายุแค่เจ็ดวัน พอเจ็ดวันแกตายจากความเป็นเส้นไปเป็นเทวดา ใต้ตัวห่วงนี้สำคัญ

ฉะนั้นญาติโยมเวลาจะตายอย่าห่วงทรัพย์สิน ถ้าเกรงว่าจะห่วง มันมีอยู่ เอามาถวายอาตมาเสียให้หมด มิไว้มันอดห่วงไม่ได้ ผ้าผ่อนพวกสไบนี้ พอก่อนจะตาย เอหฺลวงพ้อท่านว่าเราห่วงผ้า เดียวจะกลายเป็นเส้นแก้ผ้า กลายเป็นชีเปลือย นี่เป็นเรื่องจริงๆ นะ นี่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **มโนปุพพังคมา** สิ่งทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ ก่อนที่จะตาย ถ้าใจเราจับอยู่ในอารมณ์ใด มันจะไปตามสภาพนั้น นี่การที่เราจะไปนิพพานได้มันก็เป็นของไม่แปลก

อย่างท่าน **พระโคธิกะ** ก่อนที่ท่านจะตาย ไม่ได้ดีกว่าญาติโยม คือว่า **พระโคธิกะ** ก่อนที่ท่านจะตาย เมื่อขณะที่ท่านไปบวชอยู่ในสำนักของพระพุทธเจ้าท่านได้แค่ฉานโลกีย์เท่านั้น สำหรับเพื่อนๆ กันเขาเป็นพระอรหันต์ไปหมดเพราะอะไร เพราะว่าท่านเข้าไปบวชแล้วพึ่งทำจิตได้ ฉานโลกีย์ ท่านก็เกิดอาการเคียดทงกาย ป่วยหนักจนกระทั่งลุกไม่ขึ้น อีตอนป่วยหนักนี้ฉานโลกีย์นี้ก็ไม่ทรงตัวไอ้ฉานโลกีย์นี้มันไม่ทรงตัวขึ้นๆ ลงๆ ถ้าอารมณ์เราเข้มแข็งฉานก็ดีขึ้น ถ้าทุกขเวทนามันมากฉานก็ถอย ไม่เหมือนฉานโลกุตตระ ฉานที่เป็นโลกุตตระก็คือ ฉานโลกีย์นั้นแหละ แต่ว่าถ้าจิตของท่านผู้นั้นเขาถึงพระโสดาบันขึ้นไป อันนี้อารมณ์ไม่ตกลงมันจะทรงตัวแล้วดีขึ้น

นี่สำหรับท่าน **พระโคธิกะ** ท่านเป็นพระได้ฉานโลกีย์ เมื่อขณะที่ท่านป่วยอารมณ์ก็ขึ้นๆ ลงๆ เวลาไหนถ้าทุกขเวทนามากฉานก็เสื่อม ถ้าเวลาไหนทุกขเวทนามันบรรเทา ก็จับอารมณ์ทรงฉานได้ ไซ้ใหม่ นี่แค่อารมณ์ทรงฉานแค่นี้ มันจะไปไหนอย่างเก่งที่สุดถ้าตายในระหว่างฉานก็ไปเป็นพรหม พรหมมีหลายชั้น พรหม สำหรับฉานโลกีย์ มีอยู่เท่าไร 11 ชั้น ถ้าพรหมที่เป็นพระอนาคามี 5 ชั้น พรหมฉานโลกีย์ 11 ชั้นด้วยกัน

แต่ต่อมาเมื่อทุกขเวทนาเข้าครอบงำหนัก ชักเดี่ยวมันก็บรรเทา ท่านก็นั่งมานอนนิ่งในใจว่าเออเพื่อน ๆ เราเข้าบวชมาพร้อม ๆ กับเรา เขาเป็น **พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์** กันไปหมด เรายังเกิดมาทันองค์สมเด็จพระสุต และก็อยู่ในสำนักของพระองค์ แต่เราก็ไม่สามารถจะทำได้ความดี แม้แต่ความเป็น **พระโสดาบัน** นอนน้อยใจ ไม่ได้นั่งมันลุกไม่ขึ้น ถ้าบอกว่านั่งน้อยใจก็ช่วย คนลุกไม่ขึ้นนั่งได้อย่างไร แค้นนอนน้อยใจ คิดในใจว่าถ้าหากว่าร่างกายทุกขเวทนามันผ่อนคลาย เราจะทำ **อติวินิบาตกรรม** เพราะร่างกายนี้มันไม่ดีมันเป็นโทษ เพื่อนกันเขาได้เป็นพระอริยเจ้ากันหมด ใ้เราเป็นพระอริยเจ้าแบบเขาไม่ได้ เพราะร่างกายมันเป็นโทษ มันเป็นภัย ถ้าร่างกายนี้ถ้ามันทรงตัวดีอย่างเขา เราก็เป็นพระอริยเจ้าไปแล้ว

พอมีกำลังขึ้นมาบ้างท่านก็รวบรวมกำลังใจ ว่าร่างกายมันไม่ดีก็ทำลายมันเสียขึ้นชื่อว่าใช้ร่างกายเหลวๆ อย่างนี้ จะไม่มีสำหรับเราต่อไปอีกในกาลหน้า เราไม่ต้องगरมัน ท่านก็เอามืดโณมา เชือดคอตาย ตกนรกใหม่ ฆ่าตัวตาย ตกนรกใหม่ **พระโคธิกะ** เชือดคอตาย ตอนที่เชือดคอตายอย่าลืมนะว่าท่านเห็นว่าร่างกายนี้มันไม่ดี มันเป็นภัยสำหรับเรา ในเมื่อมันไม่ดี เราอยู่ในสำนักขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราต้องการธรรมสูงยิ่งกว่านี้ ที่เราทำไม่ได้ อย่างนั้นก็เพราะร่างกายมันเป็นภัยมันป่วยไข้ไม่สบาย ถ้าร่างกายเราดี อย่างเร็วที่สุดเราอาจจะเป็นพระโสดาบัน หรือสกิทาคามี หรืออนาคามี หรือพระอรหันต์ก็ได้ เพราะเพื่อนเขาเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว ที่เราไม่ได้ อย่างเขา จิตจมอยู่แค่ฉานโลกีย์ ฉานโลกีย์ก็ไม่ทรงตัว ฉานก็ถอยลงมา ดีไม่ดีถึงอุปจารสมาธิ อาจจะต่ำกว่า เมื่อร่างกายมันดีขึ้น รวบรวมกำลังใจได้ ทุกขเวทนาน้อย ฉานมันก็ปรากฏ อาจจะเป็นฉานหนึ่ง สอง สาม แต่สี่คงไม่ไหว ท่านมาท้อใจ ที่เราทำดีไม่ได้เพราะร่างกายมันเป็นพิษเป็นภัย เมื่อร่างกายเป็นโทษอย่างนี้จะเอามันไว้ทำไม มันเป็นศัตรูความดีของเรา ท่านตัดขั้นธ 5 นะ ท่านเอามืดเชือดคอตาย

พอตายแล้วตอนนั้นก็ปรากฏว่า **พระยามาร** แปลงเป็นมนุษย์น้อย รูปร่างสวยมีเนื้อเหลืองเหมือนทอง เข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ก็กราบทูลว่าพระสมณโคดม เวลานี้ **โคธิกะ** ลูกชายของท่านตายเสียแล้ว พระพุทธเจ้าทรงทราบว่าเป็นคนหนุ่มน้อยนี้ไม่ใช่ใคร **พระยามาร** ปาปิมะ ดูกร มารผู้มีบาป **โคธิกะ** ลูกชายของเราพันวิสัยของเธอเสียแล้ว พอบอกว่าพันวิสัยก็แสดงว่าไปนิพพาน แกก็ไม่เชื่อ แกก็เหาะไปในอากาศเหาะไป ไปสวรรค์ทุกชั้นทุกชั้น จนกระทั่งถึงสวรรค์ชั้นที่ 6 พรหมโลก ไปได้ไม่ได้ไม่รู้ผลที่สุดก็ไม่มี ไปดูในก้อนเมฆ ที่ไหนก็หาไม่ได้ กลับมาหาพระพุทธเจ้าอีก ถามว่าพระสมณโคดม **โคธิกะ** ลูกชายของท่านไปไหน

พระพุทธเจ้าบอกว่า **โคธิกะ** ลูกชาย ของเราไปนิพพานพันวิสัยของเธอเสียแล้วใช้ไหม นี้ ถ้าใครอยากจะไปนิพพานเร็วก็เชือดคอตายแล้วกันนะ แต่ระวังให้ดีนะต้องทำใจเหมือนท่านนะ อย่าไปเชือดคอตายเป็นแถว เดี่ยวตำรวจจับฉับฉนละแยะเลยไปยุให้ชาวบ้านเชือดคอตาย

นี่เราพูดกันถึงอารมณ์ ว่าอารมณ์ของเราเมื่อเราจะตาย อย่าลืมนะว่า **พระโคตมิกะ** อารมณ์ไม่ได้ดีที่ว่าพวกญาติโยมทั้งหลายเหล่านี้ เวลาที่ท่านป่วยอารมณ์ ไม่ได้ดีที่ว่าพวกเราเลย ที่อาตมา กล่าวพูดแบบนี้ก็ล้าสมัยนั่นเพราะ **พระโคตมิกะ** เป็นพระทรงฌานโลกีย์ เจ้าฌานโลกีย์นี้เวลาว่างกาย เกิดทุกข์เวทนามันครอบงำมาก มันทรมันมันไม่ทรงตัวหรอก ถ้ามันเบียดเบียนตัวมาก ฌานเกิน มันทรงไม่ไหว อย่างเก่งที่สุดตั้งอยู่อุปัชฌาย์สมาธิได้หรือไม่ได้ยังไม่แน่ แต่เวลาทุกข์เวทนามันคลาย ตัว ก็สามารถคุมกำลังใจได้ก็ขึ้นๆ ลงๆ ขึ้นๆ ลงๆ อยู่แบบนี้ จึงบอกว่าไม่ได้ดีที่ว่าญาติโยมทั้งหลาย

แต่ว่าท่านไปนิพพานได้อย่างไร ก็จะต้องว่ารู้จุดแห่งการไปนิพพานนี้ความจริงมันไม่ยาก ใ้อที่ยากเพราะเราขี้เกียจ ก็ไม่ใช่ขี้เกียจ ไม่กล้า ก็คือว่าไม่รู้จุด พูดว่าไม่รู้จุดดีกว่าถ้าเรารู้จุดจริงๆ ในการไปนิพพาน การไปนิพพานตัดกิเลสตัวเดียวคือ **สักกายทิฏฐิ** เท่านั้นเอง รู้จักไหม **สักกายทิฏฐิ** เป็นอย่างไรรู้ไหม เอาใครอยากจะรู้บ้างยกมือขึ้น ดีแล้วเอามันคนละ 10 บาท มีให้ไหม ไม่มีให้ก็พูด มีให้ก็พูดเราไม่ต้องเสียสตางค์ คือ **สักกายทิฏฐิ** คือมีอารมณ์ยึดถือว่าร่างกายนี้ มันเป็นเราเป็นของเรา เรามีในร่างกายร่างกายมีในเรา คิดว่าใ้อเรื่องนี้หนึ่งนี้กระดูกนี้ ที่มันเป็นโครงร่างมันเป็นเราเป็นของเรา แต่ความจริงนี้ร่างกายมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราเราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา ใ้อร่างกายหรือว่าเรา เรานี้มีสภาพเหมือนเสฉนวนจิต ใ้อตัวเสฉนวนนี้มันเข้าไปใน หอยโข่ง มันก็มีรูปเหมือนหอยโข่ง พอมันกินเนื้อเขาหมดมันก็ครองแทน ถ้ามันเข้าไปในรูปสัตว์ โครง สัตว์อะไร สภาพมันก็เป็นอย่างนั้นเจ้าเสฉนวนตัวนี้รูปร่างมันจริงๆ เป็นอย่างไรก็ไม่รู้

เป็นอันว่าจิตมันก็เหมือนกัน ถ้ามันเข้ามาในร่างกายของคน มันก็เรียกว่าคน เข้าไปในร่างของ ช้างเขาก็เรียกว่าช้าง เข้าไปในร่างของม้าเขาก็เรียกว่าม้า แต่สภาพจิตยังเป็นของมัน นี่คำว่าใ้อเราจริงๆ มันคือจิตไม่ใช่ร่างกาย ร่างกายเป็นสิ่งที่จิตเข้ามาอาศัยชั่วคราวเท่านั้นใช่ไหม ในเมื่อถ้าเรา ไม่ติดอยู่ในร่างกายนี้ นี่มันตัดตัวเดียวถ้าเราไม่ติดอยู่ในร่างกายเมื่อไหร่ เมื่อนั้นจิตใจเราก็ถึงพระ นิพพาน

สำหรับ **พระโคตมิกะ** ในเวลานั้นท่านไม่มีความอาลัยในร่างกาย การทำ **อัตวินิบาตกรรม** คราวนั้นไม่ใช่ทำเพราะอารมณ์โทสะ ไม่ใช่เล่นไฟเสีย ไม่มีสตางค์ให้เขา กลับมาฆ่าตัวตาย มีใคร เล่นไฟบ้างเปล่า นี่ไม่ได้แก่งว่าใครนะ เดี่ยวหาว่าพระว่าพระกระทบทกระเทียบ จะมีก็ป่าคนเดียว (หัวเราะ) ธิปไตยหน้า เอ๊ะ ธิปไตยเสธ ชักสงสัย (หัวเราะ) ผู้ร้ายมันจะปฏิเสธเก่ง

ถ้าเรารู้ว่าร่างกายมันเป็นของเรา แต่ความจริงเรารู้ผิด ตอนที่ **พระโคตมิกะ** ท่านคิดว่า ร่างกายมันเป็นโทษ มันเป็นภัยสำหรับเรา เวลานี้เราอยู่ในสำนักขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อนของเราที่บวชพร้อมกันทั้งหมดเขาเป็นพระอรหันต์ไปหมด แต่เราไม่สามารถเป็นพระอรหันต์ได้ ฌานโลกีย์ก็มีสภาพขึ้นๆ ลงๆ ใ้อฌานโลกีย์นี้มันไม่ทรงตัว ก็เพราะร่างกายตัวนี้เองที่มันเป็น ภัย มันป่วยไข้ไม่สบาย ถ้าร่างกายอันนี้ถ้ามันปกติอยู่ ทำลายมันเสีย

นี่เป็นอันว่า **พระโคธิกะ** ตัด **สักกายทิฏฐิ** คือเห็นว่าร่างกายเป็นของเรา เป็นเราเสียได้ใช่ไหม ท่านก็ทำลายร่างกาย ใจตัวนี้เองตัวอรหันต์ ไม่ยากเลย คำว่าไม่ยากเลยการที่จะเป็นพระอรหันต์เขาตัดจุดเดียวนะ จะเป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี อนาคามี เขาตัดจุดเดียว

อย่างสมัยหนึ่งเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังอยู่ มีพระไปลาองค์สมเด็จพระบรมครู จะเข้าไปเจริญพระกรรมฐานในป่า คือศึกษาพระกรรมฐานจากพระพุทธเจ้าแล้วก็จะเข้าป่าหาที่สงบ เมื่อลาองค์สมเด็จพระทรงสวัสดิ์แล้ว สมเด็จพระประทีปแก้วจึงได้มีพระพุทธปฏิภาตรัสถามว่า ภิกขเว ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไปลา **สารีบุตร** แล้วหรือยัง เพราะท่านทราบว่า ลา **พระสารีบุตร พระสารีบุตร** จะพูดว่าอย่างไร พระพุทธเจ้าทรงทราบ ไม่ต้องถามกันไปก่อนนะ แต่ความเป็นสัพพัญญูของพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรที่พระองค์จะไม่รู้ บรรดาพระเหล่านั้นก็กราบทูลว่ายัง พระพุทธเจ้าข้า อย่างนั้นพวกเธอก็ไปลา **สารีบุตร** ก่อนนะ จึงค่อยเข้าป่า

พอพระไปลา **พระสารีบุตร พระสารีบุตร** ก็ให้โอวาทตามสมควร เพราะว่าพระพุทธเจ้าท่านให้มาแล้ว และฐานะที่ท่านเป็นผู้มีปัญญามากจึงเพิ่มเติมเล็กน้อยตามสมควร พระพวกนั้นเมื่อฟังโอวาทเสร็จจึงได้ถาม **พระสารีบุตร** ว่า ถ้าพวกผมจะปฏิบัติตนให้เข้าถึง **พระโสดาบัน** จะทำอย่างไร **พระสารีบุตร** ก็ตอบว่าเธอจงพิจารณาชั้น 5 คือ **รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ** พุดง่าย ๆ ว่าร่างกายก็แล้วกัน พวกเราชอบเรียกว่าร่างกาย ว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา ให้ถือว่าร่างกายเป็นเรือนร่างที่อาศัยชั่วคราวของจิตเราจริงๆ ก็คือจิต ร่างกายมันมีความเกิดเป็นเบื้องต้นแล้วก็เสื่อม เราเป็นเด็กเราโตขึ้นเราเรียกว่าเจริญ แต่จริงๆ มันเสื่อม มันเดินเข้าไปหาความพังก็เสื่อมไปที่ละน้อยละน้อยในที่สุดมันก็พัง เราจงอย่าถือว่าร่างกายมันเป็นเรา เป็นของเรา จงอย่าติดใจในร่างกาย เท่านั้นท่านก็จะสามารถเป็น **พระโสดาบัน** ได้

บรรดาพระทั้งหลายก็ถามต่อไปว่าถ้ากระผมเป็น **พระโสดาบัน** ต่อไปจะทำจิตให้เข้าถึงความเป็น **พระสกิทาคามี** จะทำอย่างไร เจ้าก็ทำแบบนี้แหละ ร่างกายมันไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่เรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา เมื่อจิตละเอียดตัดตัดมหาอุปาทานได้บ้างพอสมควร จิตก็เป็น **พระสกิทาคามี**

พระก็ถามต่อไปในเมื่อกระผมเป็น **สกิทาคามี** แล้ว จะเป็น **พระอนาคามี** ทำอย่างไร ท่านตอบว่าก็พิจารณาตัวนั้น จิตมันก็จะละเอียดลง จนกระทั่งจิตระงับความรู้สึกในเพศ ไซ้ใหม่ ถ้าจิตระงับความรู้สึกในเพศ ไม่มีความรักในเพศ เห็นว่าในร่างกายคนมันเต็มไปด้วยความสกปรก ไม่มีความจริงยั่งยืน ถ้ามันจะอยู่ครองคู่ซึ่งกันและกัน แต่ละวันก็แก่ไปทุกที ทุกที ไม่มีอะไรเป็นสาระ ความกำหนดยินดีในระหว่างเพศก็หมดไป แล้วต่อไปที่ทำการตั้งใจตัดโทษ คือความโกรธ ด้วยอำนาจ **พรหมวิหาร 4** มีความรู้สึกว่าคุณทุกคนไม่มีอะไรที่จะน่าเกลียด เพราะคนทุกคนนั้นมีสภาพเสมอกันคือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน ที่ดี ที่ชั่ว เพราะอาศัยกรรมที่เป็นกุศลหรืออกุศลเข้า

มาดลจิตทำให้คิดถูกคิดผิด เป็นอำนาจของกรรม ไม่ควรจะโกรธกัน ไม่ควรจะเกลียดกัน เพราะไอ้ที่ ดีบ้าง ชั่วบ้าง เป็นไปตามอำนาจของกรรมบังคับขณะใดที่กรรมที่เป็นกุศลเข้าดลใจ ก็จะสร้าง ความสุข พุดดี คิดดี ทำดี ขณะใดที่กรรมที่เป็นอกุศลเข้ามาเบียดเบียนใจ เข้ามาสิงใจ ก็จะพุดชั่ว คิดชั่ว ทำชั่ว คนทุกคน ก็เป็นคนสมควรให้การอภัย เข้าใจ ให้อภัย เราไม่ถือโทษคนพวกนั้นเสีย ถ้า จิตใจของเราเข้าถึงระดับนี้ก็เรียกว่า **พระอนาคามี พระอนาคามี** แปลว่าผู้ไม่ครองเรือนถ้าตาย จากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม จากนั้นก็ไปนิพพาน

พระทั้งหลายก็ถามต่อว่าถ้าพวกผมเป็น **พระอนาคามี** แล้ว ถ้าจะทำตนให้เป็น **พระ อรหันต์** จะทำอย่างไร ท่านก็บอกว่าพิจารณาตามเดิมนั่นแหละ ว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของ เรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา จนกระทั่งอารมณ์จิตใจของเรานี้ไม่ผูกพันในอะไรทั้งหมด ไม่ผูกพันในร่างกายของเราด้วย ไม่ผูกพันในร่างกายของบุคคลอื่นด้วย ไม่ผูกพันในวัตถุธาตุต่างๆ คิดว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น มีความแปรปรวนในท่ามกลาง มีการสลายตัว ไปในที่สุดทรัพย์สินเขาตายไปก่อน ทรัพย์สินเขาก็มีมาก ทรัพย์สินบางประการเราหามาเก็บล้ม เก็บบตาย มันก็พังไปก่อนชีวิตที่เราจะพังก็มี เป็นอันว่าแม้แต่ร่างกายของเรานี้ก็ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของ เรา เป็นแต่เพียงเรือนร่างมาอาศัยชั่วคราว ไม่ซำมันก็พังถือว่าร่างกายเป็นที่อาศัย เราไม่ติดใน ร่างกายเดียว เราก็ไม่ติดในสิ่งอื่นทั้งหมดเพียงเท่านี้เราก็เป็น **พระอรหันต์**

นี่เป็นอันว่าการตัดกิเลสจริงๆ ไม่ได้ตัดยุ่งมาก ตัดจุดเดียว แต่ที่พระพุทธเจ้าต้องเทศน์ถึง 84,000 พระธรรมขันธ์ ก็เพราะว่าอารมณ์ของพวกคนผู้รับพระธรรมเทศนามีอารมณ์ไม่เหมือนกัน ไม่สม่ำเสมอ บางทีมีबारมีเท่ากัน พอที่จะเป็น **อรหันต์** ได้เหมือนกัน แต่ว่าพูดอย่างเดียวกันไม่ เข้าใจ เพราะวามบุญเดิมที่สร้างมาไม่เหมือนกัน อย่างพวกเรานี้พระพุทธเจ้าบอกว่ายกย่องพวกเรา มากเกินไปจะแะอยู่แล้วบางท่าน พระพุทธเจ้าบอกว่าไอ้รูป เวทนา สัญญา สังขารนั้นมันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ เป็น **อนัตตา** ไม่เที่ยงเพราะอะไร เกิดมาแล้วก็โตทีละน้อย ละน้อยถำมันเที่ยงจริงๆ มันต้องไม่โต ทั่วไปมันโตเต็มทีมันก็เสื่อมไปที่ละน้อย ละน้อย ละน้อย ผลที่สุดก็พัง มันไม่มี ความจริงยั่งยืน เราก็เหมือนกัน คนอื่นก็เหมือนกัน วัตถุธาตุต่างๆ ก็เหมือนกันไม่มีสภาพทรงตัว นี้ พระพุทธเจ้าเทศน์อย่างนี้สำหรับบุคคลบางคน

แต่บุคคลบางท่านพระพุทธเจ้าก็เทศน์อีกแบบหนึ่ง อย่างเช่นพวก **ชฎิล** ท่านบอกว่าท่าน ทั้งหลายบูชาไฟ พวกนั้นบูชาไฟ แต่ไฟที่เธอทั้งหลายบูชาดี ท่านไม่เคยว่าของใครไม่ดี พระพุทธเจ้า นี้ฉลาดเป็นสัพพัญญู คนเราถ้าไปตำหนิเสียก่อนมันก็โกรธกันใหม่ ลองโกรธกันเสียอย่างเดียว มัน ไม่ยอมรับนับถือซึ่งกันและกันความจริงพวก **ชฎิล** ปฏิบัติผิด **ชฎิล** นะ ไม่ใช่ ชะน้า **ชฎิล** ก็คือฤาษี ประเภทหนึ่งที่เขาบวชเขาเอง เมื่อ **ชฎิล** เขาถือการบูชาไฟเป็นสำคัญ ในการบูชาไฟก็เอาที่จุดไฟ จุดลูกไฟ สมัยนี้ไม้ไม่ค่อยใช้ ไม่ค่อยมีหายาก ก็ใช้น้ำมัน พอน้ำมันไม่มีก็เสร็จ แก่ถือการบูชาไฟ ทำ ไปถือการบูชาไฟเป็นของดี เอาเสียแล้วใหม่ ไปถึงว่าดีก่อน เขาว่าดีก่อนซักยืมๆ ถ้าบอกว่าอียายนี้

ไม่เป็นเรื่อง ไม่ต้องกินหรือกินข้าวบ้านนั้นนะ ถ้าเราจะกินข้าว แหมพ่อคุณ แม่คุณ บ้านนี้สวยจริงนะ แหม ผ้านี้ซื้อมาจากไหนเนื้อดี จริงบอกว่าไม่ใช่ ไม่ใช่ ผ้าฝ้ายเนื้อเลวๆ นี่แหละ บอกว่าบ้านฉันไม่มี ผ้าฝ้ายอย่างนี้ เนื้อเลวยังขนาดนี้ อย่างดี ยังดีกว่าบ้านฉัน พวกบ้านฉันอย่างดีไม่ถึงแค่นี้ เราซัก คร่ำๆ ดีไม่ดีอย่าง **ป้าสง** เสียงไพเราะเสนาะโสตเหมือนระฆังแก้วที่เขาตีแตกแล้ว ใ้ยไม่ใช่ๆ ยัง ไม่แตกๆ (หัวเราะ) แหม **ป้าสง** อดยิ้มไม่ได้ ซักยิ้มๆ คร่ำๆ เอ๊ะกูนี่น่ากลัว จะเป็นเทวดาอะ คือ ว่าใจสบาย

พระพุทธเจ้าท่านอย่างนั้น ถ้าไปก่อน ท่านชมก่อน ชมก็ทำให้ใจขึ้นพอใจขึ้นขึ้นมา คุณกัน พอคุยท่านก็บอกว่าไฉนการบูชาไฟนี้ะมันจะเป็นไฟภายนอกนะ แนะ ของฉันมีไฟภายใน ถ้าบูชา ไฟภายในมันจะมีผลดีกว่านี้เยอะ เอ๊ะ พวกนั้นก็เอ ของเราก็ตีแล้ว เอของท่านไฟเหมือนกัน ใ้ไฟ ช่างในอยู่ตรงไหนหัวหงาย

พระพุทธเจ้าบอกไฟภายใน คือ **ราคะ** ไฟคือราคะ **โทสะ** ไฟคือโทสะ **โมหะ** ไฟคือโมหะ ไฟสามกองนี้มันเผาผลาญให้ร้อน ราคะได้แก่ความกำหนัดยินดีในรูปรสกลิ่นเสีย และสัมผัส คนเราถ้าไม่รักกันเดินหลีกกันไปเดินหลีกกันมาแล้วก็ชาวบ้านนะไปไหนก็ช่างหัวมัน เริ่มรักกันซัก มองๆ ไปไหนหว่า เอ๊ะ เอ ก็เคยนัดพบตรงนี้มันไปอยู่ที่ไหน เอ ซักโมโห ดีไม่ดีถ้าใ้เจ้าหนุ่มไปรัก กับสาว หรือสาวไปรักหนุ่ม เขาไปเดินกับพี่กับน้องเขาที่คนละเพศหน่อย เอ๊ะนี้ ซักนอกใจเราแล้วนี่ เอาอย่างนั้น เป็นอย่างนี้หรือเปล่า ไม่กล้าบอก (หัวเราะ)

นี่เป็นอันว่าจิตใจมันเริ่มไม่สบาย มันเผาผลาญ ใ้ใหม่ **ราคะ** ไฟคือราคะ **โทสะ** ไฟ คือโทสะ ความโกรธ **โมหะ** ไฟคือโมหะ ความหลง นี่พวกเรอบูชาไฟแบบนี้ดี แต่ควรจะใช้ไฟบูชา ไฟภายใน เพราะว่าใ้ไฟสามกองนี้มันเผาให้ร้อน ความรักเป็นปัจจัยใ้เราร้อน คนเราถ้าไม่รักกัน มันก็ไม่ห่วงกันใ้ใหม่ ของของชาวบ้านเขาจะมีราคาเท่าใ้ไร มีค่าสูงเท่าใ้ไร มันจะหายหกตก หล่น ไฟใ้มน้ำท่วม เราไม่เดือนร้อน แต่ใ้ผ้าขี้ริ้วบ้านเราหายผืนเดียวโมโหไปสามวัน หรือใ้

นี่เพราะจิตมันติดใ้ใหม่ ใ้ความรักคือความใคร่ ผ้าขี้ริ้วเราก็อรักของเราเพราะเราจำเป็น จะต้องใ้ เป็นอันว่าพระพุทธเจ้าก็บอกว่าถ้าเรอบูชาไฟสามกองเผาผลาญใ้หือดวายเป็น **ราคะ** ไฟคือราคะ ไฟมันเผาผลาญจิตใจใ้เราร้อนจนดับมันเสียนะ ดับด้วยอำนาจ **อสุภสัญญา** คือ ความรัก ไปเห็นหญิงคนนั้นสวยคนนี้สวย โน่นสวย นี่สวย แล้วไปเห็นความสวยของเขามันไม่ถึงกับ จีรังย่งยืน ไม่ถาวรไม่คงทน ไม่ซำมันก็พัง มันจะสวยตลอดกาลตลอดสมัยไม่ได้ อย่าง **ห้าสง** แหม ตอนรุ่นๆ สวยจะตาย มีหนุ่มๆ ติดตลอดนะ อย่างน้อยที่สุดก็หนึ่งคน (หัวเราะ) นี่มันเป็นอย่าง นี้ ไม่ซำก็ทวดโถม

ต่อมาใ้ **โทสะ** ไฟคือโทสะ โทสะเป็นการเผาผลาญให้ร้อน คนเรารักๆ กันอยู่ ทำอะไร ไม่ถูกใจเราโมโหโหด ไปตาไปว่า ไปพูดกระทบกระเทียบ ก็กลายเป็นความโกรธ ความวิวาทมันก็

เกิดขึ้นใช้ใหม่ แทนที่เราจะมีความสุข ใต้เพื่อนของเราเคยรักกันก็กลายเป็นศัตรูกัน ให้เราเกิด
ระมัดระวังซึ่งกันและกันก็มีความเร่าร้อน

โมหัคคิ ไฟคือโมหะ เรียกว่าความหลง หลงว่า อัตรภาพร่างกายนี้มันเป็นเรา เป็นของเรา
คือว่าเรามีในร่างกาย ร่างกายมีในเรา หรือว่าหลงว่าทรัพย์สินทั้งหลายกับเรา มันกับเรามันจะอยู่
ร่วมกัน ตลอดกาล ตลอดสมัย เราไม่เคยคิดว่าสภาพคนเกิด มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น มีความ
เสื่อมในท่ามกลาง มีการสลายตัวไปในที่สุด วัตถุประสงค์ทั้งหลายมันก็เหมือนกัน

พระพุทธเจ้าก็บอกให้เราไปดับไฟสามกองนี้เสีย **ราคะ** ดับความรักในรูปเสียง กลิ่น รส
เสีย เพราะมันไม่มีการทรงตัวนะ เกิดแล้วก็แก่แล้วก็ป่วยแล้วก็ตาย **โทสะ** ความโกรธไม่มี
ความหมาย ใต้คนที่เราโกรธเราก็อยากจะได้ อยากจะฆ่า อยากให้เขาเป็นทุกข์ ถ้าเราต้องการให้เขา
เป็นทุกข์ ไม่ต้องไปทำอะไร เขาเป็นทุกข์อยู่แล้ว ลืมตาขึ้นมาเขาก็ทุกข์แล้ว ชี้ตากังหน้า ไม่ไหว
ทุกข์ ต้องไปล้างหน้า เดี่ยวความทุกข์ก็เข้ามาคือความหิว อิ่มเข้าไปแล้วก็ทุกข์อีกต้องไปถ่าย แล้ว
ต่อไปก็ทุกข์เรื่องราวทำมาหากิน ความวุ่นวาย มันทุกข์อยู่แล้ว ไม่ต้องทำให้เขาเป็นทุกข์ ที่เราโกรธ
จัดๆ แหม่มนทรมาน ขวางหน้าขวางตา อยากจะฆ่ามันตาย ถ้าเราไปฆ่าเขาตาย ถ้าเราไม่ฆ่าเขา
ตายใหม่ เขาก็ตายไปจำเป็นจะต้องฆ่า เราต้องคิดแหมถ้าเราไม่ชอบใจใครขึ้นมาเราต้องวางทำ เรา
นี่เป็นคนมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ใต้คนนี่ ใต้คนนั้น ภูจะต้องแข่งมันให้แกล้งไป ทุกวัน ทุกวัน ใช้ใหม่ มัน
จะต้องแก่เรื่อยไป ถ้ามันยังไม่ตาย แล้วถ้าแก่ไปทุกวัน เราแข่งนะ ต่อไปใ้ที่สุดมันต้องตาย วาจา
เราศักดิ์สิทธิ์ ไม่ต้องห่วงไม่ต้องไปทำใช้ใหม่ ใช้หรือไม่ใช้ก็เป็นอย่างนั้น ใช้ใหม่

ในเมื่อเขามีสภาพเป็นอย่างนั้น เราจะไปคิดฆ่าเขาทำไม ใต้ที่เขาทำให้เราไม่ถูกใจก็เพราะ
อำนาจกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรมเดิมมันเข้ามาสิงใจเขาคนทุกคนต้องการความรัก ใช้
ใหม่ อยากจะรักกัน อยากจะเป็นเพื่อนกัน ไม่มีใครมาเกลียดกัน อยากจะเกื้อกูลกันและกัน แต่ใ้ที่
ความโกรธมันมีขึ้นได้ เพราะอาศัยกิเลสมันเข้ามาสิงใจเท่านั้น เป็นความเปลือยชั่วคราว

เป็นอันว่าที่มันจะมาอาศัยใ้รักในเพศ รักในวัย ความหลงไหลในรูปโฉมโนมพรรณก็ดี
หรือความโกรธความพยาบาทก็ดี มันจะมีได้เพราะอาศัยความหลงเป็นเกณฑ์ ถ้าเราตัดโมหะ
ความหลงเสียได้ตัวเดียว มันก็หมดกันไป

เป็นอันว่าองค์สมเด็จพระจอมไตรแนะนำว่าเธอบูชาไฟภายนอก ท่านบูชาไฟนะมันถูก
มันดี ไม่ใช่ว่ามันไม่ดีนะ **ชฎิล** บูชาไฟ ไฟภายนอกดี บูชาแล้วดี แต่ว่าถ้าบูชาไฟภายในจะดีกว่านี้
อีก ทรงว่าไม่ดีนะไม่ถูกกันแน่ พระพุทธเจ้าท่านฉลาดท่านก็เลยบูชาไฟภายในก็มาดับ **ราคะ** ไฟ
คือราคะ ความรัก **โทสะ** ไฟคือโทสะ **โมหัคคิ** ไฟคือโมหะ เมื่อดับไฟสามกองนี้ได้แล้ว ท่านก็ไป
นิพพานเป็นพระอรหันต์

นี่เป็นอันว่า ถ้าหากว่าเราไม่หลงไหลใ้ฝันในรูปโฉมเป็นพรรณจนเกินไปเป็นอันว่าการ
เข้าถึงพระนิพพานนี้ ไม่ต้องไปหาที่ไหน มันมีอยู่ตัวเดียว **สักกายทิฏฐิ** ถ้าเราเปลื้อง **สักกายทิฏฐิ**

ได้ เรายังเป็น **พระโสดาบัน** อย่างเบา เปลี่ยนได้แรงนิดหนึ่งก็เป็น **พระสกิทาคามี** เปลี่ยนได้อย่างดี ก็เป็นอะไร ก็เป็น **พระอนาคามี** เปลี่ยนได้ถึงสุดก็เป็น **พระอรหันต์**

ต้องไปคลำจุดนี้ **พระโสดาบัน** เขาเป็นกันอย่างไร ถ้าเรารู้จักความเป็น **พระโสดาบัน** จะรู้สึกว่ายากนิดเดียว อาจจะยากมากหน่อย เพราะอะไร **พระโสดาบัน** ไม่มีอะไรมาก เราพูดถึง การตัด **สังโยชน์** **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** เหมือนกันแต่มีจิตละเอียดต่างกัน ถ้าเห็นสภาพร่างกายไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรานี้ ไม่ใช่ **พระโสดาบัน** เป็น **พระอรหันต์** **พระโสดาบัน** เห็นแต่เพียงว่าร่างกายนี้มันจะต้องตายแน่ นี่เบามากใช่ไหม แล้วก็เมื่อรู้ว่าเราจะตาย **สักกายทิฏฐิ วิจิกิจจา** เราก็ความหาความจริงในคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่สงสัยในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าว่าไฉ่เกิด แก่เจ็บ ตายมันมีแน่ ถ้าเราทำความดี ตายแล้วไปสู่สุคติ ตายแล้วทำความชั่วตายแล้วไปสู่ทุคติ เราเชื่อ แม้ว่าในชาติปัจจุบันเราทำความดีเราก็มีความสุข ก็มีคนรัก ถ้าเราทำความชั่ว ก็มีแต่คนเขาเกลียด มันก็ทุกข์ใช่ไหม เราก็มันใจ

ทีนี้ถ้าเราจะเปลี่ยน ทำจิตให้มันสุขให้มันพ้นทุกข์ **สีลัพตปรามาส** ทำลายตัวนี้เสีย คือรักษา **ศีล** ให้บริสุทธิ์ ให้ **ศีล** มันทรงตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ **ศีลห้า** **พระโสดาบัน** กับ **สกิทาคามี** มีศีลห้าเท่านั้นจะเป็นอภิมภิม

ถ้าจะว่าถึงองค์ **พระโสดาบัน** จริงๆ นี่เราว่าถึง **สังโยชน์** ถ้าจะว่าถึงองค์ **พระโสดาบัน** จริงๆ 1. เคารพในพระพุทธเจ้าจริงๆ 2. เคารพในพระธรรม 3. เคารพในพระอริยสงฆ์ 4. มีศีลห้าบริสุทธิ์ เท่านั้นเองกล้วยๆ เหนอะป่าเหนอะ แต่บางวันก็กล้วยดิบ บางทีกล้วยสุกก็นกลายเป็นกล้วยตานี ล่อไม่ลงอีก ใช่ไหม

นี่ถ้าหากว่าอารมณ์ของญาติโยมทรงได้ มีความเคารพในพระรัตนตรัยจริงๆ คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ นี่เราต้องจำกัดไว้ละ ว่าพระสงฆ์ก็คือพระอริยสงฆ์ จะเห็นว่าพระอริยเจ้าชั้น **พระโสดาบัน** ขึ้นไป ถ้าพวกเกะกะนี้ท่านไม่คนหรือก จะเห็นว่าภิกษุทั้งหลายที่ทะเลาะวิวาทกันคราวนั้น ที่พระพุทธเจ้าต้องผ่านไปโน้น **ปาปารีไลยกะ** ใช่ไหม ตอนนั้น พระพุทธเจ้าเข้ามาใน **พระเชตวันมหาวิหาร** บรรดาพระทั้งหลายจะขมาขอขมาโทษต่อสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า **พระเจ้าปเสนทิโกศล** พูดว่าพระพวกนี้ไม่อยู่ในโอวาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข้าพระพุทธเจ้าจะไม่ยอมให้เข้าเขตประเทศ ใช่ไหม แต่ว่า **พระเจ้าปเสนทิโกศล** ท่านไม่ได้เป็น **พระโสดาบัน** ท่านเป็นพระโพธิสัตว์พระพุทธเจ้าบอกว่าพระมหาบพิตร พระพวกนั้นยังมีศีล แต่เขาไม่เชื่อตถาคตเท่านั้นเพราะท่านมีพระมหากรุณาธิคุณ ให้เข้ามาเถอะ พอเข้ามาใกล้ เอ ไม่ใช่ ไม่ใช่ **พระเชตวัน** นี่นะ อาจจะใช่ **พระเชตวัน** ใช่แล้ว **อนาถบิณฑิกเศรษฐี** ก็บอกว่าพระผู้ขึ้นมาแล้วข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้เข้าวิหาร เพราะวิหารนี้ท่านสร้างให้พระที่อยู่อาศัย ไม่ใช่พระเลวๆ แบบนี้ สมเด็จพระชินศรีก็บอกว่าท่านมหาเศรษฐี พระพวกนี้เขายังมีศีลใช่ไหม แต่ว่าเขาไม่เชื่อฟังคำตถาคตบางประการเท่านั้น ขอให้เข้ามาเถอะ ใช่ไหม

เป็นอันว่าสำหรับพระที่มีความดีไม่เข้าถึงความเป็น **พระโสดาบัน พระโสดาบัน** เขาไม่เคารพหรือกษัตริย์ใหม่ ไซ้ใหม่ **อนาถปิณฑิกเศรษฐี** เวลานั้นท่านเป็น **พระโสดาบัน** ท่านไม่ได้ให้สังฆคหบดีบอกว่า **พระโสดาบัน** มีความเคารพในพระพุทธเจ้า มีความเคารพในธรรม มีความเคารพในพระอริยสงฆ์ คือพระที่เกะกะโวยวาย นี่ท่านไม่ให้ ไม่ใช้ว่าท่านจะหยิ่ง แต่มันเสียมือท่าน เพราะท่านเป็นพระอริยะ

นี่แสดงว่าถ้าทุกคนมีศีลห้าบริสุทธิ์ และเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อย่างจริงใจ มีพระนิพพานเป็นอารมณ์ ทุกคนเป็น **พระโสดาบัน พระสกิทาคามี** ก็มี สภาพเช่นเดียวกัน แต่ถ้ามีจิตละเอียดลงไป คือว่าระงับโลภะ ความโลภลงไปได้มากกว่า อย่าลืมนะ **พระโสดาบัน พระสกิทาคามี** ยังแต่งงาน ก็ผิว มีเมีย มีลูกอยู่นั้นไม่ใช่ว่าเป็น **พระโสดาบัน** จะไม่รู้จักรักคน เขารัก แต่ทว่ามีความรักในระหว่างเพศแล้ว ก็ชื่อสัตว์ต่อคู่ครองไม่นอกใจ แล้วก็ศีลบริสุทธิ์ **พระโสดาบัน** ยังมีความโกรธ มีความพยาบาท แต่ไม่ละเมิด โกรธยังโกรธเป็นเต็มที แต่ไม่ตีใครให้ตาย **พระโสดาบัน** ยังมีความหลง เพราะถ้าหลงรักก็ยังรู้จักหลงไซ้ใหม่ แต่มีอารมณ์ยึด พระนิพพานเป็นความดี เท่านั้นเองไม่ยากเลย ไซ้ใหม่ ไม่ยากเลยไซ้ใหม่บ้า ไม่ยากถ้าพวกเรารู้สึก ไม่ยากจริงๆ

สำหรับ **พระสกิทาคามี** ก็มีสภาพเช่นเดียวกัน แต่ว่าจิตละเอียดลงไปเรื่องของการรัก คลายตัวลงไปมาก ก็ยังรักอยู่ เรื่องความโลภคลายตัวลงไปมาก แต่ก็ยังมีเพราะต้องปกครองตัวเอง ยังต้องเลี้ยงตัวเอง ยังไม่ได้บวชพระนี่ ก็ยังมีความต้องการในทรัพย์

เป็นอันว่า **พระโสดาบัน สกิทาคามี** นี้พูดกันง่ายๆ ดีกว่า มีความเคารพในองค์พระพุทธเจ้า เรียกเป็นองค์นะ มีความเคารพในพระพุทธเจ้าอย่างจริงจัง มีความเคารพในพระธรรมอย่างจริงจัง มีความเคารพในพระอริยสงฆ์อย่างจริงใจ แล้วก็ศีลห้าเป็นสมุจเฉท คือไม่ยอมขาดศีลห้า นี่เป็นเรื่องของ **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** แล้วก็รักพระนิพพานเป็นอารมณ์ นั่งนึกเอา ทุกคนที่นั่นนี่ใครมีอารมณ์อย่างนี้บ้าง ถ้ามีอารมณ์อย่างนี้เป็นปกติ ก็มีชื่อว่าท่านผู้นั้นเป็น **พระโสดาบัน** หรือ **สกิทาคามี**

ทีนี้สำหรับ **พระอนาคามี** ก็มีจิตตัดกามฉันทะ ความรู้สึกในระหว่างเพศ ความต้องการในระหว่างเพศไม่มีในจิต ความโกรธความพยาบาทไม่มีในจิต นี่เป็น **พระอนาคามี**

ถ้าเป็น **พระโสดาบัน พระโสดาบัน** ท่าน อย่างแบบเบาๆ ต้องเกิดเป็นคนสลับกับเทวดา สลับกันไป สลับกันอย่างละเอียดชาติถึงนิพพาน นี่ถ้าพูดถึงถ้าไม่ได้พบพระพุทธเจ้านะ ถ้าไม่พบพระพุทธเจ้า หรือไม่พบพระอรหันต์ ต้องเกิดอีกเจ็ดชาติ **โกลังโกละ** ต้องเกิดอีกอย่างละสามชาติ แต่เรื่องนรกนะไม่ไปแน่ ไม่เกิดเป็นสัตว์นรกเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน จะเกิดช่วงระหว่างเทวดากับคน หรือว่าคนกับพรหม สลับกันไปสลับกันมา **ท่านเอกพิธิ** ก็เกิดเป็นคนอีกหนึ่งชาติก็ถึงนิพพานนี่พูดถึงว่าถ้าไม่พบพระพุทธเจ้า ถ้าหากว่าเป็นพระโสดาบัน **พระสัตตชาติตุง** นี่อีกเจ็ดชาติจะไปนิพพาน ถ้าพบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ากระตุกทีเดียวไปเลยไม่ต้องรอเจ็ดชาติ ฟังเทศน์

จบเดี่ยวอย่างย่อๆ ที่เราเคยฟังในพระสูตรต่างๆ ว่าท่านทั้งหลายผู้ที่ฟังเทศน์พระพุทธเจ้าโดยย่อจบ
เดี่ยวเป็นพระอรหันต์ โดยมากเป็นพวกนี้เป็นพวกที่ได้ **พระโสดาบัน** หรือมีจิตเข้าถึง **พระ
อนาคามี** อย่างมั่นคงแล้วฟังเทศน์ที่เดี่ยวไปเลย

อย่างพวกเราทั้งหมดสี่มีความเคารพในพระรัตนตรัย มั่นคงในธรรม นี้ไม่ใช่ยกกันนะ ก็ดู
เองแล้วกันมาได้ทุกวัน ไม่กลัวเมื่อย กลัวปวด ทิ้งบ้านทิ้งช่องมา เพราะอาศัยกรรมเป็นสำคัญ นี่เน
กำลังจิตที่แน่นอน แต่ว่าทุกคนไม่ใช่มีโอกาสจะไป **นิพพาน** ในชาตินี้ ตายไปอีกทีหนึ่ง ถ้าจิตใจ
แบบนี้ลงนรกไม่เป็นหรอก แต่กลับไปบ้านไปด่าใครก็ไม่รู้ด้วยนะ ถ้าแบบที่ยังอยู่ที่นั่นะตกรนรกไม่ได้
ตายก็ไปสวรรค์ถ้าไปสวรรค์ ไม่กี่วัน **พระศรีอารีย์** ก็ตรัส **พระศรีอารีย์** ตรัส ถ้าเราเป็นเทวดาอยู่
เราก็สบาย นี่ถ้ามาเป็นคนพระพุทธเจ้าท่านจะรู้นิสัยเต็มว่าจิตใจของเราพอใจในจุดไหนท่านจะ
เทศน์เฉพาะจุดนั้น แค่ว่าเดี่ยวเราก็เป็น **พระอรหันต์** ตัวอย่างเยอะไปไหนหมดกันมาพูดกันไป
พูดคนเดียวเหมือนคนบ้า เกือบสามทุกมแล้ว สมทานกันดีกว่านะ

คำแนะนำก่อนฝึกมนมยิทธิ 42 ที่เดนเวอร์ สหรัฐอเมริกา

วันเสาร์ที่ 21 พฤษภาคม 2526

ญาติโยมรับฟังคำแนะนำสักสิบนาทีเศษๆ ซึ่งไม่เกินสิบห้านาที การเจริญพระกรรมฐานแบบนี้ท่านให้ชื่อว่า **มนมยิทธิ** ซึ่งแปลว่ามีฤทธิ์ทางใจ ฉะนั้นวันนี้ที่เราจะปฏิบัติกันจะมีฤทธิ์ทางใจอย่างเดียว จะไม่มีฤทธิ์ทางกายเลย สิ่งที่คุณติโยมทั้งหลายจะให้ได้ก่อนเป็นอันดับแรกคือ **ทิพจักขุญาณ** แต่ความจริงๆ นะการที่ฝึกแบบนี้จะใช้กำลังครึ่งเดียว ถ้าใช้กำลังเต็มที่ ต้องขึ้นด้วย **ฌานสี่** และการฝึกด้วย **ฌานสี่** สี่ฝึกกันมา 10 ปี **ฌานสี่** ไม่พบกับคน คนไม่พบกับ **ฌานสี่** ก็เลยแปลกไม่มีใครได้กัน

ต่อมาเมื่อเจ้าของพระศาสนาท่านบอกมาให้ลดกำลังลง จนเหลือกำลังของ **วิชาสาม** ก็เลยสามารถทำกันได้ ส่วนใหญ่จริงๆ ก็ปฏิบัติกันวันแรก อย่างวันนี้จะได้ 90 เปอร์เซ็นต์เศษ ที่จะได้วันที่สองหรือวันที่สามมีน้อยมาก ทั้งนี้ขึ้นกับความเข้าใจ

ฉะนั้นอันดับแรกขอบรรดาญาติโยมทั้งหลาย เข้าใจคำว่า **ทิพจักขุญาณ** เสียก่อน สำหรับคำว่า **ทิพจักขุญาณ** นี้ส่วนใหญ่เราเข้าใจกันว่ามีลูกตาเป็นทิพย์ความจริงไม่ใช่ เพราะญาณนี้เขาแปลว่ารู้ ถ้าลูกตาเป็นทิพย์ต้องเรียกว่า **ทิพเนตร** คือตาเป็นทิพย์จริงๆ ได้แก่บรรดาพวกเทวดาหรือพรหม หรือพระอริยสงฆ์เจ้าที่นิพพานไปแล้ว สำหรับพวกเราที่เป็นมนุษย์จะทำได้เฉพาะ **ทิพจักขุญาณ** คือมีความรู้สึกทางใจคล้ายตาทิพย์ นี้ **ญาณ** นี้แปลว่ารู้แน่ แล้วส่วนทั้งหมดนี้เราจะใช้ความรู้เป็น สำคัญไม่ใช่ลูกตาเป็นทิพย์นะ

สำหรับ **ทิพจักขุญาณ** เท่าที่แนะนำกันมา หรือปฏิบัติได้กันมา มีอยู่ 3 ระดับแต่ความจริงนี้พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้แบ่ง บรรดาท่านที่ปฏิบัติได้จะแบ่งกันเองความจริงไม่ได้ตั้งใจจะแบ่ง เป็นแต่เพียงว่าจิตของบุคคลสะอาดมาก สะอาดน้อยสะอาดปานกลางไม่เสมอกัน

สำหรับท่านที่จิตสะอาดมาก คือ **ทิพจักขุญาณ** จะเกิดได้เพราะจิตสะอาดสมาธิจะเล็กน้อยแค่อุปจารสมาธิ ถ้าจิตสะอาดมากจริงๆ เวลาที่นั่งปฏิบัติอยู่นี้ เฉพาะเวลานะ ไม่เกี่ยวกับการก่อนปฏิบัติหรือหลังปฏิบัติ เวลาที่กึ่งทำอยู่นี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เห็นตามความเป็นจริงว่าโลกนี้เต็มไปด้วยความทุกข์ การที่เราเกิดมาเราไม่พบกับความสุขเลย สิ่งที่เราคิดว่าสุขนั้นมันคือทุกข์ แต่ว่าเราเข้าใจพลาดเชื่อว่าสุข อย่างความเป็นอยู่ของแต่ละคน ร่างกายเรา เกิดมาไม่มีความวุ่นวายกินมันเป็นปัจจัยของความทุกข์ ไม่กินมันก็หิว หิวก็เดือดร้อน เรื่องการกินจะเกิดขึ้น จะมีกินต้องทำมาหากิน คือรวมความว่าต้องทำกิน การกระทำทุกอย่างเป็นอาการของความเหนื่อยยาก เป็นอาการของความทุกข์

และก็การป่วยไข้ไม่สบายก็เป็นอาการของความทุกข์ เราก็มีการก็มีการป่วยมาเป็นปกติ การปรารถนาไม่สมหวังก็เป็นอาการของความทุกข์ ร่างกายแก่ขึ้นทุกวันคนแก่ไม่มีอะไรเป็นสุข หนูก็

ผ้า ตากก็ฟาง กำลั้งก็ไม่ดี ก็เป็นอาการของความทุกข์ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจ ก็เป็นอาการของความทุกข์ ในที่สุดก็ต้องตายทรัพย์สินที่เราพยายามหามาด้วยความเหนื่อยยาก เมื่อตายแล้วเราไม่มีสิทธิ์ในการปกครอง ก็รวมความว่าถ้าจะเกิดมาเป็นคน อีกรู้ก็แสนชาติมันก็ทุกข์แบบนี้ คนที่เกิดมาในโลกไม่ทุกข์ไม่มี คนทุกฐานะทุกข์เหมือนกันหมดตั้งแต่กษัตริย์ถึงยากจนมีสภาพเหมือนกัน คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่มีใครพันหากว่าเราจะไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม เทวดาหรือพรหมนะ ท่านมีสุขจริง แต่ก็สุขไม่นานหมดบุญวาสนาบารมี เป็นเทวดาหรือพรหมก็ต้องจุติลงมา

ถ้าจะดูตัวอย่างก็คนที่นั่งอยู่นี้เกือบทุกคนนั่นแหละ ที่เข้ามาในวัดด้วยศรัทธาแท้ ทุกท่านที่เข้ามานี่ เคยเกิดเป็นเทวดาหรือพรหมมาแล้ว นับชาติไม่ถ้วน ถ้าคนที่ไม่เคยเป็นเทวดาหรือพรหม เขาจะนั่งแบบนี้ไม่ได้ นั่งนานเกิน 10 นาที ก็ทนไม่ไหวและกำลั้งใจที่ท่านจะเข้ามาวัด เข้านั่งในวัดได้แสดงว่ามีศรัทธาดี ก็ต้องเคยเป็นเทวดาหรือพรหมมาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพอใจในการเจริญพระกรรมฐานท่านผู้นี้ต้องเคยเป็นเทวดา หรือพรหมมาแล้วนับแสนชาติ แต่ทุกคนก็ไม่มีโอกาสอยู่ที่พุทธนี้จริงหรือไม่จริง ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทปฏิบัติได้คือนี่ ในคัมภีร์นักรวดาครูบาอาจารย์เขาจะแนะนำให้ท่านระลึกชาติ ว่าการเจริญพระกรรมฐานแบบนี้ท่านได้มาแล้วก็แสนชาติ ถ้าได้คือนี่ พุรุษนี้สามารถรู้วิธีการระลึกชาติที่ท่านต้องการใ้การจะรู้ถึงเทวดาหรือพรหมนะ เป็นของไม่ยาก เป็นของง่ายมาก

ฉะนั้นการปฏิบัติของท่าน ถ้าทุกคนเห็นว่ามนุษย์ก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดีไม่เป็นเรื่อง เทวดากับพรหมมีความสุข ก็สุขไม่นาน แต่ว่าดินแดนที่มีความสุขจริงๆ ไม่เคลื่อนไหวต่อไปก็คือนิพพาน ถ้าไปถึงนิพพานแล้ว ขึ้นชื่อว่าความทุกข์สักชนิดหนึ่ง ความหนักใจชนิดหนึ่งไม่มี

แต่คือนี่ถ้าหากว่าจิตใจของท่านไม่เครียดเกินไป และก็ ไม่มีความหวังมากเกินไป ต้องทำใจสบายๆ คือนี่จะพบนิพพานแน่ ที่เขาบอกว่านิพพานสูญๆ นะ นิพพานสูญจริงหรือไม่จริง วันนี้ท่านพุทธบริษัทจะพบเอง ถ้าทำได้นะ ทำไม่ได้ก็ไม่พบ ทำได้พบ

ถ้าหากว่าจิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัท เวลานี้ไม่ติดในความเป็นมนุษย์คิดว่าความเป็นมนุษย์มันเป็นทุกข์ เราไม่ต้องการ ความเป็นเทวดาหรือพรหม เป็นสุขชั่วคราว เราไม่ต้องการ เราต้องการสุขตลอดกาล คือพระนิพพาน นั่นหมายถึงว่าถ้าหมดอายุขัยเมื่อไหร่ ถ้าตายจากความเป็นคนเมื่อไร จุดที่ต้องการไปจริงๆ คือพระนิพพานโดยเฉพาะ ถ้าทุกคนมีกำลั้งตั้งมั่นอย่างนี้จริงๆ วันนี้ **ทิพจักขุญาณ** ของท่านจะแจ่มใสมาก

และก็เรื่องของสวรรค์ เรื่องพรหมโลก เรื่องนิพพาน เรื่องนรก เป็นของไม่ยากสำหรับท่าน จะฟังพบ จะไปพบเองไม่ได้เห็น ที่นี้วิธีปฏิบัติ คือว่า **ทิพจักขุญาณ** เมื่อเก็บออกเป็น 3 ระดับ ถ้าท่านมีจิตสะอาดน้อย จะมีความรู้สึกถูกต้องแต่ไม่เห็นสภาพคำว่า **ทิพจักขุญาณ** จริงๆ เป็นความรู้สึกทางใจ แต่ถ้าหากว่าใจสะอาดน้อยเกินไปมีความรู้สึกถูกต้องแต่ไม่เห็นภาพ

ถ้าหากว่ามีจิตสะอาดปานกลาง จิตมีศีลดีพอควร การตัดสินใจในวิปัสสนาญาณเมื่อกี้นี้ เล็กน้อย ไม่มากนัก อย่างนี้จิตจะมีความรู้สึก พร้อมกับเห็นภาพภาพทางจิตนะ ไม่ใช่ทางตา ตานะ หลับแล้ว แต่ไม่ชัดเจนแจ่มใส แต่ว่าสามารถบอกได้ละเอียด เพราะว่าความเป็นทิพย์บอก

หากว่าจิตสะอาดจริงๆ ก็สามารถมีความรู้สึกจริงๆ ด้วย เห็นภาพชัดเจนแจ่มใสด้วย สำหรับวิธีปฏิบัติ ก็ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทเวลานี้ทั้งความสงสัยเสียให้หมดให้มีความมั่นใจว่า เวลานี้หนึ่งเราเป็นคนมีศีล ประเดี้ยวสักพักจะสมทานศีล และสองอยู่ในขอบเขตพระไตรสรณคณน์ ความรู้สึกทุกอย่างจะถูกต้องเสมอ

ถ้าหากว่าถึงเวลา ถึงสัญญาณบอกเวลา คือว่าพูดแนะนำไปอย่างนี้ ต่อไปสมทานเสร็จ จะให้บรรดาท่านพุทธบริษัทนั่งภาวนาเฉยๆ โดยไม่มีเสียงทางนี้รบกวนลิบนาที่ไม่เกิน พอได้ยิน สัญญาณดังกรึกขึ้น ขอทุกท่านอย่าเพิ่งล้มตา เป็นเวลาที่ครูจะเข้าไปแนะนำ เมื่อปรากฏว่ามีคน เข้าไปแนะนำ ขอทุกคนหยุดคำภาวนาเด็ดขาดไม่ต้องภาวนาเลย และก็ไม่ต้องสนใจกับลมหายใจเข้า ออก ตั้งใจฟังคำนำของผู้แนะนำ ผู้แนะนำเขาจะแนะนำในการตัดกิเลส ถ้าหากว่าท่านน้อยใจไป ตามเขา จิตสะอาด พอเขาเห็นว่าจิตมีความสะอาดพอเรียกว่าพอดี พอมีบ้างนะ ความเป็นทิพย์ เริ่มปรากฏเขาก็จะถามว่าเวลานี้มีท่านผู้ใดมาอยู่ข้างหน้าบ้าง คำว่าท่านผู้ใดนี้เขาไม่ได้ถามถึงตัว เขาหมายความถึงเทวดา พรหม หรือพระอริยเจ้าที่ท่านสงเคราะห์ ท่านมาแน่

ถ้าหากว่าท่านได้ **ทิพจักขุญาณ** อย่างอ่อน ไม่เห็นภาพ แต่มีความรู้สึกว่ามีให้ตอบทันที อย่าคิดว่าความรู้สึกจะผิด ต้องมีความหวังว่าความรู้สึกอย่างนี้จะถูกเสมอ ถ้าหากเขาถามว่าท่าน ที่อยู่ข้างหน้าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ความรู้สึกของเราเป็นผู้หญิงหรือชาย ให้ถือความรู้สึกของตนเองเป็นสำคัญ อย่าฟังข้างๆ ข้างๆ เขาว่าเป็นผู้ชาย แต่ของเราเป็นผู้หญิง ให้ตอบตามความรู้สึกของเรา เพราะว่าท่านที่มาอาจจะหลายองค์ ฉะนั้นคนเห็นโดยเฉพาะ หมายความว่าท่านที่เป็น ผู้หญิงให้คนเห็นเฉพาะบุคคลที่ต้องการเห็น ผู้ชายจะไม่เห็นผู้หญิง อันนี้มี เทวดาเขาทำได้ ให้ถือ ความรู้สึกเป็นสำคัญว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย ถ้าเขาถามถึงสี่สังวรณะที่ท่านผู้นั้นว่าท่านมีเครื่องทรงสี อะไร ก็ตอบตามความรู้สึก ถ้าท่านที่มีความรู้สึกโดยเฉพาะไม่เห็นภาพ ให้บอกผู้แนะนำเขา บอกว่าเวลานี้มีความรู้สึกทางใจแต่ภาพไม่เห็น เขาจะแนะนำให้ท่าน

สำหรับคำภาวนา บรรดาท่านพุทธบริษัทใช้คำภาวนาท่าน **นะ มะ พะ ธะ** เวลาภาวนา นั้น ภาวนาแบบสบายๆ ให้ควบกับลมหายใจเข้าออก เวลาหายใจเข้านี้กว่า **นะ มะ** เวลาหายใจ ออกนี้กว่า **พะ ธะ** แต่ว่าลมหายใจของบรรดา ญาติโยมทั้งหลายอย่าให้เครียด อย่าบังคับลมหายใจให้หนัก หรือให้เบา ให้ยาว หรือให้สั้น อย่าบังคับร่างกาย จะหายใจแบบไหนเป็นไปตามนั้น ปล่อยเป็นเรื่องของร่างกาย แต่เอาสติเข้าไปทราบลมหายใจ หายใจเข้ารู้ที่อยู่ หายใจออกรู้ที่อยู่ หายใจเข้านี้ก็ตามว่า **นะ มะ** หายใจออกนี้ก็ตามว่า **พะ ธะ** เพราะว่าขณะใดที่ญาติโยมรู้สึก

หายใจเข้าลมหายใจออก ขณะนั้นชื่อว่ามีสมาธิใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** กรรมฐานของนี้เป็นกรรมฐานที่มีความสำคัญมาก ถ้ารู้คำภาวนาก็ชื่อว่ามีสมาธิในคำภาวนาด้วย

ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่าให้ใช้คำภาวนาว่า **นะ มะ พะ ธะ** และเพื่อไม่ให้เหนื่อยให้ภาวนาเป็น 2 จุดหายใจเข้านี้กว่า **นะ มะ** หายใจออกนี้กว่า **พะ ธะ** และสำหรับท่านที่ได้แล้ว จะให้ครูแนะนำท่องเที่ยวไปในภาพต่างๆ ระลึกชาติเป็นต้น เวลาที่สมาทานแล้วนะ ขอให้ขึ้นไปข้างบน ขอให้ทุกคนรักษาอารมณ์เดิมไว้ คิดว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายในการเกิด เราจะไม่มาเกิดเป็นมนุษย์อีก ถ้าร่างกายนี้พังไป ขึ้นชื่อว่าความเป็นเทวดาหรือพรหมเราก็ไม่ต้องการ จุดที่เราต้องการคือพระนิพพานทำความรู้สึกให้แน่นอน สร้างความมั่นคงให้เกิด หลังจากนั้นก็จับพระรูป พระโคมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ชัดเจนแจ่มใส ตามกำลังที่เราจะฟังทำได้ออกครู อย่างนี้เวลาที่ครูเขาแนะนำไปสู่ภพต่างๆ จะมีความคล่องตัวมาก ต่อไปขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจสมาทานพระกรรมฐาน

สนทนาที่เคนเจอร์ 3
วันเสาร์ที่ 21 พฤษภาคม 2526

หลวงพ่อก็คือครั้งหนึ่ง **พระสารีบุตร** ท่านเจริญกรรมฐาน แล้วทำก็ไปแดนนรก พอไปแดนนรกตามเกณฑ์ที่ท่านต้องการจบ ก็ใกล้เวลาสว่างใกล้สว่าง แทนที่จะขึ้นมา ตรงมาในเขตเดิมเลย ท่านอ้อมไปดินแดนเปรต ใ้การอ้อมไปของพระที่ไปนี่นะ เพราะพระที่ไปท่านมีสภาพเป็นทิพย์ ทุกอย่างมันเป็นทิพย์ มีความเข้าใจถูกต้องหมดท่านจะต้องรู้ว่ามีความจำเป็นขนาดไหน ท่านจึงไปใช่ไหม ถ้าไม่อย่างนั้น ท่านก็ไม่ไป

ท่านก็เที่ยว (เสียงหาย) ฉiedzเปรตผู้หญิงคนหนึ่งกำลังนั่งทำอะไรก็อกแก๊งๆ ทำโน่นทำนี่อยู่ หยุดไม่ได้ หยุดเมื่อไรไฟไหม้ตัวเมื่อนั้น ถ้าปวดเมื่อยดีกว่าไฟไหม้ตัว **พระสารีบุตร** ท่านผ่านแดนเปรต หลายแสนเปรตไม่หยุด ไปถึงผู้หญิงคนนั้นท่านหยุดผู้หญิงเปรตนั้นก็หันหน้ามาดู **พระสารีบุตร** ท่านก็รู้

แต่ลีลาของพระนี่โยมต้องเข้าใจไว้อย่างหนึ่ง พระพุทเจ้าก็ดีพระสาวกก็ดี อะไรที่รู้แล้ว ต้องทำเป็นไม่รู้อยู่เสมอ โยมอย่าไปนึกอะไรเข้านะ พระรู้ละเอียดเฉียนะ ก็ได้ **เจโตปริยญาณ** นี้ก็รู้อาการเคลื่อนไหวของจิตหมด **พระสารีบุตร** ท่านยื่น ท่านต้องทราบบ

หญิงเปรตเธอก็หงนหน้าขึ้นมาถามว่า พระคุณเจ้า จำฉันได้ไหม **พระสารีบุตร** ท่านเป็นสาวกพระพุทเจ้านี้ ต้องทำปฏิบัติเหมือนกันท่านถามว่า เธอทราบไหมว่าฉันกับเธอเป็นอะไรกันมา ท่านไม่บอกว่าท่านรู้หรือไม่รู้

หญิงเปรตคนนั้นก็บอกว่า เมื่อร้อนชาติที่ผ่านมา คือชาติที่ร้อยนะเมื่อชาตินั้นท่านเป็นลูกชายฉัน แต่ฉันเป็นคนใจร้าย ขาดความเมตตาปรานี ตายจากความเป็นคนถึงต้องมาเป็นเปรต รับทุกข์เวทนา มาก

พระสารีบุตร ท่านก็ไม่ปฏิเสธ เพราะท่านทราบเหมือนกันแต่ท่านทำเป็นไม่รู้ ท่านจึงถามว่าถ้าอาตมาจะช่วย โยมจะให้ช่วยอย่างไร นางบอกว่าเป็นแม่ ท่านก็รู้ว่าเป็นแม่ ท่านก็ยอมรับ

หญิงเปรตคนนั้นก็บอกว่า ถ้าพระคุณเจ้าจะช่วย จะสงเคราะห์ฉันของให้ถวายทานในสำนักสาวกของพระสมณโคดม ใช่ไหมคือพระพุทเจ้า

พระสารีบุตร ก็ยอมรับ รับจะทำให้ แล้วก็ลามา พอตอนเข้าท่านออกบิณฑบาต เวลานั้นท่านอยู่ป่า รุ่งเช้าก็บิณฑบาต พอบิณฑบาตได้แล้ว อาหารเวลานั้น อาหารตามบ้านะโยม ก็ทราบว่ามีอะไรบ้าง ใช่ไหม พระมากด้วยกัน

ท่านก็ได้อาหารไม่มากเวลาพระฉัน ท่านนั่งนอกวงลูกศิษย์ของท่าน ลูกศิษย์ของท่านก็ตั้งวงใกล้ๆ ท่านก็เอาใบไม้ที่หล่นแล้วมาใบ หยิบเข้ามาหยิบมือข้างสุกใส่ใบไม้ แล้วก็ส่งเข้าไปในวงพระ หยิบกับข้าวหนอยหนึ่งใส่ใบไม้อีกใบหนึ่งไม่เต็มใบนะ ใส่ไปในวงพระ มีผักวางคืบ ยาวคืบ ผักวางคืบยาวคืบนี้ ทางพระพุทธศาสนาถือว่ามีความสำคัญพระพุทธเจ้าทรงเรียกว่าจิวรแล้วก็ส่งเข้าไปในวงพระ แล้วก็เอาน้ำใส่ฝาบาตร ก็คงไม่เต็มปรีหอกส่งเข้าไป

การส่งเข้าไป ไม่ต้องว่า ไม่ต้องว่าอะไรหอกโยม พระตั้งแต่สี่รูปขึ้นไป ถ้าถวายของก็เป็นสังฆทานทันที ใสสังฆทานที่ต้องว่ามีบางที่ก็ว่าจนพระหิว เลยลงนรกไปเลย ทรมานพระ มีฉันเคยประเทศไทย ว่าเสียเมื่อไหร่ไปเลย ใสท่องก็แสบแล้วแสบอีกพ่อเทวดาก็ว่าไม่จบเสียที ก็เลยนึกอีกที สาธุ ตายไปได้ดีแน่ แกทรมานพระ อย่างนั้นตั้งใจ เพราะรู้ที่อยู่ว่าพระเขาฉันเวลาไหนเลยไปมันก็หิว ถ้าทำตนเป็นคนไม่รู้ก็ต้องลงนรกกันแน่ อันนี้ขอเลยต่อไปนะ โยมที่พูดนี้คงไม่เคยทรมานพระนะ

หลังจากนั้น **พระสารีบุตร** เมื่อถวายทานขนาดนั้นแล้วไม่ได้ว่าอะไรอย่าลืมน่าสังฆทานนี้ ถ้าพระตั้งแต่สี่องค์ขึ้นไป ไม่จำเป็นต้องว่าเลย ประเคนไปเป็นสังฆทานเลย ใสการที่ว่านี้เพื่อการพร้อมเพรียงกันเท่านั้น แต่อย่าให้มันยากนัก ถ้าต้องอุทิศส่วนกุศลให้แก่โยมท่าน

แล้วก็เมื่อฉันเสร็จก็ไปบอกพระอีก 3 องค์ **พระอานนท์ พระอนุรุทธ พระโมคคัลลาน์** ก็บอกว่าเมื่อคืนนี้ไปเจอโยม ในร้อยชาติที่ผ่านมาเป็นเปรต ผมถวานสังฆทานให้แล้ว ท่านช่วยสร้างกุญ ถวายสงฆ์คนละหลังดีกว่า ก็เลยตกลงสร้างกันคนละหลัง หลังหนึ่งไม่ถึงวันเสร็จ หลังเบ้อเร่อเลย เอาเศษไม้เสาไม้มาพาด เอาใบไม้มาปะข้างบน ให้เป็นที่พระอาศัย นี่ฉลาด จัดว่าเป็นวิหารทาน ให้แก่โยมของ **พระสารีบุตร**

แล้วเวลากลางคืน กลางคืนนี้พระท่านจะไม่ว่างจากการเจริญสมณธรรม แม้เป็นอรหันต์แล้วก็ต้องทำเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขท่านทำกัน **พระโมคคัลลาน์** ก็ทำ **พระโมคคัลลาน์** นี้ องค์นี้จะไม่ว่างการไปสวรรค์หรือนรก ทุกคืนท่านจะต้องไปสำรวจ วันนั้นพอตั้งท่า พอสตาร์ทเครื่องไม่ทันจะเคลื่อน มาช้าไม่ได้ เพราะ **พระโมคคัลลาน์** ไปก่อน ไซ้ใหม่ นางฟ้าองค์นั้นท่านจะคอย พอท่านตั้งท่านี้ไม่ถึงหนึ่งวินาที พอเริ่มเคลื่อนก็จับอารมณ์บีบ อารมณ์ก็ทรงทรงก็เห็นนางฟ้าองค์หนึ่งลอยอยู่ข้าง ๆ เธอมีเครื่องประดับสวยมากมีแสงสว่างสวยไปทั่วจักรวาล มีแสงสว่างทั่วจักรวาลเลย และก็มิวิมานอยู่ข้างๆ วิมานเธอก็สวยมาก มี

สระโบกขรณี สระน้ำนะสวยมาก พระโมคคัลลาน์ ก็แปลกใจ เอ๊ะ นางฟ้าคนนี้ เพิ่งเกิดมาใหม่เมื่อคืนนี้ไปยังไม่มีย่านสำรวจทุกคืน

ก็ถามนางฟ้าว่าภคินี ดูกร น้องหญิง เมื่อคืนนี้เราขึ้นไปบนสวรรค์ไม่มีใช้ รูปร่างแบบนี้แล้วเธอเกิดเป็นเทวดาตั้งแต่เมื่อไร

เธอบอกเมื่อเข้าเจ้าค่ะ ก็เลยบอกว่าฉันนี่คือแม่ ของ พระสารีบุตร เมื่อ ร้อยชาติ เมื่อเช้านี้ พระสารีบุตร ถวายสังฆทานข้าว หยิบมือหนึ่งกับข้าวชนิดหนึ่ง แล้วก็ฝึกวางคืบยาวคืบถวายแก่พระสงฆ์ เป็นเหตุให้ฉันได้เครื่องประดับเป็น ทิพย์ แล้วที่ พระสารีบุตร เอน้ำหนึ่งฝ่าบาตรไม่เต็มดีหรรอก ถวายแก่พระสงฆ์ เป็นเหตุให้ฉันได้สระโบกขรณีอันเป็นทิพย์ และที่ที่พระพุทธเจ้าสร้างศาลา องค์ละ หลัง 4 องค์ไม่ถึง 2 ชั่วโมงเสร็จ คือไม้ปัก 4 เสา เอาไม้พาดแล้ว เอาหญ้าวางๆ ข้างบนเสร็จ ศาลาหลังใหญ่มาก ไซ้ใหม่ องค์เดียวหลังใหญ่ เป็นเพิงหมาแหงน อันนี้เป็นปัจจัยให้ฉันได้วิมานอันเป็นทิพย์

ไซ้ใหม่โยม ดีไหม วันนี้ก็โยมได้แสงสว่างใหญ่ได้แล้ว ได้ไหม เครื่องประดับอันเป็นทิพย์ ได้แล้ว แล้วก็วิหารทาน วิมานอันนี้สวดงค์เป็นทั้ง อาหาร เป็นทั้งอาคารเสร็จ ถ้าวิหารชำรุด ท่านก็ไปซ่อมหน่อย บางทีพรมขาดท่าน ก็ไปซ่อมเป็นวิหารทาน ถ้าบังเอิญผ้าเช็ดเท้าขาด ท่านไปซ่อมก็เป็นสังฆทานนะ เครื่องใช้ไซ้ใหม่ แล้วสังฆทานท่านก็ช่วยด้านอาหารเป็นสังฆทาน เป็นอันว่า อานิสงส์ของญาติโยมนี่สมบูรณ์แบบทุกอย่าง แล้วถ้าใครอยากได้มากกว่านี้ เพิ่ม ให้มาก อยากได้วิมานหลังโต ไซ้ใหม่ อาจารย์ ใครทำมาน้อย ดีไม่ดี วิมานหลัง เท่าศาลพระภูมินะนี่ อย่าเชื่อฉันนะโยมฉันเข้าไปสังเดชนะ เดียวโยมเกิดเชื่อพระ อุดกลับบ้านกลับช่องไม่ได้ละช่วย อาจารย์ ก็ต้องเลี้ยงเขาดี

อันนี้จุดหนึ่งนะโยมนะ แต่ว่าอย่าลืมว่าที่ พระสารีบุตร ท่านทำที่ท่าน เป็นพระอริยเจ้า ท่านเป็นผู้บริสุทธิ สองวัตถุทาน ของท่านบิณฑบาตมา วัตถุทาน บริสุทธิ สามถวายเป็นสังฆทาน สังฆทานนี้ถ้าพระที่อยู่นี้ไม่ดี พระลงนรกเองโยม ของๆ โยมจะต้องมีอานิสงส์สมบูรณ์แบบ เพราะสังฆทานนี้เขาไม่ได้ เฉพาะพระ ตรงจุดนั้น เขาหมายถึงพระทั้งโลก ไซ้ใหม่ วัดกันตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาเลย อานิสงส์สูงมากนะ

แล้วก็จะขอเล่าอีกสักเรื่อง ดีไหม ใช้เรื่องที่แล้วมา มั่นเงินในบาตรนี้โยม ให้มาแล้วนะ ถ้าเรื่องหลังต้องเรียไรกันใหม่ ต้องตั้งต้นใหม่ เอนะ ใครยกมือเมื่อก็ จ่ายมาเลย พันเหรียญ ไม่ต้องๆ โยมๆ ไม่ต้องๆ (หัวเราะ) เอาจริงๆ เดียวถ้าเชื่อ อาตมาละหมดกระเป๋านะโยม (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ ขอเรียนถาม
หลวงพ่อบว่าอย่างไรจะ
ลูกศิษย์ ด้วยอานิสงส์ข้อใดคะ ที่แม่ของ **พระสารีบุตร** ระลึกชาติได้เป็นร้อยชาติ
หลวงพ่อบไม่ต้องอานิสงส์หรือ เป็นผีมันนึกได้หมด นี่อานิสงส์ของผี คนต้องการนี้กริบตาย
เลย นี่อานิสงส์ผี ถ้าเป็นผีนี้เขานึกได้หมดหมู ก็แสนชาติมาก็ได้ ก็ทุกชาติที่เคย
เกิดมาแล้วนะ ใครเป็นญาติ ใครเป็นพี่เป็นน้อง เป็นลูกเป็นเต้านึกได้หมด เขารู้นะ
เราสิไม่รู้ เอ้า เดียวก่อนเอาแค่นี้ละ เพราะโยมควักสตางค์แล้ว เดียวฉันไม่ได้
สตางค์งวดที่สอง (หัวเราะ) ไซ้ใหม่ **อาจารย์** โยมอย่าสู้กับฉันนะ หมดนะ
(หัวเราะ) พุดอะไรก็พุดไปไม่ต้องให้สตางค์ก็ได้ เดียว

เรื่องที่สองมีอยู่ว่า นี่เรื่องพระพุทธรูปเจ้าตรงนะ หลังจากที่พระพุทธรูปเจ้าทรง
แสดง **ยมกปาฏิหาริย์** แล้วตอนนั้นเสด็จไปโปรด **พระพุทธรูปรดา** ขณะที่ทรง
ประทับที่ **พระพุทธรูปรดา** ขณะที่ทรงประทับที่ **บันฑุกัมพลศิลาอาสน์** ใหม่
เรื่อง **พระอินทร์** นะเราไม่ต้องพุดถึง ท่านต้องต้อนรับอยู่แล้วไซ้ใหม่ ก็มีเทวดาอยู่
สององค์ ซึ่งไม่ใช่ **พระอินทร์** เข้าไปนั่งเทวดาองค์ที่หนึ่ง โกล้ขาข้างขวา ชื่อว่า **อิน
ทกเทพบุตร** องค์ที่หนึ่งโกล้พระบาทเบื้องซ้ายชื่อว่า **อังกูรเทพบุตร** ทั้งสององค์นี้
มาก่อนเพื่อนนอกจาก **พระอินทร์** แล้ว **พระอินทร์** ไม่ต้องพุดถึงท่านต้อนรับแล้ว
นะเป็นเทวดาที่มาหา

หลังจากนั้นเทวดาองค์อื่นมา **อังกูระ** ก็ถอยร่นออกไปเรื่อย พอเทวดามา
ทั่วดวงดิ่งส์ ปรากฏว่า **อังกูรเทพบุตร** ใครมาก็ถอยนายพันมาก็ถอย นายพลมา
ก็ถอย พระพุทธรูปเจ้าก็มีความประสงค์เพราะเวลาที่ท่านเสด็จไปที่ **บันฑุกัมพล
ศิลาอาสน์** มีคนมาชมท่านแสดง **ยมกปาฏิหาริย์** ทั้งหมดประกาศว่า ถ้า
พระพุทธรูปเจ้าไม่เสด็จลงเพียงใดเราจะไม่กลับบ้าน จะคอยตรงนี้ จะตายก็ตาย แกล
เล่นแบบนั้น แกลเล่นไม่ต้องทำมาหากิน

แล้วใครเขาจะปล่อยให้ตายได้พระราชาคือ **พระเจ้าปเสนทิโกศล** ก็
ต้องลำบากเลี้ยงอาหารเขา จัดสถานที่ที่ดี ก็มีบรรดามหาเศรษฐีทั้งหลาย แล้วก็ยังมี
ประเทศบางประเทศ ที่นับถือพระพุทธศาสนาก็ลงมาเลี้ยง เพราะคนเป็นโกฎิ แต่
ว่าสิ่งที่มีความสำคัญที่สุด อาตมาว่าสั้วมนะ กินไม่หนัก นอนไม่หนัก สั้วมหนักนะ
ถ้าโยมอยากให้มีอานิสงส์มากๆ สร้างสั้วมเพิ่มให้วัดนี้อีก อาตมาได้มาบออย่า ไซ้
ใหม่ **อาจารย์** คือไอ้กินนี่มันเป็นเวลา นอนเบียดเบียดกันหน่อยก็นอนได้ขึ้นนี่มัน
นั่งเบียดกันไม่ได้ (หัวเราะ) ไซ้ใหม่ เห็นด้วยไหม **โยมวิสาขา** สองห้องแทนข้าวต้ม
สองหม้อ

ก็เป็นอันว่าพระพุทธเจ้ามีความประสงค์ที่จะให้คนที่นั่งอยู่ข้างล่างทราบด้วย ก็บันดาลให้คนทั้งหมดได้ยินเสียงทั้งพระองค์และเทวดาพูดกันนะ คือพูดกันบนสวรรค์ แต่คนข้างล่างฟ้าชัดเจนนะ

อันดับแรกท่านก็ทรงถาม **ท่านอังกุรเทพบุตร** ถามว่า **อังกุระ** ตถาคตอยากจะทราบถึงอานิสงส์ที่เธอทำบุญไว้ สมัยที่เป็นมนุษย์อยากจะทราบว่าสมัยที่เธอเป็นมนุษย์เธอทำบุญไว้ พอเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์** จึงเป็นเทวดาที่มีบุญน้อยที่สุดเพราะว่าเวลาที่ตถาคตมานั่งใหม่ ๆ เธอมานั่งติดขาข้างซ้าย พอเทวดามาใหม่ เธอก็ถอยร่นไปตามจังหวะ จนเวลานี้อยู่ท้ายสุดของเทวดา

ท่านอังกุระ ก็กราบทูลให้ทรงทราบว่า ในสมัยที่ข้าพระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ เวลานั้นว่างจากพระพุทธศาสนา คือพุทธศาสนาไม่มีว่างไป และข้าพระพุทธเจ้าเป็นมหาเศรษฐี ต่อมาเมื่อวัยแก่ได้ตั้งโรงงานเลี้ยงคนกำพร้าและคนจน 80 โรง คือหนึ่งโยชนตั้ง 1 โรง หนึ่งโยชนตั้ง 1 โรง เลี้ยงคนกำพร้าและคนจนคนเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน ทำอย่างนี้สูงสองหมื่นปี เห็นใหม่เวลานั้นคนอายุแปดหมื่นปี เห็นใหม่เวลานั้นคนอายุแปดหมื่นปี แต่ว่าคนทั้งหมดไร้ศีลไร้ธรรม ไม่มีศีลมีธรรมเวลาข้าพระพุทธเจ้าตาย อานิสงส์นั้นจึงให้ผลเป็นเทวดา ที่มีบุญน้อยที่สุด

เห็นใหม่มา บุญนี้มีการจำกัดเขตนะ คือว่าบุญนี้ทำมากทำน้อยไม่สำคัญ สำคัญว่าเขตที่เราทำดีหรือไม่ดี

ต่อมาพระพุทธเจ้าจึงหันมาถาม **ท่านอินทกเทพบุตร** ถามว่า **อินทกะ** ตถาคตอยากจะทราบว่า ในสมัยที่เป็นมนุษย์เธอทำบุญอะไรไว้ เมื่อตถาคตถึงครั้งแรก เธอนั่งตรงนี้ เวลานี้เทวดามาทั่ว **ดาวดึงส์** เธอไม่เคยขยับที่ เป็นเทวดาที่มีมเหสักขาใหญ่คือมีบุญมากนะ

ท่านอินทกะ ก็ทราบบทูลว่า ในสมัยที่ข้าพระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์เป็นลูกคนจน เป็นลูกชาวป่า ต่อมาพ่อตายเหลือแต่แม่ ก็ต้องเป็นคนตัดฟืนเลี้ยงแม่ ตัดฟืนมาขายได้เท่าไร ก็เอาเป็นทรัพย์มาเลี้ยงแม่ก็ทำอย่างนี้ตลอดมา เวลาที่จะบำเพ็ญกุศลก็หายาก คือเวลานั้นพระก็หายาก เป็นเวลาสมัยพระพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่ แล้วก็ใช้ทรัพย์สินก็หายากด้วยบางครั้งมีทรัพย์ แต่ไม่มีพระมา บางทีพระมาไม่มีทรัพย์ก็บังเอิญมาวันหนึ่ง ก็มีพระสงฆ์มาครบองค์สงฆ์ คือ 4 รูปขึ้นไปท่านก็ยังไม่ได้ไปตัดฟืน อาหารมีบ้างเล็กน้อย แต่ก็พอเลี้ยงพระได้ก็นิมนต์พระถวายเป็นสังฆทาน ในชีวิตของท่านได้การทำบุญครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ถวายสังฆทานครั้งเดียวและก็ได้ถวายอีก และก็บุญที่ประกอบก็คือ

ความกตัญญูรู้คุณกับพ่อแม่ อานิสงส์สังฆทานและความกตัญญูรู้คุณเล็กน้อย
เท่านี้ คำว่าเล็กน้อยหมายความว่าไม่มีโอกาสทำได้มากกว่านั้น ท่านเกิดมาเป็น
เทวดาบนสวรรค์ชั้น **ดาวดึงส์** เวลานั้นนอกจาก **พระอินทร์** แล้วไม่มีใครมี
อานุภาพยิ่งกว่าท่าน ไซ้ใหม่

ที่นี้ใช้การทำบุญนี้โยม ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสกับ **ท่านอนาถบิณฑิก**
เศรษฐี อันนี้เป็นเรื่องที่ 3 แล้วนะ โยมจะต้องอีก 2 เหยี่ยนะ (หัวเราะ) เอาไว้
เวลาอาตมาไปแล้ว ก็ให้ไว้ที่วัดนี้ก็แล้วกัน อาตมาใช้หนี้ท่าน เป็นของวัดนะ มี
ตอนหนึ่งที่พระพุทธเจ้า ท่านเสด็จไปท่าน **ท่านอนาถบิณฑิกะ** เวลานั้น **ท่าน**
อนาถบิณฑิกะ ก็เป็นคนจน เพราะกรรมเก่าสนอง ไซ้ใหม่ ทรัพย์สินที่มีอยู่คนใช้
ก็ขโมย ที่เขาภูไปก็โกง ที่ฝังไว้ใกล้ชายน้ำเขาชะลงไปหมด ต้องกลายเป็นคนจน ก็
เป็นเวลาพระพุทธเจ้าเสด็จไป และก็มีพระสงฆ์ตามไปด้วย อาหารที่ถวาย
พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ ต้องใช้ปลายข้าวละเอียดต้มเป็นข้าวต้ม ที่ใช้
ละเอียดนะไม่ใช่ให้กลั่นคล่องแบบโจ๊กนะ แต่มันไม่มีก็เลยทำเป็นโจ๊กไปเลย ใ้ไป
เลย แล้วก็กับข้าวก็คือใช้น้ำผักดอง มันเปรี้ยวๆ เค็มๆ ไม่มีอื่นๆ ยิ่งกว่านั้นถวาย
พระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์

เวลาที่พระพุทธเจ้าทรงเสวย ก็ให้นั่งข้างหน้า **อนาถบิณฑิกะ** ก็นั่ง
ข้างหน้า ได้กราบพูลพระพุทธเจ้า ให้ทรงทราบว่าเวลานี้ท่านของข้าพระพุทธเจ้า
เศร้าหมองเสียแล้วพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าถามว่าเศร้าหมองเรื่องอะไรเวลานั้นเคยเสด็จมา ทรัพย์สิน
ข้าพระพุทธเจ้ามากมายได้ถวายอาหารมีรสเลิศ เวลานี้ข้าพระพุทธเจ้าจนลงไป
มาก ข้าวที่เป็นเม็ดหักก็ไม่มีจะบริโภค มีแต่ปลายข้าว จึงต้องใช้ปลายข้าว
ละเอียดต้มเป็นข้าวต้ม และก็น้ำผักดองเป็นกับ ถวายพระองค์และก็ถวาย
บรรดาพระสงฆ์ เห็นไหม พระพุทธเจ้าท่านฉันตะนะไม่ต้องหมูเห็ดเป็ดไก่มากนัก
หรอก

พระพุทธเจ้าจึงตรัสถามว่า มหาเศรษฐี อยากจะทราบว่าเจตนาของเข
เป็นอย่างไร และก็ตอนนั้น **ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี** ท่านเป็น **พระโสดาบัน**
อย่าลืมนะจุดต้นของท่านคือ หนึ่ง ผู้ให้บริสุทธ์ท่านบริสุทธ์แน่ เพราะท่านเป็นพระ
อรหันต์ ไซ้ใหม่ สอง วัตถุประสงค์ อันนี้บริสุทธ์เพราะท่านเป็นพระอรหันต์ ไซ้
ใหม่ สอง วัตถุประสงค์ อันนี้บริสุทธ์ไม่ได้ขโมยใครมา และก็สามผู้รับบริสุทธ์
คือพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ เป็นส่วนใหญ่ สามเกณฑ์ที่ท่านได้แล้ว ดีแล้ว
นะ

ต่อมาพระพุทธเจ้าท่านถามเจตนา เจตนาของเธอเป็นอย่างไรนั่นก็หมายความว่า ก่อนจะให้ตั้งใจให้จริงใหม่ เวลาที่จะให้เต็มใจให้ใหม่ เมื่อให้แล้วเสียชีวิตใหม่ ให้แล้วไม่เสียชีวิต มีความปลื้มใจก็ถือว่าเจตนาครบ 3 ประการ

ท่านมหาเศรษฐีก็ตอบว่าเจตนา 3 ประการของข้าพเจ้าครบ ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมา ต้องนิมนต์ก็เต็มใจแน่ เวลาให้ก็เต็มใจ นั่นตั้งใจแน่ ให้แล้วก็ปลื้มใจ แต่ว่าเสียชีวิตอยู่นิดที่ว่าท่านมันเศร้าหมองมันไม่ดีเท่าเก่า เก่าพระองค์มาให้อาหารมีรสเลิศดี ดีเท่าไรก็ได้เพราะรวย เวลานี้มันไม่มีก็ให้อย่างนี้ ใจไม่สบายอยู่นิดเดียวว่าของมันดีไม่พอ

พระพุทธเจ้าได้ตรัสว่า มหาเศรษฐี คูกร มหาเศรษฐี **ลูขังวาปณิตังวา** ใ้ล้อยังนะเลว ปณิตัง คือประณีตคือดี ท่านบอกว่าถ้าคนใดให้ท่านครบถ้วนเจตนา 3 ประการและในเขต 3 ครอบถ้วน คือว่าผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ วัตถุประสงค์ บริสุทธิ์ และก็ประกอบด้วยเจตนา 3 ประการคือ หนึ่งตั้งใจว่าจะให้จริง ขณะเมื่อให้ก็เต็มใจให้ ให้แล้วมีความเสื่อมใส เรากล่าววาของที่ให้ จะประณีตก็ตาม จะเลวก็ตาม มีอานิสงส์เลิศเหมือนกัน ไซ้ใหม่โยมมีอานิสงส์เลิศ คือรวยเหมือนกัน **ท่านอาจารย์** ต้องวงเล็บใหม่

วิเวกนันทะ

ก็ตีครับ

หลวงพ่

ต้องวงเล็บหน่อยนะ ใครให้มากรวยมาก ใครให้น้อยรวยน้อย (หัวเราะ) เป็นมหาเศรษฐีด้วยกัน มหาเศรษฐีนี้ต้องมีทรัพย์ตั้งแต่ 80 โภกขึ้นไปถึงจะเรียกมหาเศรษฐี ใครให้มากมีถึง 160 โภก มากกว่านั้นไซ้ใหม่ มีคนเดียวที่รบกวนวันนี้ สองโยมนี่ ไซ้ใหม่

ก็รวมความว่าการให้ทาน การถวายนั่งขทานนี้เราตัด ตัดพระชั้วถ้าพระที่รับชั้วก็ลงนรกไปเอง ผลของเราสมบุญแบบ นะ มีใหม่ พระชั้ว ไม่มี พระชั้วนะไม่มี ถ้าคนบวชพระชั้วมี ไซ้ใหม่โยม เออ ใ้คนบวชพระนะ คนมันชั้วนะมี ถ้าหากว่าถวายนทานเป็นส่วนบุคคลอานิสงส์ไม่เท่ากัน

ให้ทานแก่สัตว์เดรัจฉานร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานกับคนที่ไม่ศีลเลยหนึ่งครั้ง ก็เพราะว่าสัตว์เดรัจฉาน เขาถือว่าอยู่ในอบายภูมินะ และให้ทานแก่คนที่ไม่ศีลเลยร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานกับคนที่เคยมีศีล แต่ศีลขาดหนึ่งครั้ง จดไว้ละสองศูนย์ฯ นับไป และให้ทานแก่คนที่เคยมีศีล แต่ศีลขาดไปแล้วร้อยครั้งมีผลไม่เท่ากับ ให้ทานกับคนที่มีศีลบริสุทธิ์หนึ่งครั้ง ให้ทานกับคนที่มีศีลบริสุทธิ์ร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับ ให้ทานกับท่านผู้ปฏิบัติเพื่อพระโสดาปัตติมรรคหนึ่งครั้ง

ท่านที่ปฏิบัติเพื่อพระโสดาปัตติมรรค คือท่านที่เจริญสมถวิปัสสนาด้วยความจริงใจ มีศีลบริสุทธิ์เป็นปกติ แต่ยังไม่ได้เป็นพระโสดาปัตติมรรคใช้ใหม่
อย่างนี้เขาเรียกว่าปฏิบัติเพื่อพระโสดาปัตติมรรค

ถ้าเผื่อให้ท่านแก่ผู้ปฏิบัติ เพื่อพระโสดาปัตติมรรคร้อยครั้งผลไม่เท่ากับ
ถวายทานกับพระโสดาปัตติมรรคหนึ่งครั้ง พระโสดาปัตติมรรคนี้เป็นพระก็ได้ เป็น
เณรก็ได้ เป็นอย่างนี้ก็ได้เหมือนกันนะ เป็นชาวบ้านธรรมดาแต่จิตใจมีความดี
เข้าถึงพระโสดาปัตติมรรค ท่านเรียกพระเสมอกันหมด

ถวายทานกับพระโสดาปัตติมรรคร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับ
พระโสดาปัตติผลหนึ่งครั้ง ถวายทานกับพระโสดาปัตติผลร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับ
ถวายทานกับพระสกิทาคามีมรรคหนึ่งครั้งถวายทานกับพระสกิทาคามีมรรคร้อย
ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานพระสกิทาคามีผลหนึ่งครั้ง ถวายทานกับพระ
สกิทาคามีผลร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระอนาคามีมรรคหนึ่งครั้ง
ถวายทานกับพระอนาคามีมรรคหนึ่งครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแก่พระ
อนาคามีผลหนึ่งครั้ง

ลองไล่กันดูนะ มันไม่เหมือนกันนะโยมนะ ถวายทานกับพระอนาคามีผล
ร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระอรหันต์มรรคหนึ่งครั้ง ถวายทานกับพระ
อรหันต์มรรคร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระอรหันต์ผลหนึ่งครั้ง

เห็นไหม ถวายทานกับพระอรหันต์ผล คือถวายทานกับพระอรหันต์ร้อยครั้ง
มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง อันนี้เป็นส่วนบุคคลนะ
ถวายทานกับพระปัจเจกพุทธเจ้าร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแต่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง **ถวายทานกับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อย
ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทานหนึ่งครั้ง**

ไก่ใหม่โยม ตอนนี้มีโอกาสแล้วนะ ถวายสังฆทานร้อยครั้งมีผลไม่เท่ากับ
ถวายวิหารหนึ่งครั้ง สองบาทนี่เป็นทั้งสองอย่างเลยบ้าน มีวิมานแน่ แต่ใครให้
น้อยหลังเล็ก ใครให้มากหลังใหญ่ (หัวเราะ) จะต้องวงเล็บ วงเล็บสำหรับโยมสอง
โยมนี่ หือโยมกับ โยมวิสาขา คนอื่นไม่เกี่ยว (หัวเราะ)

วิเวกนันทะ

เลยแข่งกันใหญ่ คู่ปรับกัน

หลวงพ่อ

ก็เป็นอันว่า วันนี้ญาติโยมความเจริญญาติโยมทำผลเกินกว่าที่เข้ามาเพราะว่าปัจจุ
ทั้งสองประการนี้เป็นทั้ง **สังฆทาน** และ **วิหารทาน** ใช้ใหม่ เป็นแน่ คือถ้าพระ
ท่านเอาไปซื้อของฉันเป็นสังฆทาน เอาไปซื้อของใช้ที่จำเป็นในเขตนี้เป็นสังฆทาน
และถ้าถ้าวัดบกพร่องซ่อมแซมจุดใดจุดหนึ่ง อย่างซื้อตาปูหนึ่งตัวก็เป็นวิหารทาน

เป็นแน่นอน และส่วนที่เกินขึ้นมานั้นคือพระพุทธรูปปฏิมากร อันนี้สำคัญมาก จะเป็นปัจจัยให้บรรดาญาติโยม จะเป็นเทวดาหรือพรหม ที่มีรัศมีกายที่สว่างมาก คือแบ่งกับเขาได้เนโยม ไซ้ใหม่ แต่ว่าใครถวายน้อย แสงน้อยนะ **อาจารย์** นะ เฉพาะสองโยมนี่นะ ใครถวายน้อยแสงมากหน่อย คนอื่นไม่เกี่ยว เดี่ยวจะหาว่า พระมานั่งไถเงินละยุ่งละ

แล้วก็ผ้าจีวร ผ้าไตร เป็นปัจจัยให้ญาติโยมทั้งหมด ได้เครื่องประดับเป็นทิพย์ เอ การถวายเป็นพระพุทธรูปนี้ มีอานิสงส์เป็นพิเศษอย่างหนึ่งนะ อย่าง **นางวิสาขา** ไซ้ใหม่ นะ **วิสาขา** คนพี่ ไม่ใช่คนน้องนะ นี่ **วิสาขา** น้องเล็กนะ **วิสาขา** นั้นท่านไปนิพพานแล้ว **วิสาขา** พี่ท่านมีลูกแค่ 20 คนเท่านั้น ยังไม่ครบ 30 ไม่ครบเดือนแล้วลูกของท่าน ก็ไขลูกมาอีกคนละ 20 รวมเบ็ดเสร็จทั้งคุณยายคุณพ่อคุณแม่ คุณลูกทั้งหลาย คุณหลาย รวมแล้ว สี่ร้อยเศษถ้าเดินชบวนเวลานี้ไม่ต้องจ้อใครมากนักนะ (หัวเราะ)

ฉะนั้น เวลาที่ท่านสร้าง **บุพพาราม** ถวายพระพุทธรูปเจ้าเสร็จพระพุทธรูปเจ้าเสด็จไปประทับ พร้อมด้วยพระอรียสงฆ์ ท่านเกิด **ธรรมปีติ** คือปลื้มใจมาก ว่าวิหารราคาแพงสร้างเสร็จแล้วพระพุทธรูปเจ้าและพระสงฆ์ก็มาประทับแล้ว ชื่นใจปีติเกิดมาก จึงได้ร้องเพลง เดินรอบๆ วิหารร้องเพลงด้วยความปลื้มใจ ที่นี้สี่ร้อยเศษ ลองนึกๆ ดูสิว่าสี่ร้อยเศษนี้เสียงมันจะดังขนาดไหน พระพุทธรูปเจ้าประทับอยู่ในนั้น พระอรหันต์ประทับอยู่ในนั้น แต่ว่าท่านก็ร้องเพลงเดินไปรอบๆ วิหาร

บรรดาพระที่เป็นปุถุชนสงสัย ไปกราบทูลพระพุทธรูปเจ้า เวลา **นางวิสาขา** พร้อมด้วยลูกและหลาย บ้าไปหรืออย่างไร (หัวเราะ) หาว่าเธอบ้าเสียอีกแล้ว ท่านเป็น **พระโสดาบัน** แล้วนะ พระก็นึกว่าบ้า ร้องเพลงเสียงดังแบบนี้

พระพุทธรูปเจ้าก็ตรัสว่าลูกของตถาคตไม่บ้า **วิสาขา** ลูกของตถาคตไม่บ้า เธอปลื้มใจที่ได้ถวายวิหารทาน คือว่าอาคารหลังนี้สร้างแพงมาก เครื่องใช้ในนั้นก็แพง เมื่อสร้างเสร็จมีพระพุทธรูปเจ้ามาประทับแม้จะชั่วคราว มีพระอรียสงฆ์ ก็ชื่นใจ ไซ้ใหม่

นี่ก็แสดงว่า **พระโสดาบัน** **พระสกิทาคามี** ยังร้องรำเพลงอยู่ยังแต่งตัวสวยๆ เหมือนชาวบ้านธรรมดา ไม่มีการลดตัวลง และ **พระโสดาบัน** และ **พระสกิทาคามี** นี้ที่ท่านยังแต่งงานได้นะ มีสามีภรรยาแล้ว ไม่ต้องเลิกกัน ถือศีลก็ศีลห้า

ที่นี้มาคุยถึงเรื่อง **ท่านวิสาขา** ก็มีเรื่องเล่าอยู่เรื่องหนึ่ง เอาใหม่นี้แถมสามแล้วนะ เรื่องละเหยียบๆ ถ้ามีสัญญาจะให้เฉพาะโยมคนเดียว ตกลงจะเล่า

ตลอด (หัวเราะ) แต่คนอื่นไม่ต้องจ่าย นี่โยมคนเดียวนะ **ท่านอาจารย์** นะ วันนี้ พบคู่ปรับเก่า เขาละ ผู้กันละก็รวมความว่า **ท่านวิสาขา** มีอะไรพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง ความจริงของท่านเป็นสอง สองคือแถมบุญเกิน ใครเขาบอกให้อะไรเท่านี้ ท่านได้เท่าโน้น ได้มากกว่าทุกที

ข้อนี้พระพุทธรเจ้ากล่าวว่ **นางวิสาขา** ได้มากกว่าปกติ เกินให้เพราะ สมัยทำบุญ พระบอกโยมพอแล้วจะ ก็บอกอย่างนี้อีกนิดเจ้าคะอย่างนั้นอีกหน่อย เจ้าคะ นี่ก็ดี นั่นก็ดี ท่านแถมเรื่อย แล้วก็ส่วนนี้มีความสำคัญมาก เออ อย่างนี้ใช้ นี่แถววัย อ้าวโยม จะเสียเปรียบนะได้นี้รีบแถมก่อนนะเจ้านี้ เอ้า เดี่ยวโยมหักคอตายเลย ตัดหน้ากันนี้เดี๋ยวก็ตัดหน้ากันนี้ ระวังให้ดีนะ

คือว่า **ท่านวิสาขา** มี **เบญจกัลยาณี** เนะ แข่งสมบัติโยม เจ็บใจไหมโยม มันตัดหน้ากันแบบนี้ (หัวเราะ) คือว่าท่านมี **เบญจกัลยาณี** **เบญจกัลยาณี** คืองาม 5 อย่าง **กัลยา** เขาแปลว่างามอาตมาก็พูดเป็นภาษาชาวบ้าน **เบญจ** แปลว่า 5

1. **วามผสมพัคตร์ลักขณา** ผมนี้ไม่ต้องหวีเรียบแล้วก็สะอาดไม่สกปรก ไม่ต้องสระ ไม่ต้องล้าง และไม่มีการกลืน ถ้าเขานิยมสีแบบไหนจะเป็นสีแบบนั้น นิยมผมลักษณะผมสวยแบบไหน จะเป็นแบบนั้น ไม่ต้องจัดเลย เป็นเอง รวมความว่า **ท่านวิสาขา** นี้ไม่เป็นหนี้ผมใช้ไหมโยม ไม่เป็นหนี้ผมและไม่เป็นทาสผม คือมีผลแล้วไม่ต้องจัดเป็นเอง ญาติโยมเป็นหนี้ผมนะ เดี่ยวต้องซื้อไอนั้นมาให้มัน เดี่ยวซื้อไอนี้มาให้มัน เดี่ยวมาแต่งให้มัน ใช้ไหม เขาละ อย่างหาว่าฉันว่านะ พระหลบหนี้เลยต่างคนต่างโกนนะ (หัวเราะ) นี้ไม่ใช่เห็นแก่ตัวไม่ใช่เข้าข้างตัว ความจริงมันเป็นอย่างนั้นนะ ผมท่านเรียบ ท่านสวย

2. **โอษฐาจิมลิมดูพริ้มเพรา** ริมฝีปากของท่านแดงระเรื่อพอสวยเรียบไม่มีริ้วรอย

3. **งามทนต์ยปลั่งดั่งสังข์ขัด** ฟันเรียบเหมือนฟันม้า และมีเงาอยู่เสมอ ไม่ต้องชะไม่ต้องล้างไม่ต้องขัดสีจะไม่เหม็นปาก กลิ่นเหม็นไม่ต้องมี ฟันเรียบไม่ต้องแต่ง จะเป็นอย่างนั้นตลอด

4. **ผิวหัตถกรรมิการังามราศี** ผิวนะสวยมาก ตามความนิยมของคน จะไม่มีฝ้าไม่มีฝ้า ขี้ฝุ่นก็ไม่ม รอยก็ไม่มีเลย

5. **คลอดบุตรสักเท่าไรวัยยังดี** **หญิงเช่นนี้ใครได้มางามหน้าเลย** ข้อนี้สำคัญมาก คือคลอดบุตรคนแรกอายุเท่าไร ตัวท่านอายุเท่าไร รูปร่างลักษณะทรวดทรงเป็นอย่างไร จะไม่เปลี่ยนแปลงจนกว่าจะตาย ฉะนั้น **ท่าน**

วิสาข อายุ 120 ปี ท่านคลอดบุตรเมื่ออายุ 16 ปี อายุ 120 ปี ท่านเป็นคุณทวดแล้วนะ ท่านยังอายุ 16 ร่างกายยังอายุ 16 อยู่ ดีไหมโยม แต่ก็ลำบากเหมือนกันนะ เดินไปกลางถนนไ้หนุ่มตามจับแยเลย ไ้หนุอย่าจับทวดเลย มันจะไม่เชื่อสิ (หัวเราะ) ทวดเทินอะไร อายุเท่านี้ เข้าใจไหม

อันนี้ที่ท่านได้อย่างนั้นนะ คือว่า **ท่านช่อมแซมพระพุทธรูป** ที่ชำรุดแล้วให้คืนะ ที่นี้โยมสร้างนี่ ต่อไปจะดีกว่านั้นอีกนะ เป็นข้อยืนยันว่า **นางวิสาข** นี้ท่านสาวตลอด

คือว่าวันหนึ่งท่านนั่งฟังเทศน์จากพระพุทเจ้า ในระหว่างพักกลางวัน หลานเป็นสาวๆ รุ่งขึ้นมา สาวใหญ่ชนิดหนอยบ้าง ท่านนั่งฟังเทศน์อยู่ท่ามกลางหลายๆ อายุท่านถึง 120 ปี **พระเจ้าอชาตศัตรู** ท่านไม่รู้จัก **นางวิสาข** เพราะว่าอยู่คนละเมืองกัน ก็ยากจะรู้จัก ก็ให้ **ท่านหมอชิวโกมารภัก** พาไปดู

พอถึงเวลานั้นพระพุทเจ้ากำลังเทศน์อยู่ ก็เข้าไปไม่ได้ ก็อยู่ข้างนอก ถ้าอยู่ข้างนอกมองเห็น **ท่านหมอชิวโกมารภัก** ก็ชี้ให้ดูว่า **นางวิสาข** นั้นกลางวงตรงนั้น คือจะล้อมรอบด้วยหลาน ต่อมาก็เป็นลูก ลูกนะแก่กว่าแม่แหงๆ ละใช่ไหม แก่เลยไปละ คุณแม่ยังสาวอยู่ แล้วก็ **พระเจ้าอชาตศัตรู** มองเท่าไรก็ไม่เข้าใจ ท่านก็ชี้ให้ดูเพราะว่าเวลาท่านฟังเทศน์ ท่านถอดเครื่องประดับ **มหาสถาปสถาน** ออก ก็เหมือนกับหลายๆ ธรรมดา **ท่านชิวโกมารภัก** ก็ให้สังเกตใหม่ ก็ดูเวลาฟังเทศน์จบ เวลาพระพุทเจ้าเทศน์จบ ถ้าหนุ่มสาวนี้เขาจะลุกพรวดพราดขึ้นเฉยๆ ถ้าคนแก่ต้องใช้สองมือยันดินะรูปร่างเป็นสาวพรหมจรรย์ แต่แก่อย่างนี้ (หัวเราะ) นะโยมนะก็เป็นอันว่าเป็นไปตามนั้น

เวลาพระพุทเจ้าเทศน์จบ เสด็จขึ้น คนอื่นเขาก็ลุกขึ้น แต่ **นางวิสาข** นี้ต้องใช้สองมือยันตามสภาพคนแก่

ความจริงแล้ว **ท่านวิสาข** ท่านมีกำลังมาก แต่คนที่มีกำลังมากอาตมาจำไม่ได้ แล้วเวลานั้นมีกี่คน ที่จำได้จริงๆ 3 คน คือหนึ่ง **นางวิสาข** สอง **นางบุญทาสี** ซึ่งเป็นทาส และกัสาม **พระอานนท์** ทั้งสามท่านนี้เป็นโสดาบันหมด และมีกำลัง พระพุทเจ้าบอกว่ามีกำลังเท่าเจ็ดข้าวสาร เจ็ดข้างสารไม่ได้ใช้เอาข้างเอาม้าไปสายนะ ข้างสารคือข้างที่มีกำลังมาก ข้างออกศึก ข้างเจ็ดเชือก เจ็ดตัว

ที่นี้ **พระเจ้าอชาตศัตรู** นิสยท่านเป็นนักเลง เมื่ออยากจะดูอะไรก็ดูให้มันหมด ต้องการความจริง เมื่อ **นางวิสาข** ท่านออกมานอกวิหาร ท่านก็ปล่อยข้างตักมันไล่แทงเลย ขับให้ไล่แทง บรรดาลูกหลาน เห็นข้างวิ่งมากวิ่งกัน

เจ็ยวจั้วๆ หมด คุณยายคุณแม่ เวลานี้ข้างไล่เข้ามา ใ้อหลายก็เข้าไปสะกิดคุณยายคุณแม่ เวลานี้ข้างไล่เข้ามา ใ้อหลายก็เข้าไปสะกิดคุณยายข้างมาๆ ท่านว่าอะไรนะหันไปดูข้างเข้ามาใกล้เต็มที ท่านยกนิ้วชี้หมับ เข้าที่กลางหน้าผากข้างข้างดูดีจ้าดิน ชี้แตกเลย (หัวเราะ) เจ็ดข้างสถานจริงๆ

แหม กำลังอย่างนั้นะ สองโยมนี่ได้นะ อาตมาก็ไม่ต้องใช้น้ำมันรดเวลา มากก็ให้โยมสองคนผลัดกันดันหลัง คนหนึ่งดึงรถ คนหนึ่งสบายเลยเชือกผูกเอว ลากรถ เราไม่ต้องเสียน้ำมัน ไซ้ใหม่ เอาไ้อค้นเมื่อวานก็ได้

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าเหนื่อย จบทีแล (หัวเราะ) ชักเหนื่อยสู้อยู่โยมไม่ได้สักคน เอ้ ไ้อ์สตางค์ 3 เรื่องนี้ยังไม่มาอะ (หัวเราะ) **ท่านอาจารย์** มาหรือยัง สตางค์มาหรือยัง 3 เรื่อง สุดท้ายนี้ ยังไม่มาอะ เอ ใครเป็นหนี้ละ เดี่ยวบอก **พระยายม** จดไว้ละ **พระยายม** จำไว้ (หัวเราะ) มีสองคน คนอื่นไม่เกี่ยว (ขอผลัดไว้รอบบ่าย(มีสองรอบเหรอ อ้อ น้ำมันบ่ายแล้วนะโยม รอบค้ำ เดี่ยวต้องผสมกันนะ เดี่ยวมันคนละรอบ เอ๊ย เหยี่ยญเดียว ให้เหยี่ยญเดียวบอกสรุปเลยไม่ได้ละ เอ เริ่มๆ อี๊ก **พระยายม** จดเลยนี้โกงพระเจตนาโกงพระจดเลย

ต่อไปนี้ไปก็ขอบรรดาญาติโยม ตั้งใจถวายพระพุทธรูป และผ้าไตรดีใหม่ กับของบริวารด้วยนะ นะโยม ถ้าเห็นว่าดีขอเวลาประเดี่ยวกถวายพระพุทธรูปก่อนนะ ไม่ต้องรีบๆ เห็นสตางค์แล้วรอได้ (หัวเราะ) ญาติโยมก็โปรดทราบ ปัจจุบันทั้งหมดนี้ขอถวายไว้วัดนี้เพราะนี่เป็นสังฆทาน วิหารทานร่วมกันนะ อย่าไปว่าท่านเอาเปรียบอาตมาเอาเปรียบท่าน นี่นอนก็ไม่ได้จัด ท่านจัดเองหมด ดีไม่ดีเวลาจะเจ้าเจ้าของเองยังเข้าไม่ได้ อาตมาเข้าก่อนอีก (หัวเราะ) อันนี้้อยากจะได้สักสามห้องหรือห้าห้องนะ โยมสองห้องได้ไหม ได้ไหม (ได้) โยมนั้นสามห้อง เจ้านี้หลายกรณี ยังสตางค์งวดนี้ไม่ต้องจ่ายโยม สร้างสามห้องก็แล้วกัน เอ้า เข้าหุ่นกันก็แล้วกัน เอ้า โยมให้อีกหนึ่งเป็นสี่ห้อง เอ้า หนูจำโชคดีมีสุขนะจ๊ะ

เดี่ยวก่อนโยม หายใจไม่ค่อยออกมันเย็นๆ นั้นมูกมันไหลเรื่อยๆ มีใครฝันว่าอย่างไรบ้าง โยมฝันว่าอย่างไร ไม่ฝันว่าพระทรงเงินเหรอ (หัวเราะ) (ไหนครับ) สมทานศีลก่อน ดีไหม (ดีครับ) ดินะสมทานศีลก่อนนะ เดี่ยวล้างท่อไอเสียก่อน โยม ท่อไอเสียไม่ค่อยดีแหม เครื่องอาตมาแน่นเก่าเต็มที หาโรงซ่อมก็ไม่ได้ ไปถามคู่เขาแล้วไม่มี ใ้อ์แป็บแบบนี้ซ่อมไม่ได้ จะซ่อมรูดมูก นี่ใหม่ ซินใจ เห็นญาติโยมหน้าตาแจ่มใส คือว่าถ้ามาที่นี้ละ โยมนะ คือว่า ไม่ต้องถือว่าต้องถือสตางค์มาเสมอไป มาหาอาตมานะ มาแต่ตัว มาหาเองที่นี้

อย่าไปคิดว่ามาหาพระเสียเงิน อย่างนั้นไม่ถูกต้อง แต่ญาติโยมพอใจใน การกุศล อาตมาพอใจแล้ว แต่ว่าเวลาขอกลับอย่าลืมกระเป๋าวัวนะ พระท่านถือว่า **อสามิกังขา** หาเจ้าของไม่ได้ ชักเป็นผ้าป่าไปเลย (หัวเราะ) พระพุทธเจ้าท่าน อนุญาต เฉพาะอย่างยิ่งกระเป๋าย้อม กระเป๋าคอนอื่นถ้าหล่นอาจจะประกาศให้ เจ้าของมารับแต่กระเป๋าย้อมหล่นไม่ให้ละ เก็บดินะโยม เก็บดีแล้วหรือกระเป๋านะ ไม่ใช่กระเป๋ากับดีแล้วหรือ (กระเป๋าสตางค์หรือเจ้าคะ) กระเป๋าสตางค์สิ อย่าให้ หล่นเชียวนะ ของคนอื่นถ้าหล่น ก็ประกาศให้คนมารับได้ แต่ถ้าของโยมสองโยมนี่ ต้องเจียบนะ **อาจารย์** นะ (ครับ) นี่ถือเป็นระเบียบปฏิบัติ เฉพาะบุคคลสองคนนี้ เป็นกรณีพิเศษ

นี่คุยเรื่องสนุกๆ นะโยมนะ ไม่อย่างนั้นก็เหงากันตายโหง ถ้าพูดแต่ธรรมะ อย่างเดียว ประเดี๋ยวโยมก็เศร้าพรสองแบบ ไซ้ใหม่เคารพแบบนี้พุทธแบบนี้แบบ ฝรั่งนะ (หัวเราะ) ล้อสองแบบดีไม่ดีเข้านิโรธสมาบัติได้เลย เข้านิโรธไปเลย ครอบๆ (หัวเราะ) ตอนนี้ไปขอบรรดาญาติโยมทั้งหลายตั้งใจสมาทานศีลห้า

หลวงพ่

อ้อ ในช่วงนี้ขอญาติโยมทั้งหมดทำใจให้สบายเสียก่อน ทำใจให้สบายโดยไม่ต้อง นั่งสมาธิ ให้มีความเข้าใจในตนเอง ว่าทุกคนที่มาที่นี่โยม ตั้งใจจะมาหาพระหรือ เปล่า (หัวเราะ) คิดหรือเปล่า ไม่มีนะมีใครตั้งใจจะมาขโมยของพระไหม ไม่มี มีใคร ตั้งใจจะมาแย่งคนรักของพระไหม เอ๊ะ **อาจารย์** มีเมียหรือเปล่านะ ไม่มีนะ ข้อนี้ ปลอดภัยนะ แล้วใครตั้งใจจะมาโกหกพระมีไหม ไม่มี ใครตั้งใจจะมาแย่งเหล่า พระกินไหม ถ้าพระวัดนี้กินเหล้าก็ช่วยสิ รวมความว่าจิตใจของบรรดาญาติโยม ทั้งหมดวันนี้ที่มานี้ ตั้งใจเฉพาะกุศลไซ้ใหม่ทุกคน คือตั้งใจมาเพื่อกุศล จะตั้งใจมา ทำบุญก่อน หรือไม่สำคัญ ฉันตั้งใจมาพบพระสงฆ์ สาวกขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า

ตั้งใจมาพบพระอรหันต์ก็เป็นกุศล เมื่อทุกคนมีอารมณ์เป็นกุศลได้มี โอกาสเลี้ยงเพลพระบ้าง มาถวายปัจจัยกับพระบ้างเป็นทานเวลานี้ตั้งใจสมาทาน ศีล ก็ให้ทุกคนมีความรู้สึกเวลาที่ว่าทุกท่านเป็นผู้บริสุทธ์ คืออารมณ์ที่เป็น อกุศลไม่มี เข้าใจไหม ถ้าคนใดที่มีอารมณ์เป็นอกุศลก็ตามใจท่าน ไซ้ใหม่ อาตมา ก็คิดว่าทุกคนมีอารมณ์เป็นกุศล นั้นใช้วัตถุธาณที่ให้ คือผู้มาให้ต้องบริสุทธ์และก็ ผู้รับบริสุทธ์ วัตถุธาณบริสุทธ์ เพราะอย่างนั้นสำคัญที่ญาติโยมเวลานี้ญาติโยมทุก คนให้มั่นใจในตัวเองว่า การตั้งใจมาคราวนี้ ไม่มีคนใด จะตั้งใจมาละเมิดศีลห้า ข้อใดข้อหนึ่ง ถ้าอารมณ์จิตตั้งใจไม่ละเมิดศีลห้าอย่างนี้เป็นคนบริสุทธ์แน่ และ เวลานี้ทุกคนตั้งใจอยู่ในธรรม

นี่เอาตามพยายามคุยหลายเรื่องๆ ก็ให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท เห็นผลของกรรมที่ปฏิบัติ ไซ้ใหม่ ใจจะได้ชุ่มชื่น มีความรู้สึกที่เวลานี้ตัวเองบริสุทธิ์ เวลาที่ก่อนหน้านี้จะเป็นอย่างไรไม่สำคัญสำคัญเวลานี้จิตใจเราบริสุทธิ์ ถือว่าเราเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นการถวายทานในวันนี้ผู้ให้บริสุทธิ์แน่ เพราะทุกคนบริสุทธิ์ในด้านจิตใจและผู้รับ วันนี้พระที่รับทั้งหมดจะเป็นอย่างไรไม่สำคัญเพราะถวายเป็นสิ่งทาน เป็นของสงฆ์ไซ้ใหม่ เป็นของสงฆ์ถ้าผู้รับองค์ใดองค์หนึ่งไม่บริสุทธิ์ ก็ไปเสวยทิพย์สมบัติใน **อเวจี** เองผู้ให้มีผลสมบูรณ์แบบแน่เพราะถวายสงฆ์ ไม่ได้ถวายเฉพาะบุคคลและวัตถุทานที่ญาติโยมเอามานี้ ไม่มีใครขโมยมาแน่ วัตถุทานโยมบริสุทธิ์ และวัตถุทานที่เห็นคือพระพุทธรูปบริสุทธิ์เพราะปัจจัยที่ได้มาเขาถวายมาด้วยดี นะ และผ้าไตรที่นำมาถวายก็บริสุทธิ์ และทุกคนก็สละเงินสละสตางค์ตามกำลังศรัทธาซื้อมาและกัณฑ์โยมทั้งหมด ที่ถวายปัจจัยมาในวันนี้ก็มีสิทธิ์ เป็นเจ้าของพระพุทธรูปเหมือนกัน เท่ากันเลยนะ มีสิทธิ์เป็นเจ้าของผ้าไตรเท่ากัน

แต่ผ้าไตรถ้าใครเห็นว่าน้อย ห้าชุดจะซื้อมาก็ได้ไม่เป็นไรไม่เอาแล้วนะ อันนี้มีสิทธิ์เท่ากัน อานิสงส์ ได้สม่าเสมอเท่ากัน

ถวายพระพุทธรูปปฏิมากรไว้ในพระพุทธรูปศาสนา สิ่งที่สองถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธรูปศาสนา สองอย่างนี้มีอานิสงส์มาก และปัจจัยทั้งหมดก็คงจะแบ่งเป็นสองประเภท สองอย่างนี้มีอานิสงส์มาก และปัจจัยทั้งหมดก็คงจะแบ่งเป็นสองประเภท ไม่ต้องแบ่งจำนวน มีความจำเป็นอะไร ใช้ตามนั้น คือพระท่านจะใช้ในการเลี้ยงกันบ้าง ซื้อของมาใช้บ้างตามความจำเป็น เป็น **สังฆทาน** แน่ ถ้าจะซ่อมวัดวาอารามส่วนใดส่วนหนึ่ง ซื้อตามปูหนึ่งตัวก็เป็น **วิหารทาน** รวมความว่า ทานของญาติโยมทั้งหมดในวันนี้มีอานิสงส์สูงมาก เอ๊ะเจ้าของวัดไปไหนแล้ว

ต่อไปนี้ก็จะได้นำถวาย กล่าวถวายนะตั้งใจร่วมกัน ที่พูดให้ฟังนี่เพื่อให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท มีความมั่นใจในตัวเอง ตามความเป็นจริง ไม่อย่างนั้นเล่าเรื่อง **ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี** จะเอ๊ะเราไม่บริสุทธิ์ ดีไม่ดีก่อนจะมานี้มดตายไปสามตัว เมื่อคืนดียุงตายไปห้าตัว ดีไม่ดีเห็นใครมันขวางหน้าคิดจะฆ่ามัน อันนี้ยังไม่บาป ใ้อบ่าที่บีบคั้นยุงนี้มันเกิดแล้วก็แล้วไป เวลานี้เรามาถึงนี้เราบริสุทธิ์ ไซ้ใหม่ และทุกคนมีศีล ทุกคนมีทาน เวลานี้อารมณ์ใจที่เศร้าหมองชนิดหนึ่งไม่มี คิดประทุษร้ายใครไม่มี คิดขโมยใครไม่มีถือว่าจิตบริสุทธิ์ อารมณ์บริสุทธิ์แน่ และทุกคนให้มั่นใจในความบริสุทธิ์ของตัวเอง เพื่ออานิสงส์จะได้เลิศไซ้ใหม่ และความจริงเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่หลอกกัน

พุทธบริษัท นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ) ข้าแต่พระสงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายพระพุทธรูปปฏิมากร ผ้าไตรจีวร พร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้แต่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับ พระพุทธรูปปฏิมากรผ้าไตรจีวร พร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลายเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ลี้ลกาลนาน เทอญ

หลวงพ่อกุหลาบ โยม โยมที่ใส่แว่นตานะ ขออภัย เดินเข้ามาเหนื่อยนะ ขึ้นมาข้างบนนี้เลยโยม มาบนอาสนะนี้เลยนะ เอ้า คุณช่วยเลื่อนผ้าไตรเอาพระองค์เล็กมานะ ประเคนองค์เล็กแทนองค์ใหญ่โยมนะ เอ้าโยม นั่งตรงนี้เลยโยมนั่งตรงนี้ เอ้า ญาติโยม จะให้โยมนั่งประเคนแทนญาติโยมทุกคนนะ แล้วไม่ต้องวิ่งเป็นงูกินหางเข้ามานะ ตั้งใจเอ้า ประเคนท่านเจ้าอาวาส ประเคนท่านเจ้าอาวาสเลย เอ้านี้เอ้อ เข้ามาถวาย นี่เอาด้วยสิ มีอีกไหม เอ้านี้อีก ประเคนองค์เดียวเลยโยม เดี่ยวๆ จะโยม ช่วยหยิบบาตรให้โยมนั่งด้วย โยม บาตรอีกสองลูกประเคนเสีย ขอบใจจะประเคนแล้วก็หน้าที่ให้พรก็เป็นของท่านเอละ อันนี้ไม่ต้องเล่นงูกินหางนะโยมนะ

วิเวกนันทะ เอ้า โยมสุขุม กับ มหาจวน เจ้าหน้าที่การเงิน เอาปัจจัยนี้ไปนับ แล้วช่วยเขียนใบอนุโมทนาให้ด้วย และญาติโยม วันนี้ก็เป็นวันที่ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ท่านมีน้ำจิตน้ำใจ อันโมทนาสาธุการเกี่ยวกับกองบุญกุศล และได้สละจิตปัจจัยร่วมกันญาติโยมทั้งหลายมอบถวายเป็นสาธารณสมบัติเป็นสังฆทานเป็นของ วัดพุทธวราราม นี้ อาตมาในนามของสมภาร ก็ขอโมทนาสาธุการด้วยเป็นอย่างยิ่ง รู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่านอาจารย์ฤๅษีลิงดำ เป็นอย่างยิ่ง แล้วก็ขอขอบใจ ขอขอบคุณ บรรดาญาติโยมที่มีน้ำจิตน้ำใจ ที่ได้ช่วยเหลือเอื้อเฟื้อเพื่อกองการกุศลในโอกาสวันนี้

ต่อไปนี้อาตมาภาพก็จะทำให้พรเป็นภาษาบาลี ญาติโยมก็ขอให้เตรียมตัวกรวดน้ำ น้ำไม่มีก็ขอให้ใช้น้ำใจ เพื่ออุทิศส่วนกุศลนี้ไปให้เจ้ากรรมนายเวร ไปให้ญาติเปตา และก็บรรดาทวยเทพเทวาตลอดจนพระพรหม ตลอดจนสรรพสัตว์ทุกแห่งหล้า ฉะนั้นญาติโยมทั้งหลาย ก็เตรียมกรวดน้ำนะ บัดนี้

หลวงพ่อกุหลาบ เอ้า โยมวิสาขา นี่สะกิดสิ นึกถึงคุณโยมที่ตาย ไม่ต้องใช้น้ำหรงก์ ถ้าปากเปล่าๆ ใช้ความมั่นใจ สึกถึงโยมที่บอกเมื่อกี้นะ ท่านพร้อมแล้ว

วิเวกนันทะ ยถาฯ นิมนต์หลวงพ่อดอกรับ

หลวงพ่อกุหลาบ พระสูตรสามเรื่องยังไม่ได้สวดงค์ (หัวเราะ) เอ้า ใครเป็นหนี้พระบ้างรับชำระหนี้เสียวะ ไม่อย่างนั้น พระยายม จะบรรจุไว้ขุมใดขุมหนึ่งไม่ต้องๆ ออย่า ล้อเล่น

ล้อเล่นห้ามควักสตางค์ (หัวเราะ) จะต่ออะไรดี คุยกันถึงสี่โมงพักนะโยมนะ แล้วก็
คืนนี้ก็ประมาณทุ่มหนึ่ง ลงมือเจริญพระกรรมฐาน ถู่ว่าทุ่มหนึ่งลงมือนะ ไม่ใช่
ทุ่มหนึ่งมาพร้อมกัน ไซ้ใหม่ ใครที่ต้องการเจริญพระกรรมฐาน ร่วมด้วยว่าจะสอน
แผนก **มโนมยิทธิ** ซึ่งมีฤทธิทางใจแบบนี้มีแบบปฏิบัติเป็นพันอย่างแต่จะใช้มา
เพียงอย่างเดียว คือใช้คำภาวนาว่า **นะ มะ พะ ธะ** ถ้าญาติโยมประสงค์จะทำ
ด้วย ให้ไปซื้อหมึก **พุทฺโธ** มาบ้าง **สัมมาอรหัง** มาบ้าง จะได้ไม่แย่งกัน ถ้าคำ
ภาวนาเดิมๆ นะ ไปใช้แล้วคนอื่นเขาไม่ห้าม แต่ว่าวันนี้ต้องการให้สตาร์ทให้ไปได้
ก่อน เผาหัวเสียก่อน เผาหัวร้อนดีไปได้ภาวนาว่าอย่างไรก็ได้ วันไหนหัวเย็นเผา
ใหม่ คือถ้าจะให้ดีเผาทุกวันๆ ให้มันร่อยเรื่อยๆ ไซ้ใหม่ แบ่งเวลาๆ เฉพาะคำ
ภาวนาเดิมที่จิตเรียบร่อยแล้ว แล้วก็แบ่งไว้อีกเวลาหนึ่งเวลานั้นทำใจให้สบาย
เวลานี้เราต้องการไปเที่ยวสวรรค์ ไปเที่ยวพรหมโลก ไปเที่ยวนิพพาน ไปเที่ยวแดน
นรก เปรต อสุรกาย แล้วอยากจะทำ ท่านมาอยู่ที่นี้ โกลเมืองไทย และโกลเมือง
เวียงจันทน์ ฉันไม่เรียกเมืองลาว เพราะลาวมันคือไทย และไทยคือลาว ลาวนี้เขา
แปลว่าพีใหญ่ ลาวนั้นแปลว่าอะไร

ลูกศิษย์	ลาวแปลว่าตัดสะ
หลวงพ่	ตัดอะไร
เจ้าอาวาส	ตัดกิเลสครับ
หลวงพ่	ไม่ใช่ ตัดหางเปียเจ๊ก (หัวเราะ)
หลวงพ่	ทำอย่างไรถึงเป็นลาว แอล เอ โอ ยังไงวะ อานว่าลาว ถามแปลว่าอะไร แปลว่า ตัด ถามตัดอะไร ตัดหางเปียเจ๊ก สมเด็จพระวันรัต (เฮง เขมจารี) เองก็เจ๊ก เจ้าครูพรหมมุนี (อ้วน ตัสโส) ท่านลาว ลาวเลยตัด หางเปียเจ๊กไปเลย เจ๊กเลย หางเปียด้วน (หัวเราะ) แต่ความจริงถ้าท่านอยากจะทราบว่าญาติ ของท่านที่อยู่ ที่บ้านประเทศไทย ประเทศเวียงจันทน์ ไม่เรียกประเทศลาว ไซ้ใหม่เรียกประเทศ ลาว กระทบกระเทือนฉันด้วย เดี่ยวฉันต้องกลับไปตีเมืองลาว ยึดมาคืน มารวม กับประเทศไทย ถ้าเรียก ประเทศเวียงจันทน์ เสียก็หมดเรื่องไม่ต้องตี

เป็นอันว่าเราจะทราบได้ว่าท่านพวกนั้นนี่ ท่านมีความสุขหรือความทุกข์
มีความเป็นอยู่อย่างไร ไม่ต้องขึ้นเครื่องบินไปเยี่ยมหรือ ความจริงอาตมา
อเมริกา นี่มาเรื่อยๆ มาคราวนี้เสียสตางค์มาก คราวก่อนไม่เสียสตางค์หรือ ไม่
เสียสตางค์ มาทุกคืนไม่เสียสตางค์ แป็บเดียวถึงเลย ไซ้ใหม่ อันนี้เราทำกันได้

ที่พูดวันนี้ พูดก็เพราะว่าญาติโยมจะพากัน และที่นั่งกันที่นี้ก็เยอะที่ได้
แล้วนะ ถ้าไม่มีคนที่ได้อยู่ และไม่มีคนศรัทธาอยู่ จะไม่พูดให้ฟังเลย สาระสำคัญ

ประการที่สอง คุณโยมขัดข้องเรื่องโยมที่ตายไปใช่ไหม อันนี้เรื่องเล็กมากเขาเรียก **จตุปาตญาณ** อันนี้ฝึกวันนี้จะได้ทุกอย่าง ถ้าฝึกวันที่หนึ่ง แต่น่าเสียดายที่มีมี เวลาอยู่น้อยไปถ้าอยู่มากก็ไม่ได้ตามนัดหมาย ถ้าพูดจริง ๆ กว่าจะกลับถึงวัดจริงๆ มันเดือนเศษไม่ใช่เดือนเดียวหรอกนะ ทางวัดเขาต้องจ่ายค่าก่อสร้างเดือนหนึ่งสองล้านเศษ อาตมาไม่อยู่เขาก็เบิกไม่ได้ ธนาคารเขาไม่ให้

โยมให้ไว้หรือเปล่า ถ้าโยมไม่ให้ไว้ เดือนนี้ก็เป็นหนี้ครบถ้วนสองล้านเศษ แต่ไม่ทวงโยมนะ คนที่อยู่ที่นี่นะ อาตมาเห็นใจที่มานี้ไม่ได้ตั้งใจเพื่อการเป็นการทองอะไรของญาติโยมเลยนะที่มานี้จะมาสนองคุณความดีของทุกคน เพราะส่งกันไปทุกเดือนธนากรก็มีไปเสมอๆไม่ขาดระยะ พวกนี้ที่ส่งไป ที่มานี้ก็ตั้งใจจะมาขอบคุณที่ให้ความดี ที่ให้ความสงเคราะห์ทั้งๆ ที่อยู่นอกประเทศความจริงอยู่นอกประเทศนี้มีความลำบาก มันไม่ใช่บ้านเราบ้านเราเงินหมด เดินไปหาญาติกันได้อันนี้ต้องขึ้นเครื่องบินใช่ไหมเครื่องบินเขาไม่รับเขาไม่รับคนจน ใช่ไหม คนต้องรวยจึงจะนั่งเครื่องบินได้ต้องมีเงินอย่างน้อยหมื่นบาทเศษๆ ถึงสองหมื่น ถึงจะไปได้

นี่ฉันมาราวนี้ฉันก็รวยมา เพราะคนอื่นเขาให้รวย (หัวเราะ) เขาซื้อตัวให้ นะ ตอนแรกคิดจะมาถาม เอ๊ะ จะมาได้อย่างไรว่าไอ้สตางค์เรามันไม่มี อาตมานั้นเป็นเศรษฐีใหญ่ของ **จังหวัดอุทัยธานี** คือมีเงินคงคลัง 4 ล้าน เสมอ นั่นก็คือหนี้สิน ใช่เขาพอจะหมด อ้าวมาเติมอีกแล้ว พอจะยกไป นึกดีใจ อ้าว ยมมาเติมเติมอีกแล้ว ถ้ายังสร้างอยู่เพียงใด มันก็ต้องเติมใช่ไหม นี่ถือว่าเป็นเศรษฐีใหญ่ ไอ้เงินจำนวนนี้โอนให้ใครก็ไม่มีใครรับ ขโมยก็ไม่อยากปล้น ขึ้นปล้นไปมันช่วยหมด ปล้นสัญญาเงินกู้ไป มันต้องไปชำระเอง (หัวเราะ)

ก็เป็นอันว่า การปฏิบัติ **มโนมยิทธิ** ด้วยความจริง ก็ทำได้เกินสิบแบบนะ ไม่ใช่แบบเดียว หลากๆ แบบอาตมาเคยซ่อมให้แก่คนมันได้ซ้ำ ในความประสงค์มีอย่างหนึ่งคือว่า ขณะที่ไปสูในที่ต่างๆ แล้วนี้ ต้องการให้ร่างกายนี้ยังพูดอยู่กับคนข้างๆ ได้ แบบทุกแบบที่ปฏิบัติกันคือหลุดพัวะ ก็ไปเลย ไอ้แบบนี้ถ้าเราทำคนเดียวไม่เป็นไร ถ้าเป็นที่อาศัยของคนอื่น สมมุติว่าคนอื่นเขา พ่อเขาตายแม่เขาตาย พี่ตาย น้องตาย เพื่อนตายอะไรก็ตาม ผัวตายเมียตายก็อยากจะทราบว่าเป็นที่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน อาตมาเคยใช้ในระยะเวลาแรก ก็ใช้ระบบเดิม ไปค้นพบมา แล้วก็ มาเล่าสู่กันฟัง แต่คนที่เขาฟังนี่เขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็ไม่ทราบ แต่ไอ้เพื่อนที่มาด้วยนะเขาบอกมันจะรู้อะไรวะ ลืมตายยังไม่เห็น หลับตาเห็นอะไร อันนี้เป็นเรื่องใหญ่ ใช่ไหม

ก็เลยหาแบบว่ามีแบบไหนบ้าง ที่ขณะยังสัมผัสอยู่กับชาวโลกอยู่ร่างกาย
ยังคุยกับคนที่นี่ได้อย่างสบายๆ หาไปหากมาก็มาพบแบบนี้และแบบนี้ก็รู้สึกว่าเป็น
แบบที่ทำให้รวดเร็วที่สุด เร็วมากๆ ทุกๆ แบบไม่เคยเร็วกว่านี้ที่มีมานะ อาตมาฝึก
ได้ประมาณ 50 แบบ หรือ 60 แบบนี้ อย่าเอาเลย เหนื่อย เหนื่อยแล้วมันซ้ำด้วย
แจ่มใสก็น้อยกว่า

ทีนี้จะเลือกแบบที่ได้รวดเร็วกว่าประการหนึ่ง ประการที่สองมีความ
ชัดเจนดี ดีกว่าแบบอื่น และประการที่สามขณะที่ไปสัมผัสกับปีกับเทวดานี้ ไปคุย
กับเขาด้านโน้น ด้านนี้ยังคุยกันได้อีก บอกให้กันได้ ก็หมายความว่าสมมุติเขา
บอกว่าพ่อฉันตาย เราก็จะไปเจอพ่อเขา ต้องถามผิวก่อนที่ท่านจะตายนะ
ลักษณะรูปร่างท่านเป็นอย่างไร นิสัยใจคอ ลักษณะท่าทางท่านเป็นอย่างไร ต้อง
ถามเขามาและไต่ถามที่จะตาย ตายเพราะโรคอะไร ขอให้บอกโรคตามที่คนถาม
เข้าใจ คนถามนี่ไม่แน่ใจว่าจะรู้โรคทั้งหมด โช้ใหม่ อาจจะมีใจความเข้าใจในโรคไป
ในอย่างใดอย่างหนึ่ง ต้องถามให้คนถามเขาเข้าใจ เขาจะบอก เช่นถามว่าเวลาที่
ท่านป่วยหนักใกล้จะตายลักษณะรูปร่างเป็นอย่างไรก็ขอดู แล้วก็ตาย เวลาจะ
ตายจริงๆ เวลานี้มาสู่ความสุขหรือความทุกข์ เพราะผลอะไร ใจนึกถึงอะไรตอน
นั้น

เราถามให้เรียบร้อย แล้วก็มาถามคนข้างๆ ว่าคุณพ่อของคุณก่อนจะตาย
ลักษณะเป็นแบบนี้ โช้ใหม่ จะเป็นคนสูง คนใหญ่ คนผอม คนเตี้ย ก็ตาม เสียงดัง
ฟังชัด หรือพูดน้อยพูดมาก เขาจะเข้าใจ ถ้าเขาถามมามันผิดก็แสดงว่าผิดตัว แต่
ความจริงความเป็นทิพย์นี้ ความเป็นทิพย์นั้นะ ถ้าอารมณ์เป็นอุเบกขาจริงมันจะ
ไม่ผิดเลย ถ้าเขายืนยันว่าคนนั้นแน่ ก็บอกเขาว่าเวลานั้นคนนั้นอยู่ที่ไหน เขามี
ความสุขหรือความทุกข์อะไรก็ต้องบอก ถ้าเขาเป็นเทวดา เป็นเทวดาด้วยบุญ
อะไร ขอบอกบุญด้วย บุญที่คนข้างๆ จะถามเข้าใจรู้เรื่อง บางทีทั้งหมดที่ท่านบุญที่
ชาวบ้านไม่รู้เรื่องมีโช้ใหม่ อย่างเวลาเรานอนอยู่ เรานูชาพระ เราสวดมนต์ ไม่มี
ใครเขาเห็น บางทีตอนเข้าตื่นขึ้นมาอะอะโวยวายว่าไอ้ลูกไอ้หลานมันคือเสียง
เจี๊ยวจ๊าวๆ แต่เวลาใจดีเข้านูชาพระสวดมนต์ ไม่มีใครเขาเห็น เขาจะเห็นว่าไอ้ตา
คนนี่ ใ้ยายคนนี่ เมื่อแกอยู่อะอะโวยวายอย่างเดียว ไอ้เวลาสงบเขาไม่รู้ เราก็
ต้องถามจริยาบุญที่คนข้างๆ เขาจะรู้ ท่านจะบอกมา แล้วก็ทราบผล

นี่มันเป็นอย่างนั้นะ ก็เป็นเครื่องพิสูจน์กันชัด ระหว่างผู้ถามกับคนตอบ
และผู้ตอบจะตอบได้ทุกระยะเมื่อเขาถาม แล้วก็สัมผัสกับคนที่ตายได้ด้วย สำหรับ

มโนมยิทธิ ที่ฝึกๆ ให้นี้ ก็ต้องการให้รู้จริงๆ ด้วย **ญาณ 8 ญาณ 8** นี้ อาจจะไม่มี
ในแบบ แต่เก็บตามผลที่ท่านพึงทำได้ นั่นคือ

หนึ่ง **ทิพจักขุญาณ** อันนี้ได้ตั้งแต่วันต้น ถือว่าได้แต่วาระแรกเห็นผี เห็น
เทวดา เห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นอะไรหมดละ ของในกระเป๋ายิม สดางค์มีเท่าไร
อยากจะรู้ก็รู้ได้ ไซ้ใหม่ ระวังนะ ถ้าทนายถูกเอาหมด เอาใหม่ ไม่เอา ไม่เอา
อาจารย์ ไม่รู้ ไม่รู้ นะ รับรองเกลี้ยงเป็นแฉวนะ ไม่เหลือ แฉมที่บ้านยังได้เลย
ฝากธนาคารเท่าไรยังได้เลย

แล้วก็ประการที่สอง ข้อที่สองคือญาณที่สอง ต่อไปก็ได้แก่ **ทิพจักขุ
ญาณ** อีกนั่นละ คือ **จตุปปาตญาณ จตุปปาตญาณ** นี่เห็นหน้าคน เห็นสัตว์
หรือรู้ชื่อคน จะรู้ได้ทันทีนะว่าทั้งหมดนี้ก่อนเกิดมาจากไหน ก่อนจะมาเป็นคน
มาจากไหน แล้วได้ยินชื่อคนตายก็รู้ได้ทันที ไม่ต้องมานั่งหลับตามันหรอก มันรู้ได้
เลยว่าคนตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ใสนี้เขาเรียก **จตุปปาตญาณ** มันก็ได้จาก **ทิพ
จักขุญาณ** เข้มข้น

แล้วต่อไปก็ **ปุปเพนิวาสานุสสติญาณ** สามารถระลึกชาติของตัวเองว่า
เราเกิดมาเป็นอะไรแล้วก็ชาติ ชาติไหนเป็นอะไร รู้ได้โดยไม่จำกัดไซ้ใหม่ อย่างที่
พวกที่มาอยู่ **อเมริกา** ชาติก่อนเคยมาอยู่ที่ไหน ดินแดนแห่งนี้เคยมากันบ้าง
ใหม่ อยากมากันนัก ใ้ออยากมากันนัก อยู่ๆ มันไม่อยากมาหรอก มันต้องมีอะไร
สักอย่าง เป็นการสืบเนื่องกัน แล้วก็สามารถจะรู้ได้ **ปุปเพนิวาสานุสสติญาณ**
นะระลึกชาติ ได้ทุกชาติตามความต้องการ ญาณตัวนี้เขามีไว้สำหรับความไม่
ประมาทในชีวิต อย่าง **จตุปปาตญาณ** นี่มีไว้เพื่อความไม่ประมาทในความ
เป็นอยู่ คือรู้ว่าชีวิตมันต้องตาย ไซ้ใหม่

ปุปเพนิวาสานุสสติญาณ นี่มันก็เหมือนกัน รู้ว่าการตายของเราตายไป
แล้วนับชาติไม่ถ้วน สัตว์ทุกประเภทก็เคยเป็นมาแล้วก็ไม่รังเกียจในสัตว์ ไม่ถือตัว
เกินไป คนจนเราเป็นมาแล้ว คนรวยก็เป็นมาแล้ว ศักดิ์ศรีใหญ่ก็เป็นมาแล้ว มัน
เป็นอะไรมาบ้างละ นึกทบทวนจะเจอสัตว์ประเภทนี้ เราลองนึกดู ใ้อสัตว์ประเภทนี้
เราเคยเกิด เคยเป็น มาหรือเปล่า ภาพเดิมมันจะเกิด เกิดที่ชาติ ขอดูภาพสัตว์
ประเภทนั้นก็ตัว ชาติละตัว ถ้าเคยเกิดเป็นสัตว์ประเภทนี้ ในชาตินั้น ลักษณะมัน
เป็นอย่างไร เป็นที่เรือนบ้างหรือเปล่า ไซ้ใหม่หรือว่าเป็นสุนัขที่เขาเลี้ยง ใ้อสุนัขที่
เขาเลี้ยงมันก็มีทุกซ์ ทุกชาติพอนึกถึงนรกแต่ละขุม ก็ทบทวนว่าเราเคยตกนรก ขุม
นี้บ้างหรือเปล่า ถ้าเคยเกิด แต่ละวาระที่เราจะมาเกิดเป็นมนุษย์ เราเคยทำอะไร
ไว้ ทบทวนได้เลย ถ้าคล่องตัว ทบทวนได้หมด

และญาณอีกญาณหนึ่งที่มีความสำคัญคือ **เจโตปริยญาณ** ญาณนี้รู้วาระนำจิตของคน คนที่นึกอะไรนะ เราทราบได้ ถ้าเราต้องการรู้ ถ้ารู้แล้วแก้งทำเป็นโง่ไว้ เขาพูดโกหกช่างเขา ฟังเพลินดีรู้ว่าโกหกเราฟังสบายไม่ต้องเชื่อ ถ้าพูดจริงจำเป็นต้องเชื่อ หนักสมองจริงไหม แต่ว่าเราก็สามารถรู้ใจของเรา ว่าจิตของเราสะอาดหรือสกปรก เวลาที่จิตขนาดไหนถ้ามันสกปรก พยายามขัดมันเสียโดยปัจจุบันทันด่วน มันจะสะอาดอยู่เสมอ แล้วคนที่เราพบ เขาสะอาดหรือสกปรก เขาบอกว่าพระองค์นั้นดี เป็นพระอรียะ เดียวเขาก็พูดส่ง ญาณก็ละเทะ เรารู้ได้ทันที อันนี้ไม่ต้องไปสอบประวัติไม่ต้องไปทบทวนกันหรอก พอบอกปั๊บรู้เลยได้ถูกต้องไม่ใช่ไปตามเขาทำอะไรไม่ทำกัน ถ้ามั่นเพื่อจรรยาตามปกติโดยมารยาทแต่ความจริงแล้วไม่ต้องถามกัน อยู่ที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องเห็นหน้ากันหรอก พอบอกปั๊บรู้เลยได้ถูกต้อง ไม่ใช่ไปตามเขาทำอะไรไม่ทำกัน ถ้ามั่นเพื่อจรรยาตามปกติโดยมารยาทแต่ความจริงแล้วไม่ต้องถามกัน อยู่ที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องเห็นหน้ากันหรอก พอรู้ที่ข้อบั้นนี้รู้ใจทันที นี่ **เจโตปริยญาณ** ไซ้ใหม่ จริงไหมโยม ใ้ **เจโตปริยญาณ** นี้มันไม่เห็นกระเป๋านา มันต้องใช้ **ทิพจักขุญาณ** ตัวต้นด้วยนะ จริงไหม เห็นกระเป๋านะ เห็นในกระเป๋าด้วยนะ

แต่ **เจโตปริยญาณ** นี้ก็รู้ว่าโยมจะให้หรือไม่ให้ พูดจริงหรือโกหกจับได้นะ (หัวเราะ) แต่เก็บไว้ เราก็ต้องไม่พูด ส่งให้ **พระยายม** บันทึกไว้ ใครปากกับใจไม่ตรงกัน ปากบอกจะให้แต่ใจไม่ให้ ให้ **พระยายม** บันทึกไว้ คนนี้ถ้าตายไปแล้วอย่าให้มาเป็นมนุษย์ต่อไปไล่ให้ไปอยู่เทวดา ลงมาที่มนุษย์ที่เกาะกะ ตีใหม่โยม ดีไหม ชักขอบขู่พระนะ ขู่หลายครั้งให้ลงนรกเลยนะ เออ อันนี้ประโยชน์ใหญ่โยมแล้วก็

อดีตังสญาณ อันนี้ก็ของง่าย ๆ เหตุการณ์ในอดีตของคน ของพื้นที่ **อนาคตังสญาณ** เหตุการณ์ในอนาคต ของคน ของพื้นที่ **ปัจจุปปันนังสญาณ** ที่อยากจะรู้ว่าญาติของเราอยู่ที่ไหน เป็นอะไรบ้าง เพื่อนฝูงมันจะรู้ได้ทันที ไม่ต้องละสบาย ๆ

แล้วก็ญาณที่ทำสบายที่สุดก็คือ **ยถากัมมุตตาญาณ** ญาณตัวนี้จะรู้ผลของความสุข และเขาเป็นทุกข์ของเขาและของเรา ของเขาก็หมายถึงไม่ใช่เรา ถ้าเขาเป็นทุกข์หรือเราเป็นทุกข์ อยู่ดี ๆ มันทุกข์ขึ้นมาเฉย ๆ ขายของดี ๆ ดันขาดทุกน มันเสียได้นี่ ไซ้ใหม่ มันน่าจะมีกำไร ฐานะจะดีมีอันหมดไป มันกรรมอะไรให้ผลผลของกรรมนั้นจะปรากฏเป็นภาพให้เราดู อยู่ดี ๆ เราป่วยไซ้ไม่สบาย รักษาแล้ว ใ้ไหนหายใ้ไหนไม่ผล ก็ใ้ญาณนี้ทบทวน จะรู้บาปเก่าที่เราทำกับเขาไว้

เราทำกับเขาไว้พันเปอร์เซ็นต์ ได้รับจริงๆ เปอร์เซ็นต์เดียว ก็ยังมีได้ เอ้อ เป็นหนี้มีงล้านๆ ใช้บาทเดียว ใช้น้ำใหม่ อันนี้เราก็สบายใจว่ากรรมที่เราทำกับเขามันหนักกว่าที่ให้ผลกับเรา ใช้น้ำนี้แค่นี้ จิตเราก็เป็นสุข

และส่วนนี้ทั้งหมดจะเป็นปัจจัย ให้ทุกคนได้ถึงนิพพานเร็วขึ้นเพราะอะไร จิตเราสะอาด กำลังใจสะอาดเท่าขั้น **พระโสดาบัน** ขึ้นไปเฉพาะเวลานั้นนะ เฉพาะเวลานะ ก็หมายความว่าเราสามารถจะเห็นนิพพานได้ ไปถึงนิพพานได้ ถ้า กำลังใจต่ำกว่า **พระโสดาบัน** จะไม่มีโอกาสเห็นแม้แต่เงาชนิดเดียว ใช้น้ำใหม่ นี่จำ ได้ใหม่ จำไว้ให้ดี อารมณ์วุ่นวายของใจมันจะได้น้อยลงไป

การถือตัวถือตนต่างๆ ต้องเลิก การให้อภัยกันต้องมีให้มาก ถ้าการให้อภัยกันมีน้อย การถือตัวตนมีมากเกินไป อารมณ์ก็เหลือเรียกว่า เป็น **มานะทิฏฐิ** ใจตัว **มานะทิฏฐิ** เป็นกิเลสที่ระยำที่สุดใช้กิเลสตัวนี้ มันระยำ เราอย่าไปคบมัน ถ้าเราคบมันเราก็ระยำด้วยใช้น้ำใหม่โยม ฉันทว่ากิเลสระยำไม่ได้ว่าคนระยำใช้น้ำใหม่ และของมันไม่ดีสุนัขเน่ามันเหม็น เราก็อย่าไปแตะต้องสุนัขเน่า ไปแตะมันเข้า ความเน่ามันไม่เข้าไปในเนื้อ แต่กลืนเน่ามันติดตัวนะ ใช้น้ำใหม่

คนดีคนชั่วก็เหมือนกัน เรารู้ว่าใครดีใครชั่ว แต่ว่าชั่วพระพุทธเจ้าทรง เรียกว่าพาล ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **อเสวนา จ พาลานัง ปณฺธิตา นญฺจะ เสวนา ปุชฺชา จ ปุชฺชนียานัง เอตัมมังคลมุตตมํ** ท่านบอกว่าจงอย่าคบคน พาลคือคนเลว จงคบแต่บัณฑิตคือคนดี ที่มีปัญญาจงบูชาแต่บุคคลที่ควรบูชา จัดว่าเป็นอุดมมงคล ใช้น้ำใหม่ ไม่ใช่เห็นว่าเขาเลวก็แกล้งพยายามทำเป็นไม่รู้บ้าง ใช้น้ำใหม่ อดใจเสียบ้าง อย่างที่เขาพูดกับพระ แต่ว่าชาวบ้านเขาไม่มีศัพทกัน ไม่มี ศัพทเปรียบเทียบ มีแต่เปรียบเทียบกับพระ เขาว่าชั่วช่างดีช่างสงฆ์อันนี้ไม่ ถูกต้องถ้าว่าใครเขาชั่ว คนชั่ว สัตว์ชั่ว เณรชั่ว พระชั่ว ถ้าเราไปคบเราก็ชั่วด้วย

ถ้าจะเปรียบเทียบฟังง่ายๆ อย่างญาติโยมไปตั้งวงการพนันไม่ได้เสียภาษี อีกสองสามคนไม่ได้เล่นด้วยไปนั่งดู ตำรวจมาจับเรียบริยอยหมด (หัวเราะ) ใช้น้ำใหม่ ไม่เหลือเลย นี่การจับคนชั่วมีสภาพแบบนี้ เราไม่ชั่วแต่คบเขาก็เหมือนเราชั่วไปด้วย

ใน **มลคฺงสูตร** ท่านแจกบอกว่า คนชั่วเหมือนกับสุนัขเน่า และการคบคน ชั่วเหมือนกับในตองไปห่อสุนัขเน่า ใบตองเนื้อละเอียดใช้ความเน่าของสัตว์ จะไม่ ซึมเข้าไปในเนื้อใบตอง แต่โยม สัตว์เน่าทิ้งไปแต่กลิ่นเหม็นมันยังอยู่ ใช้น้ำใหม่ ใช้น้ำนี้ ก็เหมือนกัน ขอญาติโยมทุกคน ให้อำนาจชั่วในที่นี้ก็คือตามศีล และตามธรรมชาติ ที่เราจะเห็นกันได้ง่ายๆ แบบเบาๆ ที่สุดยังไม่พินนรก

แต่ว่าเป็นความดีที่ต้องทรงไว้ก่อนเป็นอันดับแรก คือ **สังคหวัตถุ** 4 ถ้า การคบหาสมาคมกัน ถ้าไร้ **สังคหวัตถุ** ไม่มีความหมายเลขสมาคมนั้นเป็น สมาคมที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย มีแต่ความทุกข์โศกอยากทราบไหมว่า **สังคหวัตถุ 4** มีอะไรบ้าง อยากทราบไหมรู้ไหม อยากรู้ข้อละ 10 เหยียด (หัวเราะ) เฉพาะโยมคนเดียวเป็นหนึ่งก่อนได้ ส่งตามไปที่หลัง (หัวเราะ) ไม่จำเป็นถ้าดีราคา 10 เหยียด ถูกเกินไปไม่เอาละ โยมให้ฉันถือว่าต่ำเกินไป ฉันไม่รับหรอก

ถือว่า **สังคหวัตถุ** คือหนึ่ง **ทาน** การให้ การสงเคราะห์กันด้วยวัตถุ ถ้า เขาขัดข้องเราให้ตามกำลังนะ ไม่ใช่มีก็ให้ส่งเดชนะ การให้พระพุทธรูปเจ้าท่านบอก ว่าการให้ จงอย่าเบียดเบียนตัวเอง คืออย่าให้ถึงขั้นตนเองลำบาก ต้องดูว่า เตือดร้อนเราไหมนะ ถ้าเราเตือดร้อนเพราะกรให้อย่าเพิ่งให้ ยับยั้งไว้ก่อน แต่จิต คิดจะให้มืออยู่ มันเป็นจิตที่ประกอบไปด้วย **เมตตา กรุณา** สองประการ อารมณ์นี้ ทำไปให้เป็นปัจจัย ให้เกิดความรัก ผู้ให้แต่ยังไม่ได้ให้ แต่อยากให้ จิตใจก็มีเมตตา ปราณี หน้าตาก็แจ่มชื่น คนเขาก็รัก รักไหม เราไม่มีน้ำกินเขาให้กิน แหม ขอบใจ เกือบตายแน่ะ ใช้น้ำแก้วเดียวราคามันไม่มากแต่ว่ามันจะตายเพราะน้ำแก้วเดียว นะ ราคามันไม่มากใช่ไหมไม่ได้กินใช่ไหม เขาให้เราหน่อยหนึ่ง ถือว่าเขาให้ชีวิต เราให้ช่วงนั้นมันก็ต่อไปชีวิตช่วงอื่นได้ การให้ซึ่งทำให้เป็นปัจจัยของความรักคน จะรักกันเพราะการให้ จะให้ก็ต้องตามสมควร

สอง **ปิยวาจา** วาจาไพเราะ อันนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก ไซ้ใหม่ คนจะชั่วดีอยู่ที่ ปาก จะได้ยากโหยงเพราะชีวหา **สุนทรภู่** ท่านว่าอย่างนั้นนะ ที่นี้ **สุนทรภู่** ท่านมีปากดีจึงไม่อด อยากจะฟังปากของ **สุนทรภู่** ใหม่ 1 เหยียดนะ ของโบราณอาจารย์นะ

สุนทรภู่ ท่านมีปากดี ท่านบวชใหม่ๆ ที่ **จังหวัดนนทบุรี** ไซ้ใหม่เวลานั้น เขาบิณฑบาตเร็ว ที่นี้คนสมัยนั้นก็นิยมว่า ถ้าพระไปบิณฑบาตก็นิมนต์รับ สังฆทานเลย ไม่ต้องไปที่วัด แต่ความจริงถ้าเราใส่บาตรเป็นสังฆทานล้วน แต่ ท่านถือ ไม่จำเป็นหรอก ใส่บาตรเป็นสังฆทานใหญ่แน่ ก็เป็นอันว่าพระอื่นยังไม่ไป ถึง **พระสุนทรภู่** ไปถึงก่อน ตอนนั้นเป็นหลวง **หลวงสุนทรโวหาร** บวชเป็น หลวงท่านก็มีศักดิ์ศรีใหญ่ ท่านพายเรือไปคนเดียว ไปถึงก็นิมนต์รับสังฆทานเจ้า ค่ะ ทำอย่างไรละ บวชใหม่นี้หว่า กูว่าอะไรก็ไม่เป็นนะหือ นิมนต์รับสังฆทานก็ ต้องเอา ชัดไม่ได้

ขึ้นไปเขาก็บอกให้นำรับสังฆทาน ก็นี้ก็ไม่ออก ไม่ใช่นี้ก็ไม่ออกไม่เคยท่อง เลย นี้ก็ไปนี้ก็มากี่ว่าเอาวะ เราก็หนักบหนักกลอนนี้ ก็มองกับข้าว มีอะไรบ้างวะ ว่า

ตามระเบียบเป๊ะ ขึ้นต้นบ๊อบ **อิมส์มิงริมฝั่ง** (หัวเราะ) เรือจอดข้างฝั่ง ไซ้ใหม่ ท่านรับข้างฝั่งนี้ **อิมังปลาร้า** ว่า **อิมังปลาร้า** กุ้งแห้งแดงกว่า อีกประหลาดทุกอย่าง **ช่อมะกอก ดอกมะปราง** มันมีทั้งนั้นนี้ส่วนมากนะ **เนืออย่าง ยำมะดัน ข้าวสุก ค่อนขัน น้ำมันขวดหนึ่ง น้ำผึ้งครึ่งโก ส้มโอแช่อิ่ม ทับทิมสองผล เป็นยอดกุศล สังฆัสสะเทมิ** ไซ้ได้ละ (หัวเราะ) ได้ละ ได้รับกลับมาส่งสมทานเต็มลำ ไซ้ใหม่ ปากดีเป็นศรีแก่ตัว

ก็รวมความว่าพูดวาจาที่ทำให้คนรับฟังสบายใจ เป็น **ปิยวาจา** คือวาจาเป็นที่รัก ไม่ใช่วาจาที่เกลียด อย่างนี้เราพูดให้เขาชอบใจในการพูด เขายิ้มแย้มแจ่มใส เขาสบายเราก็สบายใจ การคบหาสมาคมก็ต้องมี **สังคหวัตถุ** ประจำใจ แล้วก็บังเอิญถ้าไม่ชอบใจกันอยู่บ้าง เราก็ตัดใจความไม่พอใจทิ้งไป เจอะหน้ากันยิ้มไว้ก่อน ใจมันจะไม่ยิ้มก็ช่างมัน ปากยิ้มก่อน ถ้าปากมันไม่ยิ้มก็ซื้อปากที่เขาทำไว้ยิ้มๆ มาสวมไว้ก่อน (หัวเราะ) ปากวิก ไซ้ใหม่ พอเจอะหน้าใจคนที่ไม่ชอบใจก็สวมบ๊อบ ยิ้มแน่ โยมเคยเห็นไหม ไม่เคยเห็นไปจ้างเขาทำก็ได้ ทำเองก็ได้นะ

และก็ประการที่สาม **อตัถจริยา** คือว่าทำตนให้เป็นประโยชน์กับคนอื่น ก็หมายความว่าช่วยการงานเพื่อน ถ้าเขาขัดข้อง เขาบอกอะไรไม่ไหว หยิบอะไรไม่ทัน จัดของไม่ทัน ช่วยงานกัน เป็นปัจจัยของความรัก มันเป็นเหตุให้รักกันทั้งหมดนี้

ข้อสี่ **สมานัตตตา** ไม่ถือตัวเกินไป ทำตนเสมอกัน ไปที่ไหนเสมอกับเขา เขามีจริยาแบบนี้เราก็ดัดแปลงกันไป ให้เข้ากันได้ ไซ้ใหม่มันก็เป็นที่รัก ใจคนที่จะอยู่ด้วยกันเป็นสุข

อันดับแรกยังไม่ถึงศีล ก็ต้องมี **สังคหวัตถุ 4** ประการเป็นเครื่องประจำใจ ถ้าเรามี **สังคหวัตถุ 4** ประการ ทั้งหมดเป็นเครื่องประจำใจด้วยกัน ทุกคนจะมีแต่ความสุข เราจะมี การเกื้อกูลกันด้วยวัตถุให้กัน สงเคราะห์กัน ขาดแคลนอะไรก็ให้กัน ดังโบราณท่านว่าเศรษฐียังขาดไฟ แล้วคนเราถึงแม้จะมีเงินมีทองขนาดไหนก็ตามก็ต้องมีอะไรขาดสักอย่างหนึ่ง การบกพร่องที่มีไม่ครบถ้วน ที่เขามีขึ้น ถ้ามันมีขาดข้อข้องเราก็ช่วย ไม่ต้องไปคิดว่าเขาจะรวยกว่าเราเราจะรวยกว่าเขา ไม่จำเป็น หนูยังสามารถช่วยชีวิตราชสีห์ได้ไซ้ใหม่ คนจนก็สามารถช่วยบรรเทาความทุกข์ของคนรวยได้ตามควร

นี่ถ้าทุกคนมี **ทาน** การให้ ให้การสงเคราะห์ซึ่งกันและกันด้วยวัตถุตามกำลังอย่าให้เกินกำลัง ถ้ามีน้อยเกินไปให้ไม่ได้ เขาก็อดจะตายเราให้เราก็จะตายเราก็แนะนำไต่บ้านโน้นบ้านนี้เขาอาจจะ มี ไซ้ใหม่แนะนำกัน

ประการที่สอง **ปิจวจา** พยายามพูดเฉพาะวจา ก็ไม่สะเทือนใจกัน

สามช่วยการงานกันตามสมควร

สี่ไม่ถือตัวเกินไป เท่านั้นละ

ถ้ามีคุณธรรมสี่ประการนี้ ไม่ว่าจะสังคมไหน ย่อมเป็นสิ่งดีที่มีความสุขมาก เป็นสังคมที่มีแต่ความยิ้มแย้มแจ่มใส ทำได้ไหมโยมทำได้ไหม อย่าไปลืมนึกชื่อ วิภักดิ์ไว้ล่ะ ภูมิตลอดชาติ ใครมาบ๊ีบ สวมบ๊ีบ ยิ้มไว้ก่อน จ้างเขาทำหรือยัง ถ้ายังไม่ทำไปให้เขาทำให้โยมไปแนะนำเขาทีเดียว เขาจะทำเกลื่อนเลย เอาจิ้มแหยหรือยิ้มเหยก็ได้ล่ะ นะหนุ ยิ้มได้สองแบบ เข้า ต่อไปใครมีอะไรจะคุยบ้าง

ลูกศิษย์ **คุณสว่างจิต** เขาจะมาราบ กราบหลวงพ่อบอกโมทนาด้วย จะเป็นตัวแทน คณะกรรมการของ **วัดยุทธาท**

หลวงพ่อบอก **ทำไม ใครอยู่ท่า**

ลูกศิษย์ **ยุทธาท ค่ะ**

หลวงพ่อบอก **วัดอยู่ที่ท่าริมแม่น้ำหรือ (หัวเราะ)**

ลูกศิษย์ **ยุทธาท ค่ะ**

หลวงพ่อบอก **ยุทธาท หรือ อย่าท่า**

ลูกศิษย์ **คือว่ามีคณะกรรมการมาด้วยหลายคนค่ะ**

หลวงพ่อบอก **เออ ๆ ว่าอย่างไร มีอะไรจะ**

ลูกศิษย์ **จะมาราบขอบพระคุณค่ะที่ให้พระประธานที่วัด **ยุทธาท****

หลวงพ่อบอก **อ้อ ไม่เป็นไรๆ เขาตั้งใจทำบุญแล้วไม่เป็นไรแล้ว ดินะ ขอบใจนะอุทิศสำหรับเสียดสตางค์มา มาหลายกิโลนะ ไกลนะ เวลานี้มีพระกึ่งองค์**

ลูกศิษย์ **ไม่มีค่ะ**

หลวงพ่อบอก **ทำไมละ พระพุทธรูปไม่มีหรือ**

ลูกศิษย์ **(หัวเราะ) มีค่ะ**

หลวงพ่อบอก **มุสาวาทา เวมณี (หัวเราะ) เอมแล้วๆ ไซ้ใหม่ พระพุทธรูปนะดี ท่านไม่ขัดใจเรา เราพูดอย่างไรท่านก็ยิ้ม เราชมท่านก็ยิ้ม ไปด่าท่านก็ยิ้มเอาข้าวไปให้ท่านก็ยิ้ม ไม่ให้ก็ยิ้ม ไปเจอะหน้ายิ้มตลอด แล้วฝึกยิ้มตามนั้นนะ ให้หน้าเหมือนพระพุทธรูปนะ อย่าไปลอกหน้าพระมาก็แล้วกัน ไม่ต้องหрок ยิ้มให้คล้ายๆ กันก็พอ ใ้หนูมานี้ ขั้บรตมาหรือ**

ลูกศิษย์ **มาเครื่องบินค่ะ**

หลวงพ่อบอก **เสียเท่าไรลูก**

ลูกศิษย์ **สองร้อยสิบล่ะ**

หลวงพ่อบ๊วย สองร้อยสิบบาท โอ้ ไม่แพงสองร้อยสิบบาทนี่

ลูกศิษย์ บ๊วย สองร้อยสิบบาทเหี้ยมค่ะ (หัวเราะ)

หลวงพ่อบ๊วย อ้อ เหี้ยมอะไร เหี้ยมสลึง เหี้ยมสองสลึง (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ พี่พันสองร้อยค่ะ คิดเป็นบาทค่ะ

หลวงพ่อบ๊วย ไม่ใช่ไอ้หนู กว่าสองร้อยเหี้ยม ใช่ไหม สองร้อยเหี้ยม ไม่ใช่พี่พันสองร้อย เวลา
นี้เราแลกเขา เราซื้อเขา เหี้ยมค่ะ 23.05 บาท เข้ามีอะไรอีก ของหนูมีอะไรอีก
ไหม หมดยัง มีอะไรพูดอีกไหม

ลูกศิษย์ เข้า เรียนหลวงพ่อบ๊วย ว่าไป

ลูกศิษย์ ตอนนี้อยู่ในระหว่างที่จะซื้อวัดใหม่ค่ะ ก็ยังรวบรวมคณะกรรมการอยู่ เพราะยัง
ไม่พร้อม อีกอย่าง ก็ทุนทรัพย์

หลวงพ่อบ๊วย คณะกรรมการไม่ต้องรวม รวมสตางค์ก็แล้วกัน (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ รวมสตางค์

หลวงพ่อบ๊วย เขาจะใช้ไมโครโฟน คนหลังจะได้ยินบ้าง เข้า ว่าไป

ลูกศิษย์ จะให้ช่วยนะค่ะ

หลวงพ่อบ๊วย ช่วยอะไร

ลูกศิษย์ คือว่าตอนนี้มีวัดอยู่ แล้วก็ไปเจอที่ใหม่ ซึ่งมันกว้างใหญ่ แล้วก็เป็นที่สองตึก
แล้วก็มีความคิดว่าอยากจะถวายหลวงพ่อบ๊วย

หลวงพ่อบ๊วย เอ๊ย ไม่เอาหรอก จะได้ไม่ต้องมาให้เสียโน่นเสียนี่เปล่าๆ ถวาย อาจารย์ ท่านก็ได้
ก็เหมือนให้ตัวเอง ถวายวัดนี้ก็แล้วกันให้ท่านเป็นผู้นำควบคุม แล้วฉันมาก็อาจจะ
มาพักที่นั่นนะ

ลูกศิษย์ ท่านก็ช่วยอยู่

หลวงพ่อบ๊วย ช่วยแล้วก็ใช้ได้ นี่ ถวายฉันจะไปได้เรื่องอะไร เดี่ยวท่านไม่ไปดู เดี่ยวใครเอาไฟมา
เผาวัดฉันก็ไม่รู้

ลูกศิษย์ แต่ที่วัดที่ ๒ ก็ยังขาดพระสงฆ์ค่ะ

หลวงพ่อบ๊วย ก็พระสงฆ์ยากอะไร ก็จ้างใครเขาทำก่อนสิ (หัวเราะ) อ้อ ถ่ายรูป รูป อาจารย์ กับ
รูปฉันให้ไป

ลูกศิษย์ มีแล้วค่ะ

หลวงพ่อบ๊วย อ้อ มีแล้วหรือ ก็มีพระสงฆ์แล้วนี่ มีแล้วพระพุทธรูปก็มีแล้ว พระธรรมก็หนังสือ ใช่
ไหม หนังสือพระธรรมหรือเปล่า หนังสือเทศน์นะธรรมะ มี พระสงฆ์ก็มีแล้ว
สะดวกมาก เลี้ยงง่าย ก็เอารูปพระไปปิดๆ สัก 500 เลี้ยงพระวันละ 500 (หัวเราะ)
ไม่เปลืองเลยข้าวถ้วยเล็กๆ พอ เลี้ยงพระสงฆ์ลำบากนะ พระที่จะมาอยู่ที่นี้ มัน

ไม่ได้หรอก มันต้องอาศัยผ่านพระเจ้าหน้าที่เขา นะ แล้วหลวงพ่อก็ไม่รู้จ๊กกับใคร
เอาแค่นี้ ถือว่าร่วมกับ อาจารย์ นี่ก็แล้วกันนะจะรับไว้ร่วมกับ อาจารย์ นี่ก็หมด
เรื่อง

ลูกศิษย์ ตอนนี่ที่วัดก็ปิดกุญแจไว้ค๊ะ เพราะว่าไม่มีพระสงฆ์ประจำ
หลวงพ่อก็ วัดนะเหอ
ลูกศิษย์ ค๊ะ ที่วัดที่ ยูท่าห์ นะค๊ะ
หลวงพ่อก็ ปิดกุญแจทำไม
ลูกศิษย์ ไม่มีใครอยู่
หลวงพ่อก็ ใส่กุญแจห้องก็พอ ไม่ต้องใส่กุญแจทั้งวัด
ลูกศิษย์ ใส่กุญแจทั้งวัดเลยค๊ะ
หลวงพ่อก็ ทั้งวัดเลย ที่ดินด้วย (หัวเราะ) ที่วัดนะมันเป็นที่ดินนะไฉ่หนูนะ
ลูกศิษย์ ไม่ประตุค๊ะ
หลวงพ่อก็ เอ อั้นมันอาคารนี้หัว ไฉ่หนูไปอยู่ก็แล้วกัน
ลูกศิษย์ (หัวเราะ) ไม่เหมาะเจ้าค๊ะ
หลวงพ่อก็ ทำไมจะไม่เหมาะเรามีหน้าที่ปิดกวาด บอกนี้บ้านของฉันจะ วัดของฉันจะ อยาก
ไม่มีพระไปนี้ ไฉ่ใหม่
ลูกศิษย์ เอาข่าวสารมาถวาย เงินไม่ถวายแล้ว ไม่มี (เสียงคนแก่)
หลวงพ่อก็ อะไรโยม อะไรจะ
ลูกศิษย์ ใครเขาเอาเงินมาถวาย ข่าวสารมาถวาย เราก็กินมันเสี่ย
หลวงพ่อก็ เราก็ไปถวายพระพุทธรูปกับพระสงฆ์ มีอยู่แล้วนี้ ส่วนพระธรรม ก็ตั้งไว้โยม แล้ว
ต่อไปลูกศิษย์เราก็กินได้ บูชาพระโตเป็นลูกศิษย์นะจะ
ลูกศิษย์ สบายไปเลย
หลวงพ่อก็ ไปซื้อที่ไกลใหม่
ลูกศิษย์ เวลานี้ซื้อก็ไม่ไกล อยู่ในระหว่างคนไทย คนลาวด้วยกัน และที่ใหม่ที่ไปดูก็อยู่
ระหว่างกึ่งกลางระหว่าง ซอลท์เลคซิตี อยู่ระหว่างกลางค๊ะ
หลวงพ่อก็ ได้วัดเล็กไม่มีพระอยู่ ชี้ชี้ใหญ่มีพระอยู่ (หัวเราะ) เอาอย่างนี้สิหลวงพ่อก็คิดำเอา
พวกเราต้องการบุญ ก็นัดกัน มีวันพระเป็นคราวๆ สักสามวัน เจ็ดวัน ห้าวันก็ได้ไฉ่
ใหม่ ว่าวันนั้นเขาก็ถือว่าเป็นวันทำบุญกัน ไปฟังเทศน์กันบ้าง ไปรักษาศีลกันบ้าง
เจริญสมณธรรมกันบ้างไฉ่ใหม่ คือว่าอย่างนี้ก็ดี พระองค์ไหนที่เราชอบ พอใจ เรา
ก็นิมนต์ไปโดยเฉพาะจนกว่าจะมีพระอยู่ประจำ ไฉ่ใหม่ นิมนต์ไปชั่วคราวเจ็ดวัน
พอ อย่างมากนะ แล้วเจ็ดวันนี้ หรือสามวันห้าวัน ถ้าเป็นนักบุญจริงๆ ละก็บุญ

มหาศาล คือบุญนี้ไม่ได้อยู่ที่ มีพระสงฆ์เสมอไป ถ้าไม่มีพระสงฆ์ถือว่าหาบุญไม่ได้ ก็ไม่ถูกต้อง การบูชาพระการทำจิตบริสุทธิ์ไม่ได้อยู่ที่พระสงฆ์ อยู่ที่ระนาะ การถวายทาน จะไปยากอะไร หากกระป๋องไปลูกหนึ่ง หยอดไปวันละเซ็นต์สองเซ็นต์ก็ได้ เหรียญสองเหรียญก็ได้ อย่างโยมนี่ร้อยสองร้อยเหรียญก็ได้แต่ต้องเหรียญดอลลาร์ ไม่ใช่เหรียญเก๊ ไม่ใช่เหรียญเก๊ไทยนะ เข้าปรึกษากันอีกละ แน่ เหวอ ตกลงแน่เหวอ สองคนปรึกษานะ เออ เขาอย่างนั้นละหนูนะ ถ้าท่านไม่อยู่ เถนซ์ท่านไป

ลูกศิษย์ ท่านก็ไปช่วยอยู่ทุกครั้งคะ อาทิตย์ที่แล้วท่านก็ไป
หลวงพ่อ ไซ้ ก็มีท่านอยู่แล้ว ไม่มีอะไรหรอก ถ้าถึงไม่มีพระอยู่ประจำ ท่านก็ไปเป็นระยะๆ อยู่แล้ว ไซ้ใหม่ อย่างนี้ก็ได้ ที่นี้หายากนี่ พอสร้างวัดเสร็จก็ไล่พระสงฆ์ไป ไซ้ใหม่ **อาจารย์** เขาให้นำสร้างวัด ไม่ได้ให้นำอยู่ที่วัด นำสร้างวัด เสร็จไล่ พอสร้างเสร็จ ไปๆ มีหน้าที่นำสร้างอย่างเดียว ไม่มีหน้าที่อยู่ เออ ก็ว่าดี ไม่ใช่หมายความว่าท่านก็ได้อยู่แล้วนะ คือว่าท่านนี่ดีแล้ว หลวงพ่อเห็นว่าดีแล้วนะ คิดว่าประวัติของท่านก็ไม่เสียหายอะไรมาเลย ไซ้ใหม่ ก็เป็นที่เคารพรักสมควรแก่การบูชา ระวังให้ดีนะ ถ้ามีท่อนไม้ อย่าทานกระสามาจะถ้าได้นกระสามาจะหนักนะ หือเคยอ่าน **นิทานอิสป** หรือเปล่า

ลูกศิษย์ ค่ะ
หลวงพ่อ ค่ะ อะไร ค่ะอ่านหรือเปล่า ค่ะไม่ได้อ่านก็ได้ ค่ะอ่านก็ได้
ลูกศิษย์ อ่านค่ะ
หลวงพ่อ จำไว้ ได้ท่อนไม้มาก็พยายามรักษาท่านไม่ให้ตี ถ้าผลออกที่ นกกระสามาจะหมด ก็อย่าเชื่อสีผ้าเหลืองนักสิ

ลูกศิษย์ โดนมาแล้ว โดนมาหลายองค์แล้ว
หลวงพ่อ ก็ควรแล้ว
ลูกศิษย์ ก็มามีปัญหาตลอดเวลา
หลวงพ่อ ไซ้ เป็นแบบนี้ละ หลวงพ่อเกรงแบบนี้ แต่ตามข่าวที่ไหนก็เหมือนกัน ที่นั่นนะ ถ้าหากท่านมาอยู่ไม่หวังลาภ หรือหวังศักดิ์ศรีก็สมควรนะ ถ้าหวังลาภ หวังศักดิ์ศรีก็อย่ารัก เพราะไม่ต้องการอย่างนั้น พระพุทธศาสนาเราไม่ต้องการอย่างนั้นนะ

หนึ่ง **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** แนะนำทุกคนไม่ทำความชั่วทุกอย่างผู้ที่แนะนำก็ต้องไม่ทำด้วย

สอง กุสัสส์อุปสัมปทา ให้ทำแต่ความดีทุกอย่าง คนที่แนะนำก็ต้องทำด้วย

สาม สจิตตปริโยมทปนัง ทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลส แนะนำเขาผู้แนะนำก็ต้องทำด้วย ให้เขาทำมาก่อน ดีก่อน

เอตัง พุทธธานศาสนัง พระพุทธเจ้าบอกแนวการสอนของ พระพุทธเจ้า ทุกองค์เป็นอย่างนี้เหมือนกันหมด

ถ้ามันแหวกแนวไปกว่านี้ ก็อย่าไปรับให้มันเสียข้าว เสียที่ไม่จำเป็น ถ้ามีนักบวชเลวฉันไม่เรียกว่าพระหรือ เพราะจะไปกระทบพระอริยะท่าน ถ้ามีนักบวชเลวเข้าไป เราจะเดือดร้อนมากกว่าไม่มีนักบวชเลย ใช่ไหม เราไม่มีนักบวชอยู่ประจำดีกว่า ว่างๆ เราก็นิมนต์พระที่เราพอใจ ท่านไปแนะนำหรือสอนนำชั่วคราว เราก็จดจำไว้ แล้วท่านก็กลับ หากถึงวาระที่เราต้องการก็นิมนต์อีกที่เห็นจะขึ้นใจดีกว่านะจิตใจไม่สะเทือน ใจหนูจะคิดเอา ที่นี้ที่เขาจดหมายไปว่า อยากจะให้หลวงพ่อกับไป ก็คิดอยู่เหมือนกัน ปรากฏว่ามีวัดแล้วก็มีพระเกิดขัดคอ กัน ไม่ทราบว่ามีวัดไหน มีที่วัดก็ไม่รู้

ลูกศิษย์
หลวงพ่อกับ

สามวัดครับ

อ้อ อย่างนั้นหรือ แจ็งมาว่าขัดคอกันเรื่องผลประโยชน์ส่วนตัวอย่างหนัก แล้วก็ชาวบ้าน อยากจะสร้างวัดขึ้นมาเป็นกรณีพิเศษอ่านแล้วก็คิดไม่เห็นด้วย ถ้าเราต้องการบุญอย่าสร้างวัด ทำอาคารสักหลังหนึ่ง เพียงแค่หลังคาทับพื้น มีฝาห้องพอสมควร เล็กน้อยหรือไม่มีฝาก็ได้ เราก็นิมนต์พระที่เราพอใจไปชั่วคราว ใช่ไหม ฟังธรรม อบรมธรรม ฝึกธรรม กันชั่วห้าวันเจ็ดวันก็ตามกำลังต่อมาเราขอบพื่อองค์ไหน เราก็นิมนต์ไปเป็นระยะๆ อันนี้ดีกว่าเยอะ

ถ้าพูดถึงทาน การให้ ก็ตั้งใจ มีบาตรมีกระป๋อง วันหนึ่งตั้งใจถวายค่าอาหารพระ สงเคราะห์พระสงฆ์ เรื่องการก่อสร้างที่อยู่ ใส่กระป๋องไว้ วันละเหรียญ ครึ่งเหรียญ เซนต์สองเซนต์ ก็ตามใจก็เป็นทานบารมี พอเต็มขึ้นมา ถ้าบังเอิญพระท่านไปที่นั่น เราก็นำไปถวาย

ก็แจ็งเจตนา แจ็งความจำนง ว่าเราจะให้แบ่งเอาไป หรือว่าให้ท่านไปทั้งหมด หรือว่ารวมๆ ที่นี้บ้างก็ตามใจ เป็นที่พระสงฆ์ ใช่ไหมถวายท่าน ถ้าคิดว่าเป็นเงินใส่บาตรก็ถวายท่านไปเลย ถ้าท่านเอาไปท่านจะไปรวมที่นั่นเป็นเรื่องหน้าที่ของท่าน อย่างนี้ดีกว่านะอย่างนี้ก็คือถือเอาเป็นการใส่บาตรทุกวันแล้ว เป็นการใส่บาตรที่ไม่หนักเรื่องเวลา ใส่บาตรพระจริงๆ ต้องเวลาเช้า เวลาเพล แล้วเรากิจการงานเรามาก ใช้นั้นใส่เวลาไหน กลางคืนก็ได้ เวลาเราบูชาพระใช่ไหม ถ้าว่า

คาถาวิระหะโย เป็นก็ว่าสักจบหนึ่ง จะได้ไม่อดตายไม่จน ใส่ก้อง คิดเหริยญละ
จบ ดีใหม่

ลูกศิษย์ อันไหนครับ

หลวงพ่อกาถาวิระหะโย คิดเหริยญละจบนะ

ลูกศิษย์ ครับ

หลวงพ่อก็คือว่าเก้าจบ นะ คึนละเก้าเหริยญๆ (หัวเราะ) ว่าแต่ผู้เดียว

ลูกศิษย์ หลวงพ่อกะ ใส่ลวงหน้ามาอย่างทีมาจาก ชิคาโก นี่นะคะ ใส่ทุกวันคะ ใส่
ลวงหน้ามา

หลวงพ่อกะ ก็ได้ เจตนามืออยู่ จิตเป็นกุศล คือท่านให้ทำจิตเป็นกุศลเท่านั้นเองนะ และเงิน
จำนวนนั้นจัดว่าเป็นทาน ใส่ทานนี้เป็นการตัดตัวทุกข์ คือลาภ ต้องการลาภ ไม่
ต้องการความจนนะ

ลูกศิษย์ ก็ตอนอธิษฐานตอนใส่บาตร

หลวงพ่อกะ ใส่ นั้นละใส่ เป็นทานแน่ ถวายทานแก่พระสงฆ์เิง

ลูกศิษย์ มีภัตตาหาร

หลวงพ่อกะ ใส่ ใส่ได้ ถ้าใส่ลวงหน้าคิดคุณก็ได้ เคยใส่วันละเหริยญ ใส่วันละสิบเหริยญๆ
ลวงหน้า จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินไปใส่นะ คิดค่าเดินจะไม่ต้องจ่ายค่าเดิม ใส่หนู
ที่นั่นมีคนมากไหน

ลูกศิษย์ คนไทยประมาณ 300 คนคะ

หลวงพ่อกะ ถ้าอย่างนั้นก็เยอะ อยู่ใกล้ๆ กันหรือ

ลูกศิษย์ ก็ไม่ใกล้เท่าไรคะ

หลวงพ่อกะ ห่างกันไม่เยอะ ห่างจากวัดนี้ห่างสุด ใส่เวลาเท่าไร

ลูกศิษย์ สามสิบไมล์ ก็ประมาณครึ่งชั่วโมงคะ

หลวงพ่อกะ สามสิบไมล์ก็ไม่ไกลเท่าไรนะ เออ ก็ดี คนเราไปที่ไหน ถ้าอารมณ์เป็นบุญเป็นกุศล
ไปที่ไหนก็นึกถึงแต่กุศลอย่างเดียว แล้วความจริงสร้างวัดที่มันแคบพระมีน้อยก็
จัดสถานที่ขึ้น พอทีพระแสดงธรรมได้ พระสองสามองค์ ถ้ากว้างเกินไป พระไม่มี
อยู่ เราเป็นลูกศิษย์พระสี เป็นไวยวาวัจกร ปฏิบัติสังเคราะห์พระ ช่วยสถานที่ ใส่
ใหม่ดีไม่ดี ถ้าพระไม่ไปนานๆ ก็ตั้งร้านค้าเลย ใส่ใหม่ ดีใหม่

ลูกศิษย์ ถ้านานๆ ไม่ไป ถ้าจะต้องขายวัด เพราะไม่มีทุนอยู่

หลวงพ่อกะ อ้าว นั้นเิง ไม่มีทุนทำอย่างไร ไม่มีทุนให้เขา

ลูกศิษย์ ไม่มีทุนจ่าย ต้องจ่ายประจำเดือนคะ

หลวงพ่อ

แล้วกันนี่ยุ่งเลย นี่แน่ะ เห็นไหม ทำเล็กๆ ดึกว่า ไม่เดือดร้อนใช่ไหม ให้เป็นที่พักของสงฆ์มาจากจตุรทิศ ข่ายก็ได้ เอาไว้เล็กๆ ดีที่สุดบ้านใครก็ได้ที่มีที่พอ ทำเพิงเสีย ที่กว้างพอ พอที่จะพึ่งเทศน์กันได้ ใต้เรื่องพระไปอยู่นะ ใ้หนูเอ๊ย ในประเทศไทยก็ไทยนั่นแหละก็เข้ารูปนี้อยู่เรื่อยๆ กระทั่งเอื่อม

เมื่อก่อนนี้เคยให้พระ พระไปอยู่ ที่อื่นนี่ก็ช่วยเหมือนกัน พระก่อสร้าง พระสอนนักธรรม พระสอนเจริญพระกรรมฐาน พระครูนักปริยัติพระธรรมบาลี นี้ถือตำราช่วยไว้ทุกองค์ ถ้าไปอยู่ที่เขามีเจ้าของวัด ดีไม่ดีไม่เข้าต้องเสีย ทุกรายมีสภาพเหมือนกันหมด ใช่ไหม ในที่สุดต้องมีเรื่องกลับมา

ใ้อารมณ์วิเศษของเจ้าของถิ่นมันมี นี่พูดถึงพระด้วยกันนะ ใ้เสียเหลืองก็ไว้ใจไม่ได้เหมือนกันนะ ดูมันก่อนมันเหลืองข้างนอกหรือมันเหลืองข้างในหรือเปล่า อย่างหลวงพ่อเหลืองข้างนอกข้างในไม่เหลือง เหลืองข้างนอกข้างในตำนี้ลำบากก็ฟังๆ ไม่ใช่ไม่ฟังๆ มันเป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ นะ ก็ว่าเราจะไปเอาใครที่ไหนที่ไม่มักมากในทรัพย์สมบัติ

ใ้อย่างนี้มันต้องว่ากันเป็นเรื่องๆ คือไม่เป็น ไม่เห็นคุณของความรำรวยของพระ เห็นโทษของความรำรวย เห็นคุณของการไม่มีการเสียสละ มันก็หายากหาจริงๆ มันไม่ยาก แต่มันไม่ค่อยคบใ้พบแล้วบางที่เราก็ไม่อยากได้ มีปฏิบัติไม่ชอบใจเรา แน่ๆ พวกนกกระยางนี้

เออ พบพวกขนไม้ลอยเฉยๆ ก็ไม่ชอบ ไม่เห็นมีปฏิภิกิริยาอะไรใ้ไปๆ มาๆ ใ้หนักกระสามา บินก็ได้ เหาะก็ได้ เดินก็ได้ นะ **อาจารย์** ดีไม่ดีเผลอๆ นกกระสา ฉะกบเสียหมดเลย (หัวเราะ) นี่ถึงหนักใจ ก็ถ้าจะหาพระก็หาให้ท่านดูเห็นว่าท่านพอใจที่เอาไปเอาอย่างนี้ดีกว่า ฉันทว่าท่านนี้เป็นประธานไว้ก่อน มีอะไรแล้วก็ชวนท่านไปนะ ชั่วคราว สองวันสามวันแล้วแต่โอกาส การปฏิบัติธรรมไม่ต้องไปนั่งจ้ำจี้จ้ำไชทุกวัน ใช่ไหม

อย่างสมัยพระพุทธเจ้าท่านอยู่ ท่านไปจุดนี้ที่ อีกหลายปีจึงจะไปอย่างไรเขตของ **อาฬวี** มีคราวหนึ่ง ท่านเสด็จไปองค์เดียวแต่เข้าไปถึงท่านก็ประทับธรรมาสน์ที่สวยที่สุดคือตอไม้ตะโยม เวลานี้ไม่มีใครสร้างแบบนี้ได้ ธรรมาสน์ตอไม้ มีคนมาล้อมรอบ ท่านก็เทศน์ว่า **ท่านทั้งหลายชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความตายเป็นของเที่ยง** ใ้ชีวิตไม่เที่ยงนะ ชีวิตเรามันไม่ทรงอยู่ตลอดกาลตลอดสมัย มันพังแน่ ความตายเข้ามาถึงแน่ **ขอท่านทั้งหลายจงอย่าประมาทในชีวิต ปฏิบัติในด้านของความดี** ท่านก็แนะนำในเรื่อง **ศีลห้ากรรมบท 10**

สังคหวัตถุ อะไรก็ตามเรื่องตามราวเบาๆ จนถึงการประกอบด้วยความมกต์ญญ
รู้คุณ ท่านฉันเสรีจ ท่านเทศน์แล้วท่านก็เสด็จกลับ

ในขณะที่ฟังอยู่นั้นมีผู้ใหญ่มา แต่มีเด็กผู้หญิงหนึ่งคน อายุ 13 ปี ฟังอยู่
ด้วย พอพระพุทธรเจ้ากลับ คนทุกคนก็ลุกกลับ ผู้ใหญ่ลุกพรืด เทศน์พระพุทธรเจ้า
หล่นพรู หายหมดเลย มีเด็กอายุ 13 ขวบ คนเดียว พกเอาไปบ้านด้วย เธอก็ไป
ปฏิบัติตามที่ไต่ยืนทั้งปวงทุกอย่างไม่คลาด

ต่อมาอีก 3 ปี พระพุทธรเจ้าทรงตรวจอุบนิสัยของสัตว์ต่อนเช้ามีด เธอตก
อยู่ในข่ายพระญาณ ใ้อคำว่าตกอยู่ในข่ายพระญาณก็เพราะใช้ญาณบับ รูปเด็ก
คนขึ้น มีอายุ 16 ปี ขึ้นเต็ม พระพุทธรเจ้าเห็น เอ๊ะ นี้อย่างไรกันแน่ นีเด็กคนนี้เรา
เคยเห็นเมื่อ 3 ปีที่แล้ว มาวันนี้ทำไมมาเห็นอีก ทบทวนทราบว่าเด็กคนนีต่อนสาย
วันนี้จะตายก็ทบทวนต่อไปว่าถ้าเราไม่ช่วยเธอ ถ้าเธอตายจะมีคติแน่นอนไหม

คำว่าคติแน่นอนนี้ตั้งตั้งแต่ **พระโสดาบัน** ขึ้นไป เพราะว่าแน่นอน
หมายความว่า **พระโสดาบัน** ไม่มีทางเดินลง เดินก้าวหาหนีพพานตะพีด ถ้าต้อง
กลับมาเกิดเป็นคนอีกนี่ อบายภูมินี้ไม่ไป บาปสร้างไว้เท่าไรก็ตาม จะไม่ลงนรก
เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ปิดประตูเลย จะวนเวียนแต่เทวดากับ
พรหมชั่วคราวก็ไปนิพพาน ก็ทบทวนว่าถ้าเราไม่ช่วยเธอ เธอจะมีคติไม่แน่นอน
และก็หมายความว่าตายคราวนี้จะไปสวรรค์ก็ได้ ไปพรหมก็ได้ ไปเกิดเป็น
มนุษย์ก็ได้ ไปนรกก็ได้ มันไม่แน่นอน ใ้อลงนรกนี้ไม่แน่นอนใหญ่ ก็ทบทวนพิจารณา
ต่อไปว่าถ้าเราจะช่วยเธอ เราจะช่วยวิธีไหนให้มีคติแน่นอน ก็ทบทวนด้วยกำลัง
ของพระพุทธรญาณว่าถ้าเราไปถามปัญหาเธอ 4 ข้อ เธอตอบถูกให้สาธุการ
รับรองว่าถูกจบ 4 ข้อ เธอจะเป็นพระโสดาบัน และจะมีคติแน่นอน เธอไม่ลง
อบายภูมิแน่ แล้วตายแล้ว ต่อนสายตายแล้ว จะไปเกิดเป็นเทวดาบน **ชั้นดุสิต**

ที่นี้ท่านจึงเสด็จไปอีก นี่สมัยก่อนพระพุทธรเจ้าท่านแบบนั้นนะ ไปที่นานๆ
นานกว่าจะไป ไซ้ใหม่ แล้วพระพุทธรเจ้าท่านทรงเป็นพระพุทธรเจ้าอยู่ 45 ปี ที่
เมืองพาราณสี เสด็จมากที่สุด ท่านไป 25 ครั้ง ไม่ได้ไปทุกปี เห็นไหม ท่านทรง
พระชนม์อยู่ 45 ปี แต่ **เมืองพาราณสี** นี้ไปมากกว่าทุกเมือง 25 ครั้ง นอกจากนั้น
ก็ไป **ราชคฤห์** นี้เป็นรองลงมาเป็น 19 ครั้ง หรืออย่างไรนี้ไม่ทราบ ต่อไปก็ไปเล็กๆ
น้อยๆ ไม่ได้เสด็จไปทุกวัน

ที่นี้การต้องการบุญของบรรดาญาติโยมที่อยู่ไกลพระนี่ ก็เหมือนกัน เรา
เห็นการสมควรก็นัดแนะกันว่าวันไหนควรจะฟังธรรมไซ้ใหม่ แล้วก็มีพระแล้วองค์
หนึ่ง ติดต่อกับท่านไว้ก่อนว่า วันนั้นวันนี้ ว่างใหม่ ถ้าว่างนิมนต์ท่านไป แล้วก็ท่าน

ไปแนะนำว่าอย่างไรก็พยายามปฏิบัติตาม อย่าทิ้งเสีย ก็เหมือนกับ **เปสการี** ที่ว่า
เมื่อคืน **เปสการี** พระพุทธเจ้าท่านทรงแนะนำเธอ เธอไม่ได้ทิ้ง เลยยึดตลอดเวลา
และเวลาที่พระพุทธเจ้าไปเทศน์ ถามปัญหาเธอ เธอตอบถูกต้องปั๊บ ก็ได้ **พระ**
โสดาบัน เห็นไหม อันนี้อยู่ในเทป จะได้ไม่ต้องพูดมาก

ที่นี้ความดีไม่ได้มีอยู่ที่พระพุทธ หรือพระสงฆ์ตลอดเวลา โดยเฉพาะโดน
นกกกระสาเข้าก็ช่วย แทนที่จิตเป็นกุศล ถ้าเป็นอกุศลตายเวลานั้นลงนรกเลย เอา
ใหม่ นกกกระสา นกกระเรียนยังมีเลยแรงก็มี หลวงพ่อจะส่งให้ หือ **อาจารย์** เอามัน
หลายๆ อย่างเอาใหม่เต็มฝูงเลย ส่งมาเต็มครอกเลย

นี่มันเป็นอย่างนี้ เวลาลำบาก ถึงว่าพระองค์จะคัดค้านก็ยาก เราไม่รู้เจตนา
แน่นอนของเขา ใ้อ้ที่เห็นเขาดีจริงๆ เขาก็เลือกที่เหมือนกันเขาต้องการความสงบ
ใช่ไหม เขาต้องไปอยู่ที่นั่นเขาต้องการธรรมะความวุ่นวายเขาไม่ต้องการเขาก็ไม่
เอา ถ้าเขาเห็นว่าแดนนั้นวุ่นวายละก็ เขาไม่เอากับเราแน่ แล้วเราก็หาท่านยาก
พวกนั้นหาท่านยากเพราะท่านไม่ต้องการอะไรแล้ว ท่านต้องการอย่างเดียว
เมื่อไรท่านจะตาย ตายแล้วบ้านท่านสวย ใ้อ้บ้านเมืองนี้ท่านไม่สนใจหรอกใช่ไหม
ท่านก็อยู่ไป อยู่กระตือบอยู่รัง ท่านก็อยู่ของท่านได้ อยู่ไปวันๆ หนึ่ง ถ้าหากว่ามี
โอกาส มีเวลาท่านก็ไปบ้านของท่าน มีอะไรอีกล่ะ เอ้า กลับไปเป็นพระเสียเอง
หาวิกิใส่ผมเข้า ใช่ไหม ล้อให้ครื้น แล้วเทศน์ก็ไม่ยาก หนู มีอะไรบ้าง ญาติโยมถ้า
มีอะไรนะจ๊ะ

ลูกศิษย์ เห็นเด็กจะถามปัญหาหลวงพ่อกับเขา ใ้อ้หนูว่าไป
หลวงพ่อกับเขา มาเลย เดี่ยว 4 โมงเป็งฉันลูกเลยนะนาพิกายู่ข้างหน้า ใ้อ้มีอะไรหนู
ลูกศิษย์ หนูอยากถามท่านว่า นรก สวรรค์ มีจริงหรือเปล่าคะ
หลวงพ่อกับเขา ใ้อ้หนูอยากจะรู้หรือ (หัวเราะ) อยากเห็นสวรรค์เห็นนรก สองอย่างที่เดียวไม่ได้
หรือ หลวงพ่อกับเขา จะให้เห็นเดี๋ยวนี้ เอาสวรรค์หรือนรกหือ สวรรค์ กราบพระให้ดีด้วย
ความเคารพ เชื้อดคอตายจะไปสวรรค์ทันที (หัวเราะ) ถ้าหนูมั่นใจว่าหนูมีความดี
พอ คตินี้มาฝึกกับเขา จะพบสวรรค์ นรก นะ ถ้าหนูยังทำ ไปไม่ได้แสดงว่าหนูยังดี
ไม่พอ ที่นั่งกันอยู่นี้หลายคน เขาไปเที่ยวกันได้ทั้งนั้นนะ นานแล้วนะฉันเอาความรู้
นี้มาแนะนำกับประชาชน ก็เพราะว่าคนสงสัยตรงนี้ ฉันก็เลยให้พิสูจน์ว่าตัวคน
สงสัย จะดีพอหรือไม่ดีไม่พอกับบอกไม่ได้นะ ต้องบอกได้เฉพาะคนที่ดีพอ ใช่ไหม
เอาใหม่คตินั้นนะ ตกลงใหม่ มาให้ได้นะ จะดู ชื่ออะไร จะจำหน้าไว้ จำผมไว้ อย่า
เปลี่ยนแบบผมนะ ได้หรือไม่ได้ แต่อย่าตั้งใจเกินไป ต้องทำตามคำแนะนำของเขา
ถ้าหนูไม่ฝึกเขา คตินี้พบแน่ โยม โยมจำ ปรีक्षाอะไรกัน (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ คือว่าจะให้ถวายหลวงพ่อนะคะ **อาจารย์** ท่านก็ไปช่วยอยู่แล้วก็บอก ให้หนูกราบเรียน

หลวงพ่อกับฉันจะได้ทำอะไรเล่า ถวายก็รับแล้ว ก็รับกับ **อาจารย์วิเวก** ร่วมกันไง เข้าไปยกมาประเคนสิ (หัวเราะ) ถวายพระก็เป็นของสงฆ์เป็นส่วนกลางฉันก็ได้ด้วย ฉันจะทำอะไรเล่า วัดฉันยังสร้างไม่เสร็จก็ท่านคุมอยู่ที่นี้ ที่นี้แล้วนะ อยากรู้จะถวายของค่ะ

ลูกศิษย์ ถวายของค่ะ

หลวงพ่อกับฉัน เออเลย ถวายก็ยกมา เตี่ยวนานๆ จะโมโห เขากลับบ้านนะ ของใช้หรือของใช้ค่ะ ถวายพระสงฆ์ด้วย หลวงพ่อรับองค์เดียว ได้ไหม

หลวงพ่อกับฉัน ได้ รับองค์เดียวได้ ใช้แทนเขายังได้เลย ทุกองค์ใช่ไหม ถวายทุกองค์ใช่ไหม

ลูกศิษย์ ถวายทุกองค์เจ้าค่ะ

หลวงพ่อกับฉัน จังก็ถวายทีละองค์ จะได้ชื่นใจ เอ ประเคนให้พระไปเลย ประเคนเฉพาะท่านลุกขึ้นมาหมดนั่นก็ได้ จะได้ชื่นใจ เพราะตัวท่านอยู่ที่นี้เข้า คุณขยับมาอย่าล้ำเขตไปเข้า อะไรละโยม

ลูกศิษย์ ของใช้ค่ะ ผ้าเช็ดตัว แล้วก็เครื่องใช้จำเป็นค่ะ

หลวงพ่อกับฉัน อย่างนั้นหรือ

ลูกศิษย์ หลวงพ่อครับ มีคนเขามาข้างหลัง เขาอยากจะได้รูปหลวงพ่อกับฉัน

หลวงพ่อกับฉัน มองไม่เห็น (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ มาที่หลัง

หลวงพ่อกับฉัน เออ ก็ว่าไปสิ บอกว่ามาข้างหลัง เออนี้ ไม่ตอบไร่ประโยชน์ เวลานั้นออกไปเอา ถามแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ นี่มีหนังสือแล้วดูเอาเองฟังสั้นไม่เป็นไร หนังสือมี ถามกันเอา เอาแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์มีเวลาน้อย เลอะเทอะไปเปล่าๆ ความดีไม่ได้อยู่ที่วัดเฉยๆ อยู่ที่เราทำเอง ทำได้ทุกอย่าง

อันดับแรกเบาที่สุดก็ **สังคหวัตถุ** 4 ก็มีไว้

อันดับสองไปก็ควรจะมี **กรรมบท** 10

อันดับสามก็ควรเพิ่มพูน **ศีล** 5

กรรมบท 10 กับ **ศีล** 5 นี้ละคล้ายกัน ต่างกันนิดหน่อยนะ มี **ศีลห้า** นะ เราทำได้เลยหนู

หนึ่ง **ทาน** การสงเคราะห์ต้องมีไว้นี้เป็นปกติของ พระพุทธเจ้า

สอง **พูดดี**

สาม ช่วยเหลือกัน

สี่ ไม่ถือตัว

อันนี้เราให้ทรงตัวจริงๆ อันนี้ไม่มีสุรานะ ไซ้ใหม่ แล้วความจริงถ้าทำใจดีจริงๆ ไปดื่มสุรามันก็ไม่เสีย **สังคห** นี่ดื่มสุราไม่เสียมันเสีย **ศีลห้า** นะ ตั้งใจจะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่มุสวาท ไม่ควรใช้วาจาสี่อย่างตาม **กรรมบถ** ไซ้แค่ไม่มุสวาทอย่างเดียวนะ ประโยชน์น้อยเต็มที เราไม่โกหก แต่พูดหยาบกระแทกแตกคันเขา เขาก็โกรธ ไซ้ใหม่ อันตราย ถ้าคนไม่พูดปิดด้วยพูดแต่ความเป็นจริง แล้วก็ไม่ได้พูดคำหยาบ พูดแต่วาจาไพเราะไซ้ใหม่ ไม่สะเทือนใจ เราไม่โกหก พูดจริงแต่หยาบ เขาเกลียดไซ้ใหม่ อย่าง **กรรมบถ 10** ก็แจ่วสิ ไม่พูดคำหยาบวาจาที่ไพเราะแล้วก็ไม่ส่อเสียดให้เขาแตกกัน คือไม่นินทาเขา ไซ้ใหม่ จำไว้จะนินทาเก่ง เลวเก่ง นินทาไม่เก่ง เลวไม่เก่ง นินทามาก เลวมากนินทาน้อย เลวน้อย ไม่นินทาเลยไม่เลวเลย ไ้คนที่ยิ้มเดือดร้อนทำไม ไซ้ใหม่ แล้วก็ใช้วาจาเฉพาะวาจาที่เป็นประโยชน์ วาจาที่ไม่เป็นประโยชน์ พูดไปก็เหนื่อยเปล่า ใครเขาก็ไม่ยอมรับฟังเสียเวลา ไซ้ใหม่ ถ้าทรงวาจา เป็นประโยชน์ พูดไปก็เหนื่อยเปล่า ใครเขาก็ไม่ยอมรับฟังเสียเวลาไซ้ใหม่ ถ้าทรงวาจา 4 อย่าง จะมีประโยชน์มาก

แล้วต่อมาก็หาห้ามคนอย่าดื่มสุราเมรัย อันนี้ค่อยๆ ลด อย่าบอกว่าสังคมเขาต้องการ อันนี้ไม่จริง สังคมที่ไหนต้องการ ฝรั่งเศสไม่กินเหล้าก็มี ก็มีลูกศิษย์ฉันคน เป็นพลอากาศตรี เขาจะให้ไปเป็นทูตทหารที่ **ออสเตรเลีย** รายนี้เขาไม่ดื่มสุรา เล่นการพนันเขาก็ไม่เป็น สุราเมรัยก็ไม่ดื่มมาตลอดเวลา ก็มีเพื่อนบ้างผู้ใหญ่บ้างบอกว่าลื้อไม่กินเหล้า การพนันก็ไม่เล่น มันไม่มีเพื่อนจะคบ ทูตต้องเป็นหมด แล้วเขาก็ไปหาฉัน ฉันเลยบอกไม่เป็นไรไปลองดู ไ้คนไม่กินเหล้า ไม่เล่นการพนัน เป็นทูตให้มันเสียไปที่เถอะ แล้วกำหนดเขามี 3 ปี ฝรั่งเศสขอเป็น 6 ปี แต่ทางราชการให้แค่ 5 ปี พอดีลูกจบการศึกษาหมด ไซ้ใหม่ ฝรั่งเศสบอกว่าชอบใจมาก บอกว่าทูตทุกคนที่มาไม่เคยดีเท่าเธอเลย ไซ้ใหม่ นี่ผลมันเป็นอย่างนี้ เขามีมาแล้ว เวลาให้พรเขาดื่มสุรา เราก็ดื่ม ดื่มโซดา ไม่เห็นเขาว่าอะไรไซ้ใหม่ อะไรหนู ลูก

- ลูกศิษย์ อยากจะเรียนถามหลวงพ่อกว่า คือเวลาปฏิบัติแล้ว ที่นี้เกิดอารมณ์ตกใจ ตกใจทำไมถึงเกิด อย่างนี้คะ
- หลวงพ่อก ตกใจ ชี้หมา ไ้นี้
- ลูกศิษย์ นั่งแล้วก็ตกใจแล้วก็ไม่ได้คะ
- หลวงพ่อก ไ้นี้แสดงว่าไม่เคยเชื่อพระพุทธเจ้าเลย ไซ้ใหม่ คนไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ ก่อนที่จะเข้าทำสมาธิปฏิบัติ ตามปกติเขาต้อง

หนึ่ง ต้องตัดอุปกิเลสเสียก่อน เฉพาะเวลานั้น อุปกิเลส นี้ควรจะทรงตัว
อุปกิเลสก็มี 60 ข้อเศษ โดยย่อแล้ว

หนึ่งคือ เราจะไม่สนใจกิจการของบุคคลอื่น เขาดีเขาเลวช่างเขาเรา
ปรับปรุงตัวเราก็แล้วกันนะ

ข้อที่สอง จะไม่โอ้อวดนะ จะไม่โอ้อวดเขาว่าเราดี เราวิเศษขนาดนั้น
แล้วข้อที่สาม จะไม่ถือตัวตนเกินไป แต่ความจริง 60 ข้อกว่าสรุปแล้วแค่นี้
นี่นะ

แล้วสองเวลานั้นเราจะเป็นคนไม่มีห่วง ขึ้นชื่อว่าห่วงทั้งหมดจะไม่มี
โดยเฉพาะอย่างยิ่งห่วงคือชีวิต การปฏิบัติตามแบบของพระพุทธเจ้าต้องทำตาม
ท่า เราต้องศึกษาว่าวันที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงบรรลุมรรคผลสัมมา
สัมโพธิญาณ ท่านตัดสินใจอย่างไร ท่านปฏิบัติตามแบบพราหมณ์มา 6 ปี ไม่มี
อะไรเป็นผล เพราะยังห่วงตัวอยู่ ไซ้ใหม่ เอาตัวให้ดี ทำตัวให้วิเศษมันก็ไม่ดี ไม่
วิเศษ มันก็แก่มาทุกวันนะ ต่อมาก็ตัดสินใจใหม่ว่าการบรรลุมรรคผลสัมมา
สัมโพธิญาณ อาจจะเป็นทางใจ จึงตัดสินใจบำรูปร่างกายของตนให้ดี มีกำลัง

วันกลางเดือน 6 ได้ห้าคา 8 กำจากพราหมณ์ ทรงลาดหญ้าคาปูหญ้า
คาไปแล้ว ก็นั่งหันหลังให้ต้นโพธิ์ หันหน้าไปทางทิศตะวันออกทรงตัดสินใจพระทัย
ว่า ถ้าเราไม่ได้บรรลุมรรคผลสัมมาสัมโพธิญาณเพียงใด เลือดและเนื้อเราจะเหือด
แห้งไปก็ตามที่ ชีวิตนทรีย์จะตักขัย ก็หมายความว่าเลือดและเนื้อจะหมด ตายก็
ช่างมัน ถ้าเราไม่ได้บรรลุมรรคผลสัมมาสัมโพธิญาณ เราจะไม่ลุกจากที่นี่ เป็นอัน
ขาด ให้มันตายอยู่ตรงนี้

พอตัดสินใจเท่านั้นเอง คือนั้นไม่ทันสว่าง ก็บรรลุมรรคผล มรรคผล มันอยู่ที่
ที่ตัวที่ยอมตาย ไซ้ใหม่ คือว่าความคิดมันเครียดขึ้นมาบีบ คือว่าความคิดที่ยอม
ตายอย่าให้มันเครียดจนเกินไปนะถ้านั่งปวดนั่งเมื่อย อันนี้ไม่ควร ไซ้ใหม่

คือการปฏิบัติที่ท่านเทศน์กัณฑ์แรก คือหนึ่งจงละส่วนสุดสองอย่าง คือ
หนึ่ง **อึดติดกิลมถานุโยค** การเครียดเกินไปจงอย่ามี

สอง **กามสุขัลลิกานุโยค** ย่อหย่อนเกินไป หรืออยากเกินไป อย่ามี อย
กาได้แบบนั้น อยากได้แบบนี้ นะ อารมณ์มันฟุ้งซ่าน เป็น **อุทัจจกุกุกุจะ** ถ้า
เครียดเกินไป ทรมาน

ไ้แบบจริงจังเวลานะ ยกเว้นเสียทีก็ได้นะ ถ้าไม่ได้เวลาเท่านี้ ฉันไม่เลิก ไม่มี
ผลเลย การนั่งไม่ควรถือปริมาณของเวลา ควรถือคุณภาพคือความสะอาดของจิต

ถ้าจิตเราสะอาดจริงๆ สักสองนาทีก็น่าจะพอ เอาตัวสะอาดกันจริงๆ อย่างเอาตัวสกปรก หรือใจโหดโหด ลืมตัว ตกใจ กลัวตาย ใจตัวเองแก่ นี่มันใช้ไม่ได้

แล้วการปฏิบัติมันก็ไม่จำเป็นต้องนั่ง อย่าลืมนั่ง นอน ยืน เดิน ใจให้หัวค้ำจริงๆ ควรจะเว้นนั่งเสียก็ได้ เราทำงานมาเหนื่อยๆ ทั้งวันใช่ไหม ตอนนั้นถ้านั่งมันจะสัปหงก มันจะปวด มันจะเมื่อย แต่ความจริงถ้าอยู่ที่บ้านของเรา นั่งพับเพียบก็ได้ นั่งขัดสมาธิก็ได้ถ้ามีเก้าอี้ในห้องพระ นั่งห้อยขาก็ได้ ตีนกางก็ได้ ก็ได้ทุกอย่างนะจะยืนก็ได้ จะเดินก็ได้ จะนอนก็ได้

ถ้าเพี้ยนเกินไปไม่ควรจะฝืน กราบพระสวดมนต์เล็กน้อยพอควรอย่าให้ถึงว่าฝืน หัวถึงหมอนนี่ถึงพระพุทธรูปเจ้าภาวนาเลย จับลมหายใจเข้าออก ถ้ามันจะหลับเร็วเกินไป ปล่อย อย่าดึงเอาไว้ในขณะที่ภาวนาอยู่นะ ถ้าจิตไม่ถึงฌาน มันจะไม่หลับ ที่นี้การภาวนาเขาต้องการฌาน ไม่ต้องการภาวนาให้ยาว ภาวนานานไม่มีความหมาย ต้องการความหมายคือฌาน ถ้าเรานอนหวังจะหลับถ้าจิตทรงฌานปั๊บ มันจะตัดหลับทันที แล้วในช่วงที่เราหลับทันทีแล้วในช่วงที่เราหลับอยู่ก็ชั่วโม่ง ก็ถือว่าทรงฌานนั้นอยู่ตลอดนะถ้าตายในขณะที่หลับ จะไปตามกัลลขของฌานทันที อันนี้มันได้กำไรมาก ถ้าทำแบบนี้

สนทนาที่เด่นเวอร์ 2
วันเสาร์ที่ 21 พฤษภาคม 2526

หลวงพ่อบอกว่า ปีหนึ่ง ปี 03 ฉันเคยไปที่ ลำพูน แล้วก็ไปพักที่ วัดศรีบุญเรือง เวลานั้นวัดนั้น เป็นเจ้าคณะจังหวัด แล้วก็มีการท่อมกุฎิๆ สำหรับเจริญวิปัสสนาอยู่มากหลัง ก็ ตอนสี่ทุ่มเห็นเจียบๆ ฉันก็ไปเดินเล่นตามแบบฉบับของฉัน มันเจียบดีใช่ไหม ต้อง เดิน เดินแล้วก็จิตมันสบาย ก็ได้ยินเสียง เห็นโยมหลังหนึ่งแ่งนั่งอยู่ กรรมฐานอยู่ แล้วก็เดินอยู่สักชั่วโมงหรือเกือบสองชั่วโมง เดินกลับมาด้านนี้อีก เห็นแ่งนอน เตี้ยวกลับมาอีกที่แ่ง เราก็สงสัย แต่ก็ปล่อยไป ฉันขึ้นมาแล้ว ตอนตีสามฉันก็ ลงไปอีก ฉันก็เดินของฉัน ของเรื้อยของฉันนะ เห็นโยมนั้นยังนั่ง แต่ตีตอนนั้นชักเริ่ม คำนับแล้ว ใช่ไหม เอ๊ะโยมนี่ชักติดฝรั่งมากแล้วนะ เอ๊ะโยมนี่ชักติดฝรั่งมาก ชัก คำนับเรื้อยแล้วดูไปมองไปที่หน้าต่างแ่งใคร ก็ไม่มีใคร มีพระพุทธรูปอยู่ องค์ แ่คงจะคำนับพระพุทธรูป

ตอนเช้าขึ้นมาปรากฏว่าโยมนั้นตาปรี๊ด งามแ่ง ถามว่าโยมเป็นอย่างไร เมื่อคืนได้นอนหรือเปล่า ไม่ได้นอนเลยคะ ถามทำไมไม่ได้นอน แ่ก็ตั้งนาฬิกา ของแ่งไว้ก่อนหลับ ปลูกขึ้นมาก็เจริญพระกรรมฐาน พอหมดเวลาของแ่ง แ่ก็ นอน พอได้ข้างห้องเขาก็งงขึ้นมา แ่ก็ตายจริงเขาทำเราไม่ได้ทำ ก็ลุกมาอีก ทำ สักครู่ ก็ทำไปพอควรแล้วก็นอน นาฬิกาไขข้างห้องก็งง ก็ลุกอีก เลยไม่ได้นอนเลย นั้นนะ ไม่มีผลอะไรเลย ใช่ไหม

พระพุทธรูปเจ้าไม่ได้สอนแบบนั้น สอนให้เราทำจิตให้สะอาดเวลาทำจิต สะอาด มันไม่ต้องตั้งเวลาอย่างนั้น กำลังของเราพอดีเท่าไรเอาเท่านั้น ถ้าทำไป ทำไปจิตมันเรียบ พอเริ่มจิตฟุ้งซ่าน จะคุมไม่อยู่ยังไม่หมดเวลา มันยังไม่ถึงเวลาที่ ข้างมัน ต้องรีบเลิก ถ้าไม่รีบเลิกมันก็ขัด การค้ำมั่นมุ่งทำไปอย่างเดียว นี่เราค้า ธรรมะก็ต้องมุ่งทำไปอย่างเดียว จริงไหม

เออ จำไว้นะ ชี้หมา ตกใจ ชี้หมาดีเป็นปุ๋ย เป็นปุ๋ยได้ ชี้ค่างคาวก็ดีเป็นปุ๋ย ได้ ชี้ควายก็เป็นปุ๋ยได้ ไข่กัวล่ะเป็นธรรมดา ถ้าความกลัวเกิดขึ้นอย่าฝืนนะ ต้อง เลิก ดีไม่ดีจะเป็นโรคประสาท เราค่อยๆ ทำไป วันเวลาไม่ได้มีเท่านั้น นอนแล้วเรา ก็พอ อย่าลืมนะถ้าภาวนาจนหลับ ตอนที่จะหลับถ้าจิตเป็นผานจึงหลับ ถ้า ภาวนาอยู่จะไม่ง่วง ถ้าจิตเป็นผานอยู่จะไม่ง่วง จะไม่หลับนะ ถ้ามันนานเกินไป หรือถ้าไม่หลับต้องเลิกภาวนาเสีย ปล่อยมันตามสบายนะถ้าภาวนาไปนิดหน่อย

จะหลับ ปล่อยให้เลยอย่าดึงไว้ จิตถึงแดนแล้วเราต้องการตัวนั้นตัวเดียวนะ การภาวนาทั้งหมดต้องการแดนที่นี้ถ้าบางคนต้องการนาน เสรีจ

เพราะว่าเดี๋ยวนี้ถ้าเราปฏิบัติตามพระเจ้าอยู่หัว พระเจ้าอยู่หัวนี้เก่งมาก เข้าฌานออกฌานได้คล่องแคล่วมาก ทันเวลาทันที่กอบปรักกับ **ทิพจักขุญาณ** ของท่านแจ่มใสมาก แล้วดูเวลาของท่านสิมีเวลามากเหลือเกิน มีภาระงาน ไข่มุขเวลาไม่มี เคยถามท่านว่าทำได้อย่างไร ท่านบอกว่าเวลาผมจะนอนผมเปิดเทปฟัง บางครั้งบังคับให้หลับไปตามเสียงเทปหมด บางครั้งเสียงเทปหมด ไม่ยอมให้หลับ จะฟังต่อ ท่านทำได้เลย แล้วก็ท่านบอกว่าถ้าท่านเดินเล่นเดินเล่น 1 ชั่วโมง ท่านจะสละพาเทป ท่านจะฟังเทปสองหน้าท่านจะเดินสองชั่วโมงท่านจะฟังเทปสี่หน้า ใ้การฟังธรรมอยู่แบบนั้นนะ จิตมันเป็นสมาธิ ถ้ากำลังฟังอยู่ ถ้ารู้เสียงทุกคำทำจิตเป็นสมาธิตลอด ถ้าผลอดคำไหน เวลานั้นจิตเคลื่อนไป แล้วมันก็รู้ต่อไปไข่มุขแล้วเสียงนั้นมันคงให้เป็นสมาธิ เพราะเสียงนั้นเป็นเสียงธรรม ถ้ายิ่งทำอย่างนั้นจะดีมาก ไข่มุข ได้ผลสองอย่าง คืออารมณ์เป็นสมาธิด้วย ถ้าได้ฟังธรรม รู้ธรรมไปด้วย ถาหากว่าเราต้องการจะนอนหลับ เปิดเบาๆ อย่าให้รำคาญชาวบ้านเขา ฟังๆ ไปมันเพลิน ถ้ามันจะตัดอย่าไปดึงไว้ หลับก่อนเทปหมด ดีอารมณ์เราจะเป็นฌานในคำที่เราฟังอยู่ นี่มันประโยชน์ใหญ่ๆนี่

ก่อนนี้เคยพบพระที่ท่านเป็นอาจารย์ ท่านได้เคยเป็นอาจารย์อยู่สิบองค์ ฉันทมาที่หลัง อาจารย์สิบองค์นะท่านไปแล้ว ถึงรู้เป็นพระที่ไม่ยอมเปิดออก แล้วก็ถ้าไปดูจริยาท่าน ใ้หนูไปยังไม่ยอมไหวเลยดีไม่ตึงผ้าขาวม้าผืนเดียว ผ้าอาบนะ อย่าง **หลวงพ่อบุญ** นะท่านนุ่งผ้าลอมขายผืนหนึ่ง คล้องคอผืนหนึ่ง ตรวจวัดก็อกแก๊ก ท่านก็เดินของท่านเรื่อยไป คุยกับหมาบ้างกับแมวบ้าง คนไม่ค่อยอยากคุยกับท่าน คนไม่คุยกับท่าน ท่านก็เลยคุยกับหมากับแมว ถาถามท่านบอกว่าสบายใจ คุยกับคน คนมันขัดคอ หมามาแมวไม่ขัดคอ นะนั่นท่านดีมาก ท่านดีมากเท่าไร

เมื่อไปเรียนธรรมะกับท่าน ฉันไปสามวันแรกฉันถูกดำ แต่ท่านไม่ได้ดำฉันหอรอกนะ ท่านดำโคตรพ้อโคตรแน่ ไม่ถึงฉันนะโยมจริงไหม ไม่ได้ดำ โยม ท่านดำโคตรพ้อ โนนท่านตายไปแล้วช่าง ดำไปสิ คนยกดำคนตาย ดำไปเถอะ ดำโคตรแม่ ตามสบายดำเสียงดังด้วยสิ แต่ **หลวงพ่อบาน** ท่านบอกไว้แล้ว ไปถูกดำไม่รอดหอรอก แต่ต้องตามธรรมเนียมตอ้งดำสามวัน พอถึงวันที่สี่เลิกดำเหนื่อย ท่านหอนามาถามฉันว่า เฮ้ย มีงไม่โกรธหรือ ถาถามท่านทำไมถูกดำมีง บอกอ้าว หลวงพ่อบ

ผลออกไปแล้วนี้ หลวงพ่อไม่ได้ตำหนินี้ครับภูต่ามึงนี่หว่า บอกเปล่า หลวงพ่อตำ
โคตรพ่อโคตรแม่ ไม่ถูกผมหรอก

หัวเราะก๊ากๆ ใ้แน่ ใ้คนเมืองกรุงเก่า โคตรแม่มึงคือ ทั้งลูกศิษย์ทั้ง
อาจารย์ อ้าว ตำโคตรแม่ดี เราไม่เกี่ยว ไซ้ใหม่ (หัวเราะ) แล้วก็เลยนิต วันนี้สอง
ทุ่มแกไปหาฉันในโบสถ์ อีต่อนี้ผิดรูปเลยโยมเข้าไปทรงสบงจีวร พาดสังฆาฏิ
เรียบร้อย เราเข้าไปที่ประตูโบสถ์ เอ๊ะ นี่ไซ้ **หลวงพ่อนิยม** หรือเปล่า หนุ่ม ดูอายุ
ประมาณ 30 ปี สวยด้วย **อาจารย์** ฉันก็นั่งมอง ทั้งสามองค์มอง เอ๊ะอย่างไรกัน
แน่หว่า **หลวงพ่อนิยม** ท่านก็หาย พระอะไรมานั่งก็ไม่รู้

ท่านก็ยิ้มๆ ถาม จำไม่ได้หรือ เสียงจำได้แฮะ ถามท่าน ท่านก็เลยบอกใ้
เรื่องร่างกายฉันนี้ห่า อย่าไปสนใจมันเลย มันไม่แน่นอนิจจัง มันแก่ได้ หนุ่มได้ สวย
เลย เราแก่ออย่างเดียวไม่หนุ่ม (หัวเราะ) ใ้ของเราเป็นอย่างนั้นไม่ได้ เป็นจะหลอก
คนให้เข็ดไซ้ใหม่ เข้าไปจะกราบท่าน ท่านชี้ไปที่พระพุทธรูปกราบพระพุทธรูปก่อน
อย่ากราบฉันก่อนจะขาดสรวงคมนี่ แล้วก็มากกราบท่าน

ท่านสอนพระกรรมฐานวันนั้น ใ้โห ท่านสอนดีจริงๆ สอนนี้เข้าใจง่าย ไม่
พูดภาษาที่เราไม่รู้เรื่อง แล้วท่านก็บอกว่าการจะปฏิบัติกรรมฐานให้เข้าถึงมรรค
ผล จะต้องตีรวมหมดไม่ใช่แยก เขาทำพร้อมกันทั้งศีล สมาธิ ปัญญา แล้วใ้
อารมณ์ง่ายๆ ไม่ยาก ฟังไปๆ คล้ายๆ เหมือนเราจะไปเสียอย่างนั้น ต่อมาถึงเวลา
พอควร ท่านก็บอกใ้ไปพักผ่อน

หลังจากนั้นพอตีสองเศษๆ ท่านลุกขึ้น เอ๊ย ใ้ห้องที่สามนะ ตั้งมากไป
หน่อยนะลูกนะ ลดมาสักนิดสิ นั่นแน่ เครื่องวัดไวรบรรลัเลยท่านก็บอกห้องนั้น
เป็นอย่างไร ห้องนั้นพอดีๆ อย่าใ้หนักไป พอดีละๆ แหม รู้้อย่างไร เอาอะไรมาวัด
ก็ไม่รู้ ฝรั่งมันมีชายหรือยังเครื่องพรรณนี้ (ไม่มีครับ) นั่นนะสิ **หลวงพ่อนิยม** มี
ไซ้แล้ว ไม่รู้เอามาจากไหน อันนี้ท่านดี แต่ว่าพวกเราม่่วไปมองเปลือก ไม่มีใคร
อยากไหว้ท่าน เพราะอะไรไซ้ใหม่ เพราะใครไม่รู้จักท่าน ท่านเลยสบายไซ้ใหม่ ก็เขา
ไม่ต้องการท่านนี้ ไ้ไหว้ก็แล้วไป ท่านก็แก่แล้วจะตายเมื่อไรก็ช่าง ใ้บ้านนี้ไม่ดี
บ้านใหม่ดีกว่า จรียาท่านไม่เหมือนกัน

อย่าง **หลวงพ่อนิ่ง** ท่านก็ไปอีกทีลาหนึ่ง **หลวงพ่อนิ่ง** นะท่าน
เรียบร้อย ถ้าจะถามอะไร ท่านจะตอบ ท่านต้องว่ารอพระก่อนถ้าพระไม่บอก ท่าน
จะไม่ตอบ แต่พระก็ตอบทันทีทันใด ถ้าถามไปท่านบอกพระว่าอย่างนี้ พระว่า
อย่างนั้น วันหนึ่งคนเขามานิมนต์ขณะที่อยู่ มีคนเขาไปนิมนต์สวดมนต์เย็นที่บ้าน
ท่านบอกต้องถามพระก่อน พระบอกใ้ไปถึงจะไป ถ้าพระไม่บอกใ้ไปก็ไม่ไป

เขาก็ นั่งคุยประเดี๋ยวนั้น ท่านก็บอกพระอนุญาตแล้วไปได้ ฉันจะไปตามนั้นพอ
ชาวบ้านเขาไปแล้ว ถามท่านว่าพระคือใคร ท่านบอกพระคือจอมพระ พระคือ
จอมพระก็หมายถึง พระพุทธเจ้านั้น ท่านเชื่อมทุกอริยาบถ ท่านไม่วางเฉย ติดต่อ
ตลอดเวลา

เห็นไหม สิ่งทั้งหลายนี้ เขาทำมาได้ แล้วนั่น **หลวงพ่อเนียมหลวงพ่อ
โหนด** ท่านเป็น **พระปฏิสัมภิทาญาณ** มารู้ทีหลัง ถ้าไม่ใช่ **ปฏิสัมภิทาญาณ** นี้
พอเคลื่อนไหวจิตนี้ยังรู้ซ้า จะรู้แต่เข้าไปหนอยนั้นขยับไม่ได้เลย จิตขยับเขยื้อนนิด
เดียวท่านรู้ทันที ท่านพูดเลยท่านพูดทันที นั่งๆ อยู่ท่านสอน สอนเวลาเราเริ่ม
สงสัยท่านแก้ทันที บอกคุณสงสัยแบบนี้นะ ท่านแก้ให้เลย ทันทีทันใด แล้วก็แถม
ถ้าเราจับอะไรท่านได้ อย่างเราสงสัยท่านบอกอย่าพูดไปนะชาวบ้านเขามีอารมณ์
ไม่เสมอกัน ที่เขาเคารพพระพุทธศาสนาก็มีเขาเชื่อก็มี เขาไม่เชื่อก็มี มีอะไรที่
เข้าใจก็เข้าใจไว้เฉพาะตัว อย่าไปพูดให้ชาวบ้านฟัง เห็นไหม นี่ที่ท่านดีจริงๆ นะมี
ไอ้ฉันมันระยำอาจารย์ดีตั้งเยอะแยะ ตัวเองเอาดีไม่ได้ ไม่เคยนะโยมนะ เห็นไหม
เอ๊ะ เวลานี้เท่าไรแล้วนี่ ไอ้เรื่อนโน้นก็เรื่อนิด ไอ้ฉันมันโตกว่า เดินเร็วไปนิดหนึ่ง (ก็
เห็นว่าจะตรงแต่ก็จะไม่ตรงทีเดียว) เรื่อนิดเดียวไม่ถึงนาที (ครับ ไม่เป็นไร) ไม่
เป็นไร ว่าไงคุณ อย่าลืมนะ สี่โมงเป็ง มันไม่เป็งหรอกฉันไปเลย ว่าอย่างไร

ลูกศิษย์

หลวงพ่อดูรับเมื่อประมาณเก้าปีก่อน ผมเห็นพระพุทธรูปองค์หนึ่งที่บ้านฝรั่งอะ ที่
สนามหญ้าหน้าบ้านเขา คืออย่างนี้ ถ้ายังอยู่ผมอยากผมปรารถนาจะเอามาไว้
เคารพบูชา

หลวงพ่อ

ดีๆ ดีมากๆ ถ้าเขาเอาสวดศักดิ์ถูกๆ ถ้าไม่แพงเกินไป อย่าไปขโมยเขานะ ดี ถ้าเอา
มาบูชาก็มีบุญตามเดิม มีอานิสงส์ตามเดิมนะใช้ได้ เอ้าว่าอย่างไร คินนี้ระวังนะ
ถ้าดีพอเราจะไปได้เลย คินนี้ระวังนะ ถายังไปไม่ได้แสดงว่ายังดีน้อยกว่าแล้ว ฉัน
จะไม่ยืนยันกับใครให้ทุกคนไปพบตัวเอง เรื่องสวรรค์นรกเรื่องเล็ก ของกล้วยๆ
พระเจ้าได้แค่นี้ถือว่ายังไม่ได้เป็นพระเลย จริงไหม ได้แค่นี้ไปเที่ยวสวรรค์ เทียบ
พหุหม เทียบนิพพาน เทียบนรกเลย ระลึกชาติได้หรืออะไรนี้ เขายังไม่เรียกว่าพระ
พระจริงๆ จะต้องเป็น **พระโสดาบัน** ขึ้นไป จริงไหม เอาละวันนี้พิสูจน์กัน ถ้าเกร็ง
เกินไปเจ้งไม่มีทางได้ถ้าตั้งท่ามากเกินไปไม่มีทางได้หรอก ทุกคนถ้าสงสัยอีก ไม่มี
ทางได้อีกนะรับรองต้องทำให้สบายๆ ว่าอย่างไรว่าตามกัน ประเดี๋ยวกก็ได้ ไอ้ได้
นี่ไม่ใช่เพราะครูให้ได้ เราเป็นคนพบเองต่างหาก ไม่ใช่ครูแต่ครูเขาบอกมา ใช่ไหม
จำไว้ล่ะ ซื่ออะไรนะ

ลูกศิษย์

น้ำผึ้ง เจ้าคะ

หลวงพ่ **น้ำผึ้ง** ตายโหงละ ไส้ขวดหรือเปล่า มดกินตาย น้ำผึ้งเหวอ ป่าไหมน้ำผึ้งป่าไหน ผึ้งหลวงหรือผึ้งอะไร เอ้า ตอบไม่ได้ (หัวเราะ) ไม่รู้จักเหวอว่าผึ้งประเภทไหนแล้วสิ อายุเท่าไร

ลูกศิษย์ สิบห้าเจ้าคะ

หลวงพ่ สิบห้า โอ้โฮ สิบห้านี้เป็นพระอรหันต์ได้แล้วนะ เอาให้ได้นะ อย่าเกร็งเกินไป ทำใจสบายๆ นั่งนอนซ่อมภาวนาไว้ ว่า **นะ มะ พะ ตะ** ก่อนจะได้ไม่พลาดหายใจเข้า ว่า **นะ มะ** หายใจออกนึกว่า **พะ ตะ** ว่า เฉยๆ ไม่ต้องเกร็ง ให้มันชินคำภาวนา ถ้าภาวนา ถ้ามีคำภาวนาอื่นเข้ามาแย่ง ไข่มไม่ได้ เคยทำมาหรือยัง กรรณฐานอย่างอื่นนะ ไม่เคยทำเลย นือ

ลูกศิษย์ หนูท่อง พุทโธ ทุกวันเลย

หลวงพ่ เอาละ ถ้าหนูท่อง พุทโธ ทุกวัน หนูต้องซ่อมไว้ ไม่อย่างนั้นภาวนา พุทโธ จะมาแย่งเวลาภาวนานะ ทำใจให้สบายๆ นะ แต่ตั้งใจไว้เวลานี้เราคิดอยากจะทำอะไร ไม่สำคัญ เวลานั้นต้องวางเสีย ถ้าครูเขาบอกเวลานี้เลิกภาวนา ต้องเลิกทันที เลิกสนใจลมหายใจเข้าออกปล่อยลมหายใจสบายๆ ว่าไม่ว่าตามกันเดี๋ยวกก็ได้ นะ ไม่ช้า อันนี้หากว่าเรามีอารมณ์สงสัย สงสัยนี้ร้ายกาจมาก ต้องมั่นใจว่าเวลานี้เราอยู่ระหว่างพระรัตนตรัย เราอยู่ในขอบเขตของสมาธิ ความรู้สึกของทุกอย่างถูกต้องหมด ต้องเชื่อตามนี้ ถ้าไม่เชื่ออย่างนี้วันนี้ก็ไม่มีทางได้ ถ้าได้หรือไม่ได้เป็นอย่างไร ฉันไม่วิตกกังวลฉันไม่ได้รับจ้างสอนนี่ **อักขาตาโร ตถาคตา** ไซ้ไหม พระพุทธเจ้าบอกว่า ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอก เธอได้หรือไม่ได้เป็นเรื่องของเธอฉันไม่เกี่ยว บอกแล้ว ไซ้ไหม เอ้า เจ้าของรถ รถใหญ่ไหม

ลูกศิษย์ ก็ประมาณ 30 คนคะ

หลวงพ่ จะคุ้มเหวอ บรรทุกที่ บรรทุกได้ที่คน

ลูกศิษย์ นอนได้ประมาณหกคนคะ ถานั่งได้ประมาณ 30

หลวงพ่ อ้อ ก็หลายคนนะ เออ ดิมี่ส้วมก็ห้อง (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ ห้องเดียวคะ

หลวงพ่ อ้อ เจาะใหม่ ได้ไหม

ลูกศิษย์ ที่รถปะเหวอคะ

หลวงพ่ ไซ้ (หัวเราะ) เจาะเฉยๆ ไม่ต้องทำส้วมอะไร ถ่ายแล้วเอาผ้าคลุมไวเฉยๆ ไม่ใช่ๆ พิเศษ เจาะพิเศษ เอาผ้าคลุม จีวรคลุมได้ไหม **อาจารย์** นะพวกเรา ถ้ามทำไม่บอกเข้าสมาธิ อีต่อนั่นก็ต้องเป็นสมาธิ เพราะจิตรู้ที่อยู่ว่าถ่าย ราคาแพงไหมรุ่นนี้

ลูกศิษย์ ก็ประมาณสามหมื่นเหรียญ

หลวงพ่อก สามหมื่นฝรั่ง

ลูกศิษย์ ค่ะ

หลวงพ่อก ไปไทยก็ตกสามล้าน ค่าภาษีเท่าไร ภาษีสามร้อยมั่ง ไซ้ใหม่

ลูกศิษย์ ก็หกแสน ถ้าสามหมื่น

หลวงพ่อก ภาษียังมีอีก ทำเรืออีก นี่ร้ายกาจมากเพราะหลบไปไม่ได้เลย นี่ร้ายกาจตรงนี้จะนะ คุยๆ ไปนะ เอ มีคนเขาจะทำรถสักคันไว้ใช้ บ้านนอกมีห้องส้วมห้องน้ำด้วยนะ มีที่กินข้าวอยู่ได้สบายๆ เขาตำริจะถามดูๆ ที่มันมีอยู่แล้ว ลองติดต่อดูซื้อไปก็ได้เลย ซื้อเงินที่นี้ไม่แพง ที่โน่นแย่จริงใหม่ อะไรจ๊ะ

ลูกศิษย์ มาอีกแล้วค่ะ

หลวงพ่อก **สุทินนัง วตเม ทานัง** อะไรจ๊ะ

ลูกศิษย์ ถวายฟิล์มค่ะ

หลวงพ่อก ไ้โฮ ดีจริงๆ อะไรจ๊ะ

ลูกศิษย์ นี่คะที่ท่านให้น้องเขาไปร้อยหนึ่งนะคะ เขาซื้อฟิล์มถวาย

หลวงพ่อก จ๊ะ ดีจริงๆ

ลูกศิษย์ ลืมนะคะที่ท่านให้

หลวงพ่อก ให้อะไร

ลูกศิษย์ ค่าฟิล์มไงคะ ที่ท่านฝากให้ซื้อ

หลวงพ่อก อ้อ แล้วใครออกไปก็ไม่รู้

ลูกศิษย์ ท่านให้

หลวงพ่อก ท่านให้ อ้อ ท่านอะไรให้ก็ไม่รู้ ฉันก็ไม่รู้ฉันไม่ได้ให้ใคร บอกท่านๆ บอกซื้อสิ (หัวเราะ) แหม เออ ไอ้โทรศัพท์ เครื่องนั้นซื้อมาหรือยังที่มีโทรศัพท์ที่ติดอยู่เครื่องพูดต้นทางปลายทางเห็นคนพูด ชี้ไม้ชี้มือทางไหนหมด คนนี้ละพูด เห็นหรือมเห็นไม่รู้ละ ชี้ไขว้ไปหมด แหมแจ้ว **อาจารย์** มีเครื่องดีมาก (ครับ) ดีเมื่อวานนี้เริ่มทะเลาะมันบนสถานี ทางอากาศ เอานะ อย่าลืมนะ ซ้อมๆ ไว้ เด็กๆ นะดีมีกังวลน้อย เจริญกรรมฐานนะ เด็กมีฐานะน้อย ฐานะของเด็กที่มีความสำคัญมากคือกินกับเล่น ไซ้ใหม่ มีห่วงสองอย่างถ้าใครขัดคอตัวนี้โมโหเลยนะ

ที่นี้ของเรามีภาระหนักเลย ของเรารอบตัวเลย มีกินไม่มีกินสำหรับเรามีกิน ไม่มีกินสำหรับครอบครัว ไซ้ใหม่ ตอนนี้ วันหน้าแล้วแต่ กังวลก็มาก ไข้กังวลมากนี้ไม่ใช่เราจะมานั่งตำหนิกัน คือว่าทุกคนเป็นอย่างนั้นเหมือนกันหมด

ที่นี้การเจริญพระกรรมฐานแบบนี้ ทุกคนโปรดทราบที่ไม่ต้องการสมาธิสูง แล้วก็เห็นว่าเวลาช่วงที่เอาให้ภาวนาจริงจริงๆ 10 นาทีเท่านั้นเอง นอกจากรับ

คำแนะนำ หลังจากนั้นจะเป็นการให้ภาวนาจริงๆ 10 นาที และไต่ตอนสิบนาทีกี่
มันอาจจะไม่ทรงตัวว่าจิตอาจจะเห็นอะไรต่ออะไร คิดอะไรบ้างก็ไม่ว่า เป็น
ธรรมดาของจิตนะ ถ้าไปคิดนอกวิถีนอกรอยไปบ้าง พอรู้สึกตัวก็ดูลมใหม่ภาวนา
ใหม่นะ เราไม่ต้องถือไม่ตำหนิว่าผิด และหลังจากนั้น ครูเขาจะเข้าแนะนำ จะ
แนะนำถึงตัวกันเลย ถ้าไม่แนะนำถึงเลยขอยืนยันสิบปีไม่มีผลแน่ แล้วสิบปีไม่มี
ผล ฉันเข้าสอนด้วยแต่ไม่ถึงตัว เป็นแต่แนะนำแล้วให้ทำ ทำแล้วและแนะนำบ้าง
ไม่ได้เลย

ต่อมาเจ้าของท่านบอก แบบนี้ไม่ได้ไว้วัยหนักเกินไป มันก็เหมือนสอนเด็ก
กลุ่มข้างอาบน้ำ ใ้เราก็เทียบกับที่ฉันเคยทำมา มันเบาเกินกว่าร้อยเท่าฉันต้อง
ใช้ **กสิณ** สิบอย่าง ใ้ฉันมันกินยอดของ **กสิณ** มันกินผล **กสิณ** จริงๆ ไม่ได้ แต่
ความจริงทั้งหมดนี้มันเต็มอัตรามันได้มาประมาณ 80 คนเศษ นั่นพรรษาแรกที่
เอามา ถ้าเต็มอัตราจริงๆ มันออกเหมือนเราออกเดินกลางวันเลยนะ

เวลานี้ต้องลด กำลังส่วนหน้าลงเหลือ **วิชาสาม** ไม่เป็น **อภิญญา** ตรง
แต่ว่ากิจการที่ใช้ ใช้ในกิจของ **อภิญญา** แต่กำลังจริงๆ เป็นกำลังของ **วิชาสาม**
แต่มันก็ไม่ถนัด ไม่ถนัดนักใช้ใหม่ ใ้ฉันนั้นออกด้วยกำลังขึง **ฌานสี่** แต่แจ่มใสมาก ที่
นี้ต่อมาท่านแนะนำ ให้ลดกำลังส่วนหน้า ซึ่งเป็นกำลังของ **วิชาสาม** ก็ลดเป็น
อย่างนี้ อยากรู้ตัวอย่างไรของพระพุทธเจ้าท่าน เลยต้องขอท่าน บอกเวลาสอน
จริงขอให้มาช่วยด้วย ใ้ช่วยแนะนำ ท่านก็ช่วยแนะนำ หลังจากนั้นละก็ได้กัน
จริงๆ ได้ไปเร็วมาก วันเดียวนี้ ถ้าคนที่มาวันแรก ได้กันเป็น 90 เปอร์เซ็นต์ ของคน
ที่ฝึก วันที่สองไม่กี่เปอร์เซ็นต์ ถ้าถึงวันที่สามพวกครูเขาเรียกตั้งเม ดั่งเมดั้งเหนียว
ยึดพิวะ เข้าใจใหม่ ไม่ใช่ตั้งเมประเภทตั้งง่ายนะ ดั่งยึด พอผลลละหลุดลละ
กลับไปที่เคยเดิมเดี๋ยวดั้งใหม่

ถ้าถามว่าทำไมจึงทำได้ง่าย ก็ต้องตอบว่ากรรมฐานมีวิธีสอนอยู่สองแบบ
สอนคนที่ไม่เคยได้มาเลยในกาลก่อน เขาเรียก **อาทิกัมมิกบุคคล** เขาก็สอนแบบ
หนึ่ง แต่สอนแบบนี้ มันสอนคนที่เคยได้มาในชาติก่อน การสอนไม่เหมือนกัน ถ้า
คนที่เคยได้ในชาติก่อนไปสอนแบบนี้มันก็รำคาญตายโหง ยกตัวอย่าง อย่าง
หมอบเป็นหมอบอยู่แล้วนี่มานั่งสอนวิชาชิตยา เป็นไง ไหวใหม่ รำคาญภูหลับดีกว่า
จะหลับก็ไม่ถนัดจะไปก็ไม่สะดวก รำคาญ ไปก็ไม่ได้มันผิดระเบียบ คือก็ต้องสอน
รวบ แต่เราจะรวบเองไม่ได้ จะต้องแบบฉบับของท่าน ถ้าเรารวบเองได้เองเราก็
เป็นพระพุทธเจ้าสิ ถ้านึกว่าเราเป็นพระพุทธเจ้าเมื่อไร เราก็หลงเวลาเมื่อไหร่ ไม่เอา
ละ ดีใหม่หมอบว่าดีใหม่ อ้าวนี้ดีกว่าดี จะชวนไป (หัวเราะ) อยากหาเพื่อนเท่านั้นใ้

หนูเอี้ย เออ ไม่อยากไปเอาเสียนี้ เกือบจะได้เพื่อนแล้วนะนี้ ถ้าผลอ่อนน้อยเดียว
ชวย นี่เป็นอย่างนี้

คือว่าถ้าไปถามว่ารู้ได้อย่างไร ว่าคนนั้นได้มาก่อน ฉันไม่รู้หรอกฉันไม่ใช่
อารมณ์ฉัน หนัก ฝึกได้ก็ไม่ได้ ไม่ได้ก็ไม่ได้ แล้วไป ก็รู้อยู่แล้วฉันนี้ทำให้สบาย
แล้วมันมีปัญหาอยู่คือว่า ถ้าคนเขาไม่ได้แบบนี้มาก่อน เขาไม่อยากทำแบบนี้ มัน
มีจุดอยู่นะ ถ้าพวก **สุขวิปัสสนา** จริงนะ ชวนเขาแบบนี้เขาไม่เอาหรอก เขา
รำคาญ มีคนมาฝึกหลายหมื่นคน มีคนเดียวฝึกที่วัด ตอนนั้นถ้าได้เท่านี้ เขาก็ปล่อย
แล้ว ถือว่าเก่งแล้ว ถ้าเก่งหมายความว่าเท่านี้ที่ทำได้นะ มันทำยาก พระนะเขาทำ
กันมายี่สิบปี พูดยถึงสมัยก่อนนะ ไม่ได้เท่านี้หรอกนะ มันไม่ใช่ของเล็กน้อย ที่ทำได้
ก็ต้องเข้าใจว่า กำลังเดิมของเรายังมีอยู่มาก

(พ่อแม่จะอยู่หนูจะได้ทำต่อด้วย) อยู่ต่อสิ ใครเอาสตางค์มาชำระหนี้ที่วัด
ละก็ เตรียมไว้วันละ อ้าวส่งมาได้เลย สามบ้านบาท เป็นเงินไทย (ถ้าจะอยู่นี่เดือน
หนึ่งก็ได้) เอาสิ จ่ายมาเลย เดือนหน้าจะอยู่นี่สักปี เดือนละสองล้านเศษ สาม
ล้านทุกเดือน ไม่เป็นไร จ่ายมาสามล้านเอามา จะอยู่อีกเดือน แล้วพอจะไปก็
จ่ายอีกสามล้าน อ้อ เขาแบบฝรั่งดีกว่านะเช่ารถไม่จ่ายสตางค์ก่อน รถไม่ออก ไซ้
ใหม่ นี่ไม่จ่ายสตางค์ ไม่อยู่สิ (เดียวหนูไปกู้แบงก์มาก่อน) เออ กู้ใครไม่ว่า แต่เอา
สตางค์มาก็แล้วกัน ใจจะ หือ อะไรนะ

หลังจากนี้ไปก็ยังไม่ถึงสี่โมง ก็ขอ เอวัง ตรงนี้ละ เอวังก็มีด้วยประการ
ฉะนี้ (สาธุ) บุญกรรมฐานของท่านหนักมาก ตอนนี้ไปตั้งใจอุทิศ ส่วนกุศลนะ เพื่อ
ว่าญาติหรือใครที่ตายไปแล้ว นึกถึงเขาบุญนี้หนักมาก เขาจะได้โมทนา เมื่อเขา
โมทนาแล้ว ก็จะได้มีความสุขมาก **อิหังบุญญผลัง.....**

เข้า ญาติโยมที่ทำได้แล้วนะ ถ้ามีโอกาส ก็พรั่งนี้ก็มาซักซ้อมเพราะว่ามี
เวลาอีกคืนเดียว แล้วก็ถ้าได้แล้ว ก็อย่าทิ้งเสีย แต่ว่าจะทิ้งก็ตามใจ ไม่ว่าจะไรนะ
แนะนำได้เท่านั้นนะ

หลวงพ่อบอ
อันนั้นนิพพานนะ ที่นั่นนะถ้าจิตเราชั่งอยู่คนเดียวเขาไม่ใช้นะคือว่าทุกอย่างอย่า
สงสัย ถ้าเราไปถึงที่นั่นแล้วมันก็ถึงที่สุด ต้องเข้าใจที่พูดนะไม่เข้าใจนะ ก็เลยใช้
ภาษาไทยให้เข้าใจ

ลูกศิษย์
หลวงพ่อบอ
หนูถามคุณครูเห็นบอกว่าหลวงพ่อบอเคยใช้ คุณครูบอกว่าไปถามหลวงพ่อบอเองดีกว่า
ปกติที่นี้ไม่ใช้หรอก ที่มีเนื้อไม่ใช้ ใช้แต่ที่ไม่มีเนื้อ ก็เคยใช้เป็นครั้งแรกในชีวิต รู้สึก
ว่าเป็นคนโชคดีมาก อี๋ หมัด เป็นคนโชคดี ไอนั้นนะหลวงพ่อบอพูดให้หนักจะได้
รู้สึกตัว อารมณ์ชนิดหนึ่งไม่ควรจะมี ไม่ได้โกรธหรอก ให้แรงนิดจะได้รู้สึกได้ว่าไอนี้มี

ควรนะคือว่าไปถึงที่นั่นแล้วไม่มีการขออะไรทั้งนั้น เปล่าไม่ใช่อะไรคือว่าทราบไว้ว่าที่นั่นหมดทุกอย่าง ถ้าเราไม่หมดทุกอย่าง มันก็ไปไม่ได้ ทีนี้พอไปถึงที่นั่นปั๊บ ใช้อารมณ์หยาบชนิดหนึ่งเข้ามากระตุ่มมันจะตึงกลับ คืออารมณ์ต้องการแม่จะเป็นธรรมชาติตาม นะมันเป็นอารมณ์ฟุ้งซ่าน แม้แต่ชนิดเดียว ที่นั่นชนิดเดียวถือว่ามีความมาใช้ใหม่

- ลูกศิษย์ พระพุทธองค์ไม่ได้ตรัสอะไรนะคะ
- หลวงพ่อบ ท่านคงมีเลขาพูดแทนมั้ง (หัวเราะ) ใช่ไหม คุณหมอบ มีเลขาพูดแทนวันๆ ไม่ต้องพูดนะ ถ้าพระองค์พูดพระองค์ไม่พูดเหมือนฉันก็ไม่รู้เรื่องนะสิ ท่านใช้ภาษาชัดๆ ก็ดีนะ ก็ดีนะ ทำเถอะ พยายาม
- ลูกศิษย์ จะเอาเป็นกรรมฐาน
- หลวงพ่อบ ใช่ว่าไปนั่นละ มิ่งหมั่นได้กุ กุหมั่นได้มิ่ง ถ้าเขาถามหมั่นได้อะไรหมั่นได้กิเลสใช้ใหม่ ใช้นั่นมันกิเลส มันพาให้หมั่นได้ ถูกแล้วที่นั่นไม่มีอาการตึงนี่
- ลูกศิษย์ กราบพระพุทธองค์อยู่
- หลวงพ่อบ ใช้นั่นมันตัวของเก่า ที่มันคอยแกล้งมาขวางใจเรา ให้อารมณ์มันเกิดขึ้น เขาก็ต้องทำแบบนั้น จะได้ไม่คบมันอีก พอเกิดปั๊บก็รีบตัวเลยจำไว้ละ เป็นคาถาภาวนาพิเศษ ถ้าถามหมั่นได้อะไร หมั่นได้เกิดถ้าขึ้นเกิดเมื่อไรก็ยังมีทุกข์ตรานั่นนะ ยิ่งเกิดยังมีทุกข์ เอาอย่างนี้ก็แล้วกันโยม ไม่ต้องการมันหมดนะ ทำใจสบายให้สดชื่นแล้วขึ้นไปอย่างนั้นไม่เป็นไร ได้ศัพท์พิเศษนะ คนมีบุญ หือ รายนี้ทำไปกลัวบรรจุมรรคผลจะไปเสียสละไม่ได้อยู่ เลยขับไปอยู่ทางโน้นไปอยู่นานๆ ดี เนื้อมาก
- อาจารย์** อดถ้าวันละกิโล
- ลูกศิษย์ หลวงพ่อบถือศีลแปดครับหลวงพ่อบ
- หลวงพ่อบ ไม่ต้อง เราไม่ได้กินเนื้อ ผ่านเลยเราไม่ได้ถือศีลแปด เราไม่ได้กินเนื้อ ยุให้กินของมันๆ ให้มาก
- ลูกศิษย์ ถ้ามากก็ยิ่งอ้วนกันใหญ่
- หลวงพ่อบ ประเดี๋ยวสามทุกมฉันจะขึ้นแล้วนะ เพราะว่าฉันยาระบายเข้าไป ขึ้นคุยกับญาติโยมดีไม่ดีญาติโยมเหม็นไปด้วย เอ้อ ญาติโยมทั้งหมด ที่ทำได้แล้วนะ อย่าลืมนะ ฟรุ้งนี้ถ้ามีโอกาส ก็ไม่แน่ว่าพวกครูจะหมอบหรือเปล่า **อาจารย์** จะพาไปที่ยวนะ เขาคงจะไม่หมอบ กำลังเขาดีกว่าฉัน จะได้ชักซ้อมกัน ชักซ้อมจะได้มีการคล่องตัวดีกว่า วันนี้แค่เริ่มต้น สำหรับพวกที่ได้ใหม่นะ ถ้าชักซ้อมจะมีความเข้าใจมากต่อไป ความจริงความรู้ไม่ใช่รู้เฉพาะสวรรค์ นิพพาน อย่างเดียวใช่ไหม ถ้ารู้จักใช้ในการครองชีพก็ช่วยได้มาก เราจะรู้ก่อน สมมุติจะทำการค้า ถ้ามันจะ

ขาดทุนหรือได้กำไร เราก็ทราบ ถ้าเราไม่ฝันตามเขา เราก็ไม่ขาดทุน อะไรมันจะดี
ไม่ดีเราทำได้ทุกอย่างไม่ได้ใช้เฉพาะสวรรค์ นิพพานอย่างเดียว ต้องเข้าใจตามนั้น
ลูกศิษย์ หลวงพ่อครับ แล้วเวลาตายไปแล้ว กลับมาเกิด ทำไมต้องมีกิเลสมาด้วย ทำไมไม่
ชาติใช้ในภพให้หมดทีเดียวเลย

หลวงพ่อก็แกเลื้อดเอาไปไหนหมดละ เพราะว่าเกิดตายไปแล้ว ว่าทำไมต้องเอากิเลสมา
ด้วย เสือกคบเอามา

ลูกศิษย์ ทำไมต้องกลับมาใช้กรรมด้วย

หลวงพ่อบ้านโน้นหมั่นได้ บ้านนี้เสือก (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ ก็หมายความว่าทำไมต้องกลับมาใช้กรรมด้วยครับ

หลวงพ่อดูถามฉันทำไมเรื่องของแก แกก็เสือกเอากรรมมาด้วยนี่ (หัวเราะ) กรรมของแกก็
กรรม กรรมของฉันก็กรรม ต่างคนต่างกรรมนี้แบ่งกันไม่ได้โว้ย ไซ้ใหม่ ไปเทศน์ที่
ก็ที่นี่ ไร่บ้านนั้นก็กินเหล้าเรื่อยเลยเลิกไปเทศน์ มันไม่เลิกกินเหล้านี้ ถ้าเราเทศน์ดี
คนก็ต้องเลิกกินเหล้า นี่ก็แสดงว่าเราเทศน์ไม่ดี ไซ้ใหม่ ก็เลยเลิกกัน เรื่องพูดไม่
เอา ไร่คนไปปากก็บอกว่าไม่เอาจะไปที่ไหนฟังทุกที มันไม่ได้เรื่องนะคุณ พูดกันไป
คนพูดก็เหนื่อยไป คนฟังก็หลับงก พูดมากๆ คนฟังก็นั่งด่า นึกในใจเมื่อไรจะเลิก
พูดเสียที เมื่อยจะตายไปเห็นใหม่ไม่ได้เรื่อง จบแล้ว ไซ้ใหม่ หมดแล้วหรือเปล่า
เหลืออีก 15 นาทีก็จะขอโอกาสขึ้น

ก็ขอบรรดาญาติโยมทั้งหลายที่ปฏิบัติแล้วนะ ได้บ้าง ได้มากได้น้อย
เกือบได้ ก็ขอให้ตั้งใจดีไว้ สำหรับคนที่ได้คล่องแล้ว ก็คงจะเป็นที่พึ่ง เออ **คุณมหา**
คุณมหา อยู่ที่นี่หรือเปล่า ช่วยชักซ้อมกับคนที่ไม่คล่องตัวด้วยนะ ว่ามีที่เขาได้คืน
นี้ เขายังไม่คล่อง ถ้าเขาขอร้องให้ชักซ้อมนะ ช่วยด้วยนะ **คุณมหา** ใช้ได้ เข้าใจ
ธรรมะมาดีแล้ว เห็นผลอย่างนี้แล้วก็ไปได้คล่องตัว ถ้าเรายิ่งแนะนำเขา สอนเขา
ชักซ้อมให้เขา เราจะคล่องตัวมาก เพราะจิตมันจะชินไปทุกที่การคล่องตัวจะมี
หนักๆ เข้า ถ้าคนมาฝึก ถ้าจิตเคลื่อนนี้บ๊อบ เราจะจับได้เลยนะ เราจะดีขึ้น **สัพ**
พทานัง ธัมมทานัง ชินาติ จำได้ ไซ้ใหม่ ไซ้ได้นะ ให้ช่วยกัน เอาอย่างนี้ก็แล้ว
กัน ญาติโยมที่ทำได้แล้วยังไม่คล่องตัว ถ้าว่างก็มาที่วัดนี้นะ ถ้า **ท่านมหา** มีเวลา
ว่างนะ ก็มาชักซ้อมกัน พูดเพื่อความเข้าใจ ถ้ายังไม่เข้าใจ ก็ซ้อมกันเลย พูดกัน
อย่างนั้นก็ตามเลย ก็อย่างที่คุณเขาไปซ้อมวันนี้แหละ อันนี้ละจะคล่องตัวมาก
วันนี้มันดีกว่าวันก่อนไซ้ใหม่

ลูกศิษย์ ได้แนวทางครับ

หลวงพ่

ดี เอาไว้ก่อน ให้ได้แค่ต้นนิดเดียว วันนี้รู้จักใช้งาน คือว่าวันที่สองนี่เป็นการใช้งาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งที่เราต้องการกันมากที่สุดคิดว่ามันจะไม่มีคือระลึกชาติ ใช่มั๊ย นี่แนวทางการระลึกชาติ ถ้าทำเองมันจะเหนื่อยหนัก ถามท่านเลยดีกว่า ส่วนมากเคยไปพบพระที่คิดว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเคยดำ มีองค์หนึ่งชื่อ **อาจารย์ทอง** เป็นรุ่นพี่ ถามว่าต้องการอะไรรู้อะไรใช้ **ฉานสี** ใช่มั๊ย ท่านถามแค่นั้นเอง เพราะต้องใช้ **ฉานสี** เหมือนกันหมด แต่จะใช้อย่างไรไม่ได้ถาม บอกครบ ทูด ใ้อัชาติหมา ใช้ **ฉานสี** อย่างเดียว อุปาทานกิน ต้องถามพระพุทเจ้าตรง เราคิดว่าท่านตาไม่ดี เราเป็นคนเห็นเป็นหมานี่ (หัวเราะ) ก็คุยไปคุยมา ก็บอกผมก็ใช้แบบนั้นละครับมึงทำไมบอกกูแค่นั้นวะ ก็ถามแค่นั้นจะให้ตอบอย่างไรละ (หัวเราะ) กลับมาขอโทษใหม่ บอกขอโทษวะ แต่ไม่มีอะไรกันหรอกนะ ท่านเป็นรุ่นพี่ ท่านคล่องตัวมาก ก็ได้อาศัยท่านมาก เพราะท่านทำได้ก่อน ท่านทำได้รอบตัวจริงๆนะ

เออ เอาสตางค์มาถวาย เพื่อสร้าง เพื่อบูรณะปฏิสังขรณ์ เพื่อเลี้ยงสงฆ์ ยินดีพร้อมรับ ถ้าให้เป็นสมบัติส่วนตัว ร้องยี้ ขี้ไก่อดีกว่า (หัวเราะ) ถ้าส่วนตัวเขาก็ไม่เอา ถ้าพูดถวายเฉยๆ เขารับ เขาเอาไปทำส่วนกลาง อย่างนั้น ญาติโยมบางคน บังคับว่านี่ ต้องใช้เฉพาะตัวนะ บอกยี้ ขี้ไก่อดีกว่า ถามทำไม บอกก็ถาใจมันติดสตางค์ มันไปไม่ได้ไว้ยี้ ใ้อัใช้ท่านต้องใช้ แต่จิตไม่ติด ถ้าเป็นส่วนตัวละจิต มักจะติด อาจะติดได้ ถ้าบอกว่าทำอะไรก็ได้ เขารับ ถ้าป่วยไข้ไม่สบาย เขาก็เข้ามา ไม่มีข้าวกิน ก็ซื้อข้าวกิน เหลือจากนั้นเขาก็เข้าส่วนกลางหมด อย่างนั้นท่านเป็นพระลูกวัดเขาอยู่ ทางราชการจะมาสร้างโรงเรียน ปรากฏว่างบประมาณมันไม่พอ ท่านถามว่าสร้างกว้างยาวเท่าไร ท่านบอกเขาว่าไปเถอะ ไม่ต้องเอางบประมาณมาหรอกเดี๋ยวฉันสร้างคนเดียว พอท่านพูดเข้าคนก็เชื่อท่าน สร้างเดี่ยวเดียวก็เสร็จ รวมความก็ว่าอย่าโกงสตางค์เขาก็แล้วกัน ใช่มั๊ย **เอ๊ะ คุณมหา** นี่ขณะที่เป็นพระโกงเขาบ้างหรือเปล่า (หัวเราะ)

มหาประยงค์

คิดจะโกงเหมือนกัน แต่โกงไม่ทัน

หลวงพ่

โกงไม่ทัน เออ เขาพูดดีเว้ย คิดจะโกงแต่โกงไม่ทัน เขาไปไม่ได้เสียท่า เรียนวิชา โกงน้อยไปนะ เอ้า เป็นอันว่าญาติโยมที่อยู่ที่นี่นะถ้าไม่คล่องตัวถ้าว่างก็นัดกับท่าน **คุณมหา** มาพบกันที่นี่ยามว่างนะว่างจากงาน แล้วก็ชกซ้อม ชกซ้อมกันบ่อยๆ นี่ดีนะ คุยกันได้ เกิดประโยชน์ ถ้าหากว่าไม่คล่องตัวตรงไหน ถามว่าทำอย่างไร เอากันเดี๋ยวนั้นเลย ไม่ต้องตั้งท่ามากนะ เพราะกำลังใจดีอยู่แล้ว ใช่มั๊ย แรกๆ พอเปลี่ยนแล้วเห็นให้เป็นประสบการณ์นะ ได้มา อันนี้ต่อไปจะคล่องตัว

มาก และความรู้ที่ไม่ได้ช่วยเฉพาะ สวรรค์นิพพานความเป็นอยู่ปัจจุบันถ้าเราต้องการจะทราบ เราจะทำงาน ทำการค้าอย่างนั้น ดีไหมขึ้นไปถาม ถ้าถามพระพุทธเจ้าทรงใจ ก็ถามเทวดาสักคนที่พบหรือเปล่า ได้พบเทวดาคนใช้ไหม เทวดาที่นิพพานระองค์นั้นเราถามท่านได้เลย

ถามว่าทำอย่างนี้จะดีไหม คำตอบจะเป็นครั้งที่สองไม่ได้นะ ท่านตอบมา เชื้อทันที ต้องพูดคำเดียว ว่าอันนี้ไม่ดี ไม่ดีเราถามต่ออันไหนถึงจะดี หากว่าเราคิดทำอย่างเดียว จุดที่ทำอย่างนี้ ต้องกะไว้สักสามสี่อย่าง กะเผื่อที่เราจะทำได้ นะ อย่างนี้ไม่ดี อีกสองสามอย่างนี้จะอะไรดี และจะมีผลอย่างไร ท่านจะบอกได้ตรง ไม่เคยพลาดนะ อันนี้ดีมากคือประโยชน์ให้ปัจจุบัน อย่างน้อยที่สุด ท่านก็บอกให้เราสบาย ที่นี้ใ้การจะรวยมากรวยน้อย มันอยู่ที่กุศลเดิม กุศลเดิมทำมาดีแล้วทุกคน แต่อกุศลมาขวางหรือเปล่า ใช่ไหม ถ้าอกุศลไม่ขวาง แต่ยังไม่สะดวง แต่ก็สามารถจะไปได้บ้าง รอจนกระทั่งใ้ศัตรูมันผ่านพ้นหน้าไปคืออกุศล ถ้านั้นก็เข้าตรงทันที มีประโยชน์ใหญ่มาก

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า จบ (หัวเราะ) แล้วก็ไม่มีใครสงสัยอะไรใหม่ จะได้คุยกัน เวลาที่เหลือถ้าตรงเลย 12 เป็ง ขึ้น จะถึงหรือไม่ถึงก็ไม่ทราบ ถ้ามันปวดท้องเมื่อไรขึ้นแล้วไม่ลง (หัวเราะ) ว่าอย่างไรจะโยม

- ลูกศิษย์ พรุ้งนี้กราบลาหลวงพ่อ
- หลวงพ่อ ก็ลาเสียวันนี้ พรุ้งนี้จะได้ไม่ต้องลา
- ลูกศิษย์ พรุ้งนี้ไม่ได้มา จะไม่ได้มาส่ง
- หลวงพ่อ ไม่เป็นไรจะ ไม่เป็นไรโยม ถ้ามาส่งขนาดนี้ก็กิโณนะ ค่าเครื่องบินหลายสตาจันนะ
- ลูกศิษย์ 427 เหรียญคะ
- หลวงพ่อ สี่ร้อยยี่สิบเจ็ดบาท
- ลูกศิษย์ สี่ร้อยยี่สิบเจ็ดเหรียญไปกลับ
- หลวงพ่อ เหรียญอะไรเหรียญสลึง เหรียญสองสลึง (หัวเราะ) เอาละ ญาติโยมลงทุนถึงขนาดนี้ ถ้าจะทวนกันไปทวนกันมา เสียหลายสตาจันขอบคุณญาติโยม ไว้โอกาสหน้าใหม่นะ ก็จะมาพบกันใหม่ ถ้าฉันไม่ป่วยหนัก ถ้าตายจะมาพบทุกวัน
- ลูกศิษย์ ไม่ได้
- หลวงพ่อ (หัวเราะ) ทำไม อ้าว ไม่ต้องเสียค่าอาหารนะ ไม่ต้องจัดที่รับไม่ต้องปูเสื่อ เร็วด้วยไม่ต้องเปลืองทุกอย่าง ดี เอาชนิดแบบตาโบ้ ลิ่นยาวๆ เอาไหม แสดงฤทธิ์ได้จะได้ดูฤทธิ์ไง เอาไหม ชักใจเสียแล้วไง
- ลูกศิษย์ ขอดูอยากให้เห็นหลวงพ่ออย่างที่นิพพาน

หลวงพ่อก็ใช้ได้ ก็ดูทุกวันก็ได้ ดูทุกวันได้เลย ก็ขึ้นไปนั่งบ๊ีบ นั่งอยู่ก็ได้ทำงานอยู่ก็ได้ นี่ก็ถ้าต้องการเห็นนะ อันนี้ให้โอกาส 24 ชั่วโมง

ลูกศิษย์ มาโอกาสหน้านิมนต์อยู่หลายวันหน่อย

หลวงพ่อก็ เต็มวันต้องคิดเป็นเงิน ชั่วโมงละเท่าไร

ลูกศิษย์ แล้วแต่หลวงพ่อกับ

หลวงพ่อก็ที่นี่เขาคิดเป็นชั่วโมง ไซ้ใหม่ เอาชั่วโมงละล้านก็แล้วกัน ทั้งหมดนี้หาได้ไม่ถึงล้านนะ (หัวเราะ) ไม่ยากเราปลูกแต่งร้านถวายหลวงพ่อก็คือเอาโต๊ะยกร้านมาให้ก็แล้วกัน แต่ว่าอย่างนี้คือเอาตมมาต้องมาหลายจุด แล้วเวลานี้เกี่ยวกับการก่อสร้างไปไหนเกินเดือนไม่ได้ เพราะเดือนหนึ่งต้องจ่ายเงินเขาสองครั้งคือกลางเดือนกับสิ้นเดือน มานี้ก็ตั้งใจไว้สองจุด ถ้ากลับไปก็จ่ายครบเลย ค่าใช้จ่ายเดือนหนึ่ง ก็สองล้านเศษถึงสามล้านเศษ มันก็ซื้อของมาก ซื้อของน้อยเป็นบางเดือน เพราะช่วงนี้มันห้าข้างห้ากลุ่มไซ้ใหม่ วัตถุประสงค์ก็หนัก เหล็กร้อยตันประเดี๋ยวก็คือเสร็จ ไม่เกินสองเดือน ปูนสั่งไว้ประจำเดือนละ 165 ตัน ไม่พอ นี่โรงปูนเขาจะผสมให้เลย ถ้าไม่พอเท่าไรถ้าพระสั่งจ่ายได้อีกก็สั่งไว้

ที่นี่เดือนนี้เดือนอะไร เดือนพฤษภาคม ก็ยังไม่ได้ให้สวดสักกลับไปนี่ก็จะถึงวัดประมาณวันที่ 30 เช้า 31 ไม่ใช่วันอาทิตย์ ก็โอนหรือไม่กี่จ่ายเงินสด แล้วงานเราเป็นหนี้เขาไม่ได้ ถ้าจนเขาก็ไม่ทำงาน แล้ววัตถุประสงค์นี้ถ้าไม่มีก็ห้ามทวงขึ้นทางก็ไม่ให้ก็ไม่ให้มีให้ถ้าขึ้นทวงหาว่าหน้าด้าน (หัวเราะ) ก็ร้านค้าก็ทราบ ถ้าเรามีเมื่อไรก็ให้เมื่อนั้น ถ้ามีน้อยไปก็เฉลี่ยกัน แล้วแต่ละเดือนที่คนเขาจะทำบุญมา เขาก็หาเงินไม่ได้นะ เรื่องทำบุญที่นั่นก็ถือคติว่าไม่เปิดปากเรียไร แล้วก็ไม่ได้เปิดปากบอกบุญกับคนที่ไม่ เขารู้ทำเอง เท่านั้นถือว่าไม่ทำงานส่วนตัว เป็นงานส่วนรวม เงินหยุดเมื่อไร งานหยุดเมื่อนั้น

ก็ถามองค์ใหญ่ ท่านสั่งให้ทำฉันไม่ไหวแล้วท่านสั่งให้ทำ ท่านบอกฉันขอ ยืนยัน จะไม่ให้เธอเป็นหนี้ ถ้าเป็นจะใช่ง่าย แล้วของท่านจริงๆ เมื่อก่อนถ้าฉันหาเงินอย่างนี้ฉันรายนานแล้ว เมื่อก่อนไม่เคยเห็นเลยไม่เคยจริงๆ รายการนี้ก็สั่งตามปฏิบัติตามท่านมาทันที ใ้ผลนี่อย่าไปนึกนะ ว่าเดือนนี้จะมิบไว้สักสิบบาทนะ ไม่มีทาง มายอด ถ้าอย่างเก่งที่สุดพอดีไม่มีขาดไม่มีเกิน (หัวเราะ) เก่งนะ ถาหย่อนไปหน่อย ท่านบอกเดือนหน้าจะให้น่าใช้นี้ชัดเจน ส่วนมากกลับไปสลับกันมา แต่ว่าเงินคงคลัง คงมีทุกเดือนๆ ละสี่ล้านบาท นั่นคือหนี้สิน มันยุบไปหน่อย อ้าว เต็มเต็มเข้าอีกแล้ว ยุบไปที่ไรเราก็สั่งของทุกที่ เข้าใจไหม มันก็มีแค่นั้น ใ้คงคลัง

มันก็มีอยู่ที่สี่ล้านๆ เอา **ท่านมหา** ไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ ได้ไม่ถึงครึ่งล้าน (หัวเราะ)
อย่างนี้เขาเรียกหน้าผากยาวเฉยๆ (หัวเราะ)

ลูกศิษย์

มีบุญไหมหลวงพ่อ

หลวงพ่อ

โอ้ พันธุ์ขุนช้างนี่ไม่ต้อง ไม่เคยจนเลยนะ ขุนช้างนี้เป็นมหาเศรษฐีสุพรรณนะ คุณเคยเห็นไหมว่าคนขอทานหน้าผากยาว ไม่มี มีแต่หน้าผากแคบ ไซ้ไหม ไซ้นี้เรื่องจริงๆ เมื่อก่อน โบราณเขาให้ดูหน้าผากคน ดูถ้าหน้าผากกว้างๆ ผู้นี้จะไม่จน ถ้าจนขนาดจนก็หมายความว่ามีการคล่องตัว เงินสะสมมีก็มีข้างมันเถอะ แต่ไม่ลำบาก ถ้าหน้าผากแคบไม่ได้ ผู้ใหญ่จะติดใจ ผู้นี้หนักใจจะไม่รวยแต่ถ้าหน้าผากยาวผิดปกติ ก็แสดงว่าทุนมาก

ลูกศิษย์

ตั้งทุกวัน

หลวงพ่อ

อ้าวๆ ถาดึงหอนะ จ้ไปแกลังทำยาวผิดปกติ นั้นแน่ มาแล้วเห็นไหมเดี๋ยวคนโน้นตั้งบ้าง เออ ไซ้หนูไซ้คตินะลูกนะ มานี่ขึ้นใจเห็นยาติโยมในต่างประเทศ มีจิตพอใจในธรรมกันหนักมาก อย่างเป็นพักที่ **วัดไทยที่ แอลเอ** นะ ก็มากันเยอะโยมบางคนบอกว่ามาตั้งสิบชั่วโมงว่า คนไทยที่โน่นก็เหมือนกัน คือตั้งอยู่ตรงไหน ถอนตัวไม่ได้ เขารู้อยู่ตรงไหนถอนตัวไม่ได้เหมือนกัน อย่าให้เขารู้ข่าว ถ้ามานี่นั่นถ้าเขาไม่พบ มาตั้งก็คืนหมดไปตั้งเท่าไร ค่าเครื่องบินก็ไกลมารถยนต์เหมือนกัน มีอยู่คนหนึ่งผู้หญิง เอาลูกมาด้วยสองคน เธอเตรียมอาหารใส่ท้ายรถมาเสร็จ ชื่ออะไรคนนั้น

ลูกศิษย์

สมพร ค่ะ

หลวงพ่อ

ขับรถมาเท่าไร สิบชั่วโมง

ลูกศิษย์

สิบชั่วโมงค่ะ

หลวงพ่อ

เห็นใจแกลูกยังเล็ก เกิดมาไม่ถึง มาคนเดียว บางรายบอกมาเท่าไรบอกสิบสี่ ชั่วโมงก็ต้องคิดละ ศรัทธาหนักเหลือเกิน

ลูกศิษย์

คนนี้บอกปีหน้าจะมาใหม่ จะเอาลูกฝากเขาไว้จะมารับทำความสะอาด ถวายหลวงปู่

หลวงพ่อ

อ้อ ดีๆ แต่ว่าต้องกลับนะ ปีหน้าถ้ามาได้ถ้าไม่เจ็บไม่ป่วย ถ้าตายมาทุกวัน มาบ้านคนนั้นก่อน ไซ้ภาพนั้นเฉพาะบ้านนั้นบ้านเดียวนะบ้านอื่นไม่มีสิทธิ์นะ อย่านะที่นั่นอยู่ที่นี่ วาสนาบารมีไม่ถึง ภาพนั้นจะดูไม่ได้ ดูได้คนเดียว แหม พักหน้าแต่ทำท่าจะถอยหลัง

ลูกศิษย์

ท่านมาคราวหน้าก็ต้อนรับเต็มที่ จะดำส้มถวาย แม่ครัวใหญ่ที่นั่งอยู่นี่

หลวงพ่อบอก ให้หอร่อยเหมือนวันนี้นะ วันนี้ฉันไม่ได้ฉันข้าวเลย เห็นส้มตำ เอ๊ะเราไม่ได้ฉันผักมานาน ฉันชอบผัก เลยฉัน แต่มันอ่อนเกินไปนิดอ่อนเค็ม เลยเอาน้ำปลาเติม ที่นี้ก็ล่อปุ๋ยเลยสิ เห็น **ท่านอาจารย์** บอกว่า เขาทำให้หลวงพ่อบืดมากกอง เบ็ดน้อยกอง แต่ฉันไม่รู้หรือเกิดมากเบ็ดน้อย ไม่รู้ กินเสียอย่าง หมัดเรื่องนโยบายนะแล้ว บังเอิญท้องมันเริ่มโป่งมั่ง ที่ฉันข้าวไม่ได้ ท้องมันไม่ถ่าย เมื่อก่อนนี่ก็เครียด ฉันยาระบายเข้าไป ท้องมันไม่ระบาย วันนี้ระบายได้มาก พรุ่งนี้อาจจะกินส่ง สิ่งเป็นเวลาสุดท้าย ไข้ใหม่ วันนี้ท้องโป่งนี่ คือตามปกติจะฉันได้เฉพาะข้าวเช้า คือข้าวต้ม เพลฉันยังไม่ได้เลยวันนี้ลองฉันไอนี้มะละกอ มันมีส่วนช่วยระบายท้องด้วย เลยพยายามฉัน เมื่อก่อนท้องถ่ายนิดหน่อย วันนี้ตั้งทำสู๊ พรุ่งนี้จะกินได้ไม่ได้เออ ดินะส้มตำ ถวายหลวงพ่อบ่อย อดคนอื่นไม่ได้ แก่แข่งตายโหงเลย

ลูกศิษย์ ถวายหลวงพ่อบ่อยอะ อดคนอื่นได้มาก

หลวงพ่อบอก อ้อ อดคนอื่นได้มาก เอาหน่อยเดียวพอ จานเท่ากันนี่พูนๆ ไม่เอามากละเอาจานเดียว

ลูกศิษย์ คนนี้เป็นประธานวัดอะหลวงพ่อบอกอะ เลยให้การต้อนรับเต็มที่

หลวงพ่อบอก เออ ขอขอบคุณนะ ความจริงก็เหนื่อยกันทุกคน ประธานหนักหน่อยมั่ง

ลูกศิษย์ ก็หนักทุกคนละคะ

หลวงพ่อบอก ไม่ใช่ๆ สำคัญ อะไรไม่ดี แก่คนเดียว เออ อีตรงนี้สินะ

ลูกศิษย์ ดีเฉลี่ยกันอะ

หลวงพ่อบอก อีตอนเหนื่อยนะ เหนื่อยพร้อมๆกัน แต่ตอนจะบกพร่องแก (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ แม่ครัวฝ่ายผู้ชายก็รองประธานอะ

หลวงพ่อบอก ทำไม่เรียกแม่ครัวละ

ลูกศิษย์ พ่อครัวอะ

หลวงพ่อบอก ก็เป็นกะเทยสิ (หัวเราะ) จริงไหมคุณ ผู้ชายเรียกแม่ก็กะเทยแล้วสิเออ ดีชื่นใจ มาเห็นวันนี้คล้องตัวกันหมด ศรัทธาก็ดีแข็งแรงญาติโยมปฏิบัติกันได้ดีมาก อันนี้ความจริงมันเป็นการอุกฤษหุกเพราะคนไม่มีการเตรียมตัว แต่ว่าวิชาแบบนี้ ไม่มีการเตรียมตัวเสียดีกว่า ถ้าตั้งทำเกินไปหางายท้องผล็อง เรื่องกรรมฐานนี้มีอยู่ ถ้ามุ่งตั้งทำมากเกินไป หัวงผลมากเกินไปไม่ได้ผล ถอยหลง

ถ้าจิตใจไม่เหมือนด้านงานคือหวังมากเกินไป ตั้งอารมณ์เกินไปจะเป็น **อุทธัจจะเสียด** คือ **นิวรณ** ตัวที่สี่ ความจริงคิดไม่ถึงว่ามันเป็นได้อย่างไร แต่เป็นเพราะเคยลงมาแล้ว อีวันนี้ไม่ค่อยดี ไม่มีเวลาเตรียมตัว ทำดีเรียบร้อยมาก แจ่มใส รุ่งขึ้นพักผ่อนให้เต็มที่ เอาเลยเจ็งเลยวันนั้นเราทุกคนเหมือนกัน คือปล่อยอารมณ์

สบายๆ ถือว่าได้เท่าไรพอใจแค่นั้น อันนี้จะดีมาก เพราะว่าอารมณ์ของเราไม่
สม่ำเสมอกัน คือว่าถ้าปฏิบัติในด้าน **สุขขวิปัสสโก** นะ เราไม่สามารถวิจารณ์ได้
เลย ตั้งแต่ **เทวิชโช** ขึ้นไปนี้จะสามารถรู้กำลังใจของตัวเองบางวันวันนี้แจ่มใสดี
รุ่งขึ้น มีดีไม่เอาไหนเลย ต้องดูว่าเราเหนื่อยเกินไปหรือเปล่าต้องพักผ่อน มักเป็น
บางที่ ประสาทเครียดไปนิดก็เป็น

และกรรมฐานนี่อย่าลืมว่าพระพุทธเจ้า ท่านทรงสอนไว้สองแบบคือแบบ
ทรงอารมณ์ ทำจิตทรงสมาธิเฉยๆ กับอารมณ์จิต ใสใหม่ใน **กรรมฐานสี่สิบ**
อารมณ์ทรงตัวจริงๆ มี 11 อย่าง อารมณ์คิดมี 29 อย่าง มากกว่าอารมณ์ทรงตัว
และแต่ละคืนที่ทำก็ตั้งใจดู สังเกตดูว่าจิตตอนนี้มันชอบคิดหรือว่ามันชอบทรงตัว

อันนี้เวลาถ้าเราฝึก **มนมยิทธิ** ได้มันจะเข้าใจ ถ้าจิตวันนั้นมันต้องการ
ทรงตัว ตามสภาพของมัน เราจับมันไม่เชื่อ มันจะดี้อ ทำอย่างไรก็ไม่ขึ้น ถ้าทำ
อย่างไรไม่ขึ้น ก็ปล่อยเลย ให้มันทรง พอทรงเต็มอัตรามันจะคลายกำลัง พอขึ้น
ปั๊บ สว่างใส

ถ้าบางวันมันชอบอาการเคลื่อนไหว บังคับให้ทรงมันก็ไม่ทรง กลุ่มใจก็ต้อบง
ตามใจมัน ถ้าทำไปแล้วไม่ต้องไปดูมัน ทำปั๊บมันจะเคลื่อนไหวจิตใจมันสบายมัน
อยากจะเคลื่อนก็เคลื่อนได้เลย ก็ปล่อยเคลื่อนไปถ้าบางวันจิตดี เราจะขึ้นมันไม่
ยอมขึ้น ไม่ยอมขึ้น ก็ให้รู้ตัวมันต้องการทรง ก็ให้ทรงตัวเรื่อยไป จนกว่ามันจะ
คลายกำลัง ถ้ากำลังคลายตัว มันจะเคลื่อนไหวเอง หนทางสว่างมาก

แต่ว่าทุกคนก่อนที่จะเริ่มภาวนา คือว่าทุกวันนี้ นะ ขณะที่อยู่กันปกติให้
พยายามหาความจริงให้พบ คือว่าพวกเราไม่ยอมรับนับถือความเป็นจริง จึงไม่
พบ ใสใหม่ นี่ อีต่อนเป็นเด็กอยากจะสาวสาวแล้วก็อยากจะสวย ใสใหม่ เป็นหนุ่ม
ฉันทก็อยากได้สาวสวยเหมือนกัน นี่พูดตามความเป็นจริงนะ แต่ใ้ความสุข
ความสาวหนุ่ม มันก็ไม่ทรงตัว มันค่อยเคลื่อนลง ทีนี้ใ้เรามันก็ไม่อยากให้เป็น
อย่างนั้น ฝืนความเป็นจริง อารมณ์จึงเป็นทุกข์ และอาการทุกอย่างของเรา
เหมือนกัน ในเมื่อมันเกิดมาแล้ว สมบัติที่จะได้เสมอกันคือแก่ ใสใหม่ **คุณมหา**
มันจะแก่นะ เด็กมันก็แก่ขึ้น พอสาวหนุ่มเต็มทีแก่ลง

แล้วก็ประการที่สอง ความปรารถนาไม่สมหวัง มันจะมีอยู่เสมอใสใหม่
ตั้งใจไว้แบบนี้ จะไปคุยกับคนนั้นแบบนี้ คุยแล้วให้ได้ผลแบบนี้มันไม่ได้ นี่ความ
ปรารถนาไม่สมหวัง ถ้าตั้งใจหวังเกินไปก็เป็นทุกข์เมื่อไม่สมหวัง ใ้การป่วยใ้ไม่
สบายมีอยู่กันทุกคนใสใหม่เมื่อเราดีอยู่ไม่ยอมคิดว่าเราจะป่วยใสใหม่ เหมือนกัน
ไม่ใช่ว่าใครเลวทั้งนั้น เหมือนกับทุกคน แล้วก็อาการพลัดพรากจากของรักของ

ชอบใจมีอยู่ ของดีๆ หายไป แก้วดีๆ แตกไปนะ ถ้าเราไม่คิดถึงมันว่าในที่สุดมันก็จะ
ตาย ถ้าเราคิด

สนทนาที่เดินเวอร์ 3
วันอาทิตย์ที่ 22 พฤษภาคม 2526

หลวงพ่อ

ไอ้ของที่มันได้มาแล้ว ของก็ดี คนก็ดี สัตว์ก็ดี ต้องคิดว่าสักวันหนึ่งข้างหน้ามัน ต้องจากเราไป เตรียมพร้อมไว้ก่อน ถ้าวันนั้นมาถึงจะได้ไม่สะเทือนใจมาก มัน สะเทือนเหมือนกันแต่ไม่มาก แล้วไอ้ตัวเราก็เหมือนกันที่ว่าสักวันหนึ่งมองเพ่งนะ ว่าไอ้ โคนครึ้มๆ ไอ้ตะโพนมอญเพ่งทั้งๆ แต่เขาเรียกโคนครึ้มๆ (หัวเราะ) ไซ้ใหม่ ตายนะ ก่อนจะตายมันต้องแก่ ก่อนจะตายมันต้องป่วย ก่อนจะตายมันต้องพลัด พรากจากของรักของชอบใจ ก่อนจะตายต้องพบกับอารมณ์ไม่สมหวัง คิดไว้เลย อากาศอย่างนี้มันจะต้องมีกับเรา เห็นคนที่เขาป่วยหนักในสภาพหนัก คิดว่าสักวัน หนึ่งข้างหน้า อันนี้อาจจะมีกับเราก็ได้ ถ้ามันมีกับเราจงทำใจอย่างไรไว้ก่อน ไซ้ ใหม่ พร้อมไว้ก่อน ถ้ามันมาถึงปั๊บ บอกฉันรู้ละว่าแกจะมา เจ็บฉันทราบว่าจะเจ็บฉัน ไม่สะเทือนมากนักจะ แล้วก็ตาย แกจะตายหรือมตาย ฉันก็ทราบจะว่าแกจะตาย ถ้าแกพึ่งเมื่อไรฉันไปนิพพานทันที จะไม่อยู่กับแกอีกละ ไร่ร่างกายเลขๆ แบบนี้จะ มีชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ชาติต่อไปไม่มี ตั้งใจไว้แบบนั้นนะ เท่านั้นละ แล้วจิตมัน จะเป็นสุข

แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งอารมณ์ของ **พระโสดาบัน** พยายามทำให้ทรงตัว ให้ได้ เราจะเป็นหรือไม่เป็นก็ช่างมัน รักษาอารมณ์ไว้ให้ได้ก็แล้วกัน ถ้าเศรษฐกิจเขา มีเงินล้านบาทเขารวย เราจะเป็นเศรษฐีหรือไม่เป็นเศรษฐีก็ช่างเพราะเราก็มีล้าน เหมือนกัน (หัวเราะ) เขาเรียกเศรษฐีไม่เศรษฐีก็ช่าง อย่าง **พระโสดาบัน** ท่าน ถ้า พุดกันตาม **สังโยชน์** ท่านเขียนไว้ยากเกินไป ไม่ตรงกับที่ **พระสารีบุตร** บรรยาย ที่ **พระสารีบุตร** อธิบายว่า **สักกายทิฏฐิ** ว่า **พระโสดาบัน** สกิทาคามี ว่ามี ปัญญาเล็กน้อย แต่มีความรู้สึกว่าร่างกายนี้จะต้องตายเท่านั้นไม่ใช่ว่าถึงกับ เปลื้องร่างกายเลยนะ แล้วเราก็ถือเอา **พระไตรสรณคมน์** คือพระพุทธ พระ ธรรม พระสงฆ์ มาเป็นที่พึ่งแน่นอนเอา **ศีล** หรือ **ศีลห้า** ให้บริสุทธิ์ จิตมุ่งพระ นิพพานโดยเฉพาะ นี่ **พระโสดาบัน** จริงๆ ที่ท่านเป็นท่านมีอารมณ์แค่นี้

เราจะเป็นหรือไม่เป็นก็ช่าง ท่านมีทุนเท่าไร เราหาทุนไว้เท่านั้น **ท่านมหา** หมดเรื่อง จะเป็นชาวบ้านเขาเรียกพระโสดาบัน โสดา เอาทั้งนั้นแหละ (หัวเราะ) ไซ้ใหม่ แต่ถ้านักๆ เข้าก็โสดาเหมือนกันนะ

ท่านยังมีนะ **พระโสดาบัน** ท่านยังมีอารมณ์รกระหว่างเพศอยู่กับ ชาวบ้าน ยังมีความอยากร่ำรวยเท่ากับชาวบ้าน ยังมีความโกรธเท่ากับชาวบ้าน

ยังมีความหลงเท่ากับชาวบ้าน แต่ว่าอยู่ในขอบเขตของ **ศีลห้า** พระโสดาบันได้ชื่อว่าเป็นชาวบ้านชั้นดีแต่เป็นพระแน่นอนแล้ว ไซ้ใหม่ ก็รวมความว่าถ้าจิตใจเรา อยู่ในขอบเขตของศีลห้าจริง จิตหวังนิพพานจริงมัน อารมณฺ์ **พระโสดาบัน** แต่ไม่จำเป็นต้องไปบอกชาวบ้านว่าฉันเป็น **พระโสดาบัน** จ๊ะ มันไม่แน่ บอกเอาแค่ อารมณฺ์ **พระโสดาบัน** ฉันสามารถทรงตัวได้ เขาถามบอกเป็น **พระโสดาบัน** รีบบอกมันหรือไม่มันก็ไม่รู้ ทรงได้ก็แล้วกันทำได้ ไซ้ใหม่ เขาจะเรียกเราเป็นเศรษฐีไม่ เศรษฐีก็ตามเขามีเงินร้อยล้านพันล้านเรามีอย่างเขา จะเรียกเราจากที่ข้างประไร เรารวยนะเออ **พระโสดาบัน** จนมีไหม

วิเวกนันทะ ก็มีครับพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อก็ไม่มี(หัวเราะ)
วิเวกนันทะ มีอริยทรัพย์ครับ
หลวงพ่อนั้นนะสิ อย่างท่านอะไรละ **สุปปพุทธกุญฺฐิ**
วิเวกนันทะ นั้นเปิดทางพระพุทเจ้า
หลวงพ่อก็ไม่ใช่ **ท่านสุปปพุทธกุญฺฐิ** นี้ ท่านไปพึ่งเทศน์จากพระพุทเจ้า
วิเวกนันทะ อ้อ เป็นอย่างนี้เอง
หลวงพ่อก็เป็นโรคเรื้อนด้วย เป็นขอทานด้วย **สุปปพุทธ** นี้ชื่อท่า **กุญฺฐิโรคเรื้อน กุญฺฐิ**
คณฺโฑ กิลาส ไสโส อปมาโรติ จำได้ไหมพึ่งเทศน์จากพระพุทเจ้าจบเดียว
เป็นพระโสดาบัน พระพุทเจ้าเสด็จกลับ ท่านก็เสด็จกลับบ้างเหมือนกัน ต่างคน
ต่างเสด็จ คนพึ่งมาก ท่านเป็นขอทานก็อยู่ทำยาบาล ไซ้ใหม่ อยู่ไกล เข้าไปใกล้ๆ
เขาไม่ได้ พระพุทเจ้าตั้งใจสงเคราะห์โปรด บุญบารมีของท่านพอดีเมื่อ
พระพุทเจ้ากลับ ท่านก็กลับบ้าน ท่านนอนนี่กลางคืน เออเราเป็นพระพุทเจ้า
กลับ ท่านก็กลับ ท่านนอนนี่กลางคืน เออเราเป็นขอทานเป็น **พระโสดาบัน** ถ้า
พระพุทเจ้าทรงทราบ จะดีพระทัยมาก ความจริงพระพุทเจ้าทราบแล้ว ท่านนะ
นึกว่าพระพุทเจ้าไม่ทราบ รุ่งขึ้นตั้งใจจะไปรายงาน ให้พระพุทเจ้าทรงทราบ
พอออกจากบ้านไปหน่อยเดียว **พระอินทร์** มาเต็มอัตราศึก เต็มอัตราศึก
นะคือแต่งตัวเต็มทีเลย ลืมถอด จะมาลองดีกัน ไม่ใช่ลองเล่นนะ ลองดี มาถึงก็
ถาม **สุปปตพุทธกุญฺฐิ** พุทธภาษาไทยอีตา **สุปปพุทธชี้เรื้อน** (หัวเราะ) ไซ้ใหม่
แกจะไปไหน

มองท่านนี้ไอ้ **พระอินทร์** เขียว สวยมาก บอกว่าฉันจะไปรายงาน
พระพุทเจ้าว่าฉันเป็น **พระโสดาบัน**

พระอินทร์ ท่านก็ลองใจเพื่อความแน่ใจว่า **สุปปพุทธ** เวลานี้ท่านเป็นโรคเรื้อน แล้วเธอก็ยากจนเป็นคนขอทาน ถ้าเธอจะลองพูดอย่างนี้โดยไม่ตั้งใจเลยสัก 3 คำ ไม่ต้องตั้งใจหรอก พูดเฉยๆ

ท่าน ถามพูดว่าอย่างไร บอกพระพุทธเจ้า ไม่ใช่พระพุทธเจ้า พระธรรม ไม่ใช่พระธรรม พระสงฆ์ไม่ใช่พระสงฆ์ เท่านั้น ถ้าเธอพูดเท่านั้นเราจะบันดาลให้พ้นจากความยากจน ให้อโรคเรื้อนก็หายไปเป็นมหาเศรษฐี

ท่านชี้หน้าว่า **พระอินทร์** ถ่อย ชะๆ มาหาว่าข้าจน ข้าจนโลกีย์ทรัพย์จริง แต่ว่าอริยทรัพย์ข้ารายนะ ข้าเป็น **พระโสดาบัน** แก่เหล็กไป ถ้าไม่พูด ฮันแน่ เก่งด้วยนะ

พระอินทร์ ท่านไม่โกรธ ท่านก็ยิ้มไปอีตานั้นเป็นแน่ (หัวเราะ)ท่านมาลองดูนั้น **พระโสดาบัน** จะไม่ปรามาส **พระไตรสรณคมน์** คือไม่ปรามาสพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ แต่พระไชยยกเขยกสงฆ์อาจจะเอาเหมือนกันนะ อย่างกับ **ชาวโกสัมพี** จำได้ไหม ชาวหม้อหมดหรือยัง เมียเอาไปหมด ไม่ได้พูดถึงภรรยาณะ พูดถึงเมียณะ ใครเป็นภรรยาอย่าเกี่ยว คือ **ภิกษุชาวโกสัมพี** ที่ทะเลาะกันนะแล้วพระพุทธเจ้าทรงเหล็กไป ห้ามไม่ฟัง เวลานั้นปรากฏว่าฆราวาสที่เป็นพระอริยเจ้า ไม่ยอมใส่บาตรให้พวกนั้นกินเลย พระพวกนั้นจะอาศัยได้เฉพาะบุคคลที่เป็นปุถุชนเท่านั้น พระอริยะที่เป็น **พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี** ไม่ยอมใส่บาตรให้กินเด็ดขาดพระพวกนี้แล้ว เห็นไหม ใ้การว่าชั่วช่างดี ดีช่างสงฆ์ มันไม่ถูกต้องถ้าไม่ดีก็อย่าให้กินเลย มันจะได้ดีไปเสียบ้าง ถ้าไม่ดียังให้กินก็ยังไม่ดีต่อไป ดูเป็นพระรู้มาแล้วนี่ ไม่ใช่ รู้แล้วว่าดีไม่ดีขนาดไหนใช่ไหม

วิเวกนั้นทะ เคยโดนมาแล้วครับ

หลวงพ่อก เคยโดน เราไม่ให้เขากิน เขาไม่ให้กินหรือ

วิเวกนั้นทะ เขาไม่ให้กินครับ

หลวงพ่อก เขาไม่ให้กินเราก็ไม่จ้อ ท้องว่างโปร่งดี

วิเวกนั้นทะ ต้องกินแฮมเบอร์เกอร์ครับหลวงพ่อก

หลวงพ่อก ใ้ไม่ให้กินอาจจะไม่ใช่ไม่ดีหรอก แต่มันไม่มีเราไม่รู้ แต่ว่าการลงโทษพระไม่ดีนี้ คนไทยเราไม่ค่อยจะมีหรอก ไม่ใช่ชอบชั่วช่างชืดช่างสงฆ์ แล้วจะไปพบคนดีได้ อย่างไม่ใช่ไหม พบขอบไม้เฉยเกินไปไม่ต้องการ ต้องการนกกระสาใช่ไหม **อาจารย์** ใ้วัดอยู่ข้างท่า **วัดยุทธาท** อยู่ท่า ใ้วัดนี้หาพระไม่ได้สักที **มหาประยงค์** เป็นเจ้าอาวาสอยู่ ใ้ใหม่ จดหมายไปว่าอยู่ที่นั่น อยู่ท่า อยู่ใกล้ๆ ท่านะ

เลยถอยเข้าทำนะ ยังสนใจ คราวหลังถ้ามา ถ้ามีโอกาสนะ **อาจารย์** ให้นำไปนะ เห็นท่าทางแก้ทีนะ รู้สึกเขาก็ตั้งใจดี วัด แหม เสียตายสดางค์ ไปสร้างวัดใหม่อีก ทำไมก็ไม่รู้ พระไม่ค่อยจะมี ไปซื้อที่สร้างวัดทำไมไม่รู้ ซื้อบ้านด้วยไซ้ใหม่

ลูกศิษย์

ปัจจุบันนี้ซื้อบ้านอะ แล้วจะขยับขยายซื้อโบสถ์ครับ

หลวงพ่

ให้ใคร ให้พระพุทธรอยู่

ลูกศิษย์

ไหนครับ

หลวงพ่

ให้พระพุทธรอยู่ (หัวเราะ) พระสงฆ์นานๆ ไปที่ ความจริงมากไปแต่เขาศรัทธาก็ทราบ แต่ว่าพระสงฆ์หายาก นักบวชนะเยอะ แต่ว่าเราหาพระได้ยาก ไซ้ใหม่ **คุณมหา**

มหาประยงค์

ครับผม

หลวงพ่

ไซ้ อันนี้เข้าใจ เขาบวชมาแล้วเข้าใจดี ไ้การที่เขาบวชแล้วสึก เพราะเห็นว่าทนไม่ไหว อันนี้ดีมาก นี่เป็นความดีของผู้สึก หมายความว่าถ้าเขาไม่ไหว ขึ้นอยู่ที่เขาขาดทุกแน่ ลงนรก **บรรพชาเป็นของหนักอย่าไปตำหนิกันฉันไม่ตำหนิใคร วัดฉันใครขออนุญาตสึกพยักหน้าบอกเอาเลย สึก (หัวเราะ) ไม่ดึงใครหรือ** เพราะดึงไม่ได้ เขาทำความดีถึงที่สุดแล้ว ถ้าไ้กรรมบุญที่มันจะเป็นพระหมด ไปดึงเขา เขาตกนรก เป็นภัยมากนะ ดีไม่ดีเสือกหัวข้าวเสียแล้ว อันนี้เรื่องจริงนะ

มีอยู่คน สมัยก่อนนานแล้วฉันบวชได้สักพรรษาสองพรรษา **เจ้าคุณประสิทธิ์ศีลคุณ วัดเลียบ** ยังไม่เรียบนะตอนนั้น ยังไม่ถูกระเบิดเรียบ องค์นี้บวชมาประมาณ 20 ปี เป็นพระที่ดีมาก คือเรียบร้อยเป็นธรรมเนียมนครบถ้วน ถ้าเราเห็นนะ ไ้พระด้วยกันก็ไม่อยากตำหนิกันแล้วกัน ไ้บักพ่รอง **อภิสมจาร** บ้าง เป็นของธรรมดา พระพุทธรเจ้าไม่ถือเป็นโทษ ไม่สำคัญ มาตอนหลังท่านเกิดสึก ตอนนั้นท่านอยู่ **วัดประยุรวงศ์** แล้วท่านก็ไปเช่าห้องแถวหน้า **วัดประยุรวงศ์** สองห้อง แก่แข็งไม่เช่า แข็งไปเลย แล้วก็ไปเอาหลานผู้หญิงบ้าง ผู้ชายบ้างมาขายของ ลงทุนขายของ แล้วตัวท่านเอง ไม่อยู่หรือกร้าน มานั่งคุยกับพระ ฉันนะเป็นอันดับหนึ่งเลยนั่งบ้างนอนบ้าง คุยกันถูกใจ บางที่ท่านกินนอนหลับกลับไปร้านบ้าง ไม่ไปบ้าง แล้วปรากฏว่าข้าวเย็นท่านไม่กิน กินแต่ข้าวร้อน เอ๊ยไม่ใช่ข้าวตอนเย็น ท่านไม่กิน (หัวเราะ) องค์นี้เคยฉันข้าวร้อน ตอนเย็นไหม แต่ฉันมาอยู่ที่นี่แหมมันผิดระเบียบเยอะ กินข้าวกลางวันดีไม่อย่างนั้นกินข้าวค่านะ เจ็ดโมงเช้าที่นี่ มันเจ็ดโมงเย็นที่โนน(หัวเราะ)

วิเวกนันทะ

ต้องถือเวลาต้องกินครับ

หลวงพ่อ

แหม มาที่นี้ แต่ยั้งดินะที่เขาไม่ปรับอบาติ ที่คุยนี้ ที่โน่นกำลังสว่างนะกลางวัน
ที่โน่น ที่นี้กลางคืน ทั้งคืนเที่ยว วันนี้เที่ยวตลอดคืน นี่สว่างแล้ว อะไรนี่ อ้อ สีโงงเข้า
ใกล้จะเพลแล้ว เตี่ยวเอาเข้ามากินนะ (หัวเราะ) ก็รวมความว่าท่านสึกเพราะหมด
บุญ ถ้ามว่าท่านเจ้าคุณสึกมาทำไม ไม่แต่งงาน อายุ 40 เศษๆ ยังไม่แก่เกินไป
ทรัพย์สินก็มีทรัพย์สินนะ ท่านไม่ได้เอาทรัพย์สินจากพระนะ สมบัติเดิมของท่าน
เงินพระสตาจค์แดงเดียวไม่ได้ติดไปเลย เพราะสมบัติเดิมมี แล้วก็ตามเจ้าคุณว่า
ทำไมถึงไม่แต่งงาน ท่านบอกผมไม่ได้สึกมาแต่งงานอ้าว แล้วกัน ถ้ามว่าสึกเพราะ
อะไร บอกมันหมดบุญ ถ้ามหมดบุญกิริยาเป็นอย่างไร ก็อยากรู้เหมือนกัน ดีไม่ดี
ไข้วาระนั้นถึงเราขึ้นมา ไซ้ใหม่

ท่านบอกว่าพระตามปกติยังไม่หมดบุญ เห็นเด็ก เห็นคนกินข้าวเย็น
รังเกียจไซ้ใหม่ รู้สึกว่าเหม็นคาว มันก็ไม่มีความอยากเลยท่านบอกเห็นเด็กเห็น
คนกินข้าวเย็นมันเริ่มหิว ไอ้การทำวัตรสวดมนต์ การเจริญสมาธิและทำกรรมฐาน
นะไม่แน่ สมาธิหรือวิปัสสนาไม่ทราบ มันก็เริ่มเบื่อ ท่านรู้ตัวว่าขาดทุนเสียแล้ว
ต้องรีบสึก อยู่ไปจะลงนรก ก็ต้องสึก สึกไปแล้วเขารักษาศีลได้ไซ้ใหม่ มหา ก็
เมื่อก่อนนี้ก็ **ขันธห้า เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ** ห้าขันธ เตี่ยวนี้เป็น 10
ขันธแล้ว (หัวเราะ) เริ่มสับห้าหรือยัง

ลูกศิษย์

เริ่มสับห้าแล้วครับ

หลวงพ่อ

สับห้าแล้วอะ อาจจะได้สามสับใหม่ เอละ ก็วันนี้ก็สีทุ่มกว่า วันนี้ก็ว่าจะพักสัก
วัน ก็ขอถือโอกาสนะ เมื่อก่อนนั้นนอนหลับหัวโงงเศษๆ เท่านั้นเอง ที่อยู่ได้เพราะ
กาแพใคร คนเล็กเหรอ ไม่อย่างนั้นหลับเหงแก่ ไม่ถามฉันกาแพบ้าเหรอ เรากำลัง
จะหาอยู่ดีใจ ของใครก็ตาม คุณพูดถึงได้กิน ถ้าคุณไม่พูด ฉันไม่ได้กินเหรอ ฉันก็
ไม่รู้ว่าใครเขามีบ้าง ไม่ทราบว่าไปนั้นเขาจะเอาไปกินบ้างหรือเปล่า ถ้าเราไปหา
เข้า ถ้ามันไม่มี คนที่รับฟังจะเดือดร้อนไม่สบายใจ

ลูกศิษย์

ที่แรกที่ไม่ได้เตรียมหา ก็ได้ข่าวมาว่าท่านไม่ฉันกาแพ

หลวงพ่อ

ปกติฉันไม่ได้ฉัน แต่วันนี้มันไม่ไหว เดินสองขาไม่ไหว ก็ต้องเดินสามขา เอากาแพ
ค้ำ เป็นอันว่าพຽนี้ไม่ต้องลากระมัง พຽนี้ยังต้องกินข้าวอีกสองเวลา ขึ้นลา
ตอนนี้เตี่ยวไม่หุงข้าวให้กินเข้า อ้าวคือไปยกายแหละอะไรจะแล้วไอ้ที่ทำได้แล้ว
พยายามฝึกฝนนะ อย่าทิ้งนะ แล้วต่อมาถ้ามา ถ้ามีใครคล่องตัว ซ้อมกับเขา
ไม่อย่างนั้นฉันจะซ้อมให้

ตอนพระให้ **ขยันโต** เป็นการให้ชัยมงคลอย่างหนัก ดีไหม ให้ตามน้ำหนัก น้ำหนักมาก (หัวเราะ) ให้พรตามน้ำหนัก ก็ให้มากกว่าเขานะ ยังไงๆ ก็เป็ยกมากกว่าเขาแน่สินะ ทีหลังมาต้องทำตัวอ้วนๆ นะ ใครตัวผอมเสียเปรียบนะ ถ้าอ้วนมากได้เปรียบมาก

ลูกศิษย์

ท่านกลับวันไหน

หลวงพ่อ

วันที่ 26 หรือ 27 ไปวัดวันที่ 30 วันที่ 31 ใช้หนี้เขา ชำระหนี้อันนี้จริงนะ จ่ายสตางค์ แล้วก็วันที่ 3-4 เข้ากรุงเทพมหานครอาจจะไม่ใช่ 3-4 อาจจะวันที่ 1 เข้ากรุงเทพมหานคร ถ้าไปต้นเดือนก็ไป **สายลม** เข้า **สายลม** แล้วก็หลังจากนั้นจะไปก็ค้างที่วัดหลายๆ วันก็ได้ ค่าเช่าห้องไม่มี ค่านอนหลับไม่มี ค่าน้ำประปาไม่มี ค่าไฟฟ้าไม่มี ค่าออกจากวัดมี (หัวเราะ) ถ้าไม่ให้สตางค์ไม่ให้ออกจากวัดนะ ไม่ต้องเสียจ๊ะ ถ้าขึ้นเก็บเงินไม่มีใครเขาเข้า เฉพาะคนเดียวนะ คนอื่นไม่เกี่ยว (หัวเราะ)

ลูกศิษย์

.....

หลวงพ่อ

อ้อ เดี่ยวจี้ให้ จี้ บางคนก็เรียกฝังเข็ม เขาให้วิชา 2 อย่าง วิชาแะกับวิชาฝังเข็ม บอกกันเป็นระบบไฟฟ้า นี่ดีมาก ถ้าปวดแขนปวดขาอย่างนี้ จี้ไม่กี่ครั้งหรือออก อย่างน้อยบางทีครั้งเดียว ทิ้งไป 2-3 ชั่วโมงจะรู้สึกหายเลย อันนี้เขาดี กระดูงอกยังหายเลย อัมพาตหาย ดีมาก แล้วดีมากไม่ต้องกินยา ไม่ต้องทรมานมากนะ กระดูงอกนี้ใช้เวลาประมาณอาทิตย์กว่าๆ หาย

ลูกศิษย์

หลวงพ่อกะ เขาทำเองหรือคะ

หลวงพ่อ

เขาทำเอง เขาเรียนจากตำราของจีน แล้วก็ใช้วิชาแพทย์เข้ามาผสมจะรู้จุดต่างๆ ตำราเขามี เวลาเขาจะจี้ให้เรานี้ เขาจะตรวจก่อนว่าเราเป็นโรคอะไรบ้าง แล้วถ้าจี้ๆ ไปแล้ว โรคนั้นลดตัวแล้วหรือยัง เขาจะบอกเสร็จ เขาจะหาจุดตรวจใหม่อีก ดีมาก

ลูกศิษย์

หลวงพ่อกะ ถ้าปวดขา

หลวงพ่อ

อ้อ ถ้าปวดขา มีครั้งหนึ่ง ฉ้นให้แกจี้ ฉ้นปวดแขน แล้วก็ปวดไหล่ปวดขาด้วยนะ แล้วจี้ๆ ไปแล้วไม่รู้รู้สึกอย่างไร เขาบอกหายแล้วครับไอ้เราก็ปวดตามเดิม (หัวเราะ) แล้วพอกกลางคืนนะ พอนอนหลับตื่นขึ้นมาหายหมดเลย ครั้งเดียวเท่านั้น พอจี้ไปแล้ว เขามาตรวจดูอีกที ถ้ามันมากมันจะลด ถ้ายังไม่ลดเขายังไม่เลิก ประเดี๋ยวเดียวเดี๋ยวนะ ถ้าลดเป็นที่พอใจเขาถึงจะเลิก ปล่อย

ลูกศิษย์

เป็นทหารหรือเป็นหมดคะ

หลวงพ่อ

ไม่ใช่หรอก เป็นหมดเถื่อน เวลานี้หมดปริญญาเดินทางมาหลังพยายามเรียนกับแก เพราะหมอบริษญาที่แรกดูถูกแก ใช้หมหนักๆ เขาใช้หมเป็นโรคอะไรละ

กระดุกอกเสียเองข้างหลังนะเอ็งชเรย์แล้วพบ รักษาแผนปัจจุบันอย่างไรก็ไม่หาย ไม่ได้ขึ้น พอดีแก่กลับไปจากสมนามรบชายแดน ไปพบเพื่อนคนเก่า แกบอกให้หมอลองจะลองจี้ให้ใหม่ ไ้คนมันเจ็บเต็มทีแล้วมันก็เอาใช้ใหม่ นี่ลอง 3 ครั้งก็หายเลย จี้ครั้งหนึ่งจะเว้นไป 2 วันนะ ถ้าจี้ครั้ง 2 วันอีกครั้งให้ไปเอ็งชเรย์ไปปวดเอ็งชเรย์ดูก็ไม่มีแล้ว ทีนี้ตาหมอนั้นก็พยายามตามเรียนเรื่อย (หัวเราะ) ไปจี้ที่ไหน แกพยายามศึกษานะคือว่าบอกกันแล้วมันก็ยังไม่แน่ ต้องปฏิบัติด้วยใช้ใหม่ ดีมาก อันนี้ความรู้ของเขาดีมาก

ลูกศิษย์

อาจารย์เขาบอกให้ตามหลวงพ่อกับไปเมืองไทย

หลวงพ่อกับ

ไม่ใช่ฉัน ห่วงลูกผูกคอก ห่วงทรัพย์ผูกข้อเท้า ภรรยาถือว่าห่วงสามี

ลูกศิษย์

ไม่ห่วงค่ะ

หลวงพ่อกับ

ไอ้ห่วงนะไม่ห่วง แต่ชักสงสัย (หัวเราะ)

ลูกศิษย์

ห่วงหลวงพ่อกว่าค่ะ

หลวงพ่อกับ

เอา ศีล นี้ พระยายม จดไว้แล้วนะนี่ (หัวเราะ)

หลวงพ่อกับ

เราก็ดั้งใจขอให้เขามีความสุขสดชื่น ขอให้มีความสุขสดชื่น เราก็ดั้งใจของเราเรื่อยเราบันทึกเสียงของเราไว้เลย ใส่กระเป่า มันก็ว่าของมันไป ทำอะไรก็ว่าของมันไป มันก็ทุกข์บ้างเป็นของธรรมดาเราเกิดมาไม่มีทุกข์นี่มันไม่มี เพราะว่าความเป็นคนมันทุกข์พระพุทธเจ้าบอกอย่าอยู่เลย คนมีความทุกข์ใช้ใหม่ ถ้าไปสวรรค์หรือพรหมไม่ซ้าก็กลับลงมาใหม่ คนที่นั่นๆ อยู่ที่นี่ เคยไปสวรรค์ไปพรหมกันมาแล้วนี่ ถ้าไม่เคยไปมาแล้วนี่ เขาจะนั่งอยู่กับพระนานๆ ไม่ได้ จะเวะหา ยังไม่ได้เลยนะ เขาไม่สบายใจ คนที่นั่นๆ อยู่กับพระนานๆ ก็เพราะได้เคยผ่านสวรรค์กับพรหมมาแล้วอย่างโชกโชก ไม่ใช่ครั้ง 2 ครั้งนะ

ลูกศิษย์

.....

หลวงพ่อกับ

(หัวเราะ) ไม่ใช่เจ้าของบอก ถวายอะไรก็ไม่รู้ กระเป่าไว้ใส่เงิน แต่ไม่มีเงินจะใส่ มีอะไรจะ มีผ้าเช็ดหน้ามุกก็ใส่โน้นนั่นมา ใส่ยามก็ยามเกินไป ใช้ใหม่ จัดหมวกกันหนาวมา มีไว้มีหมวกกันหนาวมา เดียวมันจะเป็นหวัด นั่นสิ หน้าหนาวเดือนไหน บาง ฉันทิ้งข้าวมันลบบมากไม่ลบบยังไม่ค่อยจะไหวนะ (หัวเราะ) ฉันทิ้งข้าวอยู่ เอ๊ะทำไมมันถึงลบบจัด เออ ขอน้ำหน่อย

สนทนาที่ซิดคาโก 2
วันศุกร์ที่ 20 พฤษภาคม 2526

- หลวงพ่อบอก ความรู้สึกมันจะบอก ความจริงความเป็นทิพย์ที่มันบอกทันทีนะเห็นปั๊บมันจะบอกเลยว่าใครเป็นใคร ถ้าท่านมาแล้วอย่างเดียวนั่งไปนั่งไปเจอหน้าเจ้าหนี้ (หัวเราะ) เราจำไม่ได้ เขาจำได้ช่างเขาเราจำไม่ได้ช่างเรา เราให้เขาจำไม่ได้ (หัวเราะ) ถ้าเขามีความเป็นทิพย์สูงกว่าเรา จะจำได้ จะเป็นอย่างนั้นนะ ถ้าสภาพจริงเขาไม่ใช่คนแก่หรือเด็กนะ ถ้าเขาตายเมื่อเด็ก เขาจะแสดงความเป็นเด็กให้เราทราบ ถ้าเราถามว่าร่างกายเวลานี้ของเขาเป็นอย่างไร ดีไม่ดีเป็นเทวดาหรือนางฟ้า สวยจนจำไม่ได้เลย ที่นี้ตามปกติ ตามปกติจริงๆ ถ้าเราเห็นชาวบ้านเป็นเทวดา นางฟ้า หรือพรหม ใจความเป็นทิพย์มันจะบอก เห็นปั๊บจะมีความรู้สึกทันที
- ลูกศิษย์ ที่นี้ถ้าเราเป็นพระสงฆ์ แล้วเรามรณภาพไป
- หลวงพ่อบอก เราก็ต้องให้เขาเห็น ในภาพพระสงฆ์ ไซ้ใหม่ จะได้ว่า ที่นี้ถ้าต้องการรู้ว่ารูปร่างเวลานี้จริงๆ เป็นอย่างไร เราก็ปรับทันที
- ลูกศิษย์ ที่นี้พูดถึงว่า ชมราวสถ้าตายไปแล้ว ถ้าเรานั่งแล้วเราพบนี้อาจจะใส่เสื้อผ้าธรรมดา หรือใส่ชุดขาว
- หลวงพ่อบอก ก็ได้ ก็แล้วเรามีความเข้าใจในเขาอย่างไร ขณะที่มันมีชีวิตไซ้ใหม่เราคิดว่าเขาทรงศีล มีสมาธิ มีอะไรปฏิบัติวิปัสสนา เขาอาจจะทรงชุดขาว แบบชาวบ้าน ไซ้ใหม่ ทว่าทางที่ดีเราต้องถามอีกวาระว่าเวลานี้รูปร่างของท่านเป็นอย่างไร เขาจะปรับทันที
- ลูกศิษย์ ท่านที่ปฏิบัติ กว่าจะก้าวจาก **พระโสดาบัน** ไป ก้าวยาว
- หลวงพ่อบอก ไม่แน่นักละ บางคนแก่พรวกพรวดจาก **เอกพิชิ** เลยละ มีเยอะ ไม่ใช่มีน้อย ไม่ใช่ต้องไล่จากหนึ่ง สอง สาม นะ ไม่แน่
- ลูกศิษย์ แล้วต่อบุญเก่าหรือ
- หลวงพ่อบอก บุญเก่าด้วย บุญใหม่เข้าประสานนะ เก่าเขาทำมาดีมาก อยู่ในอันดับไหนก็ได้ ก็ขึ้นไปเลย การเรียนหนังสือไม่ใช่ต้องไล่จาก 1 2 3 4 ไซ้ใหม่ บางคนพาสก็มี ไซ้ใหม่ ใครมีอะไรจะคุยไหม เออ นานๆ ไม่ใช่ไม่นานๆ หลายปี ขึ้นตั้งแต่เกิดเพิ่งเคยมานี้ไซ้ใหม่ แล้วจะมาอีกก็ครั้งก็ไม่ทราบ ถ้าโยมไปรับอาตมามาทุกทีละ ยิ้มแย้มแจ่มใสกันดี นี่ว่างๆ ทะเลาะกันบ้างหรือเปล่านี้ (หัวเราะ)
- ลูกศิษย์ ขอคาถากันทะเลาะ

หลวงพ่ อ้อ ไม่เป็นไร คาถาอะไรก็ได้ว่าไป 2-3 คำว่าไม่เล็ก ไม่ทะเลาะกันละ ถ้าเล็กว่าเมื่อไรทะเลาะกันเมื่อนั้น ว่าคาถาเรื่อยๆ มันก็ไม่มีเวลาทะเลาะ

ลูกศิษย์ ขอถ่ายรูปหลวงพ่อดี แต่ขออนุญาตท่านก่อนนะ เดี่ยวจะถ่ายไม่ติด

หลวงพ่ (หัวเราะ) พิล์มไม่มี ไม่ได้เปิดหน้ากล้อง ถ่ายเท่าไรก็ไม่ติด (เทปไม่ชัด) ยังไม่ออกจากร่าง ช่างในมีความรู้สึกว่ามันเจ็บไปเลย เห็นร่างกายเหมือนกับถ้าใหญ่ นั่งอยู่มีความรู้สึกว่าจะไปดี หรือว่าเราจะอยู่ดี ใ้ฉันข้างนอก เขาเห็นเราตายแล้วเจ็บไปเลย ใ้จิตเวลานั้นจิตมันบอก.....มันไม่รับรู้ประสาทเลย อย่างนั้นก็มิ และมีหลายครั้งที่ออกไปแล้ว ร่างกายก็ไม่ทำงาน ใ้ประเภทที่อยู่ข้างในเจ็บๆ แล้วตัดสินใจ จิตมันมีความรู้สึกตามปกติ แต่ว่าประสาทไม่ทำงานนะ

ลูกศิษย์ ตอนหลวงพ่เป็นฆราวาส.....

หลวงพ่ นั้นไม่ใช่ 3 วันนะ ตาย 3 วันไม่มีหอรก 3 วันไม่มี เพียงแต่ว่า 8 ชั่วโมง หรือ 10 ชั่วโมง มีนะ ตอนเป็นฆราวาสก็มีควรวเดียวเป็นเด็กไม่ใช่ครั้งแรก ความจริงมันเป็นครั้งที่ 2 ครั้งที่ 1 นี้อายุ 3 ปี นี่เป็นครั้งที่ 2 ตอนนั้นเป็นเด็ก ออกไปเที่ยวเดินตามเขาไป เขาไปนรกถามเขาไม่รู้จะไปไหน เขาไม่บอก นิสัยอยากรู้ก็เดินตามไป นั้นเที่ยววนนหน่อยเกือบ 10 ชั่วโมง นี่คราวนี้เขาก็หาว่าตายแล้วนะ ประสาททุกส่วนไม่ทำงาน แล้วนี่หยุดหมด แล้วเวลากลับเข้ามา ประสาททุกส่วนก็ทำงานตามเดิมเอาละ วันนี้ก็ไม่รู้จะคุยอะไร นั่งเฉยๆ

ลูกศิษย์ ที่เขาว่ากันว่าคนที่ตาย ชั้น 5 ตาย แต่จิตไม่ตาย ชั้น 5 นี้ รูปกับนาม ใ้ใหม่คะ ถ้ารูปดับ นามก็ดับ

หลวงพ่ **รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ** นี้ไม่ใช่จิต จิตต้องเป็นนามธรรม อีก 4 อย่างก็เป็นนาม **ชั้น 5** แต่มันคนละพวกเขาบอกผู้หญิงตาย ไม่ได้ตายสักหน่อย **เกสร** ตาย **ชั้น 5** ไม่มี.....ใ้จิตนี้เราเรียก จิตตามภาษาหนังสือ การที่เราฝึก **มโนมยิทธิ** ได้มันไม่เป็นดวงใ้ใหม่ มันเป็นตัวไป ใ้ตัวนั้นนั่นแหละเราเรียกจิตละ **อภิสสมานถาย** จะถูกต้องกว่า

ลูกศิษย์ เทวดานี้เขาไม่มีรูป ใ้ใหม่คะ

หลวงพ่ มีรูปในนาม เขาไม่มีชั้น 5 ชั้น 5 มีจอกลูกเดียว (หัวเราะ) คุณหมอชั้นก็ต้องมีจอกใ้ใหม่ เอาจอกลอยเคยเห็นไหม เทวดามีจอกไม่มีชั้น เขาเรียกนามธรรม แต่มีรูปในนาม เวทนามี มีแต่สุขเวทนาสังขาร เขาก็มีเฉพาะ **ปุญญาภิสังขาร** หมายถึง อารมณ อารมณที่เป็นสุข เทวดามีเวทนาเฉพาะสุขเวทนา สังขารของเรามี 3 อย่าง **ปุญญาภิสังขาร (บุญ) อปุญญาภิสังขาร (บาป) และ อเนญชาภิสังขาร (ฉาน)** คือไม่ใช่ร่างกาย อารมณใ้ใหญ่คือพระพุทเจ้า (หัวเราะ) ใ้เล็กนี้

มันมีทุกอย่าง สัตว์นรก เปרתอสุรกาย อันนี้จะมีเฉพาะ **อปฺยุญญาภิสังขาร** คือมี แต่บาป อารมณฺ์บาปมีตาทุกขไม่มีสุขเลย ถ้าเทวดาหรือพรหมมีแต่ **ปุญญาภิสังขาร** อย่างเดียว นี่สังขาร 3 นะ ถ้าข้างล่างเอาไปเสีย 2 ข้างบนเอาไปหนึ่งข้างล่างเอาไป 2 น้ำหนักมาก มันเลยขึ้นไม่ได้

ลูกศิษย์ คนที่ไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ เวลาป่วยเขาเกลียดร่างกายมาก แล้วเขาก็ตายไปแล้วเขาไปไหนคะ

หลวงพ่อดีมาก ถ้าเกลียดถูกต้อง ไป **นิพพาน** เลย ถ้าเขาเกลียดร่างกายจริงๆนะ ไม่หวังเกิดต่อไปเขาไป **นิพพาน** นะว่าเขาไม่ได้

ลูกศิษย์ ถ้าจิตของเขานึกถึงพระเจ้า

หลวงพ่อดีพระเจ้าอย่างเดียวไม่ถึงพระพุทธเจ้า ถ้าจิตเขาจับแค่พระเจ้าเขาก็อยู่แค่ **กามาวจรสวรรค์** เพราะว่า **พระเยซู** นี้อยู่ **กามาวจร** ถ้าจิตเวลานั้นเป็นบุญคิดถึงพระเจ้าอย่างเดียว บาปอื่นเขามีจริงแต่เข้าถึงจิตมหันตโทษใหม่ จะไปหาพระเจ้าหรือไม่ไปไม่ทราบ แต่ไปสวรรค์แน่ **พระเยซู** จริงๆ **ฉันได้พบที่บัณฑิตกัมพลศิลาอาสน์แต่ไม่ถามท่าน ท่านบอกท่านอยู่ชั้นดุสิต แสดงว่าพระเยซูจริงๆ นะท่านเป็นพระโพธิสัตว์** ที่นี้ให้คำสอนของ **พระเยซู** นี้ถูกดัดแปลงมาเยอะ ต้องสังคายนากันเรื่อยๆ สังคายนาหรือชำระกัน อันไหนใครแทรกเข้ามา ปลอมเข้ามาก็ตัดไป ที่นี้ของ **พระเยซู** จริงๆ นี้คือว่าท่านดี แต่ดีไม่ถึง **นิพพาน** ที่ว่าดีคือว่าทุกคนลองคิดดู ถ้าเขาจับเรย์นกางแขนกางขา แบบนั้นมันธรรมดา เราจะโกรธหรือไม่โกรธแล้วก็ประการที่สอง เอาตะปูมาตอกมือ เราเจ็บเราจะโกรธไหมนี่ แสดงว่าเวลานั้น **จิตเต สังกิลิฏฐ์ ทุคติ ปาฎิกังขา** ถ้าจิตเศร้าหมองลง อบายภูมิ ไซ้ใหม่ **จิตเต อสังกิลิฏฐ์ สุกติ ปาฎิกังขา** ถ้าจิตไม่เศร้าหมองก็ไปสวรรค์ไปสู่สุคติ อันนี้ก็แสงว่าที่ **พระเยซู** ไปได้อย่างนั้น ก็เพราะว่าท่านไม่โกรธ ที่ฉันกล้ายืนยัน **พระเยซู** ก็เพราะว่าฉันเคยพบ **พระเยซู**

ลูกศิษย์ เวลาเราทำกรรม ใครเป็นคนจด

หลวงพ่อก็เข้าของตัวเองเป็นคนจด ใจเราเป็นคนจด

ลูกศิษย์ แล้วใครจะทราบ

หลวงพ่อก็เราทำเองทำไมเราจะไม่ทราบละ

ลูกศิษย์ หมายถึง **ลุงพุด** นะคะ

หลวงพ่อย้าย อย่าลืมนะว่าเทวดาหรือพรหม มีสภาพเป็นทิพย์ **กุมเทวดา** เป็นคนจด ฉันเคยพบจริงๆ ปี พ.ศ. 2501 ฉันนอนป่วยที่ **กรมแพทย์ทหารเรือ** วันนั้นไม่ทราบเป็น

อย่างไร นอนก็ไม่ยอมหลับ จิตก็สบายไม่มีเรื่องกวนนะ ต่อมาใกล้ตี 2 เห็นทุกคน
เขาหลับหมดตึกนี้แล้วตึกอื่นก็เหมือนกัน เห็นแต่พยาบาลนั่งอยู่โงกงกๆ (หัวเราะ)

ก็มีผู้ชายคนหนึ่ง แกเดินเข้ามาจากหน้าตึก แกเดินผ่านพยาบาลเข้ามา ก็
สงสัยพยาบาลไม่มองดูเลย แกเข้ามาดูคนไข้ทุกเตียง เดินดูทีละเตียง ถึงเตียงก็
หยุดมอง แล้วก็เดินมองดูต่อไป ก็น่าแปลกนะขึ้นตึกอื่นเราเห็น ไข้ตึกอื่นนะความ
จริงลูกตามัน เห็นไม่ได้ไข้ไหมและประการที่สอง อยู่ในห้องพิเศษ แล้วก็ห้องก็ปิด
หมดแล้ว

แต่พอเข้ามาถึง เขาก็เข้ามาดูบอกมานี้ เขาก็เข้าไป ถามว่าคุณมาทำไม
ผมมาคุณไข้ บอกคุณเป็นหมอหรือ บอกผมไม่ใช่หมอแต่งตัวไม่ใช่หมอ ถ้าหมอ
หรือพยาบาลรู้จักหมด ป่วยหลายวันแล้ว

ถามเป็นใคร บอกผมเป็น **กุมทเวตา** ถามว่ามาทำไม บอกมาดูคุณถาม
มาดูทำไม ดูไข้คนๆ หนึ่งห้องต่อท่านไปนี่ เวลาตี 2 ครั้งเศษๆ นี้อาการจะเป็นแบบ
นี้ เขาบอกอาการโรคเลยนะ อาการจะเป็นแบบนี้แล้วขอให้หมอดีๆ ยานานนั้น
เขาบอกมาเลย รู้สึกจะเป็นนายทหารเรือ

ทีนี้คุยไปคุยมา ถามว่า **กุมทเวตา** มีหน้าที่บันทึก ถามถึงเขตที่เขา
ควบคุมคนเดียว ไข้ในประเทศนี้คนน้อยนะ แกควบคุมตั้งหลายสิบกิโลคนเดียว
ถามว่าคนขนาดนี้ ถึงจะเป็นต่างจังหวัดก็ตาม เขตของคนคุมแบบนี้มันไกลมาก
คนทำกรรมนะต่างกรรมต่างวาระ ต่างกรรมหมายถึงกรรมไม่เสมอกัน ดีบ้างชั่ว
บ้างไข้ไหม ตึกดีดีมาก ตีน้อย ไข้ชั้วก็ชั้วมาก ชั้วน้อย แล้วเวลาที่ทำก็ไม่สมอกัน
แล้วคุณจะไปรู้ได้อย่างไร เขาบอก ไข้กระดาศของผมมันบันทึกเองครับ ก็เลยขอให้
ดูว่านี่มันขึ้นของมันเอง (หัวเราะ) แกไม่ต้องเขียนหรอก

ลูกศิษย์

.....

หลวงพ่

มันไม่เหมือนหรอก มันกระดาศแผ่นเดียวกัน ไข้เครื่องมันใหญ่ (หัวเราะ) มันดีกว่า
ละมั้ง

ลูกศิษย์

หลวงพ่ครับ แล้วคนนั้นก็รอดเพราะเขาบอกยา

หลวงพ่

รอด พอตอนเช้าเดินกระปรีกระเปร่าเลย อาการพอถึงเวลานั้นเปะอย่างนั้นจริงๆ
แล้วพอดีที่พูดกันอยู่พวกหมอบอกพยาบาลก็ตื่นคนไข้ตึกอื่นก็ตื่น ไข้ตึกไกลๆ กัน
เขาก็ได้ยืนตามสภาพของแก เขาพูดกันเบาๆ เกรงใจห้องข้างๆ ไข้ไหม ปรากฏว่า
เขาได้ยืนกันหมดไม่ยี่นล้านะ ก็นั่งคุยกันอยู่ในห้อง ทุกคนก็รอเวลาที่แกบอก
อาการอย่างนั้นจะมีไหม จริงๆนะ

พอถึงเวลานั้นเจ้านั่นหลับอยู่ เป็บป๊าบขึ้นมาตามอาการที่แกบอกก็พอดี
หมดกับพยาบาลเขาฟังอยู่แล้ว ก็หยิบยาขึ้นมาฉีด ฉีดเดียวเดียวสงบเลย ปรากฏ
ว่าเข้าแกเดินได้ แกเดินไม่ได้มาหลายวันแล้วนี่ต้องอาศัยหมอเวทดาบออกผู้อำนวยการ

เอ้า ว่าอย่างไรจะโยม (ขอให้หลวงพ่อบ้าง) ปวดข้างไหน (ทั้ง 2 ข้างนะ
คะ) อ้อ คิดว่าปวดข้างซ้ายจะเป่าข้างขวา (หัวเราะ) จะได้ไม่อคติ ใช่ไหม ใช้งาน
เท่ากันให้มันปวดข้างเดียวจะใช้ได้รึ นี้ เกสร เอาเก้าอี้มาให้หนึ่ง ถ้าป่วยนี่ไม่เป็นไร
นะจ๊ะ เดี่ยวเอาเก้าอี้ให้โยมนั่งเป็นคนป่วยไม่เป็นไร คนป่วยนั่งสูงกว่า พระนั่งต่ำ
กว่า พระพุทธเจ้าไม่รับอาบัติ เทศน์ก็ได้ไม่รับอาบัติ ปรึบอาบดินะปรึบที่พระ
นะไม่ใช่ปรึบที่คน

เอาละ ข้างไหน จะเอาป่วยข้างไหนโยม (หัวเราะ) เจียบ เอ้าหายดีนะ เอ้อ
เดียวกับหาย ไม่หายก็ยังไม่หาย เอาหายดีกว่า (หัวเราะ) เอ้า นั่งเก้าอี้ได้โยม นั่ง
เก้าอี้ได้ไม่เป็นไร คนป่วยนี่พระพุทธเจ้าท่านอนุโมติอยู่ไม่เป็นไร อีตอนจะบังหน้า
คนข้างหลังนี่จะทะเลาะกันไม่แน่

ลูกศิษย์ หลวงพ่อครับ คนที่เป็นเทวดาหรือเป็นพรหมนี่ ตอนนั้นหลวงพ่อบอกต้องมาเกิดใน
โลกมนุษย์

หลวงพ่อกี่

ลูกศิษย์ เพราะว่าบุญหมด หรือว่ามาใช้กรรม

หลวงพ่อบุญหมด ยังไงๆ ก็ต้องหมดแน่ ถ้าเขายังไม่ถึง **นิพพาน** ถ้าไม่เป็นพระอนาคามีก็
ต้องลงมาเกิด มันก็หมดตอน จะถือว่าหมดบุญ ไม่ใช่หรอก เอาหมดตอนดีกว่า
เพราะบุญนี้ไม่มีสภาพหมด จะสะสมตัวเราทำทุกชาตินี้จะสะสมอยู่จนกว่าจะเต็ม
ถ้าเต็มแล้วก็ไป **นิพพาน** ถ้าถือว่าบุญหมดก็ต้องสร้างกันใหม่ซี ก็ถือว่าหมดตอน
ในภพที่ที่อยู่เป็นเทวดาหรือพรหม

ลูกศิษย์ อย่างพวกนี้ถ้าจะมาเกิด ก็มาเกิดอย่างที่เรารู้ว่าเป็นคนโง่คืด อย่างที่เราพูดว่า
เทวดามาเกิด

หลวงพ่อกี่ไม่แน่ใจ อาจจะมีโง่ร้ายก็ได้ เพราะดีหมดไปแล้วนะ (หัวเราะ) ตอนดีหมด อี
ตอนชั่วจะมานะซี ตอนได้กำไรหมดไป ตอนขาดทุนมานี่ชวณะ หมออย่าคิดว่า
เทวดาหรือพรหมจุติแล้ว จะมาเกิด เป็นคนเสมอไปนะ ไม่แน่นอน ทำบุญเรียกว่าทำ
ดี ทำบาปเรียกว่าทำความชั่ว ถ้าเขาบ้าง ช่าเขาบ้าง ขโมยของเขาบ้าง นี่ทำชั่วใช่
ไหม ทางศาสนาเรียกว่าบาป ใ้อับบาปีมัน (เทพหมดหน้าแรก)

หลวงพ่อ

ความสุข พอใช้เงินหมดกลับเข้ามาที่เดียวถูกจับเข้ามาที่เดียวถูกจับเข้าคุก แบบเดียวกับที่ทำบาปและทำบุญร่วมกัน ตายแล้วไปรับผลของความดีก่อน พอหมดผลความดีก็ลงนรกไปเลย ที่จะมาค้างแค้นคนนะยากพระพุทธรูปเจ้าบอกว่า พรหมหรือเทวดา จุตี้แล้วจะมาเกิดเป็นพรหมหรือเทวดาใหม่ ก็แสนหายาก พรหมหรือเทวดาเมื่อหมดบุญแล้วจุตี้เป็นคนก็หายาก ส่วนใหญ่ลงอบายภูมิ

เพราะเหตุนี้แหละที่นี้ว่าถึงเทวดาหรือพรหม ที่ฉลาดเขาจะไม่ยอมหมดอายุนะ หมายถึงความว่ายอมให้หมดเกณฑ์ที่อยู่ในเทวดาหรือพรหมนะเขาจะเลือกลงมาก่อน ลงมาก่อนนี่มันเลือกได้ ลงมาเกิดเป็นคนจะเกิดในตระกูลไหน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องไปเกิดในตระกูลที่ร่ำรวย มีความสุขเสมอไป เพราะพวกนั้นถ้าลงมาต้องหวังผล หวังผลหมายความว่าเราจะมาต่อบุญอันดับไหน อย่างไรใช้ไหม เราก็ต้องมาดูตระกูล สมมติว่าตระกูลที่ร่ำรวยลงมาแล้วไม่มีผลสมความปรารถนา ก็ต้องไปเกิดตระกูลคนจน จนแสนจนเราก็ยอม แต่ว่าผลที่ได้ จะพึงได้อายุเท่าไร เราจะรู้อายุ จะเสวยทุกข์เวทนาไปเท่าไร ยากจนลำบาก แต่ว่าจุดนั้นของชีวิตจะได้ผลตามที่ต้องการเขาก็เอาใช้ไหม

แบบหมอรักษาโรค รักษาไปรักษามาก็คืออยากได้สแตงค์ อยากได้ไหม แต่ตอนหมอรักษาคนไข้เนี่ยหมอมองลำบากนะ ต้องใคร่ครวญต้องพิจารณาเวลาคนไข้ตื่นขึ้นมา เป็นอะไรขึ้นมา หมอหลับสบายๆ ก็ต้องตื่นนะ มันก็มีทุกข์ แต่ผลที่ได้รับก็คือสิ่งที่เราต้องการ ก็เหมือนกับเทวดาหรือพรหมที่ลงมาเกิด ต้องการผลจุดนั้นปลายทางเราต้องการอะไร แต่ตอนต้นนั้นจะลำบากเหมือนกัน

ลูกศิษย์

หลวงพ่อ เทวดานี้ลงมาทำบุญได้ไหมกัน

หลวงพ่อ

ได้ แต่ว่าเดิมไม่ได้สิ ยังพร่องอยู่มากนี้ ดวงไม่ถนัดใช้ไหม ให้อำนาจนะทำบุญได้ แต่ว่าอย่าลืมนะบารมีที่จะไป **นิพพาน** ได้จะต้องเป็น **ปรมัตถบารมี** ใช้ไหม

ลูกศิษย์

ครับ

หลวงพ่อ

บารมีสูงสุด บารมีแบ่งเป็น 3 ชั้น บารมีต้น ท่านเรียกว่า **บารมี** เฉยๆ นะ บารมีกลางท่านเรียกว่า **อุปปบารมี** บารมีสูงสุดเรียกว่า **ปรมัตถบารมี** ต้องถึงนี้แหละ จึงจะไป **นิพพาน** ได้นะ ถ้าเทียบกับคนคนเราถ้ามีบารมีตอนต้น บารมีตอนต้นเฉยๆ เขาจะเก่งจริงๆ แค่นั้นกับศีลใช้ไหมแล้วจะลำบากถ้ามีบารมีขนาดกลางที่เรียกว่า **อุปปบารมี** เขาพร้อมที่จะเจริญสมาธิและวิปัสสนานะ แต่พวกนี้จะเก่งแค่ฉานโกลีย์ ฉานโลกีย์ก็สามารถจะได้สองใน **วิชชาสาม** ห้าใน **อภิญญาหก** ได้ นะ หรือว่าถึงใน **สมาบัติแปด** แต่ถ้าชวนตัดสินใจไป **นิพพาน** เถอะ เขาบอกว่าไม่ไหว เขาไม่ไหวจริงๆ ผู้ที่มีอารมณ์หวัง **พระนิพพาน** พอมีความเข้าใจหวัง

นิพพาน พวกนี้เป็นพวก **ปรมัตถบารมี** นะ นี่ต้องถึง **ปรมัตถบารมี** จึงจะต่อไปถึง **พระนิพพาน** ได้

ลูกศิษย์ หลวงพ่อคะ จะสร้างสมบารมีได้อย่างไรคะ
หลวงพ่อก็ตีต้องไป **วัดท่าซุง** (หัวเราะ) ที่นั่นมีสำนักงานสร้างสมบารมี หมอแนะนำที่นะ ไข่มุนุไปไม่ถูกนะ (หัวเราะ) ไม่เป็นไร นี่ไข่มุนุ ไหว้พระด้วยศรัทธาก็คือสั่งสมบารมี มีความกตัญญูรู้คุณบิดามารดาของคุณท่านด้วยความดีก็เป็นการสั่งสมบารมี การให้ทานก็สั่งสมบารมี รักษาศีลก็สั่งสมบารมี แต่การดำข้าวบ้านก็เป็นสั่งสมบารมี (หัวเราะ) บารมีต่ำ ไม่ใช่บารมีสูงนะ (หัวเราะ) ไข่มุนุว่าบารมีนี่เขาแปลว่าเต็ม คือ กลังใจเต็ม เต็มในด้านของความดีนะ ไข่มุนุจะสั่งสมบารมีอะไร บารมีต่ำสั่งสม บ้างหรือเปล่า หา ลูกไม่ใช่เป็นบาป ลูกเราเราจึงต่ำ ถ้าลูกข้าวบ้านเขาเราไม่ต่ำ ไข่มุนุที่ต่ำลูกตีลูกเพราะความหวังดีเกรงว่าลูกจะเลว นี่มันเป็นเมตตา นะ ก็ต้องโกรธ ไข่มุนุที่โกรธเพราะเรารัก เราไม่รักเราไม่โกรธ เราไม่หวังดีเราไม่โกรธนะ ถ้าลูก ข้าวบ้านเขาเลวขนาดนั้น เราไม่เคยไม่ว่าเขาเลยใช้ไหมต้องเทียบตรงนี้นะ ถ้าลูก ข้าวบ้านทำแบบนั้น เราถือว่าไม่ใช่ภาระที่เราจะยุ่ง ใช้ไหม ต้องดูตรงนี้นัก ที่นี้การ ดำลูกตีลูก ไม่ใช่เป็นบาปเป็นการหวังดี เพราะเกรงว่าเด็กจะเสีย จะมีผลไม่ดี ต่อไป ที่นี้ก็ต้องโกรธสิ เพราะเธอทำไม่ถูกใจเรา ไข่มุนุที่ไหนจะดีไม่ทำ ไข่มุนุโกรธนะคิด ฆ่าลูกได้ไหมละ มันก็ไม่ได้ใช้ไหม

ลูกศิษย์ หลวงพ่อครับ อย่างคนที่ป่วยหนักๆ อย่างที่เขาต้องตายแน่ๆ แล้วเราบอกเขาให้ ทำใจให้สบาย ทำใจให้เป็นสุข แล้วก็นึกถึงพระเจ้าของเขา หรือพระพุทธเจ้าให้ ช่วย อย่างนี้เราจะไปสวรรค์ หรือว่าไปนรกครับ

หลวงพ่อบพระพุทธรูปท่านบอกว่า **จิตเต สังกิลิฏฐุ ทุกติ ปาฎิกังขา** ถ้าเวลาก่อนจะตาย จิตคิดจะโกรธใคร คิดไม่พอใจใคร อารมณ์เศร้าหมองตายแล้วไปอบายภูมิ ใช้ไหม ถ้าจิตเขานึกถึงพระเจ้า หรือนึกถึงพระพุทธเจ้าไปสวรรค์แน่ ใช้ไหม เพราะพระเจ้า ของเขา เขาคือว่าพระเจ้าของเขาดีเลิศ เวลานี้พระเจ้าของเขาอยู่สวรรค์ เขาว่า อย่างนั้นใช้ไหม เวลานั้นจิตมันจะไม่ห่วงทรัพย์ ไม่ห่วงบุคคล จะไม่โกรธใครจิต ว่างจากอารมณ์ชั่ว ก็ไปสวรรค์แน่นอน

ลูกศิษย์ เขามีกรรมเยอะ เขาไม่ถูกดั่งลงนรกหรือครับ
หลวงพ่อดีียว กรรมพวกนั้นดั่งไม่ทัน เพราะจิตเขาผ่องใส กรรมชั่วนั้นเข้าไม่ได้ จิตมีสภาพ รับอารมณ์ อารมณ์เดียว

ลูกศิษย์ คนทำบาปเยอะๆ นี่ เวลาจะตายนึกถึงพระพุทธเจ้านี้ไปสวรรค์หรือ

หลวงพ่

ถ้านี้ไปได้ไปจริงๆ ไซ้ใหม่ กลัวจะไม่นี้กันนะสิ อย่าง **ท่านสุปติปฏิฐิตะเทพบุตร** ท่านชั่วอันดับพิเศษ ไม่ใช่อันดับหนึ่งนะ หมอนะร้อยชั่วนะไม่เท่าแหกรอก คำว่า ชั่วนี้ชั่วด้วยประการทั้งปวง แต่ว่าเวลาจะตายเข้ามา ทุกขเวทนามันครอบงำหนัก เห็นเมียนั่งข้างๆ เห็นลูกหญิง ลูกชาย นั่งข้างๆ เห็นข้าทาสหญิง ชาย นั่ง ทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ก็มองดูว่าคน พวกนี้ช่วยเราไม่ได้เลย เราเจ็บ เราป่วยคนเดียว

แกก็เลยคิดว่าเขาลือกันว่า พระพุทธเจ้าใจดี (หัวเราะป ก็เลยนึกขอให้ พระพุทธเจ้าไปช่วยระงับทุกขเวทนา เวลานั้นบังเอิญแก่ตายพอดี ก็ไปสวรรค์ **ชั้น ดาวดึงส์** แต่คนนี้ก็ไม่มีเรื่องยืนยันมากนะมีเหมือนกัน แต่ไม่มีการโต้ตอบมาก

แต่อีกคนหนึ่งเป็นมิชฌาปฏิฐิตะเหมือนกัน คือ **มัญญูภุณทลิตะเทพบุตร** ท่าน อยู่นี้พ่อแม่เป็นมิชฌาปฏิฐิตะ ลูกก็จำเป็นจะต้องเป็น พระพุทธเจ้าเดินผ่านบ้านทุกวัน ภายใน 7 วันก็ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตรแต่พอท่านป่วยหนักจะตาย ก็คิดว่าพ่อแม่ไม่มีประโยชน์ ไม่ช่วยท่านได้ ไซ้ใหม่ ความเป็นมหาเศรษฐีไม่มีประโยชน์ ท่านก็เลยนึกถึงพระพุทธเจ้า พอดีพระพุทธเจ้าเดินไปบิณฑบาตพอดี ขณะที่นั่งถึงพระพุทธเจ้าให้ช่วย เวลานั้นก็ตายพอดี ท่านก็เลยไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ **ชั้น ดาวดึงส์เทวโลก**

ต่อมาพ่อแม่เหนียวจะหาหมอรักษาลูกก็กลัวหมดสต่างค์ จะซื้อยาจาก หมอก็กลัวสต่างค์หมด เสียแพงมาก ก็ไปถามหมอมว่ายาอะไรรักษาโรคประเภทนี้ หมอเขาก็บอกยากกลางบ้านมาให้ ลูกก็ตายตายแล้วเอาลูกไปฝัง เกิดคิดถึงลูก เพราะมีลูกคนเดียว ก็ไปร้องให้ที่ปากหลุมทุกเช้า

เช้าวันที่ **ท่านมัญญูภุณทลิตะ** ลงมา แปลงกายเหมือนรูปเดิม คล้ายรูปเดิม สวยกว่า ก็ไปยื่นร้องให้บ้าง

อีตาเฒ่ามองดู เอ๊ะ ูร้องให้คิดถึงลูก แล้วไอ้เจ้าหนูนี้ร้องให้คิดถึงใคร ก็เลยเข้าไปถามว่า เจ้าหนู (เห็นรูปร่างหน้าตาคคล้ายลูกคล้ายลูกเดิมนะ) ต้องการอะไร

แกก็ถามว่าลุงร้องให้ ต้องการอะไร

ตาลุงก็ตอบว่า ฉันร้องให้ ต้องการให้ลูกที่ตายแล้วกลับมาเกิดใหม่ ต่อจากนั้นก็ถามว่า เจ้าหนูต้องการอะไร

แกบอกว่า ฉันร้องให้เพราะว่าฉันมีรถอยู่คันหนึ่งเป็นทองคำ แต่มันไม่มี ล้อ ต้องการล้อ อีตาพราหมณ์พ่อของ **มัญญูภุณทลิตะ** ก็บอกว่าถ้าเจ้าต้องการล้อ จะเอาล้อเงินหรือล้อทอง จะหาให้

แกก็เลยคิดว่าพ่อเราตอนเรามีชีวิตอยู่และป่วย แม้แต่ยารักษาโรคก็ไม่กล้าซื้อ จะจ้างหมอรักษาก็ไม่จ้าง แกกลัวเสียเงิน เวลานี้แลเห็นเรารูปร่างหน้าตาคล้ายคนเดิม ก็คิดถึงลูกคนเก่า จะให้ลื้อทองคำหรือลื้อเงิน แต่แกคิดว่าพ่อแกโง่มาก แกเลยบอกว่า ใ้อลื้อเงินลื้อทองนะไม่ต้องการ เพราะรถมันเป็นทองคำ จะทำลื้อด้วยเงินทองไม่แปลก ทำได้แต่ไม่ต้องการ ต้องการยิ่งกว่านั้น

พ่อถามว่าต้องการลื้ออะไร แกบอกว่าต้องการดวงจันทร์และดวงอาทิตย์มาเป็นลื้อ ลื้อข้างหนึ่งเป็นดวงอาทิตย์ ลื้อข้างหนึ่งเป็นดวงจันทร์

อีตาพราหมณ์โมโหบอกว่าไอ้บ้า เอมาได้ยังไง ของมันอยู่ไกล แกก็เลยถามว่า ในเมื่อผมต้องการดวงจันทร์และดวงอาทิตย์มาเป็นลื้อ ซึ่งมันเป็นของที่มองเห็นได้ด้วยตา แต่คุณลุงต้องการเอาลูกที่ตายไปแล้ว ไม่เห็นว่าอยู่ที่ไหน ต้องการให้มา อยากจะทราบว่ามีกับลุงนะใครจะบ้ามากกว่ากัน (หัวเราะ)

หือ คุณหมอ เกิดมาแข่งบ้ากันแล้วละสิ พราหมณ์รู้สึกตัวว่าเราแยกแยะเด็ก

คุยไปคุยมาแกเลยบอกว่าผมนี่เป็นลูกพ่อนะ เวลานี้เป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้น ดาวดึงส์เทวโลก มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้า 1,000 เป็นบริวาร

พอก็ถามว่า ทำบุญอะไร บาตรก็ไม่เคยใส่ มือก็ไม่เคยไหว้พระสมณโคดม ทานก็ไม่เคยถวายนะ ศีลไม่รักษา เทศน์ไม่เคยฟัง

ท่านก็เลยบอกว่า ก่อนจะตายจิตใจนึกถึงพระสมณโคดมเพียงนิดเดียวก็ไปสวรรค์ หลังจากนั้นก็เลยแนะนำพ่อบอกว่า ตั้งแต่นี้ไปให้เคารพพระสมณโคดม สมาทานศีล รักษาศีล ใส่บาตร ฟังเทศน์ จะมีผลมาก หลังจากนั้นท่านก็กลับไป

อีตาพ่อก็กลับ กลับมาบ้านแกก็บอกคุณแม่บ้านว่า ยายวันนี้จะเลี้ยงเพลพระสมณโคดมกับพรสาวก ให้ทำอาหารให้มาก

ที่นี้แกเป็นเศรษฐี แกเป็นพ่อบ้านใหญ่ คนนับถือมาก คนที่ไม่เคารพพระพุทธเจ้าก็ตั้งใจคิดว่า วันนี้เราจะไปดูพราหมณ์คนนี้ย่ำยี่พระสมณโคดม กองเชียร์นะ ไซ้ใหม่

อีกพวกหนึ่งนับถือพระพุทธเจ้าบอกว่า เราจะตามดู วันนี้จะดูลีลาพระพุทธเจ้าที่แสดงออกกับพราหมณ์คนนี้ ดีว่ากองเชียร์ 2 กองไม่ดีกันก่อนนะ

ที่นี้ต่างคนต่างไป ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ไปถึงแล้ว พราหมณ์คนนี้ไปถึงเขารีบขึ้นเลย เขาถามว่าพระสมณโคดม คนที่นึกถึงชื่อท่านอย่างเดียว ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ ไม่เคยรักษาศีลจากสำนักของท่าน ตายแล้ว

ไปเป็นเทวดามีไหม ศาสนาเราเขาเรียกชื่อ เขาถือว่าดีเสมอและดูถูกนะ พระพุทธเจ้าท่านไม่ทรงถือท่านถือจิตใจเป็นสำคัญ

พระพุทธเจ้าฟังแล้วท่านก็บอกว่า พราหมณ์คนที่นึกถึงเราอย่างเดียว ตายแล้วเป็นเทวดา เป็นพรหม ไม่ใช่ร้อย ไม่ใช่พัน ไม่ใช่หมื่น นับเป็นโกฏิๆ แล้ว ท่านก็ย้อนถามว่าเมื่อเช้านี้ท่านพราหมณ์ไปพบด้วยตัวเองแล้ว ใช่ไหม และเวลาเดียวกัน ท่านก็เรียก **มัญญูคุณทลิตเทพบุตร** ให้มาพร้อมด้วยวิมาน

มัญญูคุณทลิตเทพบุตร ก็มาพร้อมกับวิมาน พอเข้าไปใกล้ ท่านก็กำวลง จากวิมานเข้ามาไหว้พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ทรงเทศน์พอเทศน์จบ **มัญญูคุณทลิตเทพบุตร** ก็เป็น **พระโสดาบัน** พราหมณ์ก็เป็นด้วย คนอื่นก็พลอยเป็น เยอะแยะนะ

นี่เป็นเครื่องยืนยันว่าคนแม้จะมีกรรมหนัก กรรมที่เป็นอกุศลหนัก แต่ พอที่เวลาจะตาย ก็นึกถึงพระพุทธเจ้าก็ดี หรือพระเจ้ายกตินะ เขาสามารถไป สวรรค์ได้ ถ้าหมอมไม่เชื่อคิดว่าใครตาย แล้วตายไปดู นั่งก็ได้ ยืนก็ได้ เดินก็ได้ นอนก็ ได้ไม่แปลก นั่งๆ ทำไหนก็ได้ไม่เห็นยาก ถ้าเราได้ **จตุปปาตญาณ** เราไม่ต้องนั่ง ต้องนั่ง รู้ข่าวคนตายบีบ ถ้าอยากจะรู้ รู้ได้ทันที ทำให้มันคล่องเหมือนหมอเข้าใจ ในโรคนะ ต้องทำให้คล่องขนาดนั้น ไม่ใช่ใครมาก็ตั้งท่า อย่างนี้ใช้ไม่ได้ ไม่ทันกิน นะ

ลูกศิษย์ หลวงพ่อครับ มีคำถามว่า ทำไมเราทำดีไม่ได้ดีเสียที คนทำแต่ชั่วไม่ได้ทำดี ทำไม โชคดี ได้นั้น ได้นี่

หลวงพ่อ โชคดีแบบนั้นไม่ได้ดีนะ เขาได้ดำนะ เอะ ไปมองดูเขาเถอะ ถ้าได้วัดธูมาแก่ก็ถูก ด่า ใช่ไหม เราทำดีเราได้ดี จิตใจเราเป็นสุข ใ้้นั้นเราต้องดูเขา เวลานี้เราอาจจะ ถูกคนมีอำนาจโกงภาษีอากร ใช่ไหมก็ต้องถอยหลังไปดูชาติก่อน เราเคยโกงเขา มาหรือเปล่า ก็ไม่ยากถอยหลังด้วย **อดีตังสญาณ** กับ **ปุพเพนิวาสานุสสติ ญาณ** ก็ได้เข้าไปดูปัจจุบัน สมมติว่าคนบางคนที่นั่งบอยู่ที่นี่ เมื่อวานนี้ไปด่าเขา มา วันนี้ไม่ได้ด่า มานั่งคุยกับพระนี่ ออกไปหน้าบ้านถูกด่าเลยบอก เอ้ วันนี้ถูก ไม่ได้ด่านี้หว่า เมื่อวานด่าเขาไว้ล่ะ นี่เขายังด่าไม่ทันนะ เขามาด่าใช้หนี้ใช่ไหม ออย่าไปว่าเขานะ (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ หลวงพ่อคะ.....

หลวงพ่อ ใ้อ์ โห นับจำกัดไม่ได้ ถ้าต้องการทำอะไรเท่านั้น ไม่มีขอบเขต ร่างกายหนึ่งกายนะ ถ้ามีเทวดาหรือคนอื่นมาก็แสนกล้าน แยกได้เท่านั้นเลย ด้วยความเป็นทิพย์ ไม่ เป็นดวงละเป็นตัวเลข ที่เราเรียกจิตคิดว่าดวงนั้นไม่ใช่ เป็น **อิทิสสมานกาย** คือ

เป็นกายนั้นแหละสามารถไปคุยกับเขาได้ เฉพาะคนเรื่องเลย ไม่ใช่เรื่องเดียวกัน ไม่ใช่ไฉ่ตัวก่อน ไม่ใช่พอบอกฉันหิวๆ มันไปเทศน์ธรรมะ ใช่มั้ยอีกคนหนึ่งเขาต้องการธรรมะ เอาข้าวไปให้ดีกว่า คือว่าใครต้องการอะไรก็พูดอย่างนั้นเลย ตามความประสงค์ตรง อันนี้ไม่ยาก ของกล้วยๆ จะเป็นกล้วยดิบ หรือกล้วยสุก ค่อยพูดกันทีหลัง เอ้า ว่าต่อไปมีอะไรอีก เอ้า หมอมีอะไรอีก ดิมีเพื่อนคุย ถ้ามีจะหลับนะ บางทีนะ ใช่มั้ย (หัวเราะ) เอ้า จะว่าไป

ลูกศิษย์

หลวงพ่อกะ ที่ว่าก่อนจะตายนึกถึงพระพุทธเจ้า,,,

หลวงพ่อ

มันยากเหลือเกิน หลายโกฏิรายจะได้สักหนึ่งนะ อย่างนะ ดีไม่ดี **พระยายม** เก็บนานเขี่ยวะนะ ก็ให้ซ้อมดีไว้มันยังไม่ค่อยจะดีเลย (หัวเราะ) ใช่มั้ย ทุกขเวทนาสาหัสนี้ ใช่มั้ย เราทำไว้ให้มากดีกว่าเทวดาบางองค์ ท่านเสียตายนะ ทำดีนิดเดียว ขึ้นไปเป็นเทวดาได้ใช่มั้ย ก็เกิดเป็นคนไม่นาน ก็เหาะลิวๆ ขึ้นไปพักบนนั้น พอนั้นก็ลงป้องกันที เราสะสมความดีให้ถึงที่สุดตามกำลังดีกว่านะ อยาไปประมาทนะ **ปมาโท มัจจุโร ปทัง** ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย ดีไม่ดี ตอนจะตายไปนึกถึงเข้าพอดี อีคนนั้นค่าๆ อีคนนั้นว่ากูอีคนนั้นขโมยของกูละเสร็จ ไปเลย ใช่มั้ย แต่ว่า **มัญญุณฺทลิตเทพบุตร** นะไม่หนัก **สุปติญฺฐิตเทพบุตร** นะท่านหนักมาก ถ้าลงนรกท่านต้องลงอเวจี ใช่มั้ยนะ แล้วก็ผ่านนรกกับบิรवारตามลำดับขึ้นมา แล้วไปลงยมโลกียนรกอีก 10 ชุม เป็นเปรต อสุรกายสัตว์เดรัจฉาน ใ้หนักมาก เพราะว่าท่านอาศัยบารมีชาติก่อน ท่านมีมากนะ ท่านทำกรรมชั่วแบบนั้นอาจจะเป็นกรรมสนองก็ได้ หมายความว่าไอ้พวกนั้นเคยฆ่าท่านมา ท่านก็มาฆ่าตอบเป็นการตอบแทนกันใช่มั้ย ถ้ามีบุญไม่ดีจริงๆ ท่านจะเป็น **พระโสดาบัน** ไม่ได้

เมื่อท่านเป็นเทวดาแล้ว ถึงวาระที่จะต้องจุติรู้กรรมนี้ท่านก็ตกใจพอดี **พระอินทร์** แนะนำท่าน ให้ไปฟังเทศน์พระพุทธเจ้าที่ **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** พระพุทธเจ้าจึงทรงพิจารณาว่าถ้าเราเทศน์อภิธรรม จะไม่มีผลกับเทวดาองค์นี้เลย เทศน์ไปพอถึงวาระเทวดาองค์นี้จะจุติแล้วลงนรกทันที ก็ทรงพิจารณาว่าควรเทศน์เรื่องอะไรก็ทราบว่ถ้าเทศน์ **อุณฺหิสฺสวิชฺชัยสูตร** จบเดียวเธอจะเป็น **พระโสดาบัน** **พระโสดาบัน** นะตัดบาปหมดเลยนะ พระพุทธเจ้าก็ทรงเทศน์ **อุณฺหิสฺสวิชฺชัยสูตร** พอจบท่านก็เป็น **พระโสดาบัน** แล้วการจุติก็ตายปั๊บเกิดปั๊บทันทีนะ แค่วิบิตาเดียว เทวดาอื่นไม่รู้ จะรู้ก็ตัวเอง **พระอินทร์** กับพระพุทธเจ้าเท่านั้น

แล้วก็อย่างนั้นหาก่อนนะ เวลานี้ท่านยังอยู่นะ และเป็นเทวดาพระอรียเจ้าแล้ว อันนี้หมายความว่าชาติก่อนๆ เขาบำเพ็ญความดีมามาก และความดีที่จะ

เข้าถึง **ปรมัตถบารมี** ถ้าไม่ถึงนะเป็น **พระโสดาบัน** ไม่ได้ ไซ้ใหม่ แล้วเกิดมาชาติหลัง ทำไม่ต้องมาฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทำชั่ว ก็เข้าใจว่าไ้กรรมนี้สนองกัน ไ้พวกที่ถูกฆ่าเคยฆ่าท่านมาก่อน แล้วก็ท่านเคยเป็นศัตรู เคยถูกแก้งมาก่อนฉันคิดอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้าไม่ได้เทศน์ไว้ นี่ฉันเดาๆ เอนะอย่าเอาจริงเอาจังกันนะ เดี่ยวจะเอาจริงเอาจัง เดี่ยวท่านมาบอกไม่ใช่ ไม่ใช่ฉันแยะนะ ฉันเดาไว้ก่อน ไซ้ใหม่

ดูตัวอย่าง **ท่านองคฺลิมาล** ท่านฆ่าคนตันกว่า ทำไม่ท่านเป็น **พระอรหันต์** ได้ เพราะไ้คนพันกว่านี้เคยรุมฆ่าท่านมาในชาติก่อนที่ถอยหลังกันลงไปนะ ท่านผู้เดียวแล้วไ้คนพันกว่านั้นช่วยกันรุมฆ่าท่าน บางคนไม่ได้ฆ่า อย่างผู้หญิงนะ เออว,,,เออวานั้นไซ้ใหม่ คุณหมอบ พวกเออวา เออเสียงหนูน แต่มีไ้ไม่ลง แล้วก็ไปกับเขาด้วยที่ทำการร่วมกัน เข้า จบไปตอน มีอะไรบ้าง

ลูกศิษย์

.....

หลวงพ่อบ

ยัง ยังไม่ถึงเวลา ยังไม่ถึง ไ้ เร่งกันนำ เดี่ยวชี้หิวบายๆ นะ

ลูกศิษย์

ตายไปแล้ว พูดคนละภาษา

หลวงพ่อบ

ที่นั่นเขามีภาษากลาง แต่เมื่อแยกแขนงน้อย (หัวเราะ) คุณอย่าลืมว่าที่นั่นเขาไม่มีภาษาประจำชาติ มีภาษาคือความเป็นทิพย์ ถ้าเราเป็นคนไทย เขาพูดมาจะรู้สึกละเหมือนเขาพูดไทย เขาใช้ภาษาอะไรฟังมาเหมือนกับเราฟังภาษาไทย ภาษาทิพย์เขามี ขึ้นไปแล้วเขาเป็นชาติไหน เขาก็พูดอย่างนั้น ถ้าเป็นเทวดาจริง เขาใช้ภาษาความเป็นทิพย์ เขาฟังรู้ทุกภาษานะ ลองๆ ขึ้นไป ลองดู

ลูกศิษย์

หลวงพ่อบครับ เวลาสวดนี้เขาสวดภาษาบาลีไม่ได้ เวลาภาวนานี้ใช้ภาษาไทย ได้ไหม

หลวงพ่อบ

โอบ เอาหมดเลย เป็นไทยให้มากที่สุด เอาให้มันรู้เรื่อง ไซ้ใหม่เว้นไว้แต่คำภาวนาซึ่งมันมีน้อย พอจำได้ไซ้ใหม่ ไ้สวดมนต์หรือสวดอะไร เล่นไทยให้มาก ให้เรารู้ภาษาโดยเฉพาะกรวดน้ำควรเป็นภาษาไทยล้วน ดีไม่ดีท่องภาษาอะไรก็ไ้ไม่รู้ เรากไ้ไม่รู้ ฝึกไ้ไม่รู้ไ้คนให้ไ้ไม่รู้ว่อย่างไร คนรับก็ไ้ไม่รู้ว่อย่างไร เสรีจ

ลูกศิษย์

.....

หลวงพ่อบ

เอาน้อยๆ แค **นโม จบ พุทธัง ธัมมัง สังฆัง** จบก็หมดเรื่องนะ คือไม่ต้องมาสวดมนต์เป็นยาทา ภาวนาเป็นยากิน ไซ้ใหม่ **สวดมนต์นี้จะเก่งขนาดไหนก็ตามจะมีสมาธิอย่างสูงแค่อุปจารสมาธิ ไม่ถึงฌาน ภาวนานี้จะถึงฌานง่ายและสามารถละกิเลสได้ด้วยกำลังสูงกว่า** ให้ใช้ภาวนาให้มากดีกว่า เอาง่ายๆ ภาวนาใช้คำสั้นๆ คำว่ามากนะ หมายความว่าจะทำนาที่ สองนามี สามนามี ก็

ช่างแกะปะไรก่อนหลับเอาสักนิดหนึ่ง นึกนิดก็หลับไปเลยใช้ได้ เอาอย่างนี้ให้หนัก
ดีกว่า อย่าไปเกณฑ์ให้สวดมนต์ภาษาบาลีจะลำบาก เกิดความทุกข์ความ
เดือดร้อน ผลมันไม่เกิดหรอก มันกลุ่มนะ สวดแทนที่จะเป็นบุญกลับเป็นบาปไป
ดีไม่ดีนั่งด่าพ่อ นั่งด่าแม่ นั่งด่าพระพุทธเจ้า เพราะมีนี่ถึงต้องมานั่งสวดนี้
(หัวเราะ) สวดอะไรก็ไม่รู้ ไม่รู้เรื่อง เมื่อยจะตายโหง มันลำบาก จำก็ไม่ได้ เอาแค่
ใจสบายดีกว่านะ **พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง
คัจฉามิ** ให้ได้ดีพอ แล้วบอกให้แก่ว่า **พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ** แปลว่าข้าพเจ้าขอถึง
พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง **ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ** แปลว่าข้าพเจ้าขอถึง พระธรรมเป็น
ที่พึ่ง **สังฆัง สรณัง คัจฉามิ** แปลว่าข้าพเจ้าขอถึง พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ถ้าแก่ถาม
เป็นที่พึ่งอย่างไร บอกพระว่าอย่างนี้ บอกเอาท่านเป็นที่พึ่ง **ปาณาติปาตา
เวรมณี** เราจะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ทรมานสัตว์ **อทินนาทาน** เราจะไม่ลักทรัพย์ จะไม่
โกงใครเขา ไม่โกงทรัพย์สินของเขา **กาเมสุมิฉนจาร** เราจะไม่แย่งคนรักคนอื่น
ใช้ใหม่ เอาง่ายๆ ก่อนนะ **มุสาวาท เวรมณี** เราจะไม่พูดเท็จ เราจะพูดตามความ
เป็นจริง

ใช้พูดนี้ควรจะใช้ **กรรมบถ 10** เข้ามาช่วย ถ้าไม่พูดเท็จอย่างเดียวจะไม่
ไหว ยิ่งดีกัน ต้องวาจาไม่พูดเท็จด้วย ไม่พูดคำหยาบด้วยไม่พูดนินทาชาวบ้าน
ด้วย ไม่พูดไร้ประโยชน์ด้วย ต้องใช้ 4 อย่างถึงจะปลอดภัย

เราพูดจริงเราพูดหยาบเกินไป เขาโกรธ ใช้ใหม่ ใช้การพูดจริงนี่ก็ต้อง
ระมัดระวัง ต้องเหมาะสมกับกาลเวลา ถ้าไม่เหมาะสมกับกาลเวลา อาจจะเป็น
โทษแก่ผู้พูด กาลเวลาหรือสมมุติที่ไม่สมควรพูดไปพูดเข้า เขาก็โกรธ ใช้ใหม่

ที่นี้วาจานี้ควรจะแนะนำกัน 4 ด้าน 4 อย่าง คือ

1. พูดตามความ เป็นจริงด้วย
2. พูดเพราะด้วย
3. พูดด้วยความหวังดี อย่างนินทาเขา
4. วาจาที่เหลวไหลที่ไม่เป็นประโยชน์ อย่าพูดเลยใช้ใหม่ ไม่นินทาคน
5. เขาบอกต้องระวังข้อดีมสุราหรือเปล่า ก็บอกพ่อดีเพราะพ่อโตแล้ว
นะ ลูกอย่าเพิ่งดื่ม (หัวเราะ) ถ้าลูกแกยังไม่ทันพอลูกไม่ควรดื่ม
(หัวเราะ) เอา ว่าไง หือ หนีไม่พ้น เหยอหนีนะมันพัน ไม่ต้องหนีอยู่
เฉยๆ ก็พัน แต่ไม่หนี จะเดินเข้าไปหานะสิ แก้วเหล้ามันวางเฉยๆ นะ
มันไม่วิ่งตามคนนะ ใช้คนไม่กินเหล้าแก้วเหล้าวางข้างหน้า ก็ไม่ชน
แก้วเหล้า บางคนกินเหล้า แก้วเหล้าวางห่าง 4 กิโลเมตร เดินเข้าไปชน

แก้วเหล้าได้ ร้ายจริงๆ ไล่ชำระยา (หัวเราะ) เออ ดีคุยกับหมอสุนัขดี
เอ้า มีอะไรใหม่จะ หมดหรือยัง

ลูกศิษย์ นี่ ถ้าพูดตลก **กรรมบถ 10** ขาดใหม่ คือขาดใหม่
หลวงพ่อก คือไม่ชนกับศีล ศีลยังไม่ขาดนะ เขาตลก จะหาว่าพูดไร้สาระยังไม่ได้นะ ตลกเพื่อ
 ความรื่นเริง ไม่มีอะไรเลย ทำใจคนอื่นให้ชุ่มชื่น ไม่มีอะไร พระพุทธเจ้าท่านเคยทำ
พระสารีบุตร ท่านเคยทำ พระสาวกหลายองค์เคยทำ ต้องทำ ถ้าสมาคมนี้จะ
 เหงาเกินไป ก็ต้องให้เกิดความรื่นเริง แต่ไม่ผิดศีล ผิดธรรม

ลูกศิษย์ "....."
หลวงพ่อก นั่นเขารวมคำแล้ว เขารวมคำๆ ไว้นะ นั่นเขารวมไว้ในกลุ่ม มันไม่เป็นไร เขาพูด
 ตลกคะนอง เขาพูดทำให้คนอื่นหัวเราะ เขาทำให้จิตใจเราชุ่มชื่น แต่ใจเขาเองนะ
 เขาจะรู้ ถ้าเขาพูดดีนะใจเราสบายอย่าลืมนะ

ลูกศิษย์
หลวงพ่อก ลามก ก็คนที่ลามกเขาก็ชอบนี้ เขาก็พูดให้ชอบ แกลงต้มให้คนกินก็ต้องทำตามแต่
 ละคนไข้ใหม่ คนนี้กินเค็มชอบเค็ม เราทำเปรี้ยวเขาก็กินไม่ได้ เขาชอบเปรี้ยว เรา
 ทำเค็มเขาก็กินไม่ได้ ต้องทำให้เหมาะสม คนลามกก็ชอบภาษาลามกไม่เป็นไร
 คือไม่ได้โกหก ไม่โกหกไม่สร้างความสะเทือนใจ ให้เกิดแก่เขา นะ ทำใจเขาให้
 สบาย ไข้ใหม่แล้วก็ประการที่ 2 เขาไม่ได้สร้างความแตกร้าง ให้เกิดแก่ใคร อันนี้
 โทษเขาไม่ได้หนู อย่าหาว่าเขาบปผิด ถ้าถามผิดศีลข้อไหน บอกผิดทุกข้อ คือไม่
 ชนศีล ศีลไม่ขาด ศีลไม่ช้ำนะ หือหมด ถ้าชนศีล ชนแรงศีลขาด ชนเบา ศีลช้ำ
 เดี๋ยวมีเวลา 15 นาที

ลูกศิษย์
หลวงพ่อก หน้าบึ้งนะดี ไม่ทำชาวบ้านเขากลุ่ม เวลาไม่พูดด้วยช่างมัน บึ้งได้บึ้งไป จะได้หมด
 เรื่องหมดราว แกออยากบึ้งแกนั่งเฉยๆ ไปหมดเรื่องก็ไม่ต้องพูดกัน

ลูกศิษย์
หลวงพ่อก เขาไม่ได้ต้องการให้ชอบนี้ แต่คนชอบนี้อาจจะมีนะ ยออย่างน้อยที่สุดตัวเขาเขาชอบ
 (หัวเราะ) มีหนึ่งคนคือเขาชอบบึ้ง หน้าบึ้งเกินไป ก็สุดแล้วแต่อารมณ์คน ทางที่ดี
 แล้วไม่ควรจะฝีก จิตใจมันเศร้าหมองนะ ถ้าเราหัวเราะได้อย่างน้อยที่สุด แกก็จะ
 ได้ชุ่มชื่น ไข้ใหม่หัดหัวเราะให้มากดีกว่า มันทำลายโทษะไปในตัว หัวเราะได้ ยิ้ม
 ได้ใจชุ่มชื่นมากกว่า

ลูกศิษย์ คนพูดมาก
หลวงพ่อก คนพูดมากดีกว่า เกิดมาคุ้มค่า เขาเกิดมาพูดอย่างนี้ ตามที่เราพูดไข้ใหม่

ลูกศิษย์ หลวงพ่อคะ การถวายข้าพระพุทธเจ้านี้ หลวงพ่อบอกว่าเป็น **พุทธานุสสติ**
กรรมฐาน เราอยากจะทำทุกวัน แต่ที่นี่ไม่ค่อยมีโอกาสได้ทำ ต้องทำทุกวันหรือ
เปล่าคะ

หลวงพ่อก็ดูดีแล้วแต่เรา เรามีภาระหน้าที่ที่รับผิดชอบทำได้ จิตใจยังนึกถึงพระพุทธรูปนี้ก็ถือว่าเป็น **พุทธานุสสติ** ใช้น้ำมันเป็นเครื่องเตือนใจบูชาพระเป็นถวายทาน เราเอาข้าว
ไปบูชาความดีของท่าน เป็นปัจจัยให้นึกถึงท่านอยู่ ถ้าเราไม่ทำอย่างนั้นจะลืม
ท่านให้มีห่วง นึกถึงพระพุทธเจ้า ถ้าเวลาจะตายยังมีอยู่ก็ไม่ต้องไปนรกนะ ถ้ามี
พุทธานุสสติ อยู่ ตายไปแล้วจะไปพบพระพุทธเจ้า ถ้าไปเกิดใหม่ก็จะ....

สนทนาที่ซิดคาโก 3

หลวงพ่อ

ไอ้โฮ ไม่ต้องมานี่จะไปถึงเสียแล้ว 6 ทุ่มกว่าแล้ว ไปไม่ทันนอนก็ขึ้นรถมาใหม่ อ้าว อุทิศส่วนกุศลว่าอะไรนะ เออ ใครนั่งกรรมฐานจะครุมาบ้างหรือเปล่า เขาบอก เขามาทุกวัน สองนาย (ปรานาธิบัติสินคอล์นและประธานาธิบัติทฐแมน) เขาบอก มาทุกวัน มาช่วย เขาบอกให้สั่งบอกน้องๆ ด้วย ที่เขาต้องพลัดพรากออกนอกเขต พุทธศาสนา กระเด็นอยู่เพราะเจ้าผู้ เขาพูดด้วยว่าฉันเคยอยู่เขตพุทธศาสนานะ จึงต้องอยู่ที่นี่ และอีกประการหนึ่งเขาบอกว่าไอ้เรื่องบาป ให้หลิมมันเสียอย่างนี้ ก็ถึง แก่ไม่มีตกนรก แก่ถึงสะบัดช่อละที่นี้ สามปี ฉันไป **สำนักพระยายม** ท่าน กำลังสอบอีตานิพอดิ 3 ปี ก็เอาแล้ว ของเขาเท่าไรรู้ไหม 25 ปีของเราเป็น 1 วัน ของเขา 3 ปี เราก็คงไม่ค่อยเท่าไรใช่ไหม แก่ตายไป 3 ปี ฉันไม่ได้นึกถึงพวกแกหรอก คราวนั้นไปหาลุงแกเสียหน่อย ไปถึงเขากำลังให้การฟังหมดเสียง เถียงไอ้โฮ แก่ไม่ได้เถียง เล่าตามความเป็นจริง แก่บอกแก่ทำเพื่อความสันติสุขของคนส่วนใหญ่ ถ้ากำลังพูดได้ไม่ลงนรกหรอก ทุกคนนะ ถ้าเขาถาม ถ้าพูดได้ ไม่มีการลงนรก แสดงว่าความดีเปิดให้

ที่นี้ที่แก่บอกว่า บอกน้องๆ บอกว่าไอ้เรื่องความชั่ว คือบาปให้หลิมมันเสีย อย่างแก่ไม่ตามนึกถึงมัน และผลอย่างน้อยมันเป็นอย่างนั้นเห็นไหม พูดมากไปก็ ดึกมาก กลับได้แล้ว ฉันนะไม่เป็นไรที่ หมด ไอ้นี้สิ (หัวเราะ) เออโยมๆ อยู่ไกลมาก ต้องตีรถกลับ ว่าอย่างไรคุณ ถ้าแต่งงานนี้ คุณนะ ถ้าแต่งงานแล้วอย่าให้เมียฝึก นะมันหลบยากจัง ไอ้อย่างนี้ยังคอยยังชั่วหน่อย อย่างนี้ถ้าเขาคล่องตัวหน่อยก็จับ ได้ ไอ้นี้เขามีเยอะ ก็มีหลายคนเขาซ้อมทุกวัน ทำบุญบิ๊บเขาติดตามเลย พอ ทำบุญวันนี้ กลางคืนเขาถามเลยผลบุญเป็นอย่างไร ต้องฝึกอย่างนั้น ถึงจะ คล่องตัวนะ ดูวิมานเราอยู่ที่ไหนอะไรเปลี่ยนแปลงบ้าง สีดิน จะดูรูปร่างถ้าไม่ เปลี่ยนแปลง แต่ความผ่องใสเราต้องดูตรงนั้นนะ และก็เราขึ้นไปดูตัวเราด้วย เมื่อ วานนี้สีเป็นอย่างไร พอทำบุญเสร็จแล้ว ความผ่องใสเกิดขึ้นใหม่ นี่มา เปรียบเทียบ นี่ดูเมื่อวานครีมนบยอดเขา ไม่เปลี่ยนแปลงใช่ไหมเมื่อวานครีมน ใน น้ำไม่เปลี่ยนแปลง เพราะจิตเราารู้ความเป็นจริงใช่ไหม เราก็สบายใจ พอสบาย ใจแล้วก็เลิก ไอ้ตอนทำบุญด้วยบุญใหญ่มันไม่หมายความว่าต้องใช้เงินมากนี่ หี ะไร รดอะไรนะ

ลูกศิษย์

รดสองคันข้างหน้า ด้านข้างรถยนต์ที่ด้านหน้า ด้านข้างทางฝั่งทางโน้นนะ ฝั่ง ซ้ายนะ ฝั่งนั้นคะ ด้านนี้ คนทุบกระจกรดฝั่งนั้นคะ

หลวงพ่ อ้อ คนทุบมันไปแล้วไม่เป็นไร เจ้าของไปทำกระจกใหม่ อ้อ ไซ้ๆ ไซ้ไฉนหนุเป็น
อย่างไร ไซ้ใหม่ เออ วันนี้ซ่อมนะ ซ่อมจนต่อไปนี้ไปนะพ่รุ่นนี้กลับๆ เขาอยู่ซ่อมจน
คล่อง โอภาสมันไม่มี เออ โศคดีมีสุชนะหนุนะ โยมเอ๋ย โศคดีมีสุช

ลูกศิษย์ รongเท้าแก้วเหาะไปได้ แล้วทหารละครับ เวลายกทัพที่เดินไม่ทัน

หลวงพ่ ใ้เจ้านี้ความจำแ่ เคยเป็นทหารหรือแม่ทัพ เลอะๆ เลื่อนๆ อย่างนี้ต้องใ้สมอง
ออก มันสมองมากเกินไป เอ๊ะไครมีสว่านไฟฟ้าใหม่ (หัวเราะ) มันไม่จำเป็น ถ้าไป
มากใ้จักรแก้ว ก็คนก็ได้ ก็แสนคนก็ได้ นี้ไม่ต้องชั้นรถยนต์ จักรแก้วนี้มันเป็น
อาวุธด้วย เป็นพาหนะด้วย หยิบปุบขึ้นมาใ้โตเท่าไร คนเท่าไรไซ้ใหม่ และก็ไม่
ต้องเสียน้ำมันเชื้อเพลิง สบายมาก เอื่อน่าจะมีสักอันนะ ดีไหม

ลูกศิษย์ ดีครับ

หลวงพ่ เรื่องของพระเจ้าจักรพรรดิ เป็นเรื่องของพระโพธิสัตว์ คนที่เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ
เฉพาะพระโพธิสัตว์เท่านั้น ปกครองโลกโดยกรรม คือเมื่อเวลาขึ้นครองราชย์แล้ว
ไม่มีการรบกัน มันรบกันไม่ได้เพราะทั้งโลกนี้มีพระราชาองค์เดียว เห็นไหม พระ
จักรพรรดิก็มีตำแหน่งอีกตำแหน่งหนึ่ง คือชี้ข้าคนทั้งโลก ไซ้ใหม่หมอ ใ้เมืองนี้
เขาจนไม่มีอะไรจะกิน ต้องหาเงินหาทอง หาเงินหาทองไม่ได้ขุนคลังก็ไปแล้ว เอ
ขุดตรงนี้ทองคำ ขุดตรงนี้เงิน ขุดตรงนี้แก้วนี้ขุนคลังต้องใ้ทิพจักขุญาณ นี้ท่าน
ต้องเก่ง ขุนคลังแก้ว และก็มีขุนพลแก้ว รบชนะโนในหลายๆ สถานไซ้ใหม่ แล้วก็
หมดกัน ไม่มีการรบกัน อยากเป็นใหม่จะตั้งใ้ จะเป็นขนาด **เบาได้** (จักรพรรดิ
องค์สุดท้ายของเวียดนาม) ไม่ได้นะ นี้เขายังปกครองประเทศ ไซ้ใหม่ เราก็เป็น
จักรพรรดิประจำห้องเรา ไม่มีใครโตกว่าเรา พวกมดพวกปลวก (หัวเราะ)

ถ้าเราคุยกันรู้สึกันมันดี แต่ก็มันเป็นเรื่องของอนิจจัง หมดทุกขไซ้ใหม่ เป็น
จักรพรรดิปกครองโลก ก็ทุกขเต็มโลก เป็นกษัตริย์ปกครองประเทศ ก็ทุกขเต็ม
ประเทศ มันเล็กมาหน่อย เป็นพ่อบ้านแม่เรือนก็ทุกขเต็มบ้าน ไม่มีอะไรสุข ถ้าเรา
ยังงั้อยู่เพียงใด เราก็พอใจทุกเพียงนั้น เออ ฉลาดหรือยังไฉนหนุ ใ้สองหนุนี้ หา
ยังไม่ฉลาดอีก ใ้ชี้หมา ถามฉลาดหรือยังมันบอกไม่ฉลาด (หัวเราะ) เออ แจ้วลูก
สาวฉัน อย่างนี้พูดไม่จบ รับรองไม่ขัดคอกัน มันคนละเรื่องเสียอย่าง ไม่มีการขัด
คอกัน ว่าใครขัดคอกใครไม่ได้ อ้าว **พระครูเทพ** มีอะไรคุยบ้างละ สาธุ มาที่คน มา
ด้วยกันก็คน

ลูกศิษย์ 2 คนคะ

หลวงพ่ 2 คนแน่ะ ถามมาก็คน ชี้นี้เหมือนกัน ฉันทามมาก็คน ชี้ไปคนโน้นไซ้ใหม่ หนาว
มากไหม **อินเดียน่า**

ลูกศิษย์ ไม่ค่อยหนาว
หลวงพ่อ ไม่ค่อยหนาวนะ เออ ดีนะ
ลูกศิษย์ แต่เมื่อวานฝนตกชุกเลย
หลวงพ่อ เมื่อวานฝนตกอีกอย่างนั้นหรือ อ้อ อ้อ เรายามาฤดูฝนใช้ไหม ที่นี้ฤดูฝนใช้ไหม
ลูกศิษย์ ใช่เจ้าคะ
หลวงพ่อ นั่นสิ ฤดูฝนก็ไม่ได้ จะว่าฝนตกมากเกินไปไม่ได้ เพราะฤดูของเขาใช้ไหม เอ๊ะฤดูฝนฝรั่งไถนาหรือปล่าวนะ
ลูกศิษย์ เขาปลูกต้นไม้ ปลูกผักแถวบ้านหนูนะมี
หลวงพ่อ แล้วฝนมีกี่เดือนที่นี้ เพราะไม่แน่ไม่เท่ากัน ใช้ไหม
ลูกศิษย์ 2 เดือน
หลวงพ่อ 2 เดือนนะ เออ ที่นี้มีฤดูฝน 2 เดือน ที่ **ภูเก็ต** มีฤดูฝน 8 เดือน นี่เพิ่งจะตกอีก 2 เดือน จะหาฝนที่ไหนอีก 2 เดือน ครบอีก 2 เดือน เขาบอก **ซิดาโก** หนาว หนาวที่ **ซิดาโก** ที่นี้ไม่ค่อยหนาวนะ ตอนนั้นใกล้ ๆ ใ้โ้หน้าฤดูใช้ไหม ลมแรงจริงๆ เรา รู้กำลังของลมจะฝืนไม่อยู่ใช้ไหม ไม่มีโอกาสจะไปปล้ำกับลม จะถามลมแรงไหมยังไม่ปล้ำกันตอนนี้ไม่ต้องปล้ำละนะ เพราะล่อ ไม่มีโอกาสปล้ำกับมันเลย เออ หาวิธีปล้ำกันไม่ได้
ลูกศิษย์ นี่บางครั้งถ้าลมแรงจะมีตำรวจคอยเวลาคนข้ามถนน ตรงใกล้ๆ กับริมถนน
หลวงพ่อ อ้อ เวลาคนข้ามถนนต้องมีตำรวจมาคอยยืน คิดว่าตำรวจมาจับลมห้ามลม ใ้เรา ยืนนี้ก็สังเกตดู ตำรวจห้ามลม จราจรลม เออ ไม่ต้องนะ ไม่ต้องถือหลวงพ่อ ต่างคนต่างถือดีกว่า อ้าวนี้จะไปก็ไม่ได้ไปใ้ชี้หามา เออเนี่ย จะไปอย่างไร เอ จะไปเองกัน 3 ข้อ เออ ตั้งใจไปก็ได้ไป ไม่ต้องถือหลวงพ่อนะ 5 ข้อนี้สมบูรณ์ ใ้นี้จะถือศีล หลวงพ่อไม่เกิน 5 ข้อยังแยะ ล่อ 227 ใ้โ้ เออ ดีเท่าไรละ คุณหลายๆ คนมาช่วยกัน
ลูกศิษย์ ไม่ใช่เบาๆ นะ
หลวงพ่อ ใช่ๆ ถือแบบนี้โตทั้งทางนะ อ้าวพวก **อินเดีย** คุยบ้างสิหัดใช้ภาษาอินเดียนก็ได้ อยู่ใกล้ๆ ฝรั่งตำพอดได้ (หัวเราะ) นั่นฝรั่งตำ
ลูกศิษย์ หลวงพ่อกะเมื่อคืนนี้จะเชิงฝืนไม่เชิงนะคะ ฝืนว่าเห็นฝึมานอนด้วย
หลวงพ่อ เอ๊ะ ก็บอกไม่เชิงฝืน ยังบอกฝืนอีก เอาไงกันแน่ เออ ดี
ลูกศิษย์ ไม่ทราบเป็นอย่างไรมาจากไหน
หลวงพ่อ ก็เป็นพวกผี เขาทำอย่างไร เล่าก่อน
ลูกศิษย์ เขามานอนใกล้ๆ ค่ะใ้เราก็กั้ว
หลวงพ่อ แสดงถึงความเป็นคนใช้ไหม

ลูกศิษย์ แต่ทำไมจึงรู้สึกกลัวไม่ทราบ
หลวงพ่ อ้าว ไอ้เรามันกลัวเอง ปัทโช นี่ถ้ามาเห็นตัวไม่ชัดก็กลัวได้นะ ไอ้เจ้าหนุ่มไป
เชียงใหม่ กลางคืนมันก็ผีก็ ตอนค่ำก็ฝึกกรรมฐานให้เขาคืนที่สองตีสอง แม่ศรี จะ
มา ความจริงจะมาตลอดเวลานะ แต่ไปทีนั้น ก่อนประเดี๋ยวจะไปเยี่ยมลูกสัก
หน่อย ไปถึงก็ไอ้เจ้าหนุ่มมันตื่นพอดี เห็นตัวชัดเลย หลับตาเห็นลี้มตาเห็นสวย
มาก ไอ้หนุ่มมันยังกลัวเลย (หัวเราะ) ภาวนาพุทโธๆ แถบออกว่ายังไงวะ ว่า พุทโธ
เหวอวะ หลวงพ่อเพิ่งสอนนี่ไง ว่าพุทโธ พ่อสอนลูกๆ ไรวะ นี่แกไปดูทุกคน แกก็มา
บอกว่าไอ้หนุ่มมันกลัว พอให้เห็นชัดๆ แพรพราวมันยังกลัวเลย

ลูกศิษย์ ต้องหลับตาเห็นนะครับ พอลืมตาเห็นไม่ได้
หลวงพ่ อือ ไม่ใช่ ตอนหลับ ตอนลี้มตานั่นนะสิ หลับๆ ตาก็เห็น ลี้มตาก็เห็นเห็นหมด จะ
ไปก็ไปให้เห็น ไปกลับมาเดี๋ยวจะมาเล่าให้ฟัง บอกมันภาวนาพุทโธๆ เมื่อกี้เขา
ถามทำไมถึงกลัว ตอบไม่ได้นะ อย่างนี้เขาเรียกปอดลอย ปอดหายไปแล้ว คือเรา
ไม่รู้ตัวอยู่ก่อน เป็นของธรรมดา ไอ้การกลัวผีเป็นเรื่องอุปทาน เขาหลอกมาตั้งแต่
เด็ก อ้าวไสชันไปเลย ก็ชอง

ลูกศิษย์ ถวายสังฆทาน วิหารทานด้วยค่ะ
ลูกศิษย์ เออ ที่เหลือก็แจก ๆ คนข้างเคียงก็ได้ บอกถ่ายคนเดียว แล้วแกจะถ่ายยังไง 2
คนนะ ขณะที่มัลลิก ขณะที่มัลลิกในท้องแกยังถ่ายคนเดียวเลย เออ หนอยเนาะหาว่า
ถ่ายคนเดียว

อ้าว ช้างแก้วมีอำนาจมากลูก ไซ้ใหม่ ช้างเป็นฉัตรที่มีศักดิ์ศรีมากเห็น
ไหมเล่าอย่างพระเจ้าจักรพรรดิยังมีช้างแก้ว ม้าแก้วไซ้ใหม่เดี่ยวเออ ห้าโมง ยังไม่
ได้กิน เสียงอะไร เสียงพลกๆ เหวอ ประเดี๋ยวมันอะไรกันแน่ เดี่ยวเสียงข้างหน้า
อะไรยังอีก 25 นาทีกิน นี่เขาบอกสัญญาณเดียนเตรียมตัวก่อน เอ ตอกเตอร์
หนังสือพิมพ์มันลงว่าคนไทยยึดรถถังอเมริกาได้ 40 คัน

ตอกเตอร์ 40 คันเหวอครับ

หลวงพ่ ไซ้

ตอกเตอร์ ยึดจากท่าเรือคลองเตยหรือเปล่าครับ

หลวงพ่ ไม่ใช่ ยึดจากประเทศอเมริกา (หัวเราะ) วอชิงตันยอมแล้ว (หัวเราะ)

ตอกเตอร์ อ้อ ยึดจากวอชิงตันนี่เอง

หลวงพ่ ไซ้เมื่อกี้อ่านหนังสือพิมพ์อะไร ไทยรัฐมั้ง เออ ที่ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ เขาถาม
ผู้สื่อข่าวว่ารถถังของญวนที่โดนยิงเสียหายจะเอามาได้ถึงไหม แถบออกเอาลำบาก
หนึ่งช่องแคบญวนเขายัง คือเห็นว่าเห็นยิงปืนใหญ่หนาคุ่มกัน นี่ถ้าไปเขาก็เสีย

กำลังมาก ถ้ารถถังไม่เอาด้วย รถถังก็จะเสียด้วย มันไม่พอกัน ก็ถูกของเขาผู้คุม ให้ต้องการมาเป็นพยาน แต่ต้องดูก่อนเราได้พยานมา เสียหายมากเอามาทำไม ใช่ไหม

จริงๆ กะเหรียญ ยกกำลังมา 2 หมื่น เออ ก็ดี แต่ว่าถ้าเขาปราบคนกลุ่มน้อยได้ เราก็หนักๆ ด้านนั้นเพราะมันเป็นไปตามแผน เขาปราบคนกลุ่มน้อยได้ เขาก็ตั้งแนวด้านบุก ตรงนั้นออกหลัง แต่คงจะปราบยาก เพราะหลังมันชนไทย และกะเหรียญ ผังโน้นตายกะเหรียญ ผังนี้ก็ข้ามไปแทน หัวหน้ากะเหรียญ อยู่ที่นี่

เมื่อปีก่อนโน้นที่พม่าล้อมกะเหรียญ ที่เชิงเขา กะเหรียญเขาวิ่งหนีเขาหนีขค้นเขา พอขึ้นไปฉันไปตามกับ **นายพลวิญญู** หลวงพ่อครับพม่ากำลังล้อมกะเหรียญอยู่ ปะทะกันไปปะทะกันมา ปราบกว่าพม่าตายไป 200 เศษ ตาม กะเหรียญมันลงมายิงเธอ ครับ เลยตามไ้ กะเหรียญพวกนี้ มันพูดภาษากะเหรียญ ได้เธอเปล่า บอกนำกลั้วพูดไม่ค่อยเป็น ไม่รู้ กะเหรียญ เผ่าไหน ภูไม่รู้จักหรือไง ติหลังพม่าเพื่อกะเหรียญ อ้อ ตอนนี้มีมังฆ่า ที่ตรงมังฆ่าตายคนตายไป 200 กว่า นี่เจ้ากะเหรียญ ข้ามมาฝั่งนี้ สมัยก่อนเขาผลักดัน ห้ามฐานกะเหรียญ อยู่ใช่ไหม ตัวหนึ่งข้ามมาปี๊บ ก็ไม่มีทหารกะเหรียญ มีตำรวจตระเวนชายแดน แต่งตัวเหมือนกันติดหมวด ก็ตำรวจใช้ได้เลย

ลูกศิษย์

ครับ

หลวงพ่อ

อันนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเราไม่ทำอย่างนั้นกำลังหนักมันจะมา มันเรื่องๆ ของบ้านเมืองสองใช่ไหม

อีกตอนนี้ญวนเขาต้องวางแผนใหม่ก่อนวน ใช่ไหม ทำเขาหนักไปซะแยะ 2 หนัก แล้วปีนี้เป็นคราวที่ 4 สีนะ มัน 2 คราว ตอนนี้พวกนี้ 2 คราว อ้าวมีอะไรจะคุยบ้าง

ลูกศิษย์

ยังนึกไม่ออก

หลวงพ่อ

อ้อ ยังไม่มีปัญหา ยังไม่มีตันทา (หัวเราะ) ที มีเขามีตันทาแล้ว โกรธแล้วความจริงตัดไ้ตันทา ไม่ใช่ของหนัก ตันทามี 3 **กามตันทา** อยากรได้ในสิ่งที่ยังไม่เคยมีใช่ไหม **ภวัตันทา** สิ่งที่มีแล้วอยากให้ทรงตัวอยู่ **วิภวัตันทา** สิ่งที่มีมันจะพังไม่ อยากรให้มันพังแค่นี้ แกมีตันทาใหม่ บอกโกรธแต่ความจริงมีเยอะเลยไ้เล็กมันมีหลายเรื่อง เครื่องมือมันก็เยอะ อยากรได้ทุกอย่างใช่ไหม ความจริงก็เป็นธรรมดา เราไปประมาณคนอื่นว่าแล้ว เขาไม่ได้หมายถึงไ้กามารมณอะไรต่างๆ แล้วก็ความจริง ตันทามากโน้นไปกามารมณเลย เสียหายไปเลยไปกันคนละเรื่อง จำไว้ นะ ตามเชิงมีตันทาใหม่ มีเยอะแต่น้อยกว่าแกหน้อย มีเยอะแบกไม่ไหวแต่น้อย

ว่าแกเหนื่อย หมดเรื่องถาม ทีหลังกูไม่ถามอีกแล้ว ถามทีไรเรามีทั้งนั้น มีมาก มี
มากเลย แต่น้อยกว่าแกเหนื่อย ถามทำไม ฉันมีฉันก็เสียบ ไข่แกมีมันดันมาทาง
ปาก แต่ฉันไม่ลั่น (หัวเราะ) อยากว่าเราก็บอกไป

ความจริงเรื่องนี้จริงๆ ทุกคนมีกิเลส แต่ว่าถ้าใครสนใจจริยาของคณีนอน
นินทาเขาว่าประมานเขา กิเลสมันลั่นทางปาก ไข่คนที่ไม่พูดมันอยู่แต่ในใจ ไข่
ใหม่ มันอาจจะเสมอบาก แต่ไม่ไหลออกจากปากยังดีกว่า จริงใหม่หนุ่ม ไข่ไม่ถูก
ถ้าไม่ถูกก็ว่าไปอธิบายไป

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

ไม่มีธรรมมาสน์ ขึ้นแคร์ได้
ไข่ๆ ไม่มีธรรมมาสน์ ขึ้นแคร์ก่อนก็ได้ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าถ้าคนใดยัง
สนใจในจริยาของบุคคลอื่น ยกตนข่มท่าน นินทาเขาร้ายกตขี้ มีมานะ
ถือตัวถือตน คนนั้นยังไม่เข้าถึงสะเก็ดความดีที่พระองค์ทรงสอน คือว่ายังไม่
เข้าถึงพุทธศาสนาเลยแม้แต่สะเก็ดจ๋าไฉนนะ อย่าไปเที่ยวนินทาเขา เล่าสู่กันฟัง
ได้ (หัวเราะ) ไข่เล่าสู่กันฟังนี้ ก็ไม่ใช่นินทาเหมือนกัน ถ้าเรื่องมันเป็นความจริงไข่
ใหม่เล่าปรารภบุคคลนั้น เขาทำอย่างนี้มีผลอย่างนั้น ไข่ไม่ห เขาทำไม่ดีก็ผลมัน
เดือดร้อน อันนี้ไม่ใช่นินทา ไข่ที่นินทามันไม่พูดตามความเป็นจริง แกล้งว่าให้เขา
เสีย หรือเขายังไม่เสีย เราเสียแล้ว จริงใหม่เล่า อันดับแรกเราเสียเวลาทำมาหากิน
ก่อน มานั่งนินทา เขาไข่ใหม่

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

แล้วอย่างคนที่ยังไม่เกิดขึ้น แต่ว่าเราเห็นก่อน แล้วเราก็มารู้ว่าแบบนี้
นี่ไม่เป็นไร

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

อย่างเดี๋ยวนี้เคยไป เคยเห็นพระตกรก เห็นพระ พระองค์นั้น
อ้อ ก็ลองปากจะแตก (หัวเราะ) พูดปรารภพูดพวกเราภายในได้ถ้ามันไม่ผิดความ
จริงได้

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

คือว่าเขาก่อนไข่ใหม่
หัวแถวละนะ เออ คือตามความเป็นจริงไม่ถือเป็นนินทา เพราะมีอาการปฏิบัติ
ด้วยกัน ถ้าไปพูดกับคนอื่นอันตราย แต่อันนี้ไม่เป็นไรนี้พูดตามความเป็นจริงอันนี้
ดี สอนๆ ให้ดีจะได้ไม่ผิด มีต่อนั้นเห็นต่อนั้น ไข่มาด้วยความเหน้อยยาก ไข่
ใหม่ จะได้ทำให้มันถูกต้อง ไม่ให้มันสูญเสียผลประโยชน์ ประโยชน์ที่จะพึงได้คือ
อานิสงส์ไข่ใหม่ อานิสงส์ก็แปลว่า ผลที่เราจะพึงได้นั่นเอง ถ้าเราควรจะได้ผล
แสดงว่า 100 เปอร์เซ็นต์ ที่เหลือ 1 เปอร์เซ็นต์หนักใจอยู่นิดหนึ่งไข่ใหม่ ถ้ามันไม่
เต็ม 100 เปอร์เซ็นต์ ได้ 50 เปอร์เซ็นต์ก็ยังมีดี ถ้ามันจะไม่ได้เลย นั่นถือว่า **อเส
วนา จะพาลานั่ง จงอย่าคบคนชั่ว ปันชิตานัญจะ เสวนา คบแต่คนดี ปุชา**

จะ **ปุชะนิยานัง** บุษาบุคคลที่ควรบูชา **เอตัมมังคลมุตตมัง** เต็มไปด้วยอุดมมงคล และไ้การปลุกพืชเราก้ต้องการผลใช้ใหม่ละ

นี่ถ้าเรามี **อนาคตังสญาณ** เราสามารถ พระพุทธเจ้าสอนให้ต้องการไม่ให้ติด ต้องการให้ทุกคนไปนิพพานเร็ว ถ้าลงทุนจิตมันขาดทุนจะไปไหนได้ใช้ใหม่ ไปไม่ได้ ทำบุญก็เหมือนการค้า แต่เราค้าแข่งกับกิเลส ใช้ใหม่ เอาความดีให้ มีกำลังเหนือกิเลส กิเลสจริงๆ มันก็มี แต่ความดีเหนือมันละก็เราก้ชนะ คือว่าขึ้นชื่อว่ากิเลส เราอาจสามารถจะตัดได้ แต่บาปอกุศลเราตัดไม่ได้ แต่ว่าถ้าเรามี กำลังความดีเหลือ มันก็ตามเราไม่ทัน อย่างพระที่เข้านิพพานทุกองค์ไม่สิ้นหมด ไม่สิ้นบาป แต่ว่ากำลังใจท่านส่องใส บาปตามไม่ทันใช้ใหม่ พอถึง **พระโสดาบัน** ก็หนีไปไกลแล้ว ถึง **พระโสดาบัน** เราก้ไม่ลงอบายภูมิ ไม่เกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต อสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ขึ้นชื่อว่าบาปเก่าๆ ทั้งหมด ไม่ใช่ล้างไม่ใช่ลบ แต่เขาไม่มีโอกาสเข้าถึงเรา ใช้ใหม่

สนทนาที่ซิดาโก 4

หลวงพ่อก

ได้แค่สัมผัสได้นะ ถ้าหากว่าทำชาติแรกนะ ถ้าเริ่มต้นจริงๆ ชาตินี้ไม่เคยฝึกมาก่อน อีกพันชาติมันยังไม่ได้เลย นี่แสดงว่าเราทำมาได้แล้วแต่ชาติก่อน แต่มาวิธีใหม่ เราทิ้งอารมณ์มานานใช้ใหม่ ถ้ามาซ้อมสัก 2 คีน ต่อมา ขึ้นต่อไปมันจะมีผลแน่นอน ถ้ามาซ้อม 2 คีนจะมีความคล่องตัว จะฝึก **อภิญญา** ฝึก **ทิพจักขุญาณ** ได้ดีแจ่มใสดี ชัดเจน และเวลาสอนเข้าไปหาพระพุทธเจ้า ขอพรให้ตัดสินใจถูกเอาเท่านี้ละ ลองฝึกดูนะ

ถ้าเราเคยเห็นพระพุทธรูป บางที่ท่านก็มาในรูปพระสงฆ์ แท้จริงท่านเป็นเทวดา สวยมากนะ ถ้าจิตเรายังละเอียดไม่พอ ถ้าเห็นตามนั้น เห็นตามที่เคยเป็น เห็นภาพนี้ก็จำภาพนี้ไว้ และไม่ต้องไปทำอีกนะเอาแค่ 5 นาที 10 นาทีก็ใช้ได้รวบรวมใจไป ถึงพระพุทธเจ้าเลยนะใช้ใหม่ ให้คลุมตัวไว้ เข้ามีดขึ้นไปขอพรท่านวันนี้ขอตัดสินใจถูกนะ เท่านี้ถ้าจิตใจมันคงจริงๆ จะไม่ผิด รู้เรื่องนะทำใจสบายข้างหลัง ได้ใหม่จะยังไม่ได้ละอะ เมื่อไรจะได้ พຽງนี้ก็ได้

ตอนแรกการฝึกแบบนี้มันยากที่สุดในพระพุทธรูปศาสนาเรา และส่วนใหญ่ๆ แล้วไม่เกิน 3 วัน ถ้าเกิน 3 วัน นี่ชักสงสัยจะเป็นนอกพรรค ถ้าเป็นพลพรรคเดิมนี้ ได้ 3 วันนี่เรียกว่าตังเม แล้วนะวันที่ 3 ได้ใช้ใหม่ เราเข้าใจแล้วชักซ้อมไว้นะ ไปภาวนาเสีย ไม่ต้องภาวนาเครียดนะ เอาสบายๆ

เลวอย่างนี้ถ้าใครเขาได้บ้าง มาคุยกันพอรู้เรื่อง คือมันจับเสียให้ได้ ว่าไม่ได้มันเอากันตรงไหน รู้อย่างไรใช้ใหม่ เอา อนุญาตให้กลับขึ้นนอนได้ ง่วงนอนใหม่

ลูกศิษย์

บางครั้งเวลารู้สึกว่าสบาย มีความสบายมาก

หลวงพ่อก

เออ นี่เป็นธรรมดา ธรรมดามันเป็นอย่างนั้น อารมณ์เราบางวันแต่ถ้าวันไหนจะเอาดีวันนั้นจริงๆ ไม่ได้นะ อย่าไปคิดอย่างนั้นนะต้องปล่อยตามสบาย ถ้าคิดวันนี้จะเอาดีละ เมื่อวานไม่ปกติร่างกายไม่ดี วันนี้พักผ่อน เออ แจ่มเลย เวลาจริงๆ ต้องปล่อยตามสบายได้ดีแค่ไหนพอใจแค่นั้น ว่าใช้ความดีที่เราได้สมมติว่าเราได้วันนี้ดีพຽງนี้ได้น้อยไปหน่อย จับไม่ค่อยอยู่ทาง ใช้ความดีวันนี้มันได้สลายตัวไปไหน มันคงอยู่ บุญกุศลนี้ถ้าทำแล้วไม่มีการสลายตัว สะสมอยู่ตลอดเวลา ก็เหมือนกับเมื่อวานนี้ได้บาทหนึ่ง วันนี้ได้สลึงหนึ่งมันได้เพิ่มนะ

เอาอย่างนี้นะเพราะว่าถ้าจิตยังเป็นฌานโลกียอยู่ ถ้ายังไปถึงพระ **อนาคามี** เพียงไร มันก็แบบนี้แหละ วันนี้ดีบ้าง พຽງนี้ดีบ้าง รวมความว่าวันไหน

ได้มากก็พอใจ ได้น้อยก็พอใจ และก็จงเข้าใจว่าความดีที่เราสะสมมานานไม่
สลายตัว ได้บาทก็คิดว่าได้ทุน ได้สิ่งก็คิดว่าไ้ดอกเบี๊ยะมาสะสมกับทุน

ลูกศิษย์

หลวงพ่อกะลูกสงสัยวันไหนให้สมทานศีล 5 คะ แทนที่จะศีล 8

หลวงพ่อกะ

มีคนป่วยไม่เป็นไรศีล 8 ขึ้นบ๊ีบเขาให้ศีล 8 แล้วจุดนี้ห้ามอารมณ์กามารมณ์ ถึงได้
ไม่กี่คน หนักๆ เข้าเรารักษาศีล ก็ศีล 8 จะขัดคอกัน ก็ต้องดูคนอยู่ไซ้ใหม่ จุดไหน
ทำบุญศีล 5 จุดไหนทำบุญศีล 8 บางคนที่เขาเคยทำมา เคยให้เขาไ้เต้าขึ้นไป
แต่ความจริงให้สมทานศีล 8 ให้สมทานเฉพาะเวลาในการเจริญพระกรรมฐาน
บางคนไม่เข้าใจก็เอาไปบ้านด้วย พอตีหัวข้าว นี่ถ้าในเขตปฏิบัติบางที่เราอยู่แล้ว

และประการที่ 2 ถ้ามันทนไม่ไหวจริงๆ ศีล 8 เราก็รักษาชั่วโมง 2 ชั่วโมง

อานิสงส์ก็มากถ้าเราละศีล 8 เราก็เอาแค่เฉพาะศีล 5 ไซ้ใหม่ อย่างที่นี้ยังไม่เข้าใจ
กัน ดีไม่ดีไม่กล้ากินอะไรเลย ต้องดูกันก่อน เดี่ยวเขาสมทานศีล 8 แล้วไม่กล้าไป
ละ ใครหิวก็หิวไม่เป็นเรื่องหนักไป ใช้อารมณ์หนักไปนะ ต้องปล่อยอารมณ์เข้า
มาเป็นปกติ ให้เบา ความจริงสมาธิมากไปนิดหนึ่งตั้งใจมากไปหน่อยความจริง
ตั้งใจมากไปไม่ได้ เป็นอย่างไรหนู ลงเล่น **สระโบกขรณี** ดีไหม

ลูกศิษย์

น้ำเย็นเจ้าคะ เย็น

หลวงพ่อกะ

ท่านย่าบอกว่าอี 2 คนนะชนบรวลัยเธอ ลงเล่นกันนะ เป็นอย่างไรนะ เปี้ยกใหม่
(หัวเราะ) นุ่งกางเกงในหรือเปล้า เอาละซี ปลาจะกัดตายแม่เขาแกล้งทำเป็นปลา
ไ้ฉนั้นไหล่น้ำมา ฝึปลาด้วยไ้้วย (หัวเราะ) สนุกดีไหม

เมื่อก็ไปดูรอยแตกมา เป็นไ้รอยยาวไหม คือเขาบอกว่า อ้อมมหาสมุทร
ความจริงมันไม่จำเป็นต้องอ้อม ไ้แผ่นดินไหวนะ ที่แผ่นดินไหวนะ **ดร. ปริญญา**
บอกมา ฝรั่งเศสให้หาข้อมูลแผ่นดินไหว เขาพูดมาฉันก็ไม่รู้เรื่องรู้ราวหรอก พอ
มาถึงวัดเข้าที่พัก สมเด็จท่านพาไปดูให้เห็นข้อมูลมีหลาย แต่แผ่นดินไหวก็มีเหตุ
8 ประการเราไม่เคยคำนึงถึงเรื่องของบรรดาท่านผู้มีฤทธิ์ไซ้ใหม่ เรื่องของผู้มีฤทธิ์
กฎกรรมดา ธรรมดาของมันคือแผ่นดินร้าวแยก กว้างมากดินข้างล่างเดือดปุดๆ
ความร้อนสูง เป็นแนวยาวมาก พอท่านพาไปดูวันแรก ชักสงสัยว่ามันมีลม ลมแรง
มาก รุ่งขึ้นท่านก็เลยมาชวนกันไปตัดสงสัย ก็เลยตามไปดูใหม่

ไ้ลมปะมันเกิดจากความร้อนของไ้่น้ำ น้ำที่ถูกเผาร้อนนั้นก็ถามว่า
ทำไมไม่ไหวเสมอกัน ท่านบอกว่า ลมมันพัดไม่เสมอกันลมแรงมันไม่มีทิ้งไป มันมี
เป็นจุดๆ และที่มหาสมุทรมันมีโอกาสลอยข้างบน แต่มันแรงไม่พอ ไ้ฉนั้นเกิดขึ้น
แล้วมันไปไหนไม่ได้มันก็กระทุ้งหน้าข้างหลังมีอันตราย แล้วมันก็ไหลไปตามเนิน
ยาวที่ **แคลิฟอร์เนีย** ก็เคยไหล **หมอบประสิทธิ์** ก็มาถามหลวงพ่อกะว่าไหวใหญ่

ใหม่ครับ ถ้าไหวใหญ่คนก็ตายมาก เอ้อ ตายก็ตายไปก็พอดีเขาทำกรรมฐานกัน ก็
เลยไม่กลัวตาย อันนี้ที่จริงเราสู้ไว้ก็ดีถ้าสู้ไว้ก็ดีมันเป็นเรื่องที่ดี แต่ความจริงถ้า
เขาไม่พูดขึ้นมาก็ไม่รู้หรือกนะ เพราะเวลานี้ชี้แจง รู้มาก เมื่อก่อนนี้ใหม่ๆ มัน
อยากรู้เยอะแต่ความจริงนั้นก็ไม่ได้ถามท่าน ขึ้นไปที่ **บัณฑิตวิทยาลัย** หา
โยม พอดีสมเด็จพระนางเจ้าฯ ท่านจึงถามว่าสงสัยไหม บอกสงสัยทำไมถึงไม่ถามละ
ก็เห็นว่าเป็นเรื่องของโลกไม่อยากถามท่านบอกว่าเป็นพระถามได้

ในสมัยพระพุทธเจ้า คือว่าที่แรกท่านว่าเมียท่านเป็นกาลกิณีไม่มีลูก ชับ
เมียไป อยู่กับเธอไม่มีลูก ฉันไม่ต้องการ หลายปีแล้วนี่ ใ้เมียก็ไปลาพระพุทธเจ้า
บ้านแกอยู่ต่างเมืองก็ไป พระพุทธเจ้าถามจะไปเพราะอะไร พระพุทธเจ้าทรงถาม
จะไปไหน ทำไมจึงลาบอกว่าสามีชับ ชับไปไหนเพราะอะไรจึงชับ บอกว่าไม่มีลูก
หาว่าเป็นกาลกิณี บอกเธอกลับไปเถอะ สมัยก่อนเธอเคยทำบุญถวายดอกบัวกับ
พระปัจเจกพระพุทธเจ้า 16 ดอก เธอจะมีลูก 16 คน แหมพอฟังสามี ว่ามันจะมีได้
อย่างไร ถามว่าพระพุทธเจ้ามียืนยันแน่แล้ววิธีถ้าอย่างนั้นอยู่ได้ ให้โอกาส 1 ปี ถ้า
ภายในปีนี่เธอไม่ได้ตั้งครรภ์จริงเธอไป พอดีเดือนนั้นเธอก็ตั้งครรภ์ออกมาจริงๆ
16 คน เป็นครอกเลย (หัวเราะ) แจ่ว ๆมาก ระวังมันมากมาก็แย่ หาหมอด่าแยแย
เลยผดุงครรภ์ทำคลอด 2-3 คน พอดีตายลมจับไข้ใหม่ เอา 16 หรือ 20

- ลูกศิษย์ ไม่เอาเลยคะ
- หลวงพ่อ ไม่เอาเลย คนนี้ก็ท้องไม่เอา
- ลูกศิษย์ คนนี้ยกให้เป็นลูกหลวงพ่อกะ
- หลวงพ่อ อ้าว แล้วกันวะ เวลาแกมี แกมีของแกเอง ออกมาแล้วให้ข้า(หัวเราะ) มันยังงัยกัน
วะหมอ ว่าไง อ้าวให้ข้าเขาเลี้ยง (หัวเราะ)
- ลูกศิษย์ ให้คนรักษารอดฉันเลี้ยง
- หลวงพ่อ เออดี ไม่เป็นไร ก่อนจะต้องฝันว่าอะไร
- ลูกศิษย์ คนนี้ไม่ได้ฝันเจ้าคะ
- หลวงพ่อ เอ๊ย ใ้ฝันมันก่อนเกิด ก่อนจะมา แหม ฉันไม่ได้ถามก่อนคลอดก่อนท้อง
- ลูกศิษย์ ไม่ฝันเลยเจ้าคะจำไม่ได้
- หลวงพ่อ ไม่ได้ฝัน จำไม่ได้ ชี้หมา คินก่อนไม่ได้ฝัน โทษพระเจ้าต้องฝัน มันต้องมี เพราะ
เด็กที่จะเข้าในครรภ์จะต้องแสดงสัญลักษณ์ บางทีเราก็ไม่รู้เรื่อง
- ลูกศิษย์ ฝันว่าอย่างไรดีเจ้าคะหลวงพ่อ
- หลวงพ่อ ฝันว่าไม่มีลูกดีที่สุด
- ลูกศิษย์ หนูฝันว่าได้กำไร ได้แหวนโบราณ ได้มาก็ใส่ข้อมือ

หลวงพ่อกับฉันเมื่อไร

ลูกศิษย์ นานแล้ว ก่อนที่หนูจะมีลูก

หลวงพ่อกับลูกหญิงหรือผู้ชาย

ลูกศิษย์ ผู้ชายค่ะ

หลวงพ่อกับใส่ข้อมือก็ดี ผลที่สุดเราก็ได้กำไร แต่งที่แรกก็ผัวกับเมียได้ลูกคนกำไรดีใช้ได้ ในทัศนะของโบราณกำไรเป็นเครื่องประดับ นี่ถือว่าดีนะแต่นี้ก็ต้องดูว่าเด็กมาจากไหน ถ้าเด็กมาจากพรหม คนเลี้ยงต้องมีเหตุผลดี เหตุผลไม่ดีจะรู้สึกว่าเป็นเด็กจ้องหอง เพราะพวกนี้ไร้เหตุผลไม่ได้เลย สู้ตาย พวกพรหมนี้สู้หนักเพราะไปจากฉาน ถ้ามาจากสวรรค์มีอารมณ์อ่อนโยน พวกจากสวรรค์นี้คล้ายตามได้บ้าง แต่ไม่มากนัก ถ้าจากพรหมแข็งเลย ถ้าดีเอา ถ้าไม่ดีสู้ พ่อแม่ก็เลยคิดว่าลูกจ้องหอง แต่ถ้าพวกนั้นพูดดี มีเหตุผล จะดีมาก และไม่ต้องบดุกกันมาก ใช้เหตุผล เพราะพวกสวรรค์บางครั้งเรายังทำผิดได้บ้าง แต่ก็ไม่นั่นะบางที่มันสอนแม่

ลูกศิษย์ บางทีพูดเสียงดัง เขายังคับให้ผมไปขอโทษพระพุทธรูปเจ้า

หลวงพ่อกับอะไร? ลูกต้อง สมควรแล้ว ก็มีอยู่หลายคนที่เราเห็นสอน เพราะเขามาจากทางดี เราเป็นเอง ถ้าเขามาแบบนั้น เขาตั้งใจมาช่วยเสริม ถ้าบั้นนั้นเขาตั้งใจตั้งใจมาเลย คือถ้ามาจากเทวดาหรือพรหม ถ้าเขามาเพราะหมดบุญก็ไม่แน่นอนนัก แต่ที่มาเพราะไม่หมดบุญ ตั้งใจตัดเลย อย่างนี้เขาตั้งใจช่วยได้ แต่ว่าบ้านเราอยู่ ออกจากบ้านนี้เพราะไม่ใช่ถูกขับไล่ใหม่ แต่จะหาบ้านหลังไหนอยู่ก็เรื่องของเรานะ ถ้าถูกขับไล่แล้วไปอยู่บ้านอีกหลังหนึ่ง เราเลือกไม่ได้

นี่ถ้าพวกมาจากเทวดาหรือพรหม ถ้ายังไม่หมดอายุขัย อันนี้เขาเลือกตระกูลเกิดมาเพื่อการสงเคราะห์มาเพื่ออะไรก็ว่ากันไปเลยแต่เขาเกิดมาเขาก็ต้องดำเนินไปตามปฏิบัติที่นั่น แต่ปฏิบัติที่ตั้งใจมา ต้องปฏิบัติอารมณ์ ใจอาจจะหมดความรู้สึกไปแล้ว ทำไปตามที่ตั้งใจ เขาอย่างนี้ดีกว่า จะมาจากไหนก็ตามเราเป็นคนมีเหตุผลดีกว่าใช้ใหม่ คืออย่าใช้อารมณ์ เพราะพวกนี้ถ้าใช้อารมณ์บางทีเป็นคนเสียไปเลย ถ้าว่าไม่ฟังมันตบระลึบเลย ถ้าเป็นแล้วเอาหนักเพราะมาจากพรหม เพราะพรหมจะมาได้ด้วยกำลังฉาน เพราะอยู่เป็นพรหมเขาทรงฉาน ทรงศีล ฉะนั้นอารมณ์จึงเข้มแข็งมาก

ลูกศิษย์ อย่งที่เขาเกิดมาแล้วไม่สบาย กรรมเก่าของเขาหรือของแม่คะ

หลวงพ่อกับกรรมแม่ทำให้ กรรมที่แก่เขา คราวนี้แกมได้ฆ่าเขา เขามาฆ่าเอาบ้าง อย่างนี้ใช้ได้ เอาแค่ชาตินี้ ชาติก่อนทำให้กว่าจะไม่จำนงะกฎของกรรมนะปล่อยให้ไปตาม

เรื่องเราหนีไม่ได้แน่นอน ถ้าเราต้องเสียเงินที่เกี่ยวกับร่างกายหรือจิตใจป่วย ถ้าป่วย ก็ต้องถือว่าทั้งหมดกรรมที่ทรมานสัตว์จึงจะสนองผลได้ และ

ถ้าว่าเราจะต้องเสียเงินเสียทอง ใ้ตัวเสียมาจาก **อทินนาทาน** ขโมย เขา บางทีก็ไม่ได้ตั้งใจขโมย หยิบเขามาเฉยๆ (หัวเราะ) หยิบเสียจนชิน และ **อทินนาทาน** เป็นปัจจัย คือ 1. ทรัพย์สิน จะต้องเสียไฟไหม้ น้ำท่วม ลมพัดถ้ำคน ในปกครองคือด้านไม่อยู่ในโอวาท พวกเจ้าชู้ **กาเมสุมิจจาจาร** ซาติก่อน

ถ้าเราพูดอะไรพูดดี ๆ พูดตามความจริง แต่คนเขาไม่ยอมเชื่อเพราะชาติ ก่อนโกหกมาก อันนี้ละ **มุสาวาท**

ถ้าเป็นโรคเส้นประสาท เป็นโรคบ้ามาจาก **การดื่มสุราเมรัย** ถ้าเรารู้เหตุ ของกรรมเราก็สบายใจ มันจะมีอะไรก็ช่าง ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายใช้ใหม่ เรารับ ชำระหนี้มันแค่ร่างกาย ชาตินี้หากจะมีอะไรอีก ก็ไม่ต้องเอากันหรอก จันตาย เมื่อไรก็ไปนิพพานเมื่อนั้นยกยอด ถ้าเราเป็น **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** ยังต้องมารับผลกรรมอีก **พระโสดาบัน** ใ้ **สกิทาคามี** ใ้ ถ้า **พระโสดาบัน** **พระ สกิทาคามี** ไม่ใ้ เขาไปนิพพาน มีประเภทใ้กับไม่ใ้ คือว่าอารมณ์ไม่เข้มแข็งพอ

ฉะนั้น ถ้าเป็น **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** ถ้ามีอารมณ์หนึ่ง พร้อมเสมอคิดว่า มนุษย์ก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดี ไม่เป็นสุขเราไม่ต้องการ เราต้องการ นิพพานจุดเดียว อันนี้เราก็ไปนิพพานฉะนั้นก่อนจะตายวันสองวันจะเป็น **พระอรหันต์** ถ้าฆราวาสเป็น **พระอรหันต์** วันนี้อ่างงก็ต้อนิพพาน หรือล่อ เสียวันนี้เลยหรือไปกินหรือเปล่าๆ ส่วนใหญ่ เป็นวันนี้ ถ้าตามระเบียบเขาไม่เกิน 1 วัน ส่วนใหญ่จะไม่เกินวันรุ่งขึ้น แล้วถ้าจะตายเอาอหิวาต์มาก็ไม่ทัน ตามเวลาไม่ พบ เขาโรคอะไรมาทัน ผลที่สุดก็ต้ออาศัยรถยนต์ แต่รถยนต์ที่เขามีกันขยับขึ้น เขาไม่ได้ ไม่ต้องให้เขามาชนหรือชนเองได้ เพราะคนชนนี้ต้อมีโทษนะ ต้อมเสีย เงินติดคุกทำเขาไม่ได้ จะต้อมตายจากอุบัติเหตุที่ไม่มีใครมีโทษ อย่างสมัยก่อน พระพุทธเจ้าบอกว่านางยักษ์ณี แปลงเป็นวัวขวิดตาย แต่ต้อมตายกันแน่ ตายนั้น หมายถึง **นิพพาน** และมีหลายๆ คนที่อยู่ธรรมดาถ้าคนที่ท่านเป็น **พระอรหันต์** จิ๊งๆ ถ้าได้แล้วเดี๋ยวนั้น ท่านไม่ยอมอยู่เลย

ทางมาของคน ทางบุญของคน มาทางไม่เหมือนกัน เพราะเหตุนี้ พระพุทธเจ้าจึงบัญญัติกรรมฐาน เพื่อเข้าถึง **นิพพาน** ใ้ 40 อย่าง 40 อย่างนี้เรา จะปฏิบัติกองไหนก็ถึง **พระนิพพาน** แต่ว่าถ้าจะถามว่าทำไมพระพุทธเจ้าจึง ปฏิบัติได้มากมาย ก็ต้อมบอกว่าท่านไม่ใ้อย่างเรา ถ้าท่านใ้แค่เรา ไม่มีใครไปถึง **นิพพาน** ได้เราก็ไปไม่ได้ คือว่าทุกคนมีอารมณ์ไม่เหมือนกันใช้ใหม่ ความพอใจ

ต่างกัน อาหารนะกินแค่อิ่มเหมือนกัน แต่รสอาหารไม่เหมือนกันใช่ไหม บ้านเดียวกันถ้าทำกับข้าวอย่างเดียวกัน อาหารอาจจะไม่ถูกใจอีกสองคนก็ได้เนี่ย แม่บ้านจะต้องทำข้าวหลายๆ อย่างจึงจะเป็นการถูกใจ แต่กินเพื่ออะไร กินเพื่ออิ่มเหมือนกัน กินตั้มยำอร่อย แต่ของที่อร่อยออกมาเป็นซี่ ไม่อยากมอง เราก็เิ่งกว่าหมาหมายังกิน หรือเราซี่ไม่ให้หมากิน ซี่เหนียวไว้ย ชวยบรรลัย (หัวเราะ)

ไฉนั้ของธรรมดานะ ถ้าคุณพอใจแบบนั้นคุณอย่าละ ใครพูดอย่างไร เพราะของเก่ามันมาตามนั้นใช่ไหม ของเก่าคุณมาแบบนั้นคุณเดินตามของเก่า ที่นี้ของเก่าหนักหรือแน่น **ธัมมานุสสติ** อันนี้ เป็น **ธัมมานุสสติ** คุณฟังเทปอันนี้เป็น **ธัมมานุสสติ** คือหนักใน **ธัมมานุสสติ** การหนักใน **ธัมมานุสสติ** คือ หมายถึงเราถึง **พุทธานุสสติ** ด้วย เพราะธรรมจะมีขึ้นได้ พระพุทธเจ้า นำมาใช่ไหมและพระธรรมจะอาศัยอยู่ได้ก็เพราะพระสงฆ์ รวมว่าเป็น **พุทธานุสสติ ธัมมานุสสติ** และ **สังฆานุสสติ** ถ้าถ้ามั่นคั่งในตัวแบบนั้นอย่าทิ้งใครพูดอย่างไรก็อย่าไปฟังไฉนที่มันพูดว่าไม่ดีนี่คือมันไม่ได้อะไรเลย เขาไม่ได้อะไรเลยจะมาสอนเรา นี่อาจารย์มันมีหลายประเภท อาจารย์กาละมังบ้าง อาจารย์กระเบื้องบ้าง จนพลาสติกบ้าง จานกระดาดบ้าง อาจจะเป็นจานรองซี่บ้างก็ได้ ชื่อดีไหม เป็นจานรองซี่ใหม่ มาต้องอย่างนั้นซี่ ต้องอย่างนี้ซี่ ต้องอย่างโน้นซี่ เห็นไหน ไฉนนั้นแสดงว่าไม่ได้รู้อะไรเลย เพราะว่าคนรู้ปฏิบัติความดี จะปฏิบัติแบบไหนมันก็ถูกหมด ที่นี้จะถูกถึงขั้นไหน **ขณิกสมาธิ** ชั้น **อุปะจารสมาธิ** ชั้น **ฌานสมาบัติ** ชั้นความเป็น **พระอริยเจ้า** สุดแล้วแต่ความสุขที่มี

อีกอย่างพระพุทธเจ้าท่านไปไหน ท่านไม่เคยปรามาสทุกคนอย่างที่ ท่าน **ชฎิล** ทั้ง 3 บุษบาไฟ และการบุชาไฟไม่ใช่ของเสียหายอย่างเราๆ ถือว่าสูงมาก เพราะท่านบุชาไฟจนได้ **อภิญญาห้า อภิญญาห้า** นี้เป็น **ฌานโลกีย์ ฌานโลกีย์** นี้จะได้ **อภิญญาห้า** ก็ตาม **วิชาสาม** ก็ตาม ได้ **สมาบัติ 8** ก็ตาม เราก็ยังมีสิทธิ์ลงนรกตามปรกติ ยังมีสิทธิ์นะ คืออย่ามาขวางอ้ว นั่นมันนรกใช่ไหมอ้วมีสิทธิ์จะลง พอใจไหม พอใจหรือไม่พอใจก็ตาม เพราะเราเป็นคนมีสิทธิ์ ไม่มีใครสละสิทธิ์ เพราะถ้าสละสิทธิ์ **พระยายม** ท่านก็ปฏิบัติไม่ได้

และหากว่าผู้ที่จะพ้นได้ ต้องได้ตั้งแต่ **พระโสดาบัน** ขึ้นไป นี่การปฏิบัติแบบนี้อย่าประมาท ต้องรักษาอารมณ์อย่างต่ำ **พระโสดาบัน** ขึ้นไป แต่ความจริง **พระโสดาบัน** นี่ทำง่ายมาก ของกล้วยๆ แต่ระวังคว่ำกล้วยน้ำว่าดิบมากแล้วกัน บางทีเห็นสุกเป็นกล้วยตานีก็ได้ไงไฉน ใช่ไหม นี่ **พระโสดาบัน** นี่สอนกันไม่ถูกเรื่อง ไฉ้ทำแต่ฌานอย่างเดียว สมาธิอย่างเดียวมันเสียเวลา

ถ้าสมาธิก็ต้องสมาธิคือ นั่นคือให้ทรงสมาธิใน **สีลานุสสติกรรมฐาน** และก็ใช้อารมณ์ **อุปमानุสสติ** คือนึกถึงพระนิพพานเป็นอารมณ์เท่านั้นเป็นพระ **โสดาบัน** แค่ง่ายๆนี่ก็ง่ายจริงๆ

คือว่า **พระโสดาบัน** นี้ไม่ได้มีอะไรมาเลย แต่ไม่สอนกัน นี่เวลานี้ที่มา ที่นี้กับไปไหนๆ ต่อไหนกัน ถ้าขึ้นติดจุดไฉ่แบบนี้ การฝึกแบบนี้ดีเป็นการป้องกัน ความสงสัยว่าอะไรมีจริงไหม เราเกิดมาแล้วก็ชาติ เคยเป็นเทวดาหรือพรหม เออ ดีมาก ที่จริง **พระโสดาบัน** นี้ก็มีอารมณ์จริงๆ คิดว่าชีวิตมันต้องตาย แต่ว่าไม่ต้องไปคิดทุกภพที่หรรษา มีความรู้สึกรวมดาวว่าชีวิตนี้อย่างไร ก็ต้องตายแน่แต่ก่อนจะตาย เราจะไมยอมลงอบายภูมิ ในเมืองเป็นมนุษย์ ถ้าลงอบายภูมิก็ชาตุน ถ้าเราไปตั้งต้นนรกอีก กว่าจะมาถึงเปรตอีกหลายสงฆ์ไขยกัป นรกแต่ละขุมนั้นอายุมันมาก ไฉ่อายุที่ไม่มีกำหนดนะนรกบวิวาร 4 ขุม กับ **ยมโลกียนรก** ไม่นับอายุเลย ตกนรกขุมใหญ่ณะ ยังใช้เวลาน้อยกว่านรกบวิวาร นรกบวิวารกับ **ยมโลกียนรก** ไฉ่รู้เวลาเท่าไร

เป็นเปรตอีก 12 ระดับ นี้ไม่รู้เท่าไรเหมือนกัน **ปรทัตตูปชีวิเปรต** มันเป็นเรื่องๆ กัป เป็นอันดับสุดท้ายแล้วนะ แล้วมันก็ย้อนกลับมาหาความเป็นคน และเป็นคนดับเสือกตกลงไปอีก สบายไหมไม่ต้องไปไหนหรรษา อวดเก่ง กลังเสียตายนรกไว้อยู่แล้วมันปลอดภัย ใครไม่สามารถทำอันตรายอ้วได้ มีไฟลุกพริบๆ ใครลงมาได้ใหม่ ทั้งหอกทั้งดาบฟันคอ

เกิดเป็นมนุษย์แล้วย้อนกลับมาเสียชาติ ทางที่ดีควรหนีไปเลยตัดอบายภูมิ ถ้าเป็น **พระโสดาบัน** ทุกจุดทำมาแล้ว ไม่มีอะไรให้ผลได้เลย คือไม่สามารถทำลงอบายภูมิได้ ไฉ่พวกนรก เปรต อสุรกายสัตว์เดรัจฉาน อย่างเลวที่สุดก็ย้อนกลับมาเป็นมนุษย์ มาเกิด แก่เจ็บ ช่างมัน นี่พูดตามแบบ

ถ้า **พระโสดาบัน** ถ้าไม่พบพระอรียะ ต่อไปถ้าเป็น **พระโสดาบัน** ขึ้น **สัตตขัตตุง** ก็กลับมาเป็นมนุษย์อีก 7 ชาติ อันนี้เฉพาะเป็นมนุษย์ เทวดา หรือพรหม อยู่แค่นี้เป็นมนุษย์ เป็นเทวดา หรือกลับมาเป็นมนุษย์ใหม่ ถ้าเป็น **พระโสดาบัน** ขึ้น **โกลังโกละ** ก็เป็นเทวดาหรือพรหม 3 ชาติ เป็นมนุษย์ 3 ชาติ ถ้าเป็น **พระโสดาบัน** ขึ้น **เอกพิธิ** หรือ **พระสภิกาคามี** ตายแล้ว ก็ไปเกิดเป็นเทวดาหรือเป็นคนแล้วก็เป็น **พระอรหันต์** ไปเลย แต่ที่ต้องเป็น **พระโสดาบัน** ขึ้นไป

ถ้า **พระโสดาบัน** ฉลาด ถ้าหากเป็น **พระโสดาบัน** ก็รวบรวมกำลังใจตัด **อวิชชา** คือใช้ปัญญาหาความจริง ไฉ่มนุษย์นี้มันลำบากมีแต่ความเหน้อย

ยาก เป็นมันมาทำไม ใ้ร่างกายระยำๆ แบบนี้จะไม่มันอีก มีชาตินี้เป็นชาติ
สุดท้าย และเทวดาหรือพรหม ชั้นก็ไม่ต้องการ ชั้นต้องการไป **นิพพาน**

นี่แบบ **สุกขวิปัสสโก** ถ้าแบบ **เดวิชโช จพภิกขุญญ** ที่เรายึดนี้ทุกคืนขึ้น
ไปนิพพาน เข้ามีดไม่ต้องใช้เวลามาก ใช้เวลา 2-3 นาทีมันก็ทำได้แล้ว ตื่นบีบ
รวบรวมกำลังใจ ไม่ต้องลุกขึ้นมา นั่งนิ่งมันเมื่อย ถ้ามันอยากรู้ให้มันนั่งถ้ากำลัง
มันตื่น ใ้กำลังไม่ตื่นอนจิตพุ่งขึ้นไปเลย นิพพานตั้งอารมณ์อยู่ หรือจิตคิดว่า
วันนี้ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไปจนกระทั่งถึงวันใหม่ ถ้าตายเมื่อไรขอมาที่นี่ เท่านั้นนะ
และตอนเช้ากินข้าวเสร็จ เดินไปคุยกับเพื่อน ไม่ได้ตั้ง **นิพพาน** เลย รถชนตายไป
นิพพาน เลย เพราะอารมณ์เดิมนั้นมันจะไม่ตัดกับจะยังอยู่ ทำงานภูบ้านอะไรก็
ตามเถอะล้มลงไปตาย ตายเมื่อไรมันจะไป **นิพพาน** เมื่อนั้น แค่นี้ง่ายไหม

อารมณ์ **พระโสตาบัน** ก็คือเคารพพระพุทเจ้า เคารพพระธรรมศา
พระ พระอริยสงฆ์จริง พระสงฆ์ต้องตัดเป็นชั้นพระอริยสงฆ์นะใ้พระสงฆ์ช่วยๆ
นะมี ถ้าเคารพพระสงฆ์ช่วยๆ นะกรรมหนักสนับสนุนคนทำลายพระพุทธศาสนา
ยื่นดาบให้โจร หนักเลยยื่นดาบให้โจรเจอกัฟันเลย ถ้าเราไม่รู้ก็เรื่องหนึ่งต่างหาก
ถ้ารู้แล้วก็น่าจะถอนตัว

อย่างชาวบ้าน **เมืองโกสัมพี** เมื่อสมัยพระพุทธเจ้ายังอยู่ **พระชาวโกสัม
พี** ทะเลาะกัน พระพุทธเจ้าทรงห้ามก็ไม่ฟัง เมื่อไม่ฟังก็ทรงหนีไปอยู่ **ป่าปารี
ไลยกะ** ที่ไปก็เพราะจะสงเคราะห์ **ช่างปารีไลยกะ** อันนี้ในเมื่อพระพุทธเจ้าทรง
ออกไป ชาวบ้านที่เป็นพระอริยะเจ้านะมีมาก อย่าเห็นว่าพระนะมันดีกว่าชาวบ้าน
เสมอไปนะมันดีแต่สีผ้าเหลืองนะ เวลานี้ชาวบ้านเป็นพระอริยะเยอะ ชักหวาดๆ
เสียแล้ว เวลานี้ก็มีที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ก่อน

แต่ชาวบ้านที่เขาเป็นพระอริยะเจ้า **ชาวเมืองโกสัมพี** เห็นว่าพระพวกนี้ไม่
ดี พระพุทธเจ้าทรงหนีไป เขารวมหัวกันไม่ใส่บาตร ใ้พวกนั้นก็ได้กินจาก
ชาวบ้านที่ไม่ใช่พระอริยะะ พวกชั่วช่างชีดีช่าง สงฆ์หัวโตๆ ไปตามๆ กัน
พระพุทธเจ้าหนีไป 3 เดือน ไปโปรด **ช่างปารีไลยกะ** ออกพรรษาแล้ว ชาวบ้าน
ที่เป็นพระอริยะเจ้าไปหา **พระอานนท์ พระอานนท์** อยู่ที่นั่นนะ บอกให้ไปนิมนต์
พระพุทธเจ้ามา พระพุทธเจ้าเสด็จไปโน้น ไป **กรุงราชคฤห์**

นี่พระพวกนั้นเขาไม่ให้กิน ก็จะไปขอขมาโทษพระพุทธเจ้า พอเดินทาง
เข้าไปจะใกล้เขต **กรุงราชคฤห์ พระเจ้าพิมพิสาร** ทรงทราบก็กราบทูล
พระพุทธเจ้าทรงทราบว่าพระพวกนี้เลวมาก ใ้พระพุทธเจ้ากันไว้ไม่ให้เข้าเขต
ช่วยแล้วซิ พระพุทธเจ้าบอกว่ามหาบพิตรรออย่าห้ามเลย เขายังมีสภาพเป็นพระ

อยู่ สภาพพระยังไม่ขาดแต่ก็ทะเลาะกัน พระพุทธเจ้าท่านไม่ห้าม พอเข้ามาถึงเขตจะเข้าวิหาร ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ก็กราบทูลทูลว่า พระพวกนี้เข้าพระพุทเจ้าไม่ยอมให้เข้าวิหาร พระพุทธเจ้าว่าปล่อยเขาเข้ามาเถอะ เขายังเป็นพระอยู่แต่เขาดีต่อเท่านั้นเอง

พอเข้ามาแล้วเขามากกราบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่า **คณะโกสัมพี** ทั้งหมดไปนั่งมันโน่นนะวิหารใหญ่ พระอยู่ได้เป็นหมื่นผลที่สุดชาวบ้านชาวเมืองถ้ามารจากไหนโกสัมพี พวกไหนโกสัมพีพวกก็ช่างดำนั่นแหละ นั่งคอยที่จะให้ทรมาน พระพุทธเจ้าปล่อยเวลาเป็นวันให้ทนต่อคำด่า ท่านก็ไม่ได้บอกชาวบ้านด่า ท่านยังไม่มีเวลาจะให้ขอขมา พระพุทธเจ้าก็เอาเหมือนกัน ให้อำนาจอย่างนั้นเพราะอะไร ท่านทำให้รู้สึกตัว ไม่อย่างนั้นไม่รู้รู้สึกตัวว่าผิด แต่ต่อมาพระพวกนั้นก็พระอรหันต์หมด แต่เขาเลวไม่มากนะ แค่ว่าทะเลาะกันนิดเดียวเรื่องไม่ชำระในส้วมทิ้งคารองไว้ ใ้ **วินัยธร** กับ **ธรรมธร** เถียงกัน ลูกศิษย์ก็พลอยโกรธกันด้วย ความจริงจับใส่สองตัวนี้เผาก็หมดแรงใช้ใหม่ ถ้าเผาตัวเองมันบาป เขียนชื่อมันเผา แต่เราขาดทุนนะกระดาษของเรา เสียเวลาการงาน อย่าเผาดีกว่า

นี่เรื่องเป็นอย่างนี้ นี่เรื่องของพระนี่ก็ต้องถือว่า **พระโสดาบัน** จะมีความเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรมจริง พระอริยสงฆ์จริง มีศีล 5 บริสุทธิ์ และจิตมุ่งจุดเดียวคือพระนิพพานเท่านั้น ไม่มีอะไรมากถ้าถือว่าส่วนใหญ่ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **พระโสดาบัน** ก็ดี **พระสภิกาคามี** ก็ดี มีสมาธิเล็กน้อย แค่น้อมน้อมก็ดี และก็ปัญญาเล็กน้อย แต่มี **ศีล 5** บริสุทธิ์ เท่านั้นเองไม่มีอะไรมากมาย

นี่ที่สอนกันมาสอนกันจนฟังไม่รู้เรื่องเลย ดีไม่ดีก็ตะบันเทศน์กันหัวคำจนสว่าง แล้วใครจะฟังล่ะ หนู หมา หนีหมด หนีนั้นก็หลับแล้วใช้ใหม่ อย่างนั้นมันไม่มีผล ถ้าใครจะให้ฉันเทศน์เป็นชั่วโมงๆ ฉันไม่เทศน์ จ้างฉันก็ล้านฉันไม่เอา ได้เท่าไรฉันก็แก้ไขใหม่ ได้เท่าไรฉันตาย เรื่องอะไร เอา เอาแล้วก็ไปทำประโยชน์ส่วนกลางถ้าจ้างเป็นส่วนตัว ก็แสนล้านก็ไม่เอา รับมาตีๆ มั่งทุกข์ตาย นี่เป็นอย่างนั้น และไม่ได้เกิดประโยชน์ อย่าลืมนะว่า **พระโสดาบัน** ง่ายนิดเดียวนะ

คือการปฏิบัติกันทั้งหมดนี้ อย่าง **มโนมยิทธิ** ที่ได้นี้ ถ้าจะสอนให้ชัดเจน บางวันมันก็จะมั่วไป บางวันถ้าประสาทไม่คืนนะ เครียดนิดหน่อยใช้ใหม่ มันจะมีจิตจับภาพไม่ได้เราดีมั่วเลย จากจุดที่นี้ **จุฬามณี** ไปตั้งจุด **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** ไปหาทำบุญท่านย่าแล้วก็ที่วิมานพระพุทธเจ้าเราเคยไหว้ที่นี้ ที่นี้ เอ้อ วันนี้เขาพาไปวิมานของเราหรือเปล่า ไม่ได้เข้าวิมานตัวเอง เอะ ต้องบอกให้เขาสอน

ต้องรู้จักวิมานของเรา ความจริงหลวงพ่อยืนอยู่ตรงนั้น ไม่พาเข้าสักทีว่า วิมาน
ของเรามีความสำคัญมาก ขึ้นไปปั๊บเข้าวิมาน ของเราเลย ให้มันชินทุกวัน

พระพุทธเจ้าท่านสั่งว่าคนที่ได้ **มโนมยิทธิ** แล้วที่ไปเที่ยวนิพพานได้ ให้
ไปวิมานของตนเองอย่างน้อยวันละ 2 ครั้ง และ 2 ครั้ง นั้นก็ไม่ใช้เวลามาก
เวลานะไม่ต้องถึง อาจจะทำงานอยู่ ห่างจากงานเอนหลังนั่งนึกไม่ต้องหลับตา
ปล่อยจิตไปเลยให้มันชิน หรือมิฉะนั้นก็เป็นเวลาก่อนหลับ หัวค่านะอย่าขยับให้
มากถ้ามันเหนื่อย

ก็รวมเข้ามียังไงๆ เราก็ตื่นก่อนสว่าง ตั้งแต่ตื่น ก็เริ่มเหนื่อยต้องทำงาน
นั้นทำงานนี้อยู่ อย่างน้อยที่สุดก็ต้องใช้กำลังใจของตนเองกว่าจะหลับให้นอน
หัวค่านะ ถ้าเรานั่งกรรมฐานมากอีก มันจะเสียเลย ฉะนั้นเวลาบูชาพระ เพียงแค่
เบาๆ บูชาพระก็ไม่ต้องสวดมนต์มาก **อิติปิ โส** อย่างนี้ก็แล้วกัน **พุทัง สรณัง
คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ อิติปิ โส** จบเดียวพอถ้า
จบนะ 3 ท่อน และหลังจากนั้นก็นอน พอนอนปั๊บ จิตจับอารมณ์ภาวนา **นะมะ
พระอะ** จิตมุ่งไปนิพพานเลย เอาเท่านี้พอนะ พยายามขึ้นไปทุกวันนะ เข้ามียอดพอ
ตื่นปั๊บ ก็เริ่มขึ้นไป ไม่ต้องลุกหยุก ดูร่างกายก่อนถ้าลุกไม่ไหว ถ้าร่างกายมัน
อยากลุก มีแรงมากก็ลุกมานั่ง ถ้าร่างกายจะเพลียอยู่ ก็นอนรวบรวมจิตแล้วขึ้น
เลย นั่งนอนมีสภาพเท่ากัน มีผลเท่ากัน แต่ว่าถ้ามันเพลียมาก นั่งจะไร้ผลนอน
เลย

